

Különvélemény az alkotmánybírásról

A magyar állam jogrendszerében 1989-ig soha sem volt Alkotmánybíróság! Nagyon fontos emlékezni arra, hogy az Alkotmánybíróságot az 1989. évi XXXII. tv. hozta létre, tehát nem az első szabad választás utáni országgyűlés döntött így. Ez a tény már önmagában elég kellene, legyen az Alkotmánybíróság törvényes voltának megkérdőjelezéséhez. Tudnunk kell azonban azt is, hogy az ún. „ellenzéki kerekasztal” (senki által fel nem hatalmazott!) résztvevői Antall József ajánlatát fogadták el, vagyis az ő jelöltje volt Sólyom László, aki azután maga mellé válogatta a többieket: Ádám Antalt, Kilényi Gézát, Schmidt Pétert, Tertyánszky Ödönt, Herczeg Gézát, Lábod Tamást, Szabó Andrást, Vörös Imrét, Zlinszky Jánost stb.

Az MDF tagjaként 1990-ben, majd később a Százak Tanácsa tagjaként újra, többen kértük, hogy az Alkotmánybíróság mondja ki,

1. Magyarország szuverén orszákként 1944. március 19-én megszűnt létezni és így 1991. május 30-ig, a szovjet csapatok kivonulásáig az ország nem volt szabad ország, ezért az 1944. március 19 és az 1990. évi szabad választások közötti időszak nem tekinthető jogfolytonosnak. Ezért illegitim a Magyar Köztársaság 1989. október 23-i „kikiáltása” is. Magától értetődően ez által semmissé vált volna a külföldi államadósságunk is.

2. A tulajdonviszonyokat vissza kell állítani az 1944. március 18-i állapotok szerint, tehát az elkobzott, elrabolt, eltulajdonított ingó és ingatlan javakat vissza kell adni, illetve teljes körűen kártalanítani (nem kárpótolni!) kell a károsultakat (reprivatizáció).

3. A kommunista diktatúra időszakának felelős vezetőit, mint a rendszer bűnöseit, meg kell büntetni, és ki kell zárni őket a politikai közéletből legalább 25 évig. Az AB 20/1990.(X. 4.) határozatának Indoklása II. pontja felsorolja ezeket a tisztségeket.

Az Alkotmánybíróság az 1. pontban foglaltakat soha nem is tárgyalta, a 2. pontban foglaltakat rossz szövegezésre hivatkozva utasította el (21/1990. (X. 4.) AB határozattal), mondván „egyes személyek volt tulajdonát reprivatizálják, másokét viszont nem.” Az Antall-kormány eleve ilyen rossz szövegezést adott be, hogy elutasítható legyen, holott mindenkinek vissza kellett volna adni minden eltulajdonított (magyarán: ellopott) vagyonát.

1991-ben a Zétényi-Takács törvényjavaslat megoldást jelenthetett volna a 3. pontban foglaltakra, azonban a Sólyom László vezette AB ezt is elutasította, sőt Sólyom kidolgozott egy olyan elméletet, amely szerint – ellentétben a magyar állam által is ratifikált new yorki egyezményben foglaltaktól, amely szerint háborús bűncselekmények soha sem évülnek el! – nálunk elévülnek a háborús bűntettek is, kivéve, ha azok zsidókat érintenek.

2005-ben, amikor Sólyom László köztársasági elnök lett, ismét felkerestem a hivatalt levélben, kérve őt, legalább most adja magyarázatát annak, miért tettek így 1990-ben. Főosztályvezetőjének semmitmondó válasza így szólt:

Tisztelt Bakay Kornél Úr!

Köztársasági elnök úr köszönettel megkapta elismerő sorait és kérdéseit tartalmazó megtisztelő levelét. Ami az évekkel ezelőtti alkotmánybíróági döntésekre vonatkozó kérdéseket illeti, azok fölvetése korántsem megengedhetetlen merészség, noha a kívánt válasz megadása aligha lehetséges.

Ön három, történelmet formáló, rendkívül komoly társadalmi hatású 1990-es AB döntés magyarázatát kérte. Történészként, régészként bizonyosan tudja, hogy az ilyen problémákra csak összetett megoldás létezik. Az Alkotmánybíróság határozatainak végén olvasható a tárgyyszerű jogi indoklás. A tapasztalatok szerint azonban ez nem nyugtatja meg azokat, akik más döntést vártak, mint ami született. Az átfogó politikai és történelmi elemzés az utókor erre hivatott szakembereinek feladata. Erre azok a jogtudósok, akik tudományuk vonatkoztatási rendszerén belül maradnak, nem vállalkozhatnak, hiszen ez magának az Alkotmánybíróságnak alkotmányos működését ásná alá.

Elnök úr nevében még egyszer köszönöm levelét és jó munkát, jó egészséget kívánok.

Szívélyesen üdvöзли:

dr. Gróh Gáspár
főosztályvezető

Budapest, 2005. szeptember 20.

A fentiek is egészen nyilvánvalóvá teszik, hogy Magyarországon az Alkotmánybíróságé a legfőbb hatalom, nem az országgyűlésé, nem a miniszterelnöké. Mindent megtehetnek és ellenük senki nem léphet fel. Sólyom László és társai soha el nem évülő vétke, hogy nem volt rendszerváltásunk, hogy egy ideiglenes, rossz alkotmányra hivatkozva uralkodhatnak, döbbenetes túlhatalmukkal.

Az Alkotmánybíróságot tehát meg kell szüntetni. Vissza kell állítani a Kúria intézményét és jogkörét. (A Kúria gyönyörű épületében a Néprajzi Múzeum székel!) Az új alkotmány akkor lesz méltó örököse az ezeréves magyar állameszmének, ha a múlt értékeire építve orvosolja az igazságon esett igen súlyos sérelmeket.¹

Példaként állhat előttünk a 2008. június 3-i Prágai nyilatkozat, amely kimondja, hogy a kommunizmus szörnyű bűnöseit is el kell ítélni, hogy végre megszabadulhassunk csúfságainktól, például olyan országgyűlési képviselőtől, aki – még ma is! – nyilvánosan és büntetlenül gyalázzhatja az 1956-os forradalmunkat és szabadságharcunkat, mert „érinthetetlen”.

Jó úton jár tehát a miniszterelnök, amikor kitart álláspontja mellett, de célhoz csak akkor ér, ha jelenlegi támogatottságával megszünteti a magyar megújulás egyik legfőbb akadályát, az Alkotmánybíróságot.

¹ 2010 után megszületett az új alkotmány, majd visszaállították a Kúria intézményét, de az alkotmánybíróság megmaradt.

Magyarország forradalmai

Mi, magyar történészek is vétkesek vagyunk abban, hogy fogalom-zavar mutatható ki históriánk némelyik, talán nem is kevés számú, alapfogalmában. Most, március idusának előestéjén lépten-nyomon használjuk a forradalom kifejezést anélkül, hogy elgondolkodnánk a magyar nyelv ezen szavának valódi jelentésén. Úgy tudjuk, úgy mondjuk, hogy a forradalom lényegében a fennálló társadalmi rend erőszakos megdöntése, durva felforgatás, amelynek során – ahogyan a marxizmus mételye belénk égette – az uralkodó osztály már nem képes a régi módon kormányozni, a nép pedig már nem hajlandó a régi módon élni. A „forradalom” így mindig haladó mozgalom, míg a reakció ellenlépése: az ellenforradalom, amikor visszaállítják a régi társadalmi rendet és a régi – úgymond – elavult állami életet.

A világtörténelemben azonban csak néhány száz éve mentek végbe forradalmaknak nevezett mozgalmak: a Cromwell-féle angol ún. polgári forradalom volt az első, majd következett az 1789-es ún. francia forradalom, az 1848-as európai forradalmak, az 1917-es orosz ún. nagy októberi szocialista forradalom. Nálunk pedig az 1918-as ún. őszirózsás forradalom, majd az 1919-es ún. proletárforradalom, 1945-ben az ún. népi demokratikus forradalom, végül pedig az 1956-os forradalom, amely 1989-ig ellenforradalom volt.

De vajon szabatosan és helyesen használjuk-e a szavakat? Aki a fennálló társadalmi rendet erőszakkal akarja megváltoztatni, aki a létező államrendet, bármilyen áron és bármilyen eszközzel, kívánja gyökeresen átalakítani, az felforgató, ám ez nem eleve elítélendő gonoszság, hiszen a haza érdekében is szükségessé válhatik a tűrhetetlen állapotok felforgatása, eltakarítása. Az ilyen mozgalom neve pedig a revolutio, azaz felforgatás (revolver = felforgatni), amely latin szó számos nyelvben forradalom értelemben használtatik, de az ősi magyar nyelv az új dolgok bevezetőjét (moliter rerum novarum) nevezi csak forradalmárnak, forradalomnak pedig azt, amikor mozgásba lendül a társadalom nagy része, amely változást akar, de nem alkalmaz erőszakot. Ezt fejezik ki a forr, for-og, forr-ad szavaink. Vagyis, ami sebesen mozog, ami buzog, amely erőteljes változást eredményez, amely új minőséget hoz létre (forr a must, forr a bor, beforr a seb, felforr a tej, gyógyul a forr-adás), az a forr-ad-a-lom. A békés úton bevezetett újítások (res novae) neve a reform (reformatio), amelyet ha nem engednek megvalósulni, akkor a nemzetnek igenis joga van, a megkívánt és szükséges változtatások érdekében, erőszakot alkalmazni, azaz revolutiot csinálni, mert egyetlen nemzetnek sem kötelessége jámborul eltérni a jogtalanságot, a hamis törvények általi elnyomatást. Az ellenállás joga már benne van az 1222. évi Aranybullában is!

Meg kell különböztetni tehát a forradalmat, a felkelést, a szabadságharcot, a lázadást, az összeesküvést, a terrorisztikus diktatúrát és a zsarnokságot. Szabatosan és tisztán fogalmazva azt kell mondanunk: ellenforradalom, a magyar nyelv mély értelmű szavainak tartalma szerint, nem létezik, hiszen amikor egy erőszakmentes forradalmat letörnek, akkor a legdurvább terrort alkalmazzák, s az már diktatúra. Nyilvánvalóan

1918 októberében nem volt forradalom, amikor lerészegített katonák és lumpen kommunista proletárok, gyűlölettel fűtött, zömmel zsidó kisegyzisztenciák vezetésével, gyilkoltak, romboltak és mindent felforgatni igyekeztek. Ez lázadás volt a polgári értékrend ellen, amely 1919 márciusában nyílt kommunista proletárdiktatúrává vált, amikor 133 nap alatt 590 embert végeztek ki a barbár gyilkosok. Magától értetődik, hogy az 1919 augusztusától induló időszak sem volt ellenforradalom, hanem a proletár lázadás felszámolása, megtorlással.

Ezredéves, nagy múltú történelmünkben voltak összeesküvések, lázadások, de ezek nem voltak forradalmak. Sem Wesselényi nádoré, sem a kétszínű Martinovics Ignácé. Voltak természetesen felkelések és voltak szabadságharcok, Bocskaié, Thökölyé, Rákóczié, Kossuthé, az 56-osoké. Forradalmunk azonban először 1848 márciusában volt!

S milyen körülmények között zajlottak az események! Az 1848-as esztendő, az emberiség története szempontjából, igazán nem kezdődött jól! 1848. február 24-én jelent meg Marxék Kommunista Kiáltványa, az emberiséget oly hosszú időn át megnyomorító eszmerendszer fő alapja, s valóban néhány hét múlva Párizsban a proletár csöcselék már tört-zúzott, tombolt és őrjöngött, amint tette 1789-ben is. De nem így tett a magyar nép! Az első magyar forradalom is hirtelen tört ki, de nem előzmények nélkül. Az előzmény a reformkor volt, amely azért felülmúlhatatlan, mert voltak nagyjaink! A magyarságnak igazi szellemóriásai voltak: Széchenyi István, Kossuth Lajos, Petőfi Sándor, Batthyány Lajos, Eötvös József, Wesselényi Miklós. Sem ők, sem a márciusi ifjak nem hirdettek erőszakot, nem léptek fel durva eszközökkel.

Jókai Mór, Vasvári Pál, Tompa Mihály, Bulyovszky Gyula, Vidacs János, Irányi Dániel, Degré Alajos, Lisznyay Kálmán, Kerényi Frigyes, Öbernyik Károly, Egressy Gábor és a többiek békés népgyűlést szerveztek március 14-re, majd nagy lakomát a Rákos mezejére, március 19-re, s mert volt egy lánglelkű, csodás zseni közöttük, Petőfi Sándor, mindenkit képesek voltak magukkal ragadni. S elindultak Pest utcáin az orvosegyetem és a mérnökegyetem diákjai, lefoglalták a Landerer és a Heckenast nyomdát, kinyomtatták a 12 pontot és a Nemzeti Dalt, majd délután 3 órára tízezreket mozgósítottak.

*Petőfi Sándor 1848-ban
(Barabás Miklós rajza)*

tak a Nemzeti Múzeum elé. Ma már tudjuk, Latour nyakába idegen ügynökök vetettek kötelet, hogy bemocskolják tiszta forradalmunkat, amint manapság is teszik lépten-nyomon a hatalmat minden áron megtartani akaró országrontók, s tették 1956-ban is. Mert 1848 márciusában egyébként semmi más erőszakos cselekmény nem történt.

De azért a maradandó, tartós eredményeket nem az ifjak biztosították, hanem a pozsonyi országgyűlés vezetői: Széchenyi István, Kossuth Lajos, Wesselényi Miklós és Batthyány Lajos. Kossuth 1848. március 19-én a Pozsonyba érkezett Petőfiéknek azt mondta: „A jognak mindig meg kell felelnie az erkölcsi törvényeknek és a nemzet érdekeinek!”

Jól tudta ezt Petőfi is, hiszen így írt:

Voltak egyesek közöttünk,
Tiszta, hű, nagy szellemek,
Akik mindent, amit tettek:
A Hazáért tettenek!

S több mint 60 éve Magyarországon ez nincsen így! Ma még kevésbé, mint húsz évvel ezelőtt. Petőfi korában sem volt nyomban világos, hogy a magyar nemzet mire képes és mire hajlandó a szabadsága kivívása érdekében, ezért korholta a nemzetet 1845-ben:

Más hazában híven őrzik
Ami nemzeti, ősi kincsét
A magyar nép megveti és elveti.
A magyar, magyarnak lenni
Elfeled és szégyenel,
S az így elkorcsosult nemzet
Életet nem érdemel.

Élt egy nép a Tisza táján, századokig lomhán, gyáván – írta másutt, majd feltette a kérdést, amely manapság is legfőbb: /Magyar Nemzet/ Mikor ébredsz önérzetedre? Sokan 160 évvel ezelőtt sem bíztak a magyar ifjúságban, amint nem bíztak 1956-ban sem, és nem bízunk ma sem. Petőfi Sándor 1847-ben így beszélt a magyar ifjakhoz: „Magyar ifjak, ne adja a balsors, hogy e szegény haza bajában reátok szoruljon valaha... ti meg nem óvnátok. Szíveteknek alig maradt egy szöglete, ahol titkon, magát pók gyanánt, szövö be a hazaszeretet. S ez is csak addig van, míg jön az önérdek és azt javasolja, hogy elsöpörjétek, mint hitvány szemetet.” Aztán jött a meglepetés, a nagy és csodálatos fordulat 1848-ban is, és 1956-ban is! Jött volna 1989/90-ben is, ha a senkiházi árulóink meg nem csálnak bennünket. Vajon jöhet-e most is egy ilyen megváltó fordulat? Kísérleljünk meg választ keresni erre a súlyos és sorsdöntő kérdésre. Rendezzük a történeti fogalmainkat, vegyük számba a történelmi tényeket.

Gyönyörűen indult, erőszakmentes, tiszta forradalmunkat a bécsi udvar aljas és csa-

lárd módon semmissé kívánta tenni, a jog és az erkölcs békés eszközeivel kivívott eredményeket visszavonta, majd orvul, fegyveres erővel a nemzetre tört. A túlerő legyőzött bennünket. 1849 ősztől vert helyzetben voltunk. Európa leírta Magyarországot, hiszen 1849 és 1857 között 35 vezetőt kivégeztek, 1 millió embert börtönöztek be. Megsemmisítették az alkotmányunkat, elkobozták a magyar vagyonokat, betiltották és elégették a pénzünket, elvitték a pesti Kereskedelmi Bank arany és ezüst tartalékait, átszervezték a magyar közigazgatást, Zala megyét Horvátországhoz, Bácskát a szerb vajdasághoz csatolták. Az öt kerületre osztott Magyarországon a pozsonyiban és a kassaiban csak szlovákul, a soproniban csak németül szabadott beszélni. Az elmenekült magyarok helyére, házaikba, birtokaikra idegen, zömmel lumpen telepéseket hoztak. És mégis, új erővel felálltunk megint! Nem hagytuk a magyar nemzet ősi, nemes fáját kivágni, hogy belőle – mások tetszésére – cifrán faragott emlékoszlopot farigcsáljanak.

Mire tanít minket az 1848-as forradalom és szabadságharc? Legelőször is arra, hogy 160 év múltán sem valósult meg a híres 12 pontból legalább öt. Mert nincsen ma sem sajtószabadság, nincsenek felelős magyar minisztériumok, nincsen közös teherviselés, még mindig vannak politikai megbélyegzettek és politikai üldözöttek, akikkel bármit megtehetnek a durva erőszaktól, a jogtalan meghurcolásig (civil polgárok, Magyar Gárda), s nincs unió Erdéllyel, amit úgy kell érteni, hogy a jelen határainkon túlra rekesztett 3,5 millió magyart a kormány nem akarja vállalni. De bármekkora volt az elnyomatás, ekkor még az emberekből nem vészett ki a jellem, az önálló gondoskodás, s megmaradt a tiszta és örök értékrend.

1849 után egészen világossá vált, hogy mi magyarok egyedül vagyunk! Áll a viharban maga a magyar!... mert elhagyott, mert legelhagyottabb minden népek közt a föld kerekén. Nagy a világ és testvérünk nincsen benne, nincsen, aki a bajainkban részt venne. Dehogyan testvér bajainkban a világ!... közel áll /a magyar/ az elveszéshez” (Petőfi Sándor). De költő óriásunk nem csüggedett, felrázta a közönyös lelkeket, mert tudta, hogy a nemzet jövőjéért folyó harc színtere nem a gazdaság, nem a pénz, hanem a kultúra, amely a lélekben lakozik, és a szellemiségünket alkotja. Ezért folyik Luther óta, tehát közel félezer esztendeje, hatalmas és kőkemény harc, a lelkek megnyeréséért. A bolsevizmus nagy teoretikusai nagyon jól tudták, hogy győzelmi tort csak akkor ülhettek, ha a népeket, így a magyart is, megfosztják vezetőiktől, ha likvidálják a művelt középosztályt, ha tönkreteszik és felszámolják a parasztságot. Ezért indítottak irtó hadjáratot a magyarság ellen 1945-ben, amikor néhány év alatt az ún. népbíróóságok 58 943 embert vontak eljárás alá, s ebből 26 286-ot elítéltek, közülük háborús bűnös-ként 680-at kivégeztek. Majd kirobbant az 1956. októberi szent forradalmunk, amikor százezrek vonultak békésen az utcákra, minden fajta erőszaktól mentesen, követelve jogainkat. Hittünk és bízunk. S újra magunkra maradtunk. Ellopták a hitünket. Ismét fegyverrel törtek ránk. S újra az oroszok. 2200 magyar elesett a harcokban, ahol a szovjet mindössze 700 főt veszített. A remélt nyugati segítség elmaradt. A spanyol Franco katonai segítséget akart adni, de az USA és a SZU nem engedte meg. A megtorlás során 200 ezer ember elment az országból, 60 ezret megkínóztak vagy tönkre tettek, 24 ezret bebörtönöztek, 454-et kivégeztek (noha hivatalosan csak 229-et ismertek el). De a

véraldozatnál is súlyosabb volt, hogy a nemzeti értékeket megőrző és teremtő magyar középosztály, az 1980-as évek közepére lényegében megsemmisült. Az igazi vezetők nélküli néptömeg a „hőkölő harcok szolganépe lett.”

A kommunista hatalom képviselői, s mai leszármazottaik, nagyon értettek és értenek ahhoz, hogy a szolgává csűrhisített népet cinkossá is tegyék, a többnyire közepszerű értelmiségieket pedig nemzetük érdekeit megtagadó árulókká züllesszék. Már az orosz megszállástól, 1945-től megindult a magyar nemzet legértékesebbjeinek, legjobbjainak megtörése, sőt tömeges likvidálása. Gondoljunk a németajkúak kitelepítésére (Közép-Európában 12,5 millió németet tettek hontalanná), a hazai kitelepítésekre, Recskre, az egyházi vezetők megtörésére, a délvidéki negyvenezer magyar lemészárlására, a felvidéki és kárpátaljai magyarok borzasztó kálváriájára, a mindenüktől megfosztott felvidéki magyarok rabszolgaként eladására, ahol a cseh gazdák a piacokon sorba állított emberek közül úgy válogattak, mint az állatok közül!

1956 novemberétől azután 35 éven keresztül folyt az utolsó nagy megtöretés, amelynek eredményeként elvesztettük egykori arculatunkat, jellemünket, hitünket, erkölcsünket és főként a bátorságunkat.

Nézzünk szét magunk körül, s kérdezzük meg: kit érdekel manapság a Haza? Kit érdekel a magyar szabadság? Kit érdekel manapság a közügy? Kit érdekelnek mostanság igazi hőseink és mártírjaink? Kádár népeként sokan elszoktak az értékteremtő, szorgalmas munkától, elszoktunk az összefogástól, elszoktunk az erő felmutatásától. A gátlástalan önzés, a hazudozás, az erkölcstelen élvhajhászás közben a többség már fel sem tudja tenni a kérdést: miért vagyunk a világon? Mi a rendeltetésünk? Miért érdemes élnünk? A hatalom bitorlói ellopták és kisajátították szent forradalmainkat, 1848-at éppen úgy, amiként 1956-ot is.

Baljóslatú, bús nép a magyar
Forradalomban élt s ránk hozták
Gyógyítónak a Háborút, a Rémet.

A jötteknek, a magyarul is beszélő álmagyarok lassan mindenüktől megfosztanak bennünket, „Oly mélyre estünk, hogy nem hullhatunk már” – írta Kosztolányi Dezső. Lehet, hogy a Kárpát-medencében, az igazi Kárpát-hazában néhány millió magyar fennmarad, de a fizikai és szellemi magyarirtás, a hungarocidium nyomán elértéktelenedett emberek lesznek az utódaink, ha így folytatjuk. Szolgák leszünk, a rabszolgáknál szolgábbak (Petőfi, 1848).

Új forradalmat kell kirobbantanunk, mert 1989-ben ez elmaradt. Manapság a forradalom, vagyis az erőszak nélküli nemzeti megmozdulás, a hagyományokhoz való visszatérést jelenti, a szerves fejlődéshez való visszatérést jelenti. Mindaz, amit az eddigi kormányok elmulasztottak, elrontottak, tönkretettek, megcsúfoltak, kigúnyoltak, visszakövetelendő és visszaállítandó! „Járjatok be minden földet, amelyet Isten megteremtett, s nem akadtok bizonyára a magyar nemzet párájára. Ha a föld Isten kalapja, hazánk a bokréta rajta. S ilyen áldások dacára, ez a nemzet mégis árva, mégis rongyos, mégis

éhes, közel áll az elveszéshez!”
(Petőfi, 1846) Sunt denique certi fines! Mindennek van határa!

Ébredjünk hát fel, s szabaddítsuk meg magunkat a mindannyiunkat gúzsba kötő erőtől, úgy, ahogy F. W. Nietzsche mondotta volt: Von der Gewalt, die alle Wesen bindet, befreit der Mensch sich, der sich überwindet! S ha a várt és remélt békés forradalmunkra ismét rájönnek majd, ne féljünk a harctól. Szabadságharcot vívtunk

Őseink sírjai szentelik meg a földet

1848/49-ben, 1944/45-ben és 1956-ban is. Katonailag mindegyiket elbuktuk, de már régen nem volna még ez a maradék Magyarország sem, ha gyáván, önösen, aljasul, megadjuk magunkat.

Roboz István által 1849 márciusában lejegyzett fohászt Kossuth Lajosnak tulajdonítják, aki 1849. február végén, a kápolnai csatamezőn mondotta volna el ezt az imát: „Felséges Úr! Árpád hadának Istene! Nézz alá csillagtrónusodról könyörgő szolgálóra, kinek ajkairól milliók imája száll eged kárpitja felé. Istenem! Felettem napod ég, s térdeim alatt elhullott hős vitéz testvéreimnek csontjai nyugsznak. Fejem felett kék az ég, lábaim alatt pirossá lett a föld ősapáink unokáinak szent vére által. Csak hadd égjen napod teremő sugara, hogy a vér felett virág nőhessen, mert e porlandó tetemek virág nélkül el nem hamvadhatnak. Mint szabad ember térdelek az új temetőn, véreim roncsolt tetemein, ily áldozatok után szentté válik földed, ha bűnös volt is. Szent föld, szentelt sírhalmok felett rab népnek élni nem szabad!”

Quo vadis Hungaria? – kérdezhetjük szorongva és bizonytalanul, de bátorítson bennünket Petőfi Sándor: „Élni fogsz Hazám, mert élned kell!... dicsőség és boldogság léssen a te életed, végetér már a hétköznapi vesződés, várd örömmel a szép, derült ünnepet.” (A magyarok istene, 1848.)

Vagyis: Talpra magyar! Itt az idő, most vagy soha!

(Elhangzott Budapesten, a Magyarok Házában, 2008. március 11-én.

Megjelent a Kapu 21 (2008) 3. szám, 9-12. oldalon.)

Magyar gárdisták avatása Budapesten, a Hősök terén

Tisztelt öntudatra ébredt Magyarok!

Egy olyan magyar históriás áll most Önök előtt, aki tudatosan és elszántan vállalja nemzete szellemi védelmét. Erre tette fel az életét, ezt igyekezett szolgálni az elmúlt félévszázad alatt.

Kedves Gárdisták!

Szívből köszöntelek Benneteket itt, a honszerző Árpád nagyfejedelem és nagyszerű utódainak emlékműve – ha úgy tetszik – Nemzeti oltára előtt.

1798-ban, amikor Bonaparte Napóleon hadseregével Egyiptomba vonult, látva katonáin a sivatag nyomasztó hatását, a hírneves piramisok elé lovagolva így szólt hozzájuk: „Katonák! Negyven évszázad tekint le reátok! Úgy küzdjétek, úgy becsüljétek meg magatokat!”

Képletesen és jelképesen itt és most, Hőseink emlékműve előtt, tizenegy évszázad tekint le a Magyar Gárdára, ezért érezzük át mindannyian jeles és dicső őseink üzenetét, fogadjuk meg elődeink véráldozatainak parancsát: A Hazáért mindent kockáztathatunk, de a Hazát kockáztatni soha, senkinek nem szabad!

Napjainkban, a mi országunk fizikai és szellemi sivatagosodása felgyorsult. Lassan mindent elborít a mocsok, a szemét, tombol a testi és szellemi magyarítás. Több mint hatvan esztendeje arra akarnak rávenni, rászorítani bennünket, hogy tagadjuk meg nemzetünket, utáljuk meg saját országunkat, hagyjuk veszni ősi javainkat, s feledjük nagy és dicső múltunkat. De még inkább arra: alattomosan, fondorlatosan, jellemtelenül, de főleg gyáván forduljunk egymás ellen. De ne feledjék, ne feledjétek! Minden hatalom titka abban áll: tudni, hogy mások még gyávábbak, mint a hatalomban lévők. A hatalom mai urai pedig nagyon gyávák. De gróf Széchenyi István jövendölése be fog következni: „Titeket gyávák, felejteti vagy utálattal fog nevezni Hunnia, mely csak akkor lesz magas és dicső, ha ti, gyávák, nem vagytok többé!”

A bátrak serege vonult fel itt, sugárzó arcokkal, tiszta tekintetekkel, elszántan, öntudattal, méltósággal, de tettere készen. Mert igenis támadni kell a bűnt, a gonoszságot, a rosszat, a csúfot, s oltalmazni az értékeset, a szépet és a jót. A magyar nyelvben a támad szó eredeti értelme ugyan nem a harc, hanem: a védelmébe vesz, maradandóvá tesz. Gondoljunk csak a feltámadás szavunk igazi jelentésére.

Tennünk kell, cselekednünk kell. Nem nézhetjük tétlenül, hogy elvették országunkat, elorozták javainkat, megrontották egészségünket, elbutították gyermekeinket, fiatalságunkat. Nem tűrhetjük tovább, hogy gúnyt űznek a demokráciából. Mert mi a demokrácia valójában? Ha a kormányt – vérontás nélkül – szavazás útján meg lehet dönteni. De hiába volt a március 9-i siker, semmi sem változott. Az üdvös tanítást méltatlan ajkáról kellett hallanunk (Gr. Apponyi Albert). Pedig nincs nagyobb vétek, mint vezetni akarni hozzávaló hivatás nélkül (Gr. Széchenyi István).

Felmerül a kérdés: szükség van-e a Magyar Gárdára? Az a kérdés persze nem merülhet fel, hogy szükség van-e a felfegyverzett In-Kal és Krav Maga magánhadsere-

gekre. Felix civitas, quae tempora pacis, cogitat de bello (A boldog államok békeidőben készülnek a háborúra). A Gárdára igenis nagy szükség van. Közösségi társadalom csak alulról felépített lehet, amelynek tagjai vállalják és vallják a nemzethez tartozást.

Mi a nemzet? Cselekvésben és nyelvben megnyilvánuló szellemi közösség, amelynek tag-

Vonul a gárda

jait összeköti az azonos fajta, a közös eredettudat, az azonos nyelv, az azonos hit, az azonos erkölcs és jog, az azonos földterület, az érdekek azonossága és legfőképpen az azonos múlt, őseink sírjaival együtt. A nemzet tagjai vállalják a közös múltat és együtt tervezik és építik a jövőt! A Haza birtoklása azonban a magyarság számára az elmúlt 88 évben vitatottá vált, „szent vetéseinkben dül az idegen fajta hitvány söpredék” (Sajó Sándor), termőföldünk másnak terem. Válaszolatok hát gróf Wass Albertnek: „Hát magyar földön már nem maradt magyar, ki ráncba szedné ezt az ősi portán tobzódó sok-száz idegent?” A válasz itt sorakozik előttünk.

Gárdisták! Ne kössetek szoros barátságot olyanokkal, akik nem tartoznak közétek, mert az erőset is meg és felőrli a sok féreg. Ha pedig egy hűtlen eltávozik, adjunk igazat Szent Pálnak, s mondjuk: hadd távozzon (1 Kor.).

S történjen majd bármi, ne hagyjátok az egyenruhát! Ha a Gárda nevét magatokra vettétek, de az öltözetet már nem viselitek, akkor hiába vettétek magatokra a Gárda nevét.

Fogadjunk szót Illyés Gyulának, s tanú és elismerés nélkül is legyünk mindig hazafiak, de vessük az agyunkba és szívünkbe vitéz Somogyváry Gyula sorait is:

Szűz Anya kertje nem vész el soha,
az idők járása bármily mostoha!
Próbálja fagy vagy ellenség dühe
rozsdátlan pánt a Kárpát Gyűrűje!
S ha porba sújt is bármi földi átok
az égi szem vigyázva néz reátok.

Ehhez adjon az Isten szebb jövőt!

(Elhangzott 2008. március 29-én.)

Elégett áldozat: Kunszabó Ferenc (1932-2008)

Legtöbbször nem vesszük észre, kik között élünk, nem vesszük észre a „seregesen jövő senkik” között a szellem óriásait, nem tudatosul bennünk – a jöttment népség rikoltozó álmagyarjai között – a legnagyobb magyarok jelenléte. Ilyenek vagyunk, ilyenek lettünk, s ilyenek maradunk. De az elmúlás tragikuma, ha csak egy pillanatra is, megvilágosít bennünket, a gondolkodni (még) képes emberekben kitisztul a kép, s képesek leszünk valós értékítéletet alkotni. Ezt annál könnyebben tesszük, mert a halottak már nem vetélytársak, a halottak már nem veszélyeztetik a mi karrierünket, a halottak már nem halványítják a mi vélt vagy valós dicsfényünket. Pedig valójában tényleg a mindenséggel kellene mérni magunkat.

Egy saját hazájában száműzött emigráns, meggyötört és megkínzott élete ért véget, kemény szenvedések után, február 10-én a budapesti Rókus kórházban. Kunszabó Ferenc nagy és érdemes életet élt, de ezt a kivételes és jelentős életpályát és életművet nem ismerték el. Halálhírét is csak néhány lap (Demokrata, Magyar Világ, a kaposvári Búvópatak) jelentette, rövidhírben. Miért e nagy csönd? Miért e nagy hallgatás? Miért maradt magányos forradalmár, aki fegyverrel is küzdött, és miért maradt mellőzött író egy igazi 56-os szabadságharcos?

Azért, mert nem csak tehetséges volt, hanem tiszta, egyenes, szókimondó és jellemes magyar is. Németh László tanítása vezérelte: az erkölcsben nincs alku! Több mint fél évszázadon keresztül kitartott elvei mellett, miközben látta, szenvedte, megbotránkoztatta, hogy az emberek zöme elveszti a jellemét. Ahogy mondani szoktuk: fejjel ment a kőkemény falnak. Megalkuvás és hitehagyás nélkül tartott ki életcélja mellett. Azt fogadta, hogy feltárja és kimondja az igazságot, azt fogadta, hogy – ha kell, egy szál magában is – felveszi a harcot a szellemi banditizmus ellen, amint tette 1956 októberében-novemberében is.

Bakay Kornél és Kunszabó Ferenc Kőszegen

Nem Somogy megyében született, a sors véletlenje sodorta Kaposvárra, ahol, mint a megyei lap munkatársa, kezdte meg a pályafutását. 52 évvel ezelőtt még volt életerő a magyarságban, ezért nem volt reménytelen a sokszoros túlérővel szembeni ellenállás sem. Kunszabó Ferenc Kaposvárról a Mecsekbe ment, ahol elszántan harcolt a megszálló

szovjetek és lakájaik ellen, mert azt vallotta, hogy ha „az egész országra kiterjedő landadatlan, makacs fegyveres ellenállás alakult volna ki, egy idő után Moszkva engedett volna...” Később bízott az általános sztrájk erejében, amely a finneknél is bevált 1945-ben. Goethének igaza volt: „Aki nem kísérli meg a lehetetlent, az a lehető sem biztos, hogy eléri.” Bennünk azonban nem volt kellő erő, már akkor sem.

Kunszabó Ferenc hitt az emberekben, hitt a tiszta és magasztos eszmék diadalában, ezért nem kímélte magát, nem volt óvatos, nem volt soha számítóan előrelátó. Ami 1956-ban Kaposvárott történt, abban – csaknem kivétel nélkül – szerepet vállalt, s nemcsak mint a Zrínyi Kör vezetője, s nemcsak mint a Szabad Somogy főszerkesztője vett részt a szervezésben, a mozgósításban, lelkesítésben. Sokkal többet tett Kaposvárott a magyar forradalomért, mint a kommunista Nagy Imre, aki végül vállalta a magyar miniszterelnökök egy részének megdöbbentő mártír sorsát (s ez által helyét a magyar Pantheonban), ám nemcsak őt illeti meg az emléktábla. Megilleti a most elhunyt Kunszabó Ferencet is!

Az először 10 évre, teljes vagyonelkobzásra, 10 év közügyektől eltiltásra, majd másodfokon 7 év börtönre ítélt Kunszabó 1957-től 1962 nyaráig szenvedte a börtön keserveit. Megrázó erejű beszámolói soha el nem évülő vádiratok, különösen a „Rabok keserve. Levezetés a börtönből. 1957-1962.” című kötete (Érd, 2005). Elítélője (Révi György bíró), áruházi és kínzóik örök megvetést érdemelnek.

Úgy is, mint termékeny magyar író, tucatnyi kiváló könyv szerzőjét, úgy is, mint a legmarkánsabb, legbátrabb hazai folyóirat, a Hunnia alapító főszerkesztőjét, amely 1989 szeptemberétől 1998-ig 107 kötetben jelent meg, megilleti az utókor tisztelete és hálája. Amint aljas rágalom volt őt közösség elleni izgatással vádolni 1957-ben, éppen így aljas mocskolódás volt a havonta megjelenő folyóiratát gyalázni és lefasisztázni. A jöttment senkik gyűlölködő tobzódását és állandó fenyegetését azonban a legtöbb munkatársa nem tudta vállalni. Pedig a Hunnia Alapítványában 1991-ben helyet foglalt Szervátiusz Tibor, Szőrényi Levente és Zas Lóránt is. Egymás után hagyták el a Hunnia süllyedni látszó hajóját, ő azonban tépetten is, magára hagyottan is állta a vihart. Számos kiváló szerző művét tette közzé, s a legkényesebb témáktól sem rettent meg. Nem félt a zsidókérdéssel kapcsolatos íráskorok közzétételétől sem, beleértve még az ún. Leuchter-jelentést is (1992). Vallotta és hirdette, ha a cionizmus megengedett a világban és Magyarországon, akkor a „magyarizmust” sem szabad megtiltani. (Milyen különös, hogy a hungarizmus kifejezést szitokszóvá aljasították a szellemi tatárjárás vad kánjai!)

Kunszabó Ferenc megtette, amit megkövetelt a Haza! Ifjú korában Petőfi Sándor akart lenni, s a belső tűz meg is volt benne. Aztán „csak” a nemzet lelkiismerete lett. Vitte tovább a Szabó Dezső által magasra emelt örlángot: „A magyarság előtt a történelem és az élet nagyszerű lehetőségei állnak. Csak vissza kell adni a magyar szervezetnek élettani folyamatai szabad, természetes munkáját, hogy életösztönei, sajátos szervi törvényei szerint működjenek, és idegen elem, idegen gát, idegen célú beidegződések ne álljanak természetes, ösztönös munkájuk útjába. Tehát: végre, végérvényesen be kell fogadni a magyarságot is az egyenlő elbánás és a liberalizmus áldásai közé.”

Magányos harcos volt. Nem kereste a bajt, de vállalta a sorsát. Nem hagyta el a

hazáját, pedig mindenki ezt ajánlotta neki. Soha nem tagadta meg véreit. Tudta honnan jött, honnan emelkedett ki, s nem hagyta magát. Talán ezért is volt sokszor heveskedő.

Teste itt hagyott bennünket. Égő áldozat volt. Elégett hamvait szétszórta a kora tavaszi szél a Balaton partján, hogy szelleme örökre velünk maradjon. A magyar világot – úgy tűnik – valójában nem az élők, hanem a holtak kormányozzák. Nagyjaink valóra váltják a Jelenések könyvének sorait (1.18): „Halott voltam, s íme élek.” Igen, Kunszabó Ferenc is halhatatlanná vált, mert megjövendölte, ha Magyarország a népek Krisztusa, amint Marschalkó Lajos mondotta, akkor sok-sok szenvedés után fel kell, fel fog támadni. Várjuk, nagyon várjuk ezt a feltámadást.

Fontosabb munkái

A hegy alatt. Budapest, Magvető Kiadó, 1968.

Parázson pirítani. Budapest, Magvető Kiadó, 1970.

Sárköz. Budapest, Szépirodalmi Kiadó, 1972.

Árnyék nélkül. Kisregény. Budapest, Kossuth Kiadó, 1979.

Hét nap a hegyen. Budapest, Magvető Kiadó, 1980.

Jászöld. Budapest, Szépirodalmi Kiadó, 1980.

Makacs marandóság. Budapest, Magvető Kiadó, 1980.

Gyarapodásunk története. Budapest, Magvető Kiadó, 1980.

Itt alkotni, teremteni kell. Széchenyi István eszmevilága.

Budapest, Magvető Kiadó, 1983.

Nevelő idők: esszék, publicisztikák, jegyzetek. Budapest, Magvető Kiadó, 1984.

És ég az oltár. Széchenyi István életműve. Budapest, Magvető Kiadó, 1986.

Éjféli hajnal. Útijegyzetek. Budapest, Magvető Kiadó, 1986.

Bátor. Szociográfia. Budapest, Szépirodalmi Kiadó, 1987.

Josef von Ferenczy: Egy út Európába. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1989.

A halál pillanatai. Modern tévedéseink pillanatai. Budapest, szerzői kiadás, 1989.

Vándorvasban. Budapest, Műhely Munka Bt. 2003.

Talpig nehéz hűségben. Budapest, Kairosz Kiadó, 2005.

Rabok keserve. Levelezés a börtönből. 1957-1962. Érd, 2005.

(Megjelent a Kapu 21 (2008) 4. szám 78-79., és a Búvópatak 7 (2008) 4. szám 4-5. oldalon.)

Itt voltunk vagy ide jöttünk?

Beszélgetés Bakay Kornél professzorral

Őshonosnak tekinthető a magyarság a Kárpát-medencében?

Új megvilágításba helyezi ezt a kérdést az, hogy a Krisztus születése előtti évezred második harmadától kezdődően – durván a Kr. sz. előtti VIII. századtól – az úgynevezett keleti, íjfesztő lovas népek (történelmi források szerint a kínaiak nevezték így az ázsiai hunokat), megtelepedésüket tekintve soha nem mentek tovább, mint a Kárpát-medence. Igaz ez a szkítákra, a hunokra, az avarokra, de a magyarokra is. Pedig katonai erejénél fogva ezt mindegyik nép könnyedén megtehetette volna, hiszen a harcmezőn két vállra fektették az egész akkori világot. Mint ahogy megtették ezt az arabok, mert amit elfoglaltak, ott meg is telepedtek, így alapították például a cordobai emirátust. De említhetem a vikingeket, a normannokat is, akik, amikor hajóikkal feleveztek a Szajrán és elfoglalták Párizst, a tárgyalás során felkínálták a lehetőséget, hogy nem gyűjtják fel a várost, ha megtelepedhetnek azon a földön, amit „elfoglaltak”. Ez a vidék, a mai Normandia. Vizsgálatunk szempontjából ez azért fontos, mert ezek a népek azért hódítottak, hogy területhez jussanak. A szkíta, a hun, az avar, a magyar népek azonban nem ezt tették. Meghódították egész Európát, a hunok a Kelet- és Nyugat-Római birodalmat, Kínát, Atilla pedig épp Perzsia megszállására készült, mikor meghalt. De a történelmi Kárpát-medence térségét – amelyhez hozzá tartozott a Bécsei-medence is Linzig – mi, és rokonaink, soha nem hagytuk el. Ide mindig, mint saját hazánkba visszatértünk.

Mert innen is származtunk?

A kérdésre hosszú évtizedekig semmiféle megalapozott választ nem tudtak adni, pedig olyan gondolkodók, mint például a kiváló, de amatőr kutató Magyar Adorján, már régen felvetették, hogy a jelenség oka csak az lehet, hogy a Kárpát-medence mindig is magyar volt. Hogy világos és érthető legyen: a viselet, a harcászat mindig az adott kor függvénye. Főleg a harcászat, hiszen a fegyver soha nem maradhat ki a fejlődés sodrából, az mindig a legkorszerűbb kell, legyen. A viselet pedig végképp változékony. Például az ázsiai hunoknak a csodálatos állatábrázoló, úgynevezett állatszimbolikus művészetét az Európába került hunok teljesen föladták. Máig sem tudjuk, hogy mi volt mögötte, nem tudjuk, hogy mi volt az oka annak, hogy Atilla hunjai perzsa viseletben jártak, a cipők csatjaitól kezdve a hajtukon át, a fülkarikáig bezárólag, még fegyvereik vonatkozásában is az iráni divatot követték. El nem tudjuk képzelni, hogy valójában mi váltotta ki ezt, ami azt jelenti régészetiileg, hogy a szkítáktól nem tudjuk levezetni a hunokat, a hunokból az avarokat, az avarokból pedig nem tudjuk levezetni a magyarokat, a régészettudomány „előírásainak” betartása mellett.

Most viszont, hogy a genetika bekerült a történeti, régészeti vizsgálatok módszerei

közé, akár a fosszilis csontokból is kimutatható a régi korok emberének DNS mintája, a régmúlt korok emberei genetikailag feltérképezhetővé váltak. Ebből az következik, hogy megszűnt a súlyos gát, ma már bizonyítani tudjuk a folytonosságot, mert az nem az övek, a szabályák, az íjak, az ékszerek jellegzetességein, hasonlóságain alapszik! A csontokra épülő genetika egyértelművé teszi a kérdést, s lehetőséget ad a válaszra is.

Az archeogenetika kőkemény reáltudomány, amelynek eredményei vitathatatlanok. Összegezve: jelenleg az tűnik a magyar őstörténet legnagyobb fordulópontjának, hogy a Kárpát-medence birtokbavétele tulajdonképpen két elemből állt. Az egyik elem, a genetikai vizsgálatok alapján, egy legalább 40 ezer éve itt élő alapnépesség, ami nyilvánvalóan azt is jelenti, hogy a nyelvi közeg is megközelítőleg azonos lehetett. Tehát nagyon is indokolt, hogy a magyar, mint ősnyelv, szerepeljen a tudományos kutatásban, legalább ettől az időtől kezdődően. És ez azt is jelenti, hogy ez a hosszú ideje itt élő népesség, amelynek gyökerei – meglehet – még régebbre nyúlnak vissza, nyelvileg is, ha nem is uralta, de birtokolta a térséget. A másik elem az, hogy az itt élőkhöz mindig járult egy keletről érkezett néphullám, a szkíta, a hun, az avar, a kazár-türk és a magyar időkben egyaránt. Sőt, a besenyőket és a kunokat ide számítva, még ezt követően is. Ennek a két elemnek a szimbiózisa hozhatta létre a magyar nemzetet. Hiszen a nemzet, a cselekvésben és a nyelvben megnyilvánuló szellemi egység. Ennél rövidebben és találékosabban nem lehet meghatározni.

A genetikai vizsgálatok világossá tették, hogy a finn-magyar rokonság dogmája hiteltelen és alap nélküli. Mert amikor a magyar és a finn minták DNS-eit összevetették, kiderült, hogy szinte nincs is két egymástól messzebb álló genetikai csoport, mint a finn és a magyar. Ezzel gyakorlatilag egy húzással kiiktatták az ún. finnugor rokonság őstörténeti elmélet alapját, ami persze nem azt jelenti, hogy mi lebecsüljük az utóbbi időben hihetetlen fejlődésen átment, nagyszerű finn népet, sőt csak büszkéek lehetünk a barátságukra, hiszen ők megmutatták azt, amire mi nem vagyunk képesek az újkorban.

Ettől függetlenül a magyarság dominanciája a Kárpát-medencében nehezen vitatható.

Nem vitás, hogy akik ebből a földből országot, birodalmat hoztak létre, azok a magyarok voltak. Ennek a történeti és régészeti bizonyítékai a XVI. századig nem voltak kétségbe vonhatók. A török idők Mohácsáig a Magyar Nagyfejedelemség, illetve, a Magyar Királyság egységes főhatalmat képezett a Kárpát-medencében. Ha korábban nézzük, Atilla hun birodalmától kezdődően láthatjuk első ízben, a Kárpát-medence főhatalmi egységét. Gondoljunk csak arra, hogy a hatalmas Római Birodalom erejének csúcán sem volt képes meghódítani az egész Kárpát-medencét! Birtokba tudta venni egy időre Pannónia provinciát, egy egész rövid ideig birtokolta Erdély egy részét Dacia provincia néven, de a Dunától keletre és északra eső részeket, még átmenetileg sem tudta hatalma alá vonni. Erre először Atilla idejében történtek meg a kezdeményezések, az egész Kárpát-medence akkor lakható területeinek egységét Atilla valósította meg. Ettől kezdve, bizonyos törésekkel ugyan, de végig ez az egy főhatalom alatti Kár-

pát-medence létezik. Ez a bizonyos törés épp Atilla halálát követően történt, amikor a nagykirály meggyilkolása után, az ide beözönlő germánság újra darabokra szaggatja a Kárpát-medencét, egészen a VI. század közepéig, amikor az avarok Atillája, Baján kagán megjelenik, és azonnal ismét egységet teremt a Kárpát-medencében, birtokba véve a Bécsi-medencét is. S ez háromszáz esztendőn keresztül így maradt, sűrű települések tömegével – az avar korból 65 ezer sírunk (illetve 3450 lelőhelyünk) van, ami hihetetlen nagy szám. Ez a Kárpát-medence lakható részének nagyon sűrű betelepülését jelentette. Ez megmaradt mindaddig, amíg a IX. század dereka körül az avar katonai birodalom meg nem roppant. A nyugatiak ekkor ismét kísérletet tesznek arra, hogy szétszabdossák Avariát, de erre csak húsz évük adatott, mert a IX. század harmadik harmadában megjelentek a magyarok. A Keletről jöttek, az itt talált alaplakosság segédelmével, hoztak létre dominanciát. A mi számításaink szerint – a régészeti és antropológiai adatok alapján – a IX-X. századi Kárpát-medencei magyarság lélekszáma elérhette az egymillió föt, de ez csak egy becslést jelent. Az akadémiai álláspont szerint feltételezett 15 ezer, 50 ezer vagy esetleg 500 ezer „honfoglalóval” szemben, ez jelentős különbség. Az akkori Európa 28-30 millióra becsült népességének ez az egy millió fő jelentős része volt. Enélkül a lélekszámbeli túlsúly nélkül, ami természetesen nyelvi túlsúlyt is jelentett, rég nem lett volna magyar nyelv. Ugyanakkor ez garantálta a térség birtokban tartását is.

Mikor következett be Ön szerint Magyarország első dominanciavesztése?

A magyarság tragédiája feltétlenül abban foglalható össze, hogy a XVI. század első harmadától kezdődően, a 150 éves török uralom alatt, a magyarság lélekszáma hihetetlen mértékben lecsökkent. Olyannyira, hogy nemcsak az örökös harcban fogatkoztunk, hanem hetente, a törökök által elhurcolt több tízezer fiatal rab is apasztotta a magyarság lélekszámát. Gyakorlatilag a törökök kiirtották a magyar lakosság tetemes részét. A legtisztább magyar lakosságú délvidéki területek elnéptelenedtek, az ősi földjeink elvesztése már akkor megkezdődött, pedig a bácskai rész, a Szerémség, Bánát, a Dráva vidéke a legsűrűbben lakott színmagyar terület volt! Ez a terület annyira elnéptelenedett, hogy amikor az új betelepítések Mária Terézia korában megindulnak, akkor az egész Délvidék gyakorlatilag üres volt. És hogy egyáltalán vannak ott magyarok, az onnan adódik, hogy a Felvidékről, és azokról a területekről, amelyeket a három részre szakadt országban a törökök nem értek el, a magyarok is leköltöztek és letelepedtek, mert rengeteg kedvezményt kaptak ezért. De döntően németek, az úgynevezett svábok telepedtek meg ezen a részen, hiszen nem véletlen, hogy Bánát, a II. világháborúban, Hitler parancsára, német kormányzás alatt maradt, ezt a részt nem adták át a magyaroknak, mivel valóban rengeteg német élt ott, akiket később, szintén borzalmas körülmények között, gyilkoltak le, illetve üztek el a szerb és orosz erők.

Véleményem szerint az igazi drámai fordulópont a magyar lakosság lélekszámbeli kiirtása volt, ebből ugyanis soha többé nem bírtunk talpra állni, hiába volt az úgynevezett „kiegyezési felfutás” – ami szintén nagyon sok problémát vet fel. De már 1910-ben sem bírt a magyarság a történelmi Magyarországon (amely Horvátország nélkül

282 ezer km² volt) igazi dominanciára szert tenni, hiszen a 20,1 milliós lakosságának már csak 52 %-a volt magyar. A felfutás ellenére! De a hihetetlen létszámbeli fogyás ellenére a magyar lélek nem volt megtörve. S ez roppant nagy különbség a mai magyar társadalom állapotához képest. Gondoljunk arra, hogy a magyar nyelv, a magyar szellemiség, a magyar iskolák virágkora a XVII. század! Ahogy Erasmus annyira szépen kifejezte: az egész világ tudja, hogy a magyar elmék fénylenek. Mert belülről, a fogyás ellenére is, a tartása, a belső szellemisége – amit a nemzet meghatározásakor említettem – töretlen maradt. Nem kétséges azonban, hogy már előrevetült az árnyéka: ennyi magyarral nem lesz tartható az ország. Trianon tulajdonképpen ott kezdődik, az összes többi csak ráakódás. Ez a nagy fordulópont, ekkor veszítette el időlegesen a magyarság a lehetőségét (nem a jogát!), hogy érdemben ellenálljon. Mert a világtörténelem megmutatta, hogy erővel csak erőt lehet szembeszegezni.

Hogyan lehetne közkinccsé tenni a kutatások eredményeit? Van esély egy nemzeti minimum létrehozására, valamiféle közös nevező megtalálására?

Létre kellene hozni egy olyan intézményt, egy olyan társaságot, egy olyan egyesületet, amelyben emberi és tudományos értelemben, tisztességes és felkészült kutatók – a különféle meggyőződések és hipotézisek ellenére – megtalálnák a közös nevezőt, és ez nem más, mint a magyarság szeretete és tisztelete. És ami még ennél is sokkal fontosabb: az igazság mindenek fölötti tisztelete. Elméletileg megvan az esélye ennek, hogy bármilyen kis magból is kitereljedjen egy ilyen kezdeményezés. De az út nagyon rögzös. Iskolák kellenének. Azért iskolák, mert ha fokozatosan haladva, meg tudjuk nyerni a gyerekeket és ifjúságot, van jövőnk! Egy új, fiatalokból feltöltött értelmiség, végre a nemzet szolgálatába állhatna, megszervezhetné ezt a népséggé züllesztett nemzetet. Az új iskolás tankönyveink megjelentek ugyan, de nem hoztak átütő sikert. A hatalom elutasította mind az általános iskolai, mind az egyetemi tankönyveinket. A magániskoláinkat (MBE Nagy Lajos Király Magánegyetem, Körösi Csoma Sándor Magyar Egyetem, Szent Korona Szabadegyetem) állandóan támadják és ellehetetlenítik. Magyar őstörténeti intézet nem létesült. Kis csoportokban partizánharcot folytatunk. Utolsó mohikánok lettünk.

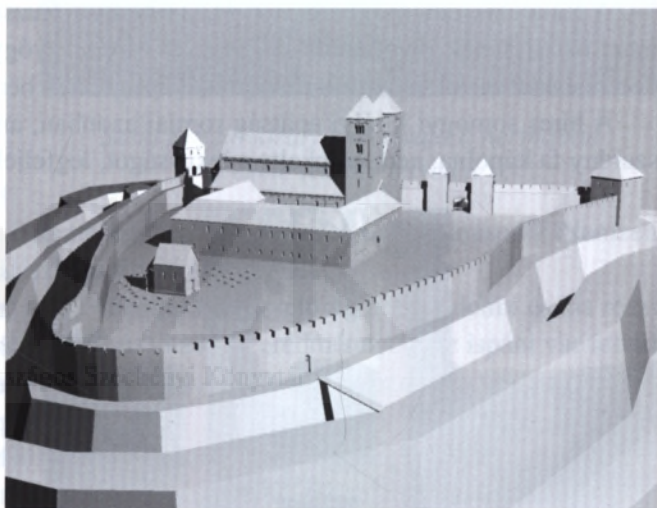
(Megjelent a Karpatia 8 (2008) 5. szám, 30-32. oldalon.)

Szent László somogyi apátságának feltámadása

1556 után a Magyar Királyság egyik nagy múltú, egykor gazdag bencés apátsága, ahol a XI-XIV. század között közel száz ember élt, elnéptelenedett. A XVI. század első évtizedeiben erődített templommá alakított bazilikát és a hozzá csatlakozó megkisebbitett kolostort a törökök felgyújtották és kifosztották. A monostor épületeitől északra álló temetőkápolnát nem érték el a lángok, talán a templom körüli temető halottaitól riadtak meg Allah harcosai. A török hadak természetesen nem kímélték magát Somogyvár települést sem, amely a Kupavárhegytől délre-délkeletre terült el, de nem ott, ahol a mai község áll, így annak lakói is, már akik tehették, elmenekültek. 1581-ben a törökkoppányi szandzsákhhoz tartozó faluban mindössze tíz ház állott. Később az öreglaki basának kellett adót fizetniük. Több mint egy évszázadig elhagyott, pusztá település volt Somogy királyi vármegye egykori nevezetes központja.

A hajdani dicsőség és jólét nyomait eltüntette az Idő, és a magyar múltat nem ismerő, azzal a legkisebb mértékben sem azonosuló, új jövevények önös és haszonleső közönye. Ide érte a földbirtokosokat is. A régi település a Várhegyen, a Váralján települt a Grabinai völgyig, templomuk a hajdani tiszttartói (később erdész, majd jelenleg polgármesteri hivatal) épülete előtti térségben állott, s romjai 1766-ban még magasban álltak. Részben ennek a templomnak a köveiből, részben a kupavári bazilika anyagából épült fel a jelenlegi somogyvári templom (1838). Így húzódott le az új falu a völgybe.

A nagyméretű kupavári templom magasba nyúló falai ugyan még a XIX. században is mementóként meredeztek az ég felé, de a kolostor és az egykori ispáni vár monumentális építményeiből alig maradt valami. 1760 táján Széchenyi Zsigmond nagy részét leromboltatta. 1799-1803 között a régi ispáni vár falaiból már csak 30-90 cm magasú csonkok állottak, különösen az Öreglak felé eső oldalon. Nagyon jellemző, hogy 1749-re, amikor Domániczky János Ferenc somogyszili plébános egyházlátogatást tett Somogyvároth, a Sz. Mária Magdolna tiszteletére szentelt „nagyon régi templom falai, a falun kívül nyugat felé megvannak,” ám a Széchenyiek uradalmi egyháza az „új faluban sárral tapasztott, fehérre meszelt tágas fatemplom” volt. Mennyezete durván

A somogyvári ispáni vár és királyi monostor nyugat felől (Tóth Gábor rekonstrukciói, 2010)

ácsolt deszka, tetejét szalma fedi. Kórusa, szószéke, gyóntatószéke nincs. A temető a régi templom romjainál lévő „nyitott mezőn” van. A kupavári ősi nagy temetőt tehát elhagyták már.

A XVII. század utolsó harmadában betelepült délvidéki (rác, német, majd horvát) jövevényekhez egyre nagyobb számban költöztek be a környékbeli magyarok, kivált, amikor a vidék egyik legnagyobb birtokosai a Széchenyiek lettek (1677-ben Széchenyi György győri püspök 80 ezer aranyért megvásárolta a birtokot testvéreinek, Széchenyi Lőrincnek). Nyilván ennek is tudható be, hogy a manapság Szentesicának nevezett szentkút csodatévő ereje, és sok száz éves hagyománya, töretlenül fennmaradt: „A falun kívül nyugat felé fél óra járásra a völgyben a berek mellett ősidőktől fogva van egy bővizű forrás, a régiek hagyománya szerint Szent István király forrása. Ennek eredetét abból az időből származtatják, amikor Szent István legyőzte a lázadó Koppány vezért. S itt kissé megpihenve, megmosta véres kezét, majd megáldotta a kutat, hogy az ide zarándokló betegek itt gyógyulást nyerjenek.”

A Rákóczi-szabadságharc után (1724-ben), a Buzsákon állomásozó Altham regiment ezredesének jóvoltából, családjának csodás gyógyulása emlékére, „a kút fölötti dombocskán sárral tapasztott fa kápolnát építtetett, s bemeszeltette.”

A híres somogyi királyi apátság romjai azonban, amelyek tövében állt a szentkúti szerény fa kápolna, nem érdekelte a lakosságot, legfeljebb csak, mint kő- és téglanyerő hely.

*Koppány emlékmű a somogyvári
Szentesica forrás mellett*

Ám a reformkor szellemisége megérintette a Széchenyieket is, és Széchenyi Lajos gróf kiásatta a 2-3 m magas várfalak egy részét (1823), Dénes gróf pedig a kastély előcsarnokában befalaztatta, s ez által megmen-tette, a megtalált kőfaragványokat. Széchenyi Imre gróf pedig újabb kutatásokba kezdett (1896).

A lelkes nekibuzdulás azonban elakadt, s közel nyolcvan esztendőnek kellett eltelnie, amíg a föld színéről csaknem teljesen eltűnt, egykori építmények feltárása megkezdődhetett (1972). A régészeti feltárás azonban csak öt éven át folyhatott nyugodt körülmények között. Drámai fordulatok kényszerszünete után, 1980-tól

térhetett vissza a feltáró régész, ám csak egy évtizeden át végezhetett kutató munkát. 1989 őszén ismét távoznia kellett. Akkoriban úgy tűnt: véglegesen, noha a feltárások csak a lelőhely területének 70-75 %-ára terjedtek ki. Napvilágra került a hatalmas bazilika, a bencés kolostor, a temetőkápolna és a körülötte létesült temető, valamint az ispáni vár védműveinek egy 140 m-es szakasza.

1983-ban a somogyvári Kupavárhegyen feltárt romokat történelmi emlékhellyé nyilvánították (Hanga Mária), majd 1991-ben maga a köztársasági elnök (Göncz Árpád) avatta fel a Magyarország Nemzeti Történelmi Emlékhelyeként.

Jelentőségében Ópusztaszer után a második Nemzeti Emlékhelyünk lett, ahol Szent László király sírhelye is áll.

1977 és 1991 között az Országos Műemlék Felügyelőség állagvédelmi és kis részben rekonstrukciós munkákat végzett, igen vitatható eredménnyel. Az ispáni vár feltárt falmaradványait, újkorinak minősítve, nem voltak hajlandók megóvni, s így annak nagy része megsemmisült.

Összességében, s ez bátran kimondható, egészen hiteltelen, koridegen és szakszerűtlen munkát végeztek. A kerengő egy kicsiny részének rekonstrukciójánál beépítették az eredeti Árpád-kori faragott köveket, amelyek mára szétfagytak, ugyanakkor acélváz, üvegtetős lefedést alkalmaztak, faszerkezetes zsindelyes fedés helyett. A XI. századi falakat betonból öntött műkövel fedték be. Felépítettek két, túlméretezett ún. fogadó épületet (az egyik csak wc-kből áll!), majd engedélyt adtak egy acélvázás kilátótorony megépítésére. Ugyanakkor nem járultak hozzá, sem a templomtornyok, sem a szentélyek megmagasításához, s elutasították a bazilika nyugati és déli bejáratának rekonstrukcióját is.

A somogyvári Kupavárhegy nemrégiben a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága kezelésébe került, üzemeltetője pedig a somogyvári önkormányzat lett. Új korszak kezdődött el, amelyet az is jelez, hogy mostantól nem ölbe tett kézzel várjuk az állami segítséget, hanem mi magunk, a magyar társadalom civil tagjai is összefogunk és cselekszünk. Létrejött a „Szent László Somogyi Apátságáért Alapítvány” (alapítói: Prof. Dr. Poór Gyula főigazgató főorvos, Dr. Soós László főorvos, rev. Kiss Iván c. prépost, esperes plébános, aki helyett Petrás János adományozott alapító összeget!), amelyet bárki tá-

*Szent László király koponyája a hermában
(Fekete Károly felvétele)*

mogathat anyagilag, sőt élő munkával is. Az alapítvány kuratóriuma (elnök: Dr. Bakay Kornél régész, tagjai: Dobó Ágota, a MNG általános h. igazgatója, Dr. Újkéry Csaba megyei bírósági elnök, Dr. Költő László megyei múzeumigazgató, Csernák Árpád író, főszerkesztő, Móring József Attila országgyűlési képviselő, Somogyvár polgármestere és Samu Zoltán pedagógus) dolgozza ki a további teendőket, s gondoskodik a minél jelentősebb anyagi eszközök összegyűjtéséről. Színi előadásokat, koncerteket, bemutatókat szervez, előkészíti és támogatja a régészeti kutatásokat, a helyszíni kiállításokat és bemutatókat.¹

2008. május 14-én Somogyvárra látogatott dr. Szili Katalin, az országgyűlés elnöke, aki már a 2008. évre számottevő anyagi támogatást jelentett be, így – terveink szerint – az idén, késő nyáron, kora ősszel folytatható lesz a régészeti feltáró munka,² valamint felgyorsulhat a somogyvári monográfia elkészítésének üteme is. A 2009. évre a Balatoni Fejlesztési Tanács ígért újabb támogatást.³

A somogyvári Kupavárhegy – a Szent László királyunk által megszentelt nemzeti emlékhelyünk – sokunk által remélt és várt feltámadása tehát hamarosan valósággá válik.⁴

(Megjelent a Búvópatak 7 (2008) 6-7. szám, 8-10. oldalon.)

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

- 1 A Szent László Somogyi Apátságáért Alapítvány 2013-ban jelentősen átalakult. A kuratórium elnöke tisztségéről lemondott. Az új elnök Móring József Attila lett. A Műemlékek Nemzeti Gondnoksága megszűnt, a Forster Gyula Örökségvédelmi Központ része lett. Dobó Ágota, a Forster elnökhelyettese nyugdíjba ment. 2014-ben az alapítvány kuratóriumának elnöki tisztségéről Móring József Attila váratlanul lemondott, s létrehozott egy Kupavár King 1091 nevű Kft-t az emlékhely üzemeltetésére.
- 2 A régészeti ásatások folytatására 2008-ban sor került. 2009-ben is sikerült egy kisebb feltárást végezni. Vö. Bakay Kornél, Somogyvár. Szent Egyed-monostor. A somogyvári bencés apátság és védműveinek feltárása. 1972-2009. Budapest, Műemlékek Nemzeti Gondnoksága. 2011, 514-523.
- 3 A támogatás nem valósult meg.
- 4 A várt és remélt feltámadás mindeddig nem következett be. Az uniós pályázaton nyert másfél milliárdos támogatást – a Kupavárhegytől messze eső területen – fogadó épületek és tartozékaik kiépítésére használják fel 2014-től kezdődően. Magának a romterületnek az állagvédelmére, az abba maradt régészeti kutatások folytatására és az építészeti rekonstrukciókra egyetlen fillért sem költenek. 2015-ben megépítették a műút mellett az ún. fogadóépületet.

A körmendi orszáگزászló

Tisztelt Ünneplő Közönség! Kedves Barátaim!

Akik számára csak térkép, és talán őrzött lakóparkok színhelye e táj, azok azt kiabálják, újabban már üvöltözik, hogy a vad magyarok meg akarják állítani az időt, sőt visszafelé akarják forgatni az Idő kerekét, mivel egy letűnt világot kívánnak visszahozni, ósdi jelképeket: turulokat, kettős keresztet, zászlókat állítanak vissza, s mi több, nem áttallanak imádsággal emlékezni elesett hőseikre, szentnek hitt emlékműveket építenek, sőt, újra szenteltetik nemzeti zászlainkat is. Ámde hiába pusztították félévszázadon keresztül nemzeti emlékeinket, nagyjaink szobrait, nemzeti ereklyéinket, hiába sulykolták az agyakba, hogy csodálatos, globális, új világunkban már nem lesz jelentősége a nemzeteknek, az országoknak, a múltat nem lehet eltörölni! Nem lehet, mert nem hagyjuk.

A katonai temetőket, mint a budapesti Újközttemetőben 35 ezer hős katonánk sírhe-lyét, el tudták tüntetni, a sírkeresztet ledöntötték, az acélsisakokat vasgyűjtőbe hordták, vagy ugyanitt mostanában a 298-as és a 301-es parcellákról levetették az 1945 és 1966 között kivégzettek márványtáblákra vésett névsorát, mondván: a bolsevik hóhérok és pribékjeik által megkínzottak és megöltek 40 %-a, ún. „népellenes és háborús bűnös” volt, így nem hősök ők, hanem csak elítéltek, esetleg áldozatok. A magyar ember, a magyar lélek azonban, amíg csak egyetlen magyar is marad a Kárpát-medencében, nem hátrál meg,

Mert akit egyszer meglehelt a Lélek
Annak mindegy-lom élet vagy halál.
Az áll és él, és énekel és alkot,
Körmenden és Magyarországon,
Hétvilágreszen és a másvilágon!

És Sík Sándor hitvallására itt a bizonyság! Íme, a 75 évvel ezelőtt felállított körmen-di orszáگزászló ismét áll. S az 1938. évi zászlószentelés is megismétlődik. Körmen-d megszentelt zászlaja is Wass Albert-i, megtestesült szent szimbólum lett, amely előtt mindannyian esküt tehetünk, és tegyük is, hogy

A harcom végig harcolom
s a lobogót megmarkolom!
S utolsó jussomat, a Szót,
ezt a szent, tépett lobogót
kitűzőm fent az ormokon
s a csillagoknak meglobogtatom!

A kommunista diktatúra emberei nemcsak Körmenden pusztították el a nemzeti jel-képeket. Budapest központi terén, a Szabadság téren 1945. május 1-én lerombolták az

Ereklyés Országzászló emlékművét, amelyet 1928-ban állítottak fel. A 20 m magas rúd tetején egy esküre emelt kéz volt, az alján pedig ez a felirat állt:

TUDD MEG, ÓH EMBER, E HELYEN NAGY-MAGYARORSZÁG VÉRREL,
KÖNNYEL ÉS VEREJTÉKKEL MEGSZENTELT FÖLDJÉN ÁLLSZ!

A zászlórúd tövében, bronz turulmadár mellett, két márványtablán ez volt olvasható:

MAGYARORSZÁG HELYE A NAP ALATT és A BÉKESZERZŐDÉSEK NEM
ÖRÖKKÉ VALÓAK.

Az ugyanitt felállított négy irredenta bronz szobrot Vas Zoltán vezetésével elpusztították. Ezt a négy szobrot százezer ember jelenlétében 1921. január 16-án avatták fel. Az Ereklyés Országzászló és a négy szobor még nincs visszaállítva, nemzetünk szégyenére még mindig az orosz megszállás szovjet emlékműve csúfосkodik ott. De

van remény. Ezt mutatta meg Nagykanizsa, és ezt mutatta meg most Kőrmend is.

De ne révedjünk a múltba, ne legyünk a politikai okoskodók balga, rászedett áldozatai, hisz – amint Széchenyi István mondotta volt – a tett halála az okoskodás. Igazi, meggyőző ereje pedig csak a tetteknek, az alkotásoknak van.

Kőrmend városának újkori története sincs még igazán és őszintén megírva, hiszen az 1994-es kiadású várostörténeti monográfia olvasóit az 1945-ös felszabadulás hamis fénye vakítja el. Pedig a kőrmendi hazafiak is nagyon jól tudják, hogy a 88 éve kivégzett Magyarország megmaradt része is nagy veszélyben van. Maradék országunk földjét, gázkincsét, édesvízi ivóvízkészletét el akarják orozni, mégpe-

ORSZÁGZÁSZLÓ AVATÓ ÜNNEPSÉG KÖRMENDEN

Meghívó

ÜNNEPÉLYES AVATÁS
2008. JÚNIUS 13. 18.30 ÓRA

Fővédnök és ünnepi szónok: **Prof. Dr. Bakay Kornél**

Az Országzászlót felszenteli: **Dr. Veres András** római katolikus megyéspüspök
Megáldják: **Szabadi István** református és **Szola Tökés Sándor** evangélikus lelkészek
Közreműködnek: **Bebes István** polgármester
Farkas József ny. polgármester
Horváth Domokos a Történelmi Vitézi Rend képviselője
Vesztérgám Miklós tárogatóművész
Batthyány lovasbandérium
I. Huszárezred
Zrínyi Miklós Haditorna Klub
Leikesítenek: **Hatvannégy vármegyéni lobogói**
Árpád-házi zászlók
Szent korona hiteles másolata

A Rába-parti Fórum Egyesület kezdeményezésére, Kőrmend Város Képviselő-testületének támogatásával, valamint cégek, egyesületek és magánszemélyek adakozásával újra felépül a

KÖRMENDI ORSZÁGZÁSZLÓ

Épült: 1933-ban
Leomlott: 1945-ben

„Országzászló-összeállítás a közadakozásból”

**Segítsen Ön is, járuljon hozzá adományával
az Emlékmű újraállításához!**

A mellékelt csekken a Kőrmend Múltja, Jelené és Jövője
Közalapítvány elkülönített számlájára fizetheti be adományát,
amelyet teljes egészében az emlékmű felállítására fordítunk.
Az adományozók nevét a Kőrmendi Országzászló Bizottság
emlékkönyvben örökíti meg.

dig véglegesen. Nyugat-Magyarország termőföldjének közel 40 %-a már most idegen kézben van. Életlehetőségeink egyre szűkösebbek, lélekszámban fogyunk, egészségben megroggyantunk. S az elbutított többség nem akarja, vagy talán nem is képes már észrevenni, felfogni, hogy kitervelt, módszeres magyarirtás folyik a Kárpát-hazában. Manapság nem lövik tarkón a hazafiakat, mint Katynban a 25 ezer lengyel férfit, nem húzzák bitóra vagy állítják kivégzőosztag elé a szellemi elitet, amint tették például a Vas megyei Bárdossy Lászlóval, hanem ellehetetlenítik mindazokat, akik képesek vezetni a nemzetet. Kiteszik őket az állásaikból, a terrorizmus és az újnácizmus tüzes billogával csúfítják el személyiségüket, amint a tordasi Kosaras Péter tanárral vagy a HVM elnökével, Toroczkai Lászlóval teszik, vagy egyszerűen egyenként levadásznak bennünket. S a hajdan oly vitéz, oly önfeláldozó, oly bátor, oly elszánt magyar nép zöme bénán bámul és hallgat, mert nincs igazi vezérünk. Mintha ötven év óta nem lettek volna hőseink, mint az ártatlanul elítélt Tóth Ilonka, aki fél évszázaddal ezelőtt magyar Jean d'Arc-ként vált a Magyar Szabadság és a Magyar Nemzet szentjévé. Nem méltatlan személy szól hát hozzánk, ha most végezetül őt idézem:

Mivé lettél Árpád büszke népe?
Mivé lettél nemzetem, óh magyar?
Kardodat kezedből mért teved le?
Háborút már többé nem akarsz?

Meghátráltál a gyáva csöcseléktől,
Örök szégyen, gyalázat ez reád,
Ki eddig védted viharban, vészben
Most már veszni hagyod hazád?

Szemed lehunyva, kezéd megláncolva,
Idegen kéz szántja földedet,
Furfang, cselszövény uralkodik rajtad,
Meddig tűröd még ezt a helyzetet?

S kérdezem, válaszra várva: meddig tűrjük még ezt a helyzetet?

(Elhangzott Kőrmenden, 2008. június 13-án.)

Somogyvári Szent László napok

Tisztelt Közönség, Kedves Vendégeink!

Az a terület, ahol most ülnek és állnak, 36 esztendővel ezelőtt rendetlen bozotos volt, odébb pedig szőlőtáblák virultak. Maga a Kupavárhegy, mint történelmünk egyik fontos hajdani színtere, mind a történész szakemberek, mind az érdeklődő közönség előtt ismert volt, ám senki sem tudta mit rejt a föld, mi maradt meg az utókor számára mindabból, ami egy félévezreddel ezelőttig itt állt. 1556 után szinte nyomtalanul eltűnt ez a hatalmas templom, a törmelék maga alá temette a monumentális kolostort, leomlottak a kápolna falai, a szőlő alá forgatások pedig elegyengették az egykori, nagy sírszámú temető sírhantjait, eltüntették sírkeresztjeit.

Amikor 1972 nyarán elkezdtek a régészeti ásatásokat, nehéz időköt éltünk. A kommunista diktatúra, általában, nem teremtett kedvező légkört a magyarság dicső múltjának kutatásához, a hivatalos álláspont elítélte a haza szeretetét, s a nacionalizmus az elítélő megbélyegzés kemény műszava lett. Itt, Somogyban mégis sikerült a nagy vállalkozást elindítani. 35 évvel ezelőtt megtaláltuk az 1095. július 29-én elhunyt Szent László király első temetkezési helyét, s ettől a perctől mindannyian tudtuk: a Kárpát-medencei magyarság egyik igen fontos szakrális helyén dolgozunk. Öt idény után azonban a feltárás mégis megszakadt, s évekig nem léphettünk e területre. Ördögi erők elűztek

innen. 1980 után sikerült visszatérni, de az újabb tíz esztendő nem volt elég a befejezéshez. Ismét távozni kellett. Már-már úgy tűnt, a múlt Idő végképpen elnyeli a Reményt, hiszen mostanáig 19 év zúgott el a fejünk felett. Éppen annyi, amennyi idő Szent László király nagyváradi szentté avatása (1192. június 27) előtt telt el addig, amíg az innét felemelt holttestét átszállították Somogyvárról a váradi székesegyházba (1173 körül). S hamarosan, a fölénk boruló csillagos égbolt fényei között, talán ma is felfedezhetünk majd egy nekünk szóló csillagot ugyanúgy, mint 816 évvel ezelőtt Váradon történt, amikor a nappali világosságban két órán keresztül ragyogott egy égi fény, egy Szent László csillag (Orion).

Mert voltak, és egyre többen van-

Szent László király (Gera Katalin alkotása)

nak, akik hittek és hisznek a magyarság és Magyarország megújulásában, feltámadásában. Az út, amelyen ide eljuthatunk, az alkotó munka, a tettek stációin át vezet. A kicsi tett is többet ér az üres, nagy szavaknál.

Példát mutatott erre Somogyvár, amely településnek polgármestere kezdettől felkarolta az 1983-tól Történelmi Emlékhellyé, majd 1991-ben

Nemzeti Történelmi Emlékhellyé nyilvánított Kupavárt. Majd a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága, s kivált Dobó Ágota karolta fel ezt a nemzeti emlékhelyet, s biztosított már erre az évre 9 millió forintot. Az állami támogatást az országgyűlés elnöke is megerősítette. Így hát folytatódhat a régészeti kutatás, s megkezdődhet a teljes műemléki rekonstrukció. Ez a pénz persze nem sok, egyáltalán nem fedezi a sok-sok tennivalót, de van remény, mert hirtelen sok segítő kéz nyúlt felénk. Somogyból elszármazott neves orvosok, ismert zenészek (a Kárpátia zenekar), csoportok és polgárok segítségével létrehoztunk egy alapítványt, amelynek kuratóriumában a feltáró régészen kívül a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága helyettes igazgatónője, jeles bíró, kaposvári múzeum-igazgató, egy somogyi író és lapszerkesztő, Somogyvár polgármestere és egy volt kedves tanítványom munkálkodik.

Az alapítvány kezdeményezése a mai ünnep, a mai jótekonysági est. Célunk: közösen, együtt tenni a nagy cél érdekében. Úgy akarjuk bemutatni a magyar múltat, ahogyan volt. A régi dicsőségünket is, de az újkori megaláztatásainkat, szenvedéseinket is. Ötszáz év óta pusztulunk, fogyunk, mert pusztítanak bennünket és pusztítjuk önmagunkat.

Az újkori hungaroci-

A Nemzeti Történelmi Emlékhely a Kupvárhegyen

A kupavári temető feltárása

dium, a magyarirtás legdrámaibb példáját mutatja be a Magyarkanizsai Udvari Kamara Színház a ma esti Magyar Piéta – Öszödi köztársaság című színművében. A társulat meghívásában kétségtelenül személyes érintettségem is szerepet játszott. Apai ágon ugyanis magyarkanizsaiak vagyunk, akiknek 1944 őszén kellett elmenekülnünk, mindenüktől megfosztva, megalázva. Rokonainkat is siratjuk a zsablyai, a csurogi, a mozsori, az újvidéki, az adorjáni, a horgosi, a zombori, a bezdáni, a gombosi, a szabadkai, a bajmoki, a péterrévi, a temerini, a zentai, a moholi és persze a magyarkanizsai felkoncolt magyarokban. Negyvenezer legyilkolt magyar! Akiknek egyetlen bűnük volt, hogy magyarok voltak! Elevenen megnyúzva, megcsonkolva, karóba húzva ártatlanok sokasága. Köztük Kiss Antal plébános és Szabó Dénes tóthfalusi lelkész, édesatyám barátai. Húsz magyar papot mészároltak le 1944/45-ben.

Zokogjon mindenki
Néma sírolok felett,
Miként mi könnyezve
Áldjuk emlékteket!

Ezt imádkozzák a gyászolók, a megmaradtak és utódaik, akiket mi 2004 decemberében megtagadtunk, a többi, határokon kívülre vetett sorstársaikkal együtt.

Mielőtt azonban megtekintik Sípshhegyi Péter drámai színművét, hangolódjanak rá a magyar hitvallásra, emeljék fel lelkeiket az Ismerős Arcok remek zenéje által, a dallam, a ritmus és a szöveg töltse be szívüket. Legyünk mindannyian legfőbb hídverők, az ókor pontifex maximusai, akik megkísérelnek kapcsolatot teremteni Ég és Föld, a magyar Múlt és a magyar Jövő között. Vértessen fel bennünket ez a koncert a mai mindent megfojtó közönnyel és árulással szemben, s induljunk csatára, miként őseink, Szent László király és a Boldogasszony, Babba Mária nevével. Méltóbb helyet erre ennél a helynél: Koppány herceg váránál és László király szent sírhelyénél biztosan nem találhatunk. Föld és nép egymásra talál.

(Elhangzott Somogyvár – Kupaváron, 2008. június 29-én.)

Hunniában valami készül

Hallván ezt a költői idézetet, legtöbbször arra gondolnak, hogy végre valami igazán jó, igazán magyar, igazán reményt keltő történik ebben a megcsönkült országban, és a Kárpát-medencében. Kivált azért is hihetik ezt, mert mindezt most az én számból hallják.

Ugyanis sokan és sokszor felrótták és felróják nekem, hogy előadásaimban, oktató munkámban túl erős a fekete szín, túl pesszimista a mondanivalóm végső kicsengése. Társaim zöme sokkal derülátóbb, sokkal több kapaszkodót adnak, sokkal több biztató, jó szót mondanak.

Elismerem, hogy a biztatásra nagyon nagy szükség van. De a kancsalul festett egekbe bámulás vigyázatlanná, elbizakodottá tehet bennünket, és a cselekvés helyett az ábrándok világába tévedhetünk. Számtalanszor tapasztalhatjuk, hogy zászlólengető és jelszavakat kiabáló magyarok vagyunk, ám ha tenni kell, lebénulunk. S főként nem vesszük számba a valós helyzetet. Nagyon sokan elhiszik, hogy a hatalmat jelenleg kezükben tartó erőkkal szemben, megfelelő, kiegyensúlyozó tömbként áll a mérsékeltnek mondott, jobboldali „középerő”, amely előbb-utóbb átveszi az ország kormányzását, s akkor a Haza fényre derül. S elhiszik, hogy a cselekvően ellenállók durva szélsőségesek, akiktől el kell határolódnunk. Elültették a lelkekben a félelmet. S ami még a félelemnél is rosszabb, a bizalmatlanságot és a hitetlenséget. Kinek higgyünk? Kinek hihetünk? Vannak-e valódi vezetőink, igazi vezéreink?

A helyzet nehéz, sőt szinte katasztrofális. Egyrészt a baloldaliság a tömegekben – a kommunisták okozta szenvedés és kín ellenére – megdöbbenően erős, másrészt egyre-másra teszik közzé az elmúlt 63 esztendő szereplőinek súlyos titkait. Szinte naponta hallunk, olvasunk a nemzeti oldalon vitézkedő vezető személyiségek besúgó ügynökök-múltjáról: egyháziakról és világiakról egyaránt. S milyen hitele lehet annak, akiről kiderül, hogy 1957-től 1990-ig, vagy még tovább, önkéntes kiszolgálója volt az államvédelmi hatóságoknak, a kommunista diktatúrának? Elárulta barátait, társait, rokonait!

Szinte minden nemzeti mozgalmunkba beépítették a kommunista erők, a titkosszolgálatok a maguk tégláit: az MDF-be, a Kisgazdapártba, de a Magyar Gárdába is éppen úgy, mint a hajdan erős és nagyreményű MIÉP-be, vagy mostanában a Jobbik-ba. A fő cél a megosztás, az egymás ellen fordítás, a társadalom önös egyedekre szaggatása, hogy meg sem merjük kísérelni a jogos, a szükséges és kívánatos nemzeti önvédelem megszervezését. Iskoláinkat egyre gyorsuló ütemben teszik tönkre, s nemcsak azáltal, hogy az oktatás színvonala csökken, hanem főként azáltal, hogy iskoláink már nem nevelnek. Sem fegyelmezett munkára, sem erkölcsös keresztényi életvitelre, sem az igazi tekintélyek önkéntes tiszteletére. A nemzeti fegyelem a köteleességek teljesítését jelenti. Fegyelem nélkül csak halál, pusztulás következhet be. A magyar embereket nem lehet egyformára gyúrni, mert egyedenként tehetségesek és szuverének, de ez nem jelenthet anarchikus öntetszelgést és nemzeti nagyjaink megvetését, minden értékünk semmibevételét, ősi nemzeti jelképeink elpusztítását.

Mérjük fel hát reálsan a jelenlegi helyzetünket. Tetézi, ki elfedi a bajt. Hunniában nem csak mi készülünk valamire, hanem ellenségeink is. Mégpedig nagy erővel, nagy sietséggel és nagy hatalommal.

Alig vesszük észre, hogy a mai hamis államformánk elfogadtatása nem formai kérdés. Elhitették velünk, hogy a köztársasági államforma európai követelmény, holott Anglia, Spanyolország, Belgium, Hollandia, Norvégia, Svédország, Dánia királyság. S az maradt az Unióban is. A valódi magyar alkotmány íratlan, az ezer éves jogszokások összessége, amelyet nem helyettesíthet az új, német, liberális alkotmány kaptafájára toldozott-foltozott sztálini alaptörvény.

Magyarországnak ma is királyságnak kellene lennie, amelynek alapja a Szent Korona eszme, de nem azzal az ódivatú pátozzsal bekent kultusszal, amellyel napjainkban találkozunk. Ne legyenek a Szent Koronának önjelölt szolgálói és szolgálóleányai, de legyen közjogi ereje.

A Kárpát-medence népei számára, tehát egyáltalán nem csak a magyarok számára, az egyetlen kiút: a Szent István-i állam békés revíziója. Ez az élettani követelmény, mert a Kárpát-medence egy európai nagyhatalom élettere, amelynek népessége sohasem volt homogén. Európa soha sem lesz kisebbségek nélküli térség! A Kárpát-medence népei, ha úgy tetszik, nemzetei: a magyar, a szlovák, a román, a német, a ruszin, a szerb és a horvát, valamint a cigány és a zsidó. Ez utóbbi kettő is etnikum, népfajta, de nem azonosak az előbbiekkal, mert ők nem az európai keresztény közösségekből valók. Ennek megfelelően kell bánni és törődni velük. Az azonban nem engedhető meg, hogy Magyarországot továbbra is az idegenek vezessék. Gondoljunk bele! 1867-től 1945-ig közel 400 miniszter csaknem egy tizede nem volt magyar, s a 34 magyarországi miniszterelnök közül pedig 10 nem magyar volt. Hát ezért is sikkadt el régen is, most is a valódi magyar érdek! Ma pedig az uralkodó rétegnek már túlnyomóan nagyobb része idegen szívű, s a magyartól eltérő genetikájú. Az pedig természeti törvény, hogy a fizikai test, az élő anyagi és a lelki tulajdonságok szoros kölcsönhatásban vannak egymással, jóllehet az összeszővődés törvényszerűségei ma sem ismertek teljes mértékben.

Semmi természetellenes nincs abban, hogy minden népfajnak szoros a faji kapcsolata, s semmi csodálkoznivaló nincs abban, hogy az egyfajtajú emberek összetartozás tudata erős. A lelki tulajdonságok igenis kiülnek az arcokra, a testi formák lelkiséget tükröznek.

Sajátságos és nagyon jellemző, hogy mind a mai napig mennyire számon tartják mindegyikünk származását. Nemrégiben jelent meg egy tanulmány a Kádár-kor értelmiségi csoportjairól (Zsidóság és kommunizmus a Kádár-korszakban. Valóság 2008/4. szám), s kivétel nélkül jelzik, ki volt zsidó származású, nemcsak a megtorlást végzők között – ahol nagyon sokan voltak (98 %-ban) – hanem a szabadságharcosok között is: Angyal István, Szirmai Ottó, Nickelsburg László, Földes Gábor, de még a régen kikeresztelkedett Gáli József és Oby (Obersovszky) Gyula esetében is hangsúlyozzák a származásukat. Az ún. ellenzéki írók is – szinte kivétel nélkül, – zsidó emberek voltak: Déry Tibor, Háry Gyula, Tardos Tibor, Zelk Zoltán, Aczél Tamás, Méray Tibor. Ugyanígy, mind a mai napig, számon tartott a genetikai származás a médiumokban, a gazdasá-

gi életben, a művészeti életben, az egyetemeken, az akadémiai posztokon. Idézek Győri Szabó József tanulmányából: „a pártállami bürokrácia fontos posztjain sok zsidó kádert találunk. Különösen a sajtó, a televízió, a rádió, a nemzetközi gazdasági kapcsolatokkal foglalkozó intézmények, a kulturális élet, a tudományos kutatás területén, de az ipari ágazatok egy-egy szegmensében is”.

Az évezredes összetartozás, a kétezzer éves vallási hagyomány felülírja a beolvadási törekvéseket. Ez ősi törvény.

Ha egy nemzet idegen elemekkel túlzottan van feltöltve, akkor a liberális törvények – amelyek bevezetése ellen Széchenyi István is a leghatározottabban fellépett – rendkívül károsak lesznek a nemzet számára. Azért jött létre Közép-Európában egy egészen sajátságos magyarországi állapot, mert sehol másutt nem szorították vissza ennyire a nemzeti erőket.

A jelenlegi magyar alkotmánynak nincs nemzetvédő szerepe. Sőt! Az 1990-ben létrehozott Alkotmánybíróság rendkívüli túlhatalommal bír. A 11 alkotmánybíró, mondhatjuk, élet és halál ura. 1990-ben nekik „köszönhattuk”, hogy a várva várt rendszerváltás elmaradt, hiszen kimondták, hogy a „kikiáltott köztársaság” a Rákosi és a Kádár-rendszerrel jogfolytonos, kimondták, hogy az elrabolt tulajdonok zöme nem adható vissza a tulajdonosoknak (a reprivatizáció alkotmányellenes), s kimondták, hogy a bolsevik diktatúra bűnösei, gyilkosai, gazemberei nem büntethetőek, majd eltörölték a halálbüntetést! Ki hatalmazta fel őket mindezt? S kik hatalmazták fel 20 évvel ezelőtt az ún. ellenzéki kerekasztalon résztvevőket?

Miért törölték el a halálbüntetést, s miért fosztották meg a magyar polgárokat az önvédelmi fegyverek viselési jogától? A demokrácia mintaállamának nevezett USA-ban 1791 óta senki sem merte korlátozni a polgárok fegyverviselési jogát, s azt a jogot sem, hogy a szabad állam biztonságos létezéséhez szükséges fegyveres testület, a milícia. Az amerikai polgárok 67 %-a szerint alapjogról van szó, részben személyi, részben kollektív alapjogról. Az USA-ban 320 000 000 lakosra 223 000 000 fegyver jut. Totális diktatúrák azok az államok, ahol a szabad embernek nem lehet önvédelmi fegyvere. Az Egyesült Államokban, a legutóbbi időben (2008-ban) a legfelső bíróság 5:4 arányban döntött a szabad fegyverviselési jog mellett. S miért nincs magyar hadsereg? Miért nem követhető a svájci minta a nemzeti honvédelmet illetően?

Ha az USA-ban törvényesen működhet például a Nemzeti Lövész Szövetség, akkor miért nem lehet fegyvere a Magyar Gárdának is? S miért lehet fegyvere az In-Kal Securitynek és a Krav Maga-nak? Hozzunk létre a Magyar Gárda Egyesület mellett Magyar Gárda Kft-t, őrző-védő céllal, ahogyan ők csinálják. Ne dőljön be senki azon népszónokoknak, akik az egyre izmosodó Magyar Gárda tagjait egy-egy pofon kíséretében haza akarják zavarni, miközben szervezik a cigány „védelmi” alakulatokat és egyre erősödik a Cionista Mozgalom. Mellesleg kérdezem: miért legális a Cionista Mozgalom és a Kommunista Munkáspárt az ötágú csillaggal, s miért háborús bűnös a hungarizmus eszmerendszere? S miért engedélyezte az Európai Unió bírósága nemrégiben a kommunista diktatúra jelképét, az ötágú vörös csillagot? Nyilván azért, mert a zsidó cionizmus ősi jelképéről van szó.

A hatalom bitorlói kitalálták, hogy az ország stratégiaileg legfontosabb területeit katonai körzetekké nyilvánították, ahol bármit megtehetnek, s mi ezt is tűrjük. Holott nincs honvédelmünk, nincs hadseregünk, nincs egy bevethető hadosztályunk a Haza védelmére. Zsoldos katonáink bérmunkát végeznek Afganisztánban, Koszovóban és Irakban, s ha veszélyes pénzkereső munkájuk közben életüket veszítik, hősöknek kiáltják ki őket. De ezek a szerencsétlenül járt emberek nem hősök, hanem csak áldozatok. Hősi halált halni csak a Haza védelmében lehet!

Már 2200 évvel ezelőtt megmondta Maodun (Bator, Mao-tun) hun nagykirály: Akié a föld, azé az ország! Mi mégis mindent eladunk, helyesebben eladnak a kormányra juttatott brigantik. Budapesten és más helyeken tömegével épülnek az izraeli lakóparkok, legutóbb közel 20 000 lakos részére kezdték meg az építkezést. Ma Magyarország területén a Kádár-kori 120 000 fős zsidósággal szemben, óvatos becslés szerint, közel kétszer annyi izraeli illetőségi polgár él.

Erdély és a Székelyföld

Hunniában valami készül. Egyre többünknek kinyílik a szeme. Egyre többen látjuk, hogy Magyarországot újra kell alkotni, egyre többen látjuk és mondjuk, hogy Magyarországot magyarul kell vezetni!

Csonka-Magyarország lemaradása és elnemzetietlenedése szorosan összefügg egymással. De a „széleken” felragyogott a magyarok csillaga! A Szent István-i magyar állam északi része, a

Magyar Felföld vagy Felvidék, pompás fejlődésnek indult. Erdély, s a Székelyföld a ragyogó előrehaladás útján jár. S ne azt nézzük, hogy az egyiket most Szlovákiának, a másikat Romániának nevezik, hanem azt, hogy megindult a Kárpát-Haza békés revíziója. Lássuk meg a Kárpát-medence egységét, s ha lehet, egyre többen települjünk le ott is, hozzunk létre minél több gazdasági vállalkozást. A Kárpátalja és a Délvidék még nehezen elérhető, de legyünk résen, mert eljön a mi időnk.

15 nap múlva 930 esztendő évfordulója lesz annak, hogy Szent István király ajánlotta országát és koronáját Szűz Máriának, Boldogasszony Anyánknak, 20 nap múlva pedig 925 éve annak, hogy Szent László akaratából I. István királyunkat szentté avatták.

A múlt tud szólni hozzánk, halottaink lelke testesülni tud bennünk. A 20 éve leállí-

tott somogyvári Koppány-vár és Szent László király által alapított monostor régészeti kutatása hamarosan újra indul, hiába törtek ránk gonosz ostobák. Azt szoktuk mondani borúlátó eslettségünkben: rajtunk már csak a csoda segíthet! De fel kell ismernünk a csodákat, mert vannak és lesznek.

A magyar nemzet fennmaradását már Petőfi Sándor is isteni csodának tartotta, hiszen a történelem vas törvényei szerint, a magyarságnak már régen ki kellett volna halnia. Hatalmas erők munkálkodnak azon, hogy a Kárpát-medence a birtokukba kerüljön. Nevezzük őket világhatalmi, globális erőknél. Már a fizikai megsemmisítésünkkel tartanak, mert mi más az ún. egészségügyi reform, mint hungarocidium!

Nézzünk hát magunkba, vegyük számba mulasztásainkat és vegyük számba a sikerünket.

A legfontosabb változás: öntudatra ébredésünk. A hatalom állandóan provokál és próbára tesz bennünket, ugyan mit viselünk még el? Gondoljunk a homoszexuálisok állami parádéjára, vagy a Turul-szobor támadására, vagy a cigányok folyamatos heccelésére. A lumpen szintre sülyesztett tömeg még nagy, de az ifjúság soraiban egyre nő a tette kész hazafiak száma, akik már nem félnek.

Megerősödött a szervezetségünk. Folyamatosan nő a Magyar Gárda létszáma, izmosodik a Hatvan-négy Vármegye, és a Jobbik. Egyre-másra szerveződnek a magánegyetemek, a szabadegyetemek, a nemzeti iskolák, nő a nemzeti sajtó olvasótábora, emelkedik Az Echo Tv nézettsége.

A Szent Korona Szabadegyetem alapító nyilatkozatából idézek:

„Nincs még egy nép a világon, amelyik a számához viszonyítottan, annyi magzatát megölte volna, mint a magyar. Félévszázad alatt, az országhatáron belül, több mint 6 milliót! Rohamosan fogyunk! Évente most 30-40 000 magyarral kevesebb él a Földön. Közben az anyaországban egyre gyermekellenesebb, egyre

IV. SZENT KORONA KONFERENCIA
SZENT KORONA
és
KERESZTÉNYSÉG
2008. DECEMBER 27-28-29.

Szervezők:
SZENT KORONA ORSZÁGÁÉRT ALAPÍTVÁNY és a SZENT LÁSZLÓ AKADEMIA

MÉDIATÁMOGATÓK:
www.szentkoronaradio.com SZTV www.szentkoronativ.hu

2009. DECEMBER 27-28.
ELŐADÁSOK
14-21 óráig

2009. DECEMBER 29.
NEMZETI ROCKNAP
16-22 óráig

Helyszín:
MAGYAROK HÁZA - SZÉCHENYI TEREM
Bp. V. ker. Semmelweis u. 1-3.

A BELÉPÉS MIND A HÁROM NAPRA DÍJTALAN!

A SZENT KORONA ORSZÁGÁÉRT ALAPÍTVÁNYT
NEM ÁLLAMI TÁMOGATÁSOK ÉS PÁLYÁZATOK,
HANEM AZ EMBEREK NEMZETÜNK IRÁNT ÉRZETT SZERETETE TARTJA FENNI!

Honlap: www.szentkoronaorszaga.hu E-mail: level@szentkoronaorszaga.hu
Telefon : 06-30-389-3091

ifjúságellenesebb politika végrehajtása folyik! Magyarországon ma egyetlen egy, az Európai Egyetemek Magna Chartájában meghatározott egyetem sincs! Az összes felsőoktatási intézmény megnyomorított tanoda, a politika kénye-kedvének kitett, tulajdon és kutató bázis nélküli, szovjetmintájú intézmény! A nemzeti termelés, a nemzeti termékek előállításának elszorvasztása, teljes tönkretétele folyt és folyik minden ágazatban! A 'privatizáció' álságos fogalma, jelszava alatt mindent elraboltak, most is elrabolnak, közvagyon, közpénzeket, sőt a nép garanciája mellett kölcsönként felvett pénzeket is! Most itt állunk minden népnél jobban kifosztva, eladósítva, becsapva, csalásokkal vezetőkké vált, hazudozó rablók dárídójától megszégyenülten. Itt állunk testileg, lelkileg megnyomorítva. Felelős, igazi vezérekért kiáltanánk, de a legtanultabbak 'mindentudást' hazudva együtt dárídóznak a nemzetnyomorító rablókkal, bűnözőkkel.

Mégis van remény! A tanítást – a lényegét tekintve – az Isten adta örökérvényűen tudtunkra: 'Ahol és amikor a legnagyobb a baj, ott és akkor árad ki a kegyelem.'

Mert igenis kegyelmi állapot maga a felismerés, hogy így nem mehet tovább! Gyógyítanunk, gyógyulnunk kell! Gyógyító lelkületűekké kell válnunk! Ugyanis ez a szabadegyetem abból a leglényegibb felismerésből fakad, hogy a baj az egész emberiségre és ránk, magyarokra, a tudomány és az istenhit szétszakadásából fakadt. A szétszakadásból, amely által az emberiség a mindennapi életében elszakadt az élet forrásától, Krisztustól, a Szentháromság egy Istentől és önnön hagyományától! Krisztustól, akiben a tudománynak és a bölcsességnek teljessége lakozik és őseink szeretetétől, amire a Szent Korona emlékeztetne mindannyiunkat. A Szent Korona, mely minden Kárpát-medencébe születőnek a lelkébe van égetve és a belőle virágzó tan, mely Isten és a magyarság örök összetartozását pecsételi meg. A baj bekövetkezte miatt végre tudomásul kell venni, hogy a tudásunk, a tudomány teljessége nélkül. Istent méltóan imádni és népünket szeretni nem lehet!

A gyógyításnak 3 pillére van, tudni, hinni, tenni. Tudni, ismerni az igazságot, hinni a Szentháromság egy Istenben és szeretetbe ágyazottan cselekedni. A most induló szabadegyetem valójában nem akar más lenni, mint egy 'képző műhely', amelyből a gyógyító lelkületűvé válás nemzetmentő mozgalma indul majd el. A három pillérből egyik sem hagyható el, mégis, a szabadegyetem elsődlegesen az első pillér, a tudni, az igazságot ismerni pillér kiépítésén tud hatékonyan munkálkodni. Olyan tanárok, olyan professzorok fognak előadni, akik szabadok, akik nem félnek, akik a legjobbak, akikben a tudás és az istenhit egységben van, akik az elismerést nem másoktól, nem valamiféle intézménytől, hanem kizárólag az igazság forrásától, Istentől várják és fogadják el."

Mi hát a bajaink legfőbb oka? Elsőként kell említeni, hogy nincs nemzeti középosztályunk. A felkapaszkodott új dondászok, szinte kivétel nélkül önző, tehetségtelen, tisztességtelen, kisstílű egyedek, szolgálalkú pártkatonák, akármelyik oldalon ültek, vagy ülnek is, az Országházban. Ezért nem volt rendszerváltás sem. A régi kiválasztottakat kiirtották vagy elüldözték. Sokakat pedig erkölcsileg tettek tönkre.

Második nagy gondunk, hogy nincs a magyar nemzetnek igazi vezetője, csak vezérszónoka van, aki jeles tehetséggel forgatja a szavakat, de a nemzeti sorskérdésekben

lényegében egy húron pendül az ellenfeleivel. Pártját és táborát éppen úgy az érdek és a pénz tartja össze, mint az átvedlett kommunistákét. Pedig minden személyi adottsága megvolna ahhoz, hogy nagy magyar államférfi legyen, de valamilyen titokzatos okból nem lett az.

Ezért következett be Ady Endre jóslata:

Minden semmirevalónak
Gácsnak, svábnak és zsidónak
Grádics adatott.
Sűrög a vad magyar élet
Még a némák is beszélnek
s uccám ellepik.
S bárki taknyost egy bőszi iram
Fölrepít.
Seregesen senkik jönnek,
Megrabolnak, elköszönnék
Gúnnyal, szabadon.
Mi bennünk gyúlt, mindenkié
A vagyón!

Meg kell nemesednünk, s ehhez kérjük Szent István segítségét, aki fián keresztül a következő intelmeket hagyta ránk:

Őrizzük a hitet!
Becsüljük meg a keresztény egyházat!
Tiszteljük a királyi hatalom fő támaszeit: a főpapokat és a főembereket!
A hatalom talpköve az igazságosság és az igaz ítélet.
Csak a bölcssek tanácsaira hallgassunk.
Őseinket kövessük!
Bűneinket bánjuk meg, tegyük jóvá tetteikkel és imával.
Legyünk erényesek, kegyesek, mindenben és mindenütt a szeretetre
támaszkodjunk, de legyünk erősek.

Halljuk meg Szent István király égi hangját, s ennek szellemében éljünk. Pannóniából lett Hunnia, Hunniából Hungária, a XXI. században Hungáriából legyen Kárpát Haza.

(Elhangzott a Magyar Szigeten, 2008. augusztus 1-én.
Megjelent a Kapu 21 (2008) 8-9. szám, 49-51. oldalon.)

Gr. Teleki Pál és a cserkészet

Tisztelt Hallgatóim! Kedves Barátaim!

Amikor elvállaltam ezt az előadást, arra gondoltam, hogy cserkésztszti egyenruhában jelenek meg itt, ezzel is tisztelegve Magyarország örökös tiszteletbeli főcserkészének emléke előtt. Időközben azonban változott a helyzet. Személyesen – sajnos – nem tudok részt venni ezen a konferencián. Ezért a mulasztásért mindenkitől elnézést kérek.

Bizonyára többen vannak olyanok, akik szívesen megkérdeznék: miért éppen én beszélek Teleki Pál és a cserkészet kapcsolatáról, amikor még iskolába sem jártam akkor, amikor Rajk László, hírhedt kommunista belügyminiszter, 1946. július 20-án kelt rendeletében feloszlatta a Magyar Cserkészszövetséget. Való igaz, én még farkasköltyök sem voltam, mint a testvérbátyám, ám pontosan 25 esztendővel ezelőtt nagy elhatározás született bennem: feltámasztom tetszhalott állapotából a magyar cserkészetet, ha más-képpen nem, hát a szellemiségében. 1983-ban, s az azt követő években, a budapesti Tanárképző Főiskolai Karon tanítottam középkori egyetemes történelmet és művelődéstörténetet, s „Ifjúsági mozgalmak Magyarországon” témamegjelöléssel, egyre többet meséltem a cserkészetéről a tanítványoknak. Kértem őket, ne sajnálják a fáradságot, keressék fel az egykori cserkészeket, gyűjtsék össze a tárgyi emlékeket, meséltessék el az egykori cserkész élményeket. Különös kincsekre fognak bukkanni, a lélek gyémánt-

jaira. S fél tucat esztendő alatt nemcsak élmények, de cserkész emlékek is nagy számban gyűltek össze. Olyannyira, hogy a kőszegi Városi Múzeumban több mint négyezer darabos cserkészgyűjtemény jött létre.

1988 októberében megalakult a Magyar Cserkészszövetség, s 12 nap múlva megnyitottuk Kőszegen a nagy cserkészkiállítást, a felejthetetlen színészóriás, Sinkovits Imre ünnepi beszédével, közel ötezer ember jelenlétében.

Nagy reményeink voltak. Hittük, hogy gr. Teleki Pál szelleme tölt el mindannyiunkat. Ezért boldogan tettem eleget a Metrum Könyvkiadó felkérésének, s megírtam a Ragyogj cserkészliliom című könyvet, amely 1989-ben jelent meg. Nemrégiben a Keresensólyom Kiadó második kiadásban jelentette meg.

A kiállítás és a könyv kapcsán tiszteltek

Gróf Teleki Pál (1879-1941)

meg az öregcserkészek cserkésztisztté avatással és egy magas cserkész kitüntetés adományozásával.

Teleki Pál 1921/22-ben lett főcserkész, s bizony nagyot változott a magyar világ azóta, hogy 1910-ben megalakult az első hazai cserkészcsapat. Magyarország megcsonkítva, kivéreztetve, szinte reménytelenül élte mindennapjait. A vidám, gondtalan élet valósága és illúziója köddé vált, kivált az ifjúság, a gyermekek számára. A Trianon előtti cserkészzet követte az angol példát, 1920 után azonban változtatni kellett minden területen, így a gyermeknevelésben is. Teleki Pál ezt azonnal felismerte, s amikor

1920/21-ben egy rövid ideig miniszterelnök volt, mint kormányfő, állt a cserkészzet élére, mert egy új tömegbázist akart megteremteni. Bár sokan és sokszor kimosolyogták, egész életében szívesen és örömmel öltötte magára 42 évesen és 62 évesen is a cserkész egyenruhát. Nem szégyellte a rövidnadrágot, a Bocskai sapkát, mint manapság tapasztalható. Büszke volt rá, s azt tanította és magaviseletével példázta, hogy a cserkész az elithez tartozik, s ezt mutassuk is meg a világnak. A szellemi elithez! Erre szolgál külsőleg: az egyenruha, belsőleg: a tiszta férfiúság. Nem az anyagi javak adják az elithez tartozáshoz az alapot, hanem a szellem, az eszme ereje.

Most idézem Teleki Pál saját megfogalmazását a magyar cserkészetről:

„A magyar cserkészzet összefogó eszme, mely még magán viseli trianoni jellegét. A magyar cserkészfiút a táborokban a komoly vidámság jellemzi. A világ cserkészei között van olyan, aki könnyedén, vígan él, ízlést, szép formát mutat a táborban, mint például a francia. A gyarmatosító nemzet cserkészfia kolonizáló életet folytat a táborban is, mint az angol. A magyar cserkészt mindenütt, minden táborban az jellemzi, hogy komolyan vidám. Nincs olyan nap,

Bakay Kornél a 100. Öregcserkész csapat tisztje, egyenruhában

A kőszegi cserkészgyűjtemény

*Cserkészzászló avatása a Horváth Mihály téren.
Szőnyi Zoltán és Bakay Kornél cserkésztisztok,
Várszegi Asztrik pannonhalmi főapát
és Somogyi Sándor atya.*

nemzet megbecsülésében részesül, majdnem annyira, hogy a feléje áradó szeretet már elpuhulással fenyeget, de ha egy mozgalom így dolgozik, önerejéből ilyen eredményeket ér el, és ilyen szépen fejlődik, akkor erre a mozgalomra szükség van, akkor ennek a mozgalomnak fenn kell maradnia.

A magyar cserkészzetnek tehát fenn kell maradnia és saját magának kell a maga életformáit kifejlesztenie. Bele kell illeszkednie a társadalomba. A természetszerűen fejlődő cserkészzetben mindig az volt az érték, hogy nevelni akarta, nevelni tudta az egyeseket és az összességet! Közkincsünket gyarapította és gyarapítja. A cserkészzetnek ez a célja, ez az értéke ma is. Ha egy mozgalom idáig fejlődik, akkor egészséges, akkor valóságos társadalmi mozgalom, társadalmi eszme. Én nem mondom azt, hogy ezzel kitaláltuk a jövő életformáját. A jövő életformája olyan messze van és az európai emberiség még annyit fog küzdeni érte, hogy iszonyatos még elképzelni is. Ha valaki azt merné mondani, hogy kitaláltuk az új életformát, annak az állítása nem felelne meg a valóságnak. De mindenesetre hozzájárul az új életforma kialakításához vagy előkészítéséhez azzal a munkával, amelyet kifejtünk. Hozzájárulunk ahhoz, hogy az európai emberiség megtalálja az új életformához vezető utat, megteremtse belső békéjét, belső megnyugvását az egyedben és az egyedek közösségében.

A cserkészzet hivatása, hogy a vallásosságban és a hazafias érzületben megjelölje a helyes utat, megtalálja a mindennapi életnek termékeny formáját, azt az új életformát, amelyre mindnyájan törekszünk. A magyar társadalomban a cserkészzet teljesíti ezt a

nem lehetnek olyan vidám órái, amelyben ne legyenek pillanatai, amikor magába száll, elkomolyodik az arca, és a nemzetének a sorsára gondol. Ez a magyar cserkészzet jellemvonása, amely közvetlenül Trianon után, második megszületésének pillanatában keletkezett. A magyar cserkészzet Trianon óta nagyot fejlődött és erősödött, céljai sokasodtak, gazdagodtak részletekben. Sok veszéllyel, sok bajjal kellett megküzdeni, de a siker nem maradt el. Ha egy mozgalom úgy indul meg, mint a magyar cserkészzet, úgy fejlődik a nemzet nagy veszedelmének pillanatától kezdve, úgy birkózik meg minden nehézséggel és feladattal, akkor az nem is omolhat össze. A

feladatát. Teljesítik mások is, de teljesíthetjük mi is. Ez a mozgalom neveli a gyermeket, de a gyermekén keresztül nevel bennünket is. Férfiakat nevel a gyermekiskolán keresztül. Példaadásra nevel és lelkiismeretvizsgálatra. Ez a férficserkészet értéke. Csak a gyermek által lettünk azzá, amik vagyunk. A cserkészférfinak át kell vizsgálnia a lelkiismeretét. Ugyanazt az életformát kell élnie, azt a belső lelki életformát, amely a gyermeknevelésben, mint a társadalmi és állami feladatok egyikében rejlik. Ugyanazt kell élnie más munkaterületeken. Azt hiszem, nem kell részleteznem ennek az életformának a lényegét. Elegendő, ha itt csak néhány szóban foglalom össze feladatunkat, amely áldozatosságot, lelkiismeretességet, tisztességet, hazafiasságot és vallásosságot követel.

Szüksége van erre a társadalomnak? Azt hiszem, ebben a kérdésben benne rejlik a felelet is. Nyilvánvaló, hogy szükség van erre a társadalmi és az állami élet minden terén. Ezt a feladatot lehet más formában is gyakorolni, de a cserkészgondolat mindenestre egyike azoknak az életformáknak és értékeknek, amely e feladat elvégzése felé vezet. A cserkész: belső rend! Az egyik jelmondatunk így szól: A cserkész mindig cserkész! Ez azt jelenti, hogy a cserkészetet sohasem lehet elhagyni, mindig becsületesen ki kell tartani mellette. A cserkész által állampolgárok, mégpedig értékes állampolgárok nevelődnek. Így lesz a cserkész helyes úton járó tényező. A cserkész kiterjeszti eszméit és eszméinek hatását olyanokra is, akik gyermekkorukban nem éltek cserkészéletet, akik kezdettől fogva nem élhették ezt az életformát. A cserkészetnek tehát az a feladata, hogy beleilleszkedjék a magyar életbe, minél több jó állampolgárt, derék hazafit neveljen, segítse és támogassa a magyar életet.”

Eddig az idézet, s most lássuk: miként sáfárkodtunk Teleki Pál és a régi magyar cserkész örökségével?

1988 óta éppen húsz év telt el. Van magyar cserkész, de bizonyos számú kivételtől eltekintve, egyáltalán nem azon az úton járnak a csapatok, amelyeken elindult ez a mozgalom. A világon egyedülállóan viseljük ma is az árvalányhaját, a trianoni gyász jeleként, de nem sikerült elit alakulatok tömegét létrehozni. Nem tartottuk meg a célt: az emberebb embert és magyarabb magyart. Gyermekünk nem büszkének cserkész mivoltukra. Megtűrtük az úttörő mozgalmat, jelentős vagyoni értékekkel. De elorzott javait a Magyar Cserkészszövetség nem kapta vissza.

A cserkészben is diadalmaskodott a kicsinyesség, a megalkuvás, a megfelelési kényszer, sőt a haszonleső képmutatás is. Nem mertük felvállalni Teleki Pál örökségét, amint nem mertük felvállalni a levante mozgalmat, vagy a magyar csendőrséget, vagy a nemzeti hadsereget sem.

Teleki Pál mélyen vallásos, hívő ember volt, az emberszeretet egyik legőszintébb gyakorlója, s mint cserkész, a testvériség hirdetője, ezért igen durva dolog megrágalmazni őt elfajult zsidóellenességgel. De hát döntő része volt az ún. zsidótörvényekben – rikoltozzák a rágalmozók. Éppen ezért e helyütt is szólni kell erről a kérdésről.

Tény, hogy 1942-ben a Magyar Cserkészszövetség Magyar Cserkészmozgalom lett, s az is tény, hogy az új Szervezeti és működési szabályzatban szerepelt a zsidókat kitiltó kitétel. (47. §.) De ne feledjük: háború volt, súlyos és sok szempontból máig tisztázatlan háttérű világháború, s Teleki Pál már halott volt.

Tény, hogy Magyarországon 1944-ig működtek zsidó cserkészcsapatok is. Sem a német nemzetiszocialisták, sem a hungarista nyilasok nem támogatták a cserkészet szellemiségét, a III. Birodalomban be is tiltották a cserkészetet. Nálunk ez nem következett be.

Teleki Pál azért támogatta a zsidótörvényeket, amelyek bizonyos jogfosztásokat kétségtelenül tartalmaztak, mert Magyarországon a zsidóság számaránya hatszorta nagyobb volt, mint Nyugat-Európában, s amint ezt – többek között Szekfü Gyula is kiemelte – lélekszámuknál sokszorosan nagyobb mértékben foglalták el a pozíciókat, a sajtóban, a rádióban, a jogi és orvosi pályákon, a gazdasági életben és a művészvilágban. Teleki Pál így fogalmazott: „a keleti zsidóság idegen anyaggal szőtte át a nemzet élő testét. Én már mindjárt a háború után kértem, hogy a zsidóság maga vessen gátat a folytonos keleti beözönlésnek. Ez nem történt meg. A zsidóság olyan mértékben alakítja át a magyarság fizikai és lelki világát, ami már a legnagyobb veszélyt rejt magában... az egyén jelentőségét és jogát, sokszor elsőbbségig való jogát hangsúlyozza az összességgel, a nemzettel szemben. Ez a kérdés magyar kérdés. Ez a törvény nem gyűlöletből és hasonló érzésekből származik...”

Az első zsidótörvény a zsidóság részarányát 20 %-ban határozta meg, a másodikban már csak 6 %-ban.

Teleki Pál nem volt „sem markánsan antiliberális”, sem antiszemita, csak féltette nemzetét, csak óvni akarta a fajtáját, mert világosan látta, hogy „a zsidóság olyan faji, élettani, lelki, szellemi és érzelmi egység, amelyet a szélsőségekre való hajlamosság, és az jellemez, hogy képtelenek beolvadni az őket befogadó népekbe.”

A jelenlegi állapotok megmutatják, kinek-kinek, miben és mennyiben volt igaza.

Végezetül szeretnék még szólni Teleki Pál haláláról, annál is inkább, mert egyik oldalági felmenőm súlyosan érintett e kérdéskörben. Dr. Bakay Lajos sebész professzorról van szó, aki 1941. április 3-án reggel, az inast leszámítva, az elsők között látta az átlőtt fejű Teleki Pált. Kicsivel később érkezett meg Bárchy István államtitkár. Hivatalos jelentésében öngyilkosságot állapított meg, s ezt később egy Levitzky nevű rendőrorvossal együtt végzett boncolás után is megerősítette. Teleki Pál miniszterelnök az ágyban feküdt, bal kezében volt az üres pisztolytáskája, jobb oldalán hevert Browning revolvere, de nem a kezében.

A cserkészségnek az élete utolsó napján is szerepe volt, mivel 1941. április 2-án cserkészegyenruhában részt vett

Bakay Lajos orvosprofesszor (1880-1959)

a Szent István bazilikában a cserkészvezetők számára celebrált szentmisén 19 órától. Witz Béla plébánosnál meggyónt. Minden szemtanú derűsnek, nyugodtnak látta egész nap és este is. Többek között Baranyai Lipót, a Nemzeti Bank elnöke is, akivel kedélyesen beszélgetett mise után. A bazilikából elment a külügyminisztériumba, ahol 21 órakor látta még Ullein-Reviczky Antal. Innen szanatóriumban lévő feleségéhez ment, s ott a leányával időzött. Innen ment a Sándor-palotába, a magánlakosztályába, ahol éjfél után néhány perccel Újhelyi Elemér hozott számára egy sürgöny-másolatot.

Éjjel 2 óra 30 perc körül dördült el a fegyver. De ki húzta meg a ravaszt?

Különös, hogy cserkész egyenruhája is szépen össze volt hajtva. Mélyen vallásos ember nem szokott öngyilkos lenni, és ilyen elszánás mellett nem szokta a ruháit szép rendben lerakni. Bakay Lajos és a hivatalos hatóságok egyértelműen öngyilkosságról beszéltek: „Az öngyilkosság ténye minden kétséget kizáróan megállapítást nyert.” Voltak és vannak, akik a németek gyilkosságáról tudósítanak (Zakar András, Fényes László és Habsburg Ottó).

Az én katona felmenőim, többek között ezredes nagybátyám, életük végéig azt vallották: gróf Teleki Pál gyilkosság áldozta lett, de nem német érdek volt az ő eltávolítása, hiszen Teleki osztotta Hitler Adolf álláspontját, miszerint „ha Németország elveszítené mai vezető szerepét, Magyarországot is automatikusan szétvernék”. S ez pontosan így következett be. A délvidéki bevonulás sem lehetett ok, mert hiszen maga dolgozta ki a magyar honvédség bevonulásának feltételeit. Titok fedi a rejtélyes, esetleges tettet. Más hatalom ügynökeit kellene keresni az események alakulását vizsgálva, de nem fedve Johan Huizinga intését: „A történésznek kutatása tárgyával szemben nem szabad determinista álláspontot elfoglalnia. Állandóan bele kell helyeznie magát a múlt olyan pillanatába, amikor a felismerhető tényezők még különböző eredményekre vezethetnek! Ha a történész Szalamiszról beszél, akkor még ne mondja ki a görögök győzelmét, akkor még lehetséges, hogy a perzsák fognak győzni.”

Ehhez tartsuk magunkat!

(Elhangzott Budapesten, a Magyarok Házában, 2008. augusztus 17-én.
Megjelent a Honlevél 4 (2008) 8. szám, 35-36. oldalon.)

A magyar Szent Korona hatalma és érvénye a Kárpát-medence és övezete nem magyar nyelvű népeinél

Egy erős emberöltővel ezelőtt a Magyar Tudományos Akadémia tagjai között még olyan emberek ültek, akik először voltak magyarok, s csak azután alkotó tudósok és európai kultúrájú emberek. Ma ilyeneket, még a hozzánk méltatlan és számunkra érdemtelen amerikai elnökről elkeresztelt térre sem engednek be, nemhogy beválasztanák őket maguk, azaz a tagok közé.

1925 karácsonyának előestéjén Dr. Magyary Géza professzor beszédét a következő szavakkal kezdte:

„Magyarország most éli fennállása óta legválságosabb napjait. Mostani szerencsétlenségünkől csak a jog eszméjéhez való tántoríthatatlan ragaszkodással szabadulhatunk meg. Mi tagjai lehetünk egy nagy világszervezetnek, fölemelkedhetünk a jogeszmé kifejlesztésében a legmagasabb emberi szempontokig, de nem szabad feladnunk nemzeti jogfejlődésünk eredményeit. A mai nemzetközi jogrend az erkölcsi világrend legsúlyosabb megsértésével jött létre. Ennek a jogrendnek nincs meg az erkölcsi alapja. Azért nem is számíthat maradandóságra.

A magyar nemzet nem kapcsolódhatik be az új világorganizációba anélkül, hogy az erkölcs eszméjén, s ezzel együtt a nemzeti jog fejlődésén elkövetett súlyos sérelmek orvoslását szüntelenül ne követelje. Hogy belső jogrendünk szilárd legyen és a nemzet haladását biztosítsa, azt széles, demokratikus alapon kell fölépítenünk, azonban a történeti jogfejlődés gondos megőrzésével. Magyarországon csak olyan demokrácia biztosíthatja a legszélesebb néprétegek boldogulását, mely rendületlenül támaszkodik a történeti fejlődésünk eredményeire. Ezekhez a föladatakhoz bensőséges hazaszeretettel és a nemzet iránt törhetetlen hűséggel kell hozzálátni. Minél nagyobb a mi nemzeti szerencsétlenségünk, annál mélységesebb kell, hogy legyen a hazaszeretetünk.”

Mintha megállt volna az idő velünk, magyarokkal. Hiszen ezek a gondolatok ma még időszerűbbek, mint egykor voltak. Sok kiváló elme vallja ugyanezt és tesz is érte szüntelen, elég, ha Kocsis Istvánra, Zétényi Zsoltra, Varga Tiborra utalok, még sincsen valódi foganatja annak az alaptételnek, hogy a magyar jog legelső alapja és legeslegfőbb forrása: a Szent Korona.

Feladni látszik minden ősi jogforrásunkat, régi alkotmányunk romokban hever. Márpedig, ha „egy nemzet akár túlságos mértékű utánzási hajlam, akár nemzetközi erőszak következtében idegen befolyás alá kerül, s ennek nem tud ellenállni (vagy már nem is akar!), hanem megtagadja nemzeti múltját és hagyományait, tudományos és művészi életében idegen ízlést sajátít el, állami és társadalmi szervezetébe idegen intézményeket és szellemet fogad be, akkor elszakad saját nemzeti Génuszától és kihal vagy beolvad abba az idegen nemzettestbe, amelynek a befolyása alatt áll.” (Vass Lajos, 1928.)

Hogyan jutottunk oda 90 esztendő alatt (1918-2008), hogy a magyar Szent Korona

országainak lakói először semmibe vegyék, majd megtagadják, még később, a sutba dobva, teljesen feledjék a legfőbb összetartó, államfenntartó erőt? Miért léptek ki a Magyar Királyság népei a Szent Korona oltalma alól? 140 évvel ezelőtt 7,4 millió magyar, 2,6 millió román, 2,6 millió horvát és szerb, 2,1 millió német, 2 millió szlovák, 800 ezer zsidó és 400 ezer ruszin élt itt, s a XIX. századig egyik nép sem akart kilépni a *natio Hungarica* közösségből, amelynek már a XV. század elején (1414) ünnepe volt a bécsi egyetemen, s legyen bár szláv, német, zsidó vagy más etnikum tagja valaki, Magyarország egész közösségéhez (*tota Communitas Regni Hungariae*) tartozott, azaz a Szent Korona teljes testének részét (*totum corpus Sacrae Coronae*) képezte.

1848-ig a politikai nemzet egészéhez csak a nemeseket sorolták, függetlenül attól milyen nyelven beszéltek, 1848 után az ország valamennyi lakóját.

Az sem volt magában álló, hogy egy ország szent ereklyévé nyilvánította valamely uralkodójának relikviáját, s az ahhoz kötődés adta meg a politikai nemzethez tartozás tudatát. Csehországban például ilyenné vált a 929-ben megölt Vencel koronája, de csak IV. Károlytól kezdve (*corona Regni Bohemiae*), s a cseh nemzet: *familia Sancti Wenceslai* (Szent Vencel háza népe) lett. A mai Szlovenszko, azaz az újabban már tiltandónak követelt Felvidék szlovák lakói azonban 1861-ig (túrócszentmártoni memorandum) nem ágáltak a magyar Szent Korona fősége ellen. Mert a 72 vármegye és a 4 székely szék egyikében sem volt a népesség tiszta szlovák vagy tiszta román. A trianoni döntéssel Csehszlovákiának juttatott 21 megyéből csak nyolc volt túlnyomóan szlovák. A XIX. század végén is csak Felső-Magyarországi Szlovák Kerületről beszéltek. Egyetlen kivételt csak a hajdani Tótország (azaz Horvátország, az egykori Szlavónia) három megyéje képezett: Zágráb, Varasd és Körös vármegye, ahol a horvátok többségben voltak, noha közel sem a mai Horvátországról van szó.

A Kr. sz. utáni VII. századtól az Adriai tenger partjáiig nyomultak az avarok, akik még a X. században (Bíborbanszületett VII. Konstantin császár idejében) is megőrizték fajta-jellegüket, magukkal vivén a horvátok, a szerbek őseit, akik azután később, az antik világ dalmát népességével karöltve asszimilálták az avarokat. Dalmatia provincia a római birodalom része volt, neves városokkal: Salona, Istria, Zára, Spalato, Ragusa, Arbe, Veglia, Trau, amely később a bizánci birodalom területe lett. Szláv fejedelemség volt a *Ducatus Croatiae*, amely a IX. századtól a frankok vazallusává vált, s ettől kezdve kereszténnyé is lett. (Két dalmát püspökség volt: a traui és a knini.). A horvátoknak II. zsúpánsága volt, de nem voltak önállóak, mert ugyanúgy adófizetők voltak, mint a dalmát későrómai városok, amelyek összesen 710 aranyat fizettek a bizánci császárnak. A horvát fejedelmek: Trpimir (846-864), Branimir (879-892) után, Mutimir fia Tomisláv volt (910-930), aki már királyi címet viselt. A hagyomány szerint a koronáját a bizánci császártól kapta. A király után a legnagyobb méltóság a bán volt, amely méltóság nyilvánvalóan az avar Baján nevéből alakult ki, valószínűleg még a fejedelemség korában. III. majd IV. (Nagy) /Kresimir/ Péter királykodása (997-1030, 1056-1074) idején a báni méltóságot Zvojnimir (magyarul Zelemér) töltötte be, aki feleségül vette a magyar I. Béla király Ilona nevű leányát, Géza, László és Lampert hercegek húgát, a szász herceg, Magnus feleségének, Zsófiának a nővérét. Zvojnimir azután 1075-től király lett (1089-

ig), a felesége a horvátoktól a Jelena Lepa nevet kapta. Zvojnimir római keresztény volt, nem is használta szláv nevét, Demeterként írta alá a rendeleteit, hiszen VII. Gergely pápától kapott koronával koronázták meg 1075-ben. A horvátok körében tilos volt a szláv nyelv használata az istentiszteleteken, Gergely pápa Metódot eretneknek nyilvánította. A horvát király a pápa hűbérese lett, aki a fogadalmát a saloni Szent Péter bazilikában ünnepélyes esküvel erősítette meg, a korona, a zászló, a kard és a jogar átvétele alkalmából. Kötelezte magát, hogy minden évben, az Úr feltámadása napján 200 aranyat fizet a pápai udvarnak. Ugyanakkor Bizáncnak is adózniuk kellett 1026-ig.

A velencei köztársaság Orseolo dózse dinasztiája is szemet vetett a dalmát és horvát vidékre, s a XI. század elejétől egyre gyakrabban volt összeütközés a velenceiekkel is. II. Orseolo Péter dózse (991-1009) hódította meg Dalmáciát és Horvátországot, akinek Ottó fia (1009-1020) feleségül vette Szent István király húgát!

Zvojnimir-Demeter halála után, akit a horvát szabor tagjai megöltek, az özvegy királyné testvéréhez, I. László magyar királyhoz fordult segítségért, mivel testvérharc tört ki. Szent László király már korábban létrehozta a zágrábi püspökséget, hiszen a Dráva nem volt határvonal, mivel a nagy magyar alföldnek egy hosszú öble a Száva és a Kulpa folyó mentén elnyúlott egészen Glináig, a Karszt hegységig.

II. Sztyepán halála után (1089-1091) Szent László hadseregével – Somogyvár érintésével, ahol a templomot 1091 nyarán szentelték fel a király jelenlétében – átlépett a Dráván, áthaladt Tótországon, majd birtokba vette Dalmáciát és Horvátországot. „László király mind a három Országot Magyar Országhi Coronájához foglalá, mert ők is örömet és szabad akarattyok szerént engedének néki. Azért azoltától-fogva Dalmátia, Horvát, és Thót Országok mind egyet tartottak Magyar Országgal, és egy fejedelmek vólt, egy törvénnel is éltek.” (Pethő Gergely) Ám ezt „nem kapzsi kívánásból (propter cupiditatem) tette, hanem azért, mert királyi jog szerint őt illette meg az örökség. Zelemér király ugyanis első fokon atyafia volt, más örökös pedig nem maradt.” (Spalatoi Tamás)

László király unokaöccsét, Álmos herceget tette meg horvát királynak, akit meg is koronáztak, de ekkor még nem érvényesült a Szent Korona eszméje, vagyis nem Szent István koronájával történt a koronázás! S kivált nem érvényesült a magyar Szent Korona fősege, leszámítva Szlavóniát (Szlavónia név alatt később Dalmáciát, Horvátországot és Rámát/Boszniát/ értették!), amely királyi magántulajdon (patrimonium regium) volt. A meghódított országrészek (partes subjectae) ekkor még csatolt országrészek (partes adnexae) voltak. A későbből ismert horvát-magyar államközösség csak 1102 után, Könyves Kálmán király óta jött létre, aki ugyan már 1097-ben birtokolta Tenger-Fejérvárt (Beograd), ahol normann feleségét, Buzillát fogadta. Ezt megelőzően esett el Sztyepán, a Gvozdz-hegységben, Kálmán hadainak csatájában. Kálmán király Velencével szövetkezve győzedelmeskedett és kötötte meg híres egyezségét (pacta conventa), mely szerint a horvát zsupák tovább élhetik saját életüket adófizetés nélkül, régi szokásaik szerint. Ebben a korban nem volt nemzetiségi kérdés, semmit sem számított, ki milyen nyelven beszél, csak a suum cuique volt a meghatározó.

Kálmán királyt 1102-ben koronázták meg, de másodjára. A birtokbavételt jelentő

első koronázás (prima coronatio) 1096-ban történt Székesfehérváron a Szent Koronával. Nagy kérdés: milyen koronával koronázták meg Kálmánt 1102-ben?

Petneházy István mérnök 2000-ben megjelentetett egy könyvet, „Magyarország 1000 éves ereklyéi” címmel, s ebben – többek között – azt a gondolatot veti fel, hogy a magyar Szent Korona oly sok problémát jelentő Dukász-lemeze a bizánci császár által adományozott horvát koronáról kerülhetett a magyar korona hátsó oldalára, s az eredeti lemezt Kálmán király cseréltette ki a XII. század elején. A Szent Korona keresztjét pedig a VII. Gergely pápától kapott horvát Zvojnimir-koronáról tetette át, talán II. István, a magyar koronára.

Magam is hajlok afelé, hogy a biztosan másodlagos Dukász-lemezt nem a XVII. vagy a XVIII. században tették a koronánkra, hanem a Szent Korona készítési idejét követően, nem sokkal később kerülhetett rá!

A feltevést valószínűsíti, hogy Kálmán utódját, fiát: II. Istvánt már nem koronázták meg kétszer, hanem első koronázása alkalmával (1116-ban) lett egyszerre magyar és horvát-dalmát király is.

Amikor Álmos herceget Kálmán király leváltja a horvát királyi székből, Álmos el-lene fordul és segítséget kér IV. Henrik német császártól. IV. Henrik már László király idejében is fondorkodott a magyar királyi hatalom ellen, ezért engedte megkoronáztatni 1086-ban a cseh herceget, mégpedig magyar királynak is, holott sem a cseh, sem a lengyel, sem a horvát, sem a dán uralkodó nem volt független, mindegyik hűbéres volt! Mindenesetre az Álmos elleni kegyetlen fellépésben súlyos szerepet játszott ez a lépés. A szent dinasztia (stirps beata) Turul-nemzetségének (de genere Turul) alapítója: Álmos nagyfejedelem képe is rajta lehetett az eredeti koronán, s talán éppen a Dukász-lemez helyén. Talán a trónkövetelő Álmos herceg miatt került a Szent Koronára – esetleg valóban a horvát koronáról – ez a bizánci lemez.

Az uralkodói korona szentségének kialakulása a XI. század idejébe nyúlik vissza Európában, illetve Bizáncban éppen úgy, ahogyan Magyarországon is. 1086-ban a salisbury angol országgyűlés határozataiban találkozunk már a királyi korona jogaival, amelyet azután 1148-1159 között John of Salisbury, a canterbury érsek, Thomas Becket titkára fejtett ki a Polycraticus című munkájában, felsorolva a helyes uralkodás szabályait, beleértve természetesen az igazságtalan, zsarnoki uralommal szembeni ellenállási jogot is. (Kálmán királynak is ellentmondanak a holicsei hadjáratkor a magyar főurak, mert a magyar nemesség soha sem lett udvari nemesség. Vö. az Aranybulla 31. pontja.)

Az uralkodó személye múlandó, a Szent Korona azonban örök, így a királyok fölött áll. A horvátok királya, vagy a magyarok királya nem ugyanaz, mint Hungaria királya és Croatia királya! A Szent Korona nevében uralkodó királyok egyszemélyben döntenek egyházi és világi ügyekben, amint történt ez 1092-ben, a magyar nyelven ülésező szabolcsi zsinaton. De oltalmazták, védik is a Szent Korona alattvalóit. A gente Hungaricus-t nem adhatták el rabszolgának!

A Magyar Királyság területe 1420-1422-ig, az adriai városokig terjedt, ettől kezdve azonban ezek a helyek Velence hatalma alá kerültek.

Mivel 1103-tól 1528-ig Bosznia (Ráma) is a magyar király fennhatósága alatt állt, foglalkoznunk kell még a Dinári-havasok és a Balkán-hegység rendszeréhez tartozó, s a Száva mellékfolyói által öntözött térséggel is. E térség lakói a szerbek, akik felett a IX. században a horvát királyok uralkodtak, majd 1103-ban Kálmán király Ráma királya címet is felvette: Colomannus Dei gratia Hungariae, Dalmatiae, Croatiae, Ramaeque rex.

A XII. századtól királyi hercegek kormányozták Rámát, amely ugyancsak a bánok hatalma alatt állott. Létrejött a barancsi (boroncsi), krucsói, macsói bánság Szerbiában, a szőrényi bánság a Havasalföldön, Boszniában pedig a sói, az ozorai és a bosnya bánság. A XIII. században azonban még a vármegyerendszert is megszervezik. A magyar uralom mégsem tudott igazán meggyökerezni Boszniában, elsősorban az eretneknek nyilvánított pataréus (manicheus, valdens, katár, albigens) vallási mozgalmak miatt, hiába jött létre a bosnyák püspökség, s hiába rendelték a kalocsai érsekség alá.

A Szent Korona jogát ugyan elismerték mind az egyházi, mind a világi hatalmak nemcsak Boszniára, hanem Hercegovinára is, sőt a magyar királyok el tudták érni, hogy sem a szerb nagyzsupánt, sem a bolgár bánt nem koronázhatták meg a III. Ince pápa által küldött koronákkal 1202-ben, illetve 1204-ben. Ha azonban a magyar király érdeke úgy kívánta, mint például 1376-ban Nagy Lajos király korában, Tvartkó-t Bosznia királyává tették, vagy később Mátyás király Újlaky Miklóst előbb kormányzóvá, majd címzetes királlyá tette (1471-ben). De ez a cím nem lehetett örökletes, mert később Korvin Jánosnak kellett átengednie. Mindez azonban nem változtatott azon, hogy a Szent Koronának csak névleges országa lehetett Bosznia, hiába gondolták azt sokan (például Révay Péter koronaőr 1613-ban), hogy a magyar Szent Korona kilenc pendiliuma (csüngője) Magyarország kilenc országát, tartományát jelképezi. Ezek voltak: Dalmácia, Horvátország, Szlavónia (1091, 1102), Szerbia, Bosznia (1103), Holics, Lodomeria (1188), Bulgária (1266), Kunország (1247).

A Szent Korona-tan a magyarság ősi alkotmánya (constitutio avitica), amely máig a legjobb hatalmi konstrukció. A magyarbarátsággal nem vádolható cseh Frantisek Palacky így értékelte a magyarok ősi alkotmányát: „A magyar országos intézmények magva magában véve oly egészséges és áldásos, hogy véleményem szerint érdemes volna más országokban is alkalmazni. Megvan benne az igazi országos autonómia eleven csírája, amely nélkül a polgári és politikai szabadság sehol sokáig és tartósan meg nem maradhat, jelen van benne a reform és a határtalan tökéletesíthetőség elve is, amely nélkül minden emberi intézménynek pusztulnia és elpusztulnia kell. Ebből lehet megérteni és magyarázni a hungarusoknak (nemcsak a magyaroknak) a maguk ősi alkotmánya iránti közös szeretetét s a rendkívüli energiát, amelyet annak fenntartására és védelmére fordítanak. A hungarusoknak bürokráciában élnie és boldogulnia nem lehet.

Milyen volt hát ez az alkotmány és mi volt a történelmi jelentősége? Először is állapítsuk meg, hogy a hungarusok ezeréves alkotmányos folytonosságukhoz való ragaszkodása alkotta a történelmi magyar állam létalapját. Ennek az alkotmánynak a fő előnye a hatalommegosztás volt az uralkodó és a rendek között, miközben a tulajdonképpeni demokratikusság a széles körű decentralizáción, az autonóm országos intézményeken nyugodott. Első helyen említsük meg az országgyűlést, amely minden királyi javaslatot

megvitatott, és a saját kebeléből választotta a nádort, a király helyettesét, s az a Helytartótanács segítségével végrehajtotta a király és a rendek által közösen elfogadott terveket. Helyettese, az országbíró elnökölt a királyi fellebbviteli bíróságon. A decentralizált országos hatalom voltaképpen alapjai a vármegyék voltak, a királyság egyes területein illetékes közigazgatási egységek, melyeknek élén a comes (főispán), az alispán és a többnyire alulról választott helybeli tisztviselők állottak. Minden vármegye két követet küldött az országgyűlésbe. A vármegyegyűléseken, amelyeken részt vett az egész szabad lakosság, választották a vármegye ügyeit intéző tisztikart. Az országgyűlésen elfogadott és a király által szentesített törvényeket ki kellett hirdetni a vármegyegyűlésen, hogy azután a vármegyei hatóságok végrehajtsák azokat. A legmagasabb állami szervek intézkedéseit ugyancsak ki kellett hirdetni a vármegyei hivatalok útján, és a vármegyegyűléseknek jogában állt, hogy az olyan rendeletek ellen, amelyeket sérelmesnek tartottak, tiltakozásokat nyújtsanak be, és a végrehajtásukat a tiltakozások elintézéséig leállítsák. Ha valamilyen népszerűtlen intézkedésről volt szó, az egyes megyék közölték egymással tiltakozásuk tartamát. Ez volt az az eszköz, mellyel a történelmi Magyarországon tömegesen fel lehetett lépni a nem tetsző rendeletek ellen, ezek végrehajtását a megyék ellenállása akár meg is akadályozhatta. Ez a széles körű vármegyei önkormányzat volt az a legyőzhetetlen pajzs, amellyel a magyarok megvédték állami önállóságukat, és amellyel győztek az uralkodók egységesítő törekvéseivel szemben. A magyarok harca a magyar alkotmányért hosszú és véres volt, mint minden harc, amelyet a politikai szabadságért vívnak. Ez a harc a közép-európai történelem legfényesebb lapjaira tartozik.”

Ilyenek voltunk régen. A nagy francia Voltaire ezt írta rólunk: „A közép-európai népek közül, a lengyeleket kivéve, senki sem szereti úgy a szabadságot és a függetlenséget, mint a magyarok. Büszke és derék nemzet, uralkodóinak támasza, de zsarnokainak ostora. Minden más ország, Angliát sem kivéve, elviselte bizonyos ideig a despotikus uralmat, de a magyarok soha nem adták meg magukat. Mindig volt bennük annyi lelkesedés, hogy jobban szeressék a szabadságot, mint a kényelmet, gazdagságot, sőt az életet.”

De akkor hogyan történhetett meg, hogy 1918-ban ezer „öntudatos, vad szlovák” a cseh diplomatákkal (Beneš, Massaryk) szövetkezve meg tudta dönteni a Magyar Királyságot? Hogyan törhetett meg ennyire a gerincünk? Miért gyávultunk el ennyire?

Nehéz erre a kérdésre hiteles választ adni.

(Elhangzott a Magyarok Házában, 2008. december 28-án.
Megjelent a Kapu 22 (2009) 1. szám, 35-38. oldalon)

Az ellenállás nemcsak jog, de kötelesség is!

Beszélgetés Bakay Kornél történésszel

A Karpatia hasábjain hamarosan páratlan történelmi sorozat indul, amely a magyar szent királyok dinasztijával foglalkozik, egészen az Anjou-korszak végéig. Mielőtt azonban részletesen megvizsgálánk királyaink gyökereit, életét, szent uralkodóink családjainak őstörténetét, a cikkek szerzőjével, a magyar őstörténet-kutatás egyik fejedelmével, Bakay Kornéllal próbáljuk feltárni a fő kérdéseket.

Történészköriekben sokszor visszatérő kérdés a magyarok legendabéli ősenek személye. Mit mondanak erről a legrégebbi hiteles források?

A történeti hagyomány, illetve nemzeti krónikáink a bibliai ősidőkben indítják népünk történetét. Ez teljesen érthető volt az adott kor szellemiségében, az európai népek szinte mindegyikénél tapasztalható jelenségről van szó. A magyarság esetében a fennmaradt, rendelkezésre álló krónikák – a kikövetkeztetett ősgeszttől kezdve Anonymus, Kézai, Kálti és a zágrábi, dubnici, majd a Thuróczy és az idegenek által írt feljegyzések – kivétel nélkül tartják magukat ahhoz, hogy minden számottevő nép bibliai gyökerű.

Esetünkben népünk története szinte minden krónikában Nimróddal kezdődik, így ő tekinthető nagy ősöknek, ősapáknak. Nem kétséges, hogy Nimród legendás alak, és bizonyító erejű, hogy bár eltérő módon, de minden forrás tőle származtatja a szent dinasztia első uralkodóit. Eltekintve a nevek felsorolásától, a biztosan hitelesnek tekinthető krónikák (nemcsak a hazaiak, de az idegenek által írt beszámolók is) az első uralkodóig, Álmos nagyfejedelemig 36 elődről számolnak be. Ezen ősök között kiemelt hangsúllyal szerepel Atilla hun nagykirály. Így, ha átlagos életkorral számolunk, akkor a 36-ként megjelent Álmos nagyfejedelemtől visszafelé számolva közel másfélezer esztendő felöleléséről van szó, amely a Turul dinasztia őstörténetét jelenti.

Hogyan azonosíthatók ezen uralkodócsalád királyai a történelmi tények és a legendák alapján?

Ennek a hitele a legendás hagyományok között értékelendő, ami viszont a történeti forrásokkal is igazolható: Krisztus után 819-ben megszületik Álmos, a későbbi nagyfejedelem, akinek a szüleiről annyi állapítható meg – noha itt sem ellentmondásmentes a helyzet – hogy édesanyja a híres Emese, édesapja pedig a krónikák többsége szerint Ügyek vezér. Emese álmának története mindenki számára közzismert, melyben egy szakrális dinasztia születési körülményei fogalmazódnak meg. Az ide kapcsolódó Emese álma pedig csodálatos megfogalmazása annak, hogy Álmos az Ég Fiaként született, akárcsak a nagy elődök. Ez fontos kapocs a hun hitvilághoz. Akár az európai, akár

az ázsiai hunok esetében jellemző nézet volt, hogy a szuverén uralkodó az Ég Fiaként, közvetlenül az Ég akaratából uralkodik.

Emese álma tehát a szent dinasztia születésének pillanata, amely ezért is kapja a krónikáinkban a Turul nemzetség nevet. Jellemző, hogy a latin nyelvű krónikákban is magyarul, de genere Turul néven említik, kivéve, amikor Anonymus a latin (astur) sólyom szóval helyettesíti.

Uralkodásukat megerősíti a dinasztia jogalapját képező vérszerződés is, amit – következtetéseink szerint – 890-re lehet tenni. Ennek híres pontjai annak a jogrendnek az első megfogalmazásai, ami a szent dinasztia uralkodási alapelveinek tekinthető.

Miért számít ez az esemény addig példa nélküli mérőkövnek?

A vérszerződés gyakorlatilag népünk „születési anyagkönyvi kivonata”. A magyarság etnikai összetételét illetően rendkívül fontos körülmény, hogy a néppé válásunk idejében különböző népek szövetsége zajlik le, melyek közös akaratából kerül uralkodói hatalomra a Turul nemzetség. Az akkor ismert világban, az adott körülményeket figyelembe véve, ez kivételes dolognak számított, ezt mutatja az is, hogy nemcsak a hazai, de a külföldi források is a szent dinasztia néven emlegetik a magyar királyok családját, még akkor is, amikor nem éppen rokonszenven beszélnek róla. A szent dinasztia, amely egyenes férfiágon 819-től 1301 januárjáig, III. Endre királyunk haláláig tart, akit gyálázatos módon megmérgezték. A folyamatosság azonban fennmaradt, az Anjou-házbéli Károly Róbert, Nagy Lajos és Mária királynő uralkodása idején is (1387-ig). A dinasztia uralkodása, az Anjou-kat is számba véve, Álmostól számítva 31 nagy vezetőt adott a nemzetnek. Ez a folyamatosság Luxemburgi Zsigmond királlyá választásával szakad meg. Az ezt követő uralkodók közvetlen genetikai rokonsággal nem dicsekedhetnek, de nagyon jellemző, hogy mind a szláv, mind a német uralkodók igyekeznek továbbvinni azokat az alapelveket, amelyeket a magyar alkotmányosság és uralkodási jogelvek tekintetében a szent dinasztától örökölték. Ennek legfontosabb része az úgynevezett ősi magyar alkotmány, a Constitutio Avitica Hungarica, amelyet egész Európa mind a mai napig elismer. Ez ősi érték, a magyar alkotmány szinte teljesen megegyezik a Szent Korona-tannal, noha azért érdemesebb az ősi magyar alkotmány kifejezést használni, mert a magyar királyság korát megelőzően is érvényben volt.

Mi ennek a lényege és mi lehet a hatása napjainkra kivetítve?

Az ősi magyar alkotmány lényegének közvetlen tanulsága van mára vonatkozóan is. Elsősorban az, hogy az uralkodásnak, a kormányzásnak a mai napig alapelve kellene, hogy legyen a hatalommegosztás, mint az ősi magyar alkotmány legfontosabb része. Ez tulajdonképpen a Szent Korona-elv lényege is: övé minden hatalom és minden birtok, tulajdon, még a király is csak ez alatt helyezkedik el. A királlyal szemben ott áll az országgyűlés, illetve a későbbiekben a vármegyék. A hatalomnak illetően megosztása olyan zseniális megoldás volt, amely megőrizte a magyar államot. A másik nagyon

fontos, a vonatkozás elve, amit mai szóval önkormányzatiságnak nevezhetnénk – azt jelenti, hogy a hatalom felépítésében a Szent Korona hatalma alá tartozó minden személy esetében létezett egyfajta kettősség. A Szent Korona nevében uralkodó királlyal szemben ott állt az ellenállási joggal rendelkező nemesség, illetve 1848 után minden állampolgár. Amennyiben az uralkodó nem igazságos, nem törvényes, az ősi magyar alkotmánnyal nem egyeztethető rendelkezést hoz, akkor élhettek az ellenállás jogával, sőt kötelességével. A harmadik évezredre szóló tanulság: ennek a jognak és kötelességnek a feltámasztása vezethetne ki bennünket abból a mély gödörből, amelybe az elmúlt két évtizedben kerültünk, mert ez nemcsak az utóbbi hat év kérdése...

Mi tehát a teendő napjainkban?

Az ősi magyar alkotmány tanulságát élővé kellene tenni. A másik fontos üzenet megértéséhez pedig elegendő a szent dinasztia történetének futólagos áttekintése is. Látható, a magyarság tettekézségének, életrevalóságának, megmaradásának és a hatalmi szerepben való részvételének alapfeltétele volt az uralkodó személye, a megkérdőjelezhetetlen, kétségbevonhatatlan erő. Ez azt jelenti, hogy csak akkor voltunk nagyok, amikor vitathatatlan tekintélyű személy vezette a népet, az országot, adott esetben a birodalmat. Ez hiányzik ma, az a valaki, aki összefogná a nemzetet. A szent dinasztia uralkodóinak pontosan abban állt az igazi ereje, hogy ugyan az ősi alkotmány, a későbbiekben a Szent Korona-tan elvei szerint, de megkérdőjelezhetetlen tekintélyként vezették és fogták össze a nemzetet, amit a kormányzottak minden feltétel nélkül elismertek. Most ez hiányzik, ezért vagyunk a teljes szétesettség állapotában, ezért váltunk irányvesztetté.

Ma nehezen látható még a nemzeti oldalon is olyan vezető, aki tette kész, aki átérzi azt a felelősséget, amit egy országnak, egy népnek a vezetése valójában jelent. A szent dinasztia uralkodói ezt meg tudták élni, pár ritka kivételtől eltekintve, mind rendkívüli képességű emberek voltak, és ennek az elhivatottságnak a birtokában, szellemében vezették az országukat. A viszony kölcsönös volt: a nép ugyanilyen módon viszonyult hozzájuk, elismerték őket megkérdőjelezhetetlen tekintélyként és az igazságos, az ősi alkotmány szellemében hozott rendelkezéseiket követésre méltónak tartották és betartották. De abban az esetben, amikor egy uralkodó ezt megszegte, akkor az ellenállás joga alapján a rendelkezéseket nem hajtották végre, legyen az akár adókimézés, akár jogtalan rendelkezés, ennek pontos szabályai és keretei adottak voltak. Az újabb kori időkben, különösen a Habsburg dinasztia uralkodásának időszaka alatt szembetűnő, hogyan gyengült és szűnt meg ez az ellenállás, és hogyan indultunk el azon a lejtőn, amely a XVII. század végét követően kezdett kirajzolódni. Ez a zuhanás aztán a XVIII. századtól kezdődően, szinte egyenes vonalként vezetett a történelmi magyar királyság, a magyar hatalom, a magyarok országának felbomlásához, illetve felbomlasztásához. De látni kell, hogy az üzenet ma is érthető és világos!

(Megjelent a Karpátia 9 (2009) 2. szám, 34-35. oldalon)

A magyar múlt megmentése

Veszélyben vagyunk, veszélyben van a múltunk, és még nagyobb veszélyben van a jövőnk.

Mitől van veszélyben a múltunk? Netalán tudatosan veszélyeztetik a sok évszázados, több évezredes valóságos történelmünk fizikai és szellemi emlékeit? Valakiknek érdekében állhat – bármi áron – legyőngíteni nemzettudatunkat, megtépázni a magyar emberek hajdani büszkeségét? Valakiknek fontos érdeke fűződhet ahhoz, hogy hitványakká váljunk, hogy a magyar nemzet egységét véglegesen megtagadó, önző lényekké korcsosuljunk? Valakiknek céljuk volna e föld megszerzése, e nép kiirtása, kiűzése a Kárpát-medencéből?

Súlyos kérdések ezek, kivált mostanság, amikor az 1100 esztendő magyar állam általános válságát kell megélnünk. A csalárd bódításokkal, csalásokkal, megrontásokkal hatalomra került csoport a nyakunkon kíván maradni, s a többségnek – láthatóan – nincs elszántsága, erkölcsi és fizikai ereje, lerázni magunkról ezt az élősködő, erkölcstelen és züllött társaságot. Mert ugyan a gazdasági válság egyre sodróbb örvényében vergődünk, de a fő baj, a legfőbb kór mégiscsak a lelkünkben van! Ha sikerül megtisztulnunk, ha felemelt fejjel szembe tudunk nézni a ránk törő erőkkal, amint eleink tették, akkor igenis van esélyünk, akkor van remény a megújulásra. Akkor el tudjuk hárítani a veszélyt a jövőnkől, akkor meg tudjuk menteni múltunk emlékeit.

Volt ez a nemzet már hasonló, súlyos helyzetben nem egyszer történelmünk során. Megfogyatkozva, elárvalva, magára hagyva, súlyos terrorral passzív ellenállásra kényszerítve, hallgatásra és az elnémitásra kárhóztatva, s mégis talpra tudott állni, mert belülről nem rágt a csúf féreg, mert nem adta fel a harcot sohasem. Tudtunk kivárni és rejtve készülődni. Tudtunk önfeláldozóan cselekedni és áldozatot hozni, akár az életünk árán is.

Emeljük fel hát szívünket, fényesítsük meg tekintetünket, acélozzuk meg karjainkat, s most már végre: cselekedjünk is. De mit és hogyan? – kérdezhetik. Mozduljon meg sok százezer ember, ha lehet, milliók, s addig ne nyugodjunk, amíg előrehozott választásokat nem tarthatunk. Nincs más út számunkra. Nincs máshoz sem eszközünk, sem erőnk. Hadseregünk nincs, a rendőrséget ellenünk uszították. Vessük ki magunk közül mindazokat, bármelyik oldalon álljanak is, akik megvehetők, akik előtt a közügy nem szent fogalom, akik szavazatainkkal durván visszaélve, sokszorosán elárultak és kifosztottak bennünket. S ha eljön majd az óra, s újra szavazhatunk: csakis olyan pártra és csakis olyan személyekre szavazzunk, akikben nem csalódtunk, akik azt vallják: a Haza minden előtt! De vessük a szívünkbe gróf Széchenyi István szavait is: „A magyar szó még nem magyar érzés, az ember, mert magyar, még nem erényes ember, és a hazafiság köntösében járó még korántsem hazafi. S hány ilyen külmázás dolgozik /ma is/ a haza meggyilkolásán.”

Ezekről a külmázás álhazafiaktól kell megszabadulnunk. Ismerjük fel végre valamennyit, s lökjük ki őket magunk közül. Mert ők akarják meghamisítani és elvenni a

múltunkat, mert ők akarják elviselhetetlenné tenni jelenünket, és mert ők akarják felszámolni a Kárpát-medencei magyarságot, s ezzel a Magyar Jövőt. Ne hagyjuk! Nem hagyhatjuk, s azt hiszem nem is fogjuk hagyni. De a napi politikai csatározások csúfságai között, figyeljünk az alattomos és nemzetellenes támadások minden mozzanatára. Sokan talán fel sem figyeltek arra, hogy a Kárpát-medence (még) nekünk meghagyott részén, a jelenlegi Magyarországon, a (még) fellelhető régészeti emlékek milyen nagy veszélybe kerülnek 2009. április 1 után, amikortól minden műemléknek és minden régészeti lelőhelynek közzé kell tenni a pontos területi koordinátáit. Ezáltal bárki könnyedén azonosíthat fontos és értékes lelőhelyeket, s azokat megrabolhatja, kisajátíthatja, ráépítkézhet, etc. Az idegen érdekeltségű multik további szabad rablásának eszköze lesz ez is.

Vannak már olyan szervezetek, amelyek oltalmuk alá veszik, védelmükbe vették a legfontosabb emlékeket. Ilyen, a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal mellett, a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága. Anyagi erőforrásaik azonban szűkösek, nagyon szűkösek. Ezért mindannyiunk segítségére is szükség van.

A Kárpát-Haza földjén élő minden magyar ember számára különösen fontos az Álmos-Árpád szent dinasztia egyik legnagyobb uralkodójának, Szent László királynak (1040?-1095) még fellelhető hagyatéka. Nagyvárad pusztulása után a legfontosabb emlékhely Somogyvár lett, ahol I. Béla király másodszülött fia, a tragikus sorsú Koppány herceg unokája 1091-ben hatalmas templomot építtetett, majd bencés kolostort alapított azzal a céllal, hogy halála után itt helyezték testét örök nyugalomra. I. Szent László király első sírhelye, ahol 1095 és az 1170-es évek között nyugodott, a régészeti ásatások során előkerült, majd az 1991-ben Nemzeti Történelmi Emlékhellyé minősített monostorban, sebtében készült síremléket is kapott. A somogyvári emlékhely mai állapota azonban egyáltalán nem megfelelő, nem kielégítő, nem méltó nagy királyunkhoz és a magyar nemzethez.

2008 kora nyarán néhány önzetlen és lelkes ember (a Kárpátia Együttes, Dr. Poór Gyula, Dr. Soós László) létrehozták a Szent László Somogyi Apátságáért Alapítványt azzal a céllal, hogy mind a régészeti kutatásokat, mind a romterület hiteles rekonstrukcióját támogatni, segíteni tudja bárki, kisebb vagy nagyobb összegekkel (számlaszám: 11747051-20104443). Fél esztendő alatt az alaptőke megnégyszereződött, s elérte a kétmillió forintot. A héttagú kuratórium tisztában van azzal, hogy ez az összeg csak az alapot jelenti, s azzal is, hogy a mai viszonyok között kevesen tehetik meg, hogy múltunk megmentésében anyagi áldozattal részt vállaljanak. Mégis bízunk és hiszünk!

A magyar nemzet megmaradásáról van szó! A magyar múlt megmentése nélkül nincs esélyünk sem a megújulásra, sem a túlélésre, sem a ránk leselkedő súlyos veszélyek elhárítására. Mert igenis el akarják venni tőlünk a múltunkat, a hagyományainkat, szent helyeinket, ősi nyelvünket, természeti kincseinket, el akarják rabolni földjeinket, hogy megalázva, kicsúfolva, kifosztva „Rezervátum Magyarországgént” létezhessen csak Európa közepének egykori gyönyörű, gazdag és erős állama, a Szent Korona országa.

(Megjelent a Kapu 22 (2009) 4. szám, 40. oldalon.)

A történelmi ábrítás legjobb hazai trükkjei

Megjegyzések a „Magyarország története” sorozat nyitó kötetéhez

Az elmúlt hetekben feltűnően gyakran találkozhattunk a Kossuth Könyvkiadó és a Metropolis Könyvtár reklám szövegeivel mind a televízióban, mind a Magyar Rádióban, mind a folyóiratokban, hirdetés: rendkívüli történelmi esemény részesei lehetünk, mivel 24 kötetben megjelenik Magyarország története Romsics Ignác főszerkesztésében, a hazai – úgymond – „legnevesebb történetesek” tollából. Egyes fogással a nyitó kötetet 495 Ft-os bevezető áron adták, adják, mégpedig nem a könyvesbolti hálózatokban (ahol valóban megdöbbentően túlzó 50-60 %-os terjesztői díjat kérnek!), hanem az újságárusoknál. Viszik is tömegesen az „Östörténet és honfoglalás” című kötetet, amelynek szerzője Fodor István, az ún. finnugor irányzat egyik legmegrögzöttebb, ortodox képviselője. A 104 oldalas, A/4-es formátumú kötet – természetesen a hozzá kapcsolódó TV-műsor is – úgy tárgyalja östörténetünket, mintha az elmúlt évtizedekben, a történettudományban a legcsekélyebb változások sem következtek volna be, mintha a finnugornak nevezett rokonság 2009-ben is kőkemény igazság volna. „Természetesen a /finnugor/ nyelvcsaládhoz tartozunk mi magyarok is” – írja a szerző. A kiválasztott képek közül nyolc – beleértve a teljes tükörbe helyezett nyitó képet is – a rénszarvas vadász osztyákokat mutatja, akikhez sem embertanilag, sem genetikailag, sem néptörténetileg az égvilágon semmi közünk sincs! Nyelvük valóban rokonságot mutat a magyar nyelvvel, ez a rokonság azonban nem úgy jött létre, ahogyan belénk sulykolni igyekeznek. Fodor István módszertanilag is ugyanazt az utat járja ma is, mint amit 25-30 évvel ezelőtt járt, vagyis perdöntőnek nevezi a visszafelé következtetést, azaz a retrospektív módszert, amely szerint a XIX-XX. századi vogul és osztyák népművészetben fennmaradt motívumok visszavezethetők (!) a régészeti korokba, azaz öt-hatezer évvel ezelőtti időkbe. Mivel az obi ugorok a XIX. században (!) az ősi sziklarajzokhoz hasonló tetoválásokat is használtak, ezek „kétségbevonhatatlan bizonyítékai annak, hogy a sziklarajzokat több ezer évvel korábban (!) finnugorok készítették”. Ez a megdöbbentően primitív és abszurd eljárás – véli és állítja a szerző – teljesen tudományos és elfogadható, ellenben a nemzeti hagyományaink és krónikáink szkíta-hun rokonságtudata tudománytalan, dilettáns megközelítés. Nincs is említés róla az egész kötetben!

Szabad úgy magyar östörténetet írni, hogy a szkítákról és a szarmatákról csak annyit közölnek, hogy iráni nyelvűek voltak, tehát semmi közünk sincs hozzájuk, a hunokat pedig egyetlen szóval sem említi meg?!

A 14-35. oldalakon 45 esetben szerepel a „feltehetően”, „talán”, „valószínűleg”, „véltetően”, „meggyezés szerint”, „sejthetően”, „minden bizonnyal” kifejezés, amely jelzi a teljes bizonytalanságot, a feltevések megalapozatlanságát. De miért nem tárgyalja a legfrissebb feldolgozás a genetikai vizsgálatok eredményeit, amelyek egyértelműen

kimutatták, hogy a magyarság nincs rokonságban az ún. finnugor népekkel, miért nem tárgyalja a finn régészek legújabb kutatásainak összegzését, amelyek elutasítják az uráli és a finnugor időszak és a közös őshaza feltételezését? Miért nem adja rövid összefoglalását a korszerű nyelvészeti vizsgálatoknak, amelyek kimutatták, hogy az obi ugor nyelveknek a magyar nyelvhez kötődő kapcsolatai roppant szerények és csekélyek, az ún. uráli korra rekonstruált etimológiák száma mindössze 284 (ebből 148 bizonytalan), a finnugor etimológiák száma pedig csak 105 (s ebből 52 bizonytalan!) A szerény mértékű nyelvrokonságnak a legvalószínűbb oka nem az ősi rokonság, hanem a közös kapcsolatok, érintkezések hatása, amely kialakított egy közlekedő nyelvet. A szerző is érzi a feloldhatatlan, súlyos ellentmondást a felfestett őstörténet és a magyarság későbbi története között, ezért a második fejezettől – noha megmarad a hivatalos változat hirdetése mellett – igyekszik elhíttetni, hogy a magyarokat mind Magna Hungáriában, mind Kazáriában, mind Etelközben annyi „külső hatás” érte, hogy – bár az örökös vándorlás miatt az ekhós szekér maradt a haza számukra – mégis nagy változáson mentek keresztül. A „zord északi vidékekre kényszerült rokonaink” műveltsége degradálódott, az „előmagyarok” azonban, valamilyen csoda folytán, nem kényszerültek a tajgára és a tundrára, nem lettek rénszarvastenyésztők és medve-tisztelők, hanem lovas néppé váltak.

Nyilvánvalóan súlyosan torz és hamis ez az őstörténeti kép! A magyar etnikum és a nyelv nem 1500 évvel ezelőtt jött létre, s nem a nagyállattartásra való áttérés okozta az ősmagyar etnikum kialakulását. Tárgyilagos kutató számára felfoghatatlan ez a makacs ragaszkodás az ósdi finnugor őstörténeti elmélethez. Nem érti, miért tudománytalan minden más megközelítés? A józanul gondolkodó ember azt sem érti, miért ez az elvakult indulat a magyar ősmúlt tárgyalása kapcsán? A 38. oldaltól a képek is azt mutatják, hogy az egyedi és magas színvonalú kultúrával rendelkező nép emlékei alkotják múltunk hagyatékát, amelyben nyoma sincs rénszarvas-, medve- vagy lúd-kultusznak, nyoma sincs a primitív szibériai sámánizmusnak, nyoma sincs a vogulok és osztyákok igen szerény emléktárájának, akik még a XVII-XVIII. században is egyszerű bot íjakkal, fa lándzsákkal, kő késekkel és hegyes botokkal voltak felszerelve, s csak ólmot tudtak önteni. Az archeológia megcsúfolása hogy magasan fejlett neolitikus, réz- és bronzkori kultúrákat sorolnak ún. finnugor népekhez, pusztán azon az alapon, hogy manapság és a közelmúltban (!), ezeken a területeken finn típusú nyelveket beszélő néptörzsek is laktak, illetve laknak. Sőt, olyan „csúsztatásoktól” sem rettennek vissza, hogy 40 ezer évvel ezelőtti őskőkori kultúrákat „zürjénföldinek” mond a szerző, valamint 10 ezer évvel ezelőtti településformákat XIX. századi osztyák sátrakkal hasonlítgat össze.

Az államalkotó, meghatározó európai hatalomként működő magyarság őstörténeti múltja biztonságosan – állítják a hivatalosan elismert történészek – csak a Kr. sz. utáni IX. század elejéig követhető visszafelé, (zárójelben jegyezzük meg: a szerző az i. e. jelzést használja a Kr. sz. előtt és Kr. sz. után helyett!), feltételeken talán az V. század is szóba hozható, de a magyar népet nagy múltú ősi népnek semmiképpen sem szabad nevezni. Ez ugyanis tudománytalan dilettantizmus, a finnugornak nevezett töredék népek esetében azonban ez kökemény tudomány.

A „Magyarország története” sorozat első kötete semmi újat, semmi többletet nem ad, ellenben minden elfogulatlan olvasó meggyőződhet újra és újra a mai hivatalos történeszek hamis kettős mércéjéről. Vajon a sorozat többi kötete is hasonló szellemben készül? Legyenek óvatosak! Sem a szemlélet, sem a tartalom nem változik.

A sorozat második kötete „Az államalapítás” címet viseli, szerzője a pécsi Font Márta, s ez már eleve garancia arra, hogy az elmúlt hatvan esztendő alatt kialakított „hivatalos történeti képet” festi fel a kötet összeállítója. A csábos és vevőcsalogató 495 Ft után ez a könyv már 1590 forintba kerül, de bizony nem éri meg az árát, noha szép kiállítású a kötet, hála az „Európa 1000” című német kiadású kötet illusztrációinak! A hamisságok ebben a kötetben jobban el vannak rejtve, sokszor hirtelenjében fel sem figyelünk rájuk. Például: „Géza nagyfejedelem szereplése váratlan.” Miért? Mert a „barbár szokásjoggal szakított”, azaz elsőszülött fiát tette utódjává. Csakhogy ez éppen úgy nem igaz, mint az, hogy „Taksony azon kevesek közé tartozott, aki túlélte az augsburgi vereséget és viszsztatért a Kárpát-medencébe.” Az elsőszülött trónutódlása Álmos nagyfejedelem korától igazolható, s Taksony elsőszülöttje volt maga Géza is. S az Álmos-Árpád dinasztiában (819-1301) számos példa van erre. Taksony herceg 955-ben részt sem vett a Lech folyónál szerencsétlenül járt kisebb létszámú magyar sereg hadjáratában! A XVI. (s nem 14.) századi Aventinus ugyan felsorolja Bulcsú, Lél és Súr mellett Csabát és Taksonyt is, ám ez közismerten téves adat! De így kell fogalmazni azért, hogy az olvasó átérezze a csatavesztés szörnyű súlyát, amely „rákényszerítette” a barbár magyarokat a nyugat felé nyitásra. Az erős magyar állam szóba sem jöhet, hiszen akkor a kalandozó rablóbandák „keresztényi megtérését” nem lehetne kényszerlépésként tálni. Arról pedig szó sem esik, hogy a Magyar Nagyfejedelemség, egyedül Közép- és Kelet-Európában, független (szuverén) hatalom volt, amelynek fejedelmei igenis maguk döntöttek minden fontos kérdésben. Így a római judeo-kereszténység felvételében is, mivel az – ellentétben a keleti kereszténységgel – nem járt függőségi viszonyal!

A szerző a nyomasztóan magyarellenes ún. szegedi iskola (Kristó Gyula, Engel Pál, Róna-Tas András, Makk Ferenc) szellemiségének kritikátlan szószólójaként festi fel a Kárpát-medencei „törzsi államok” létezését, sőt még egy térképet is készítettek a sokféle „törzsi országról”, holott a X-XI. században törzsekről és barbár törzsfőnökökről egyáltalán nem beszélhetünk. Mindaz, amit Koppány hercegről ír, elavult közhely, Gyula és Ajtony pedig azért marad „törzsfő”, hogy ki lehessen mondani: „István király keresztény királysága lassabb ütemben terjedt ki a Kárpát-medence egészére, mint korábban feltételeztük.” Ám ez a kijelentés is légből kapott.

Ezek után a tárgyilagos olvasót már aligha lepi meg mindaz, amit a koronázásról, a Szent Koronáról, a palástról és a jogarról ír a bal felé erősen elkötelezett szerző. Ósdi ítélezések sorjáznak egymás után, hiszen „régóta tudjuk, hogy a korona két részből áll”, hogy a jogart Henrik császár adta István királynak, hogy a palást miseruha volt, etc.

A vármegyerendszer és az egyházmegyéek létrehozása a legfényesebb bizonyíték István királynak a Kárpát-medence egészét magában foglaló országára. Önálló magyar államfelépítést feltételezni azonban egészen tudománytalan eljárás, „szembesülnünk

kell azzal a kellemetlen ténnyel, hogy a megalkotás módja, a megyék megszervezését kialakító politikai elképzelés teljesen ismeretlen.”

Az első két kötet elolvasása közben és után sok emberben felmerül a kérdés: mi volt a valódi célja ennek a sorozatnak? Miért sulykolják továbbra is a régi közhelyeket, miért hallgatják el a rovás betűs írásbeliségünket, miért nevezik barbár nomád népnek a IX-X-XI. századi őseinket? A sorozat felkért szerzői mindannyian tudják, hogy a nemzet lelki-szellemi egység, amelynek két alappillére van: a közös múlt ismerete és vállalása, beleértve a történeti hagyományokat, a legendákat, mítoszokat, meséket is, valamint a jövőendő közös elképzelése és építése. Minden nemzet, a holtak és az élők eltéphetetlen szoros egysége, amelyik nép tehát – bármilyen okból – megtagadja a múltját jelentő valós őseit, az gyökerét vesztett faként, elpusztul. A magyar nép tradicionális tudatában ezredév óta az él, hogy egy ősi népesség leszármazottai vagyunk, tagjai a nagy múltú szkíta-hun-avar családnak, amely legalább háromezer éve meghatározó tényezője a világnak. Ezek a lovasíjász nemzetek igen sokat adtak az egyetemes világnak, miközben maguk is sok mindent átvettek másoktól. Ha ezt a tudatot sikerül belőlünk kiölni, ha az erre kiképzett „szakértőknek” sikerül hiteltelenítenie mindazt, amit magunkról eddig tudtunk és hittünk, akkor a történelmi immunrendszerünk semmisül meg, s csak idő kérdése a teljes önfeladásunk. Mindenki láthatja, tapasztalhatja: ez a folyamat manapság gőzerővel zajlik, sőt egyre agresszívebben lépnek fel a „tudatformálók” mind az iskolákban, mind az ismeretterjesztő fórumokon. Dühödten támadnak az ún. Árpád-sávós zászlóinkra, a turulmadarunkra, eltorzítva értelmezik a Szkíták aranya című kiállítás tanulságait, mellesleg szólván ugyanaz a szerző (Fodor István) végzi el a magyar múlt „szkíta-mentesítését”, akiről fentebb már szóltunk!

Nem ritka, hogy jószándékú magyar tudósok is beállnak a sorba, s kimutatják például, hogy a turul szó a XIII. század végén élt Kézai Simon eszelménye, szüleménye (Benkő Lóránd, Magyar Nyelv 105/2009), tehát nem magyar nyelvi valóság, hanem a feltételezetten (!) kipcsak török nyelvű besenyőktől vehette át a krónikáíró. Mintha ez által (ha ez valóban így volt), nem a mi ősi hagyatékunk volna ez a fogalom, ez a szó! De bizony az, hiszen a besenyők is édestestvéreink voltak, több fejedelmünk felesége is közülük való volt.

Szomorúan vehetjük tudomásul, hogy a hivatalosan elismert és támogatott magyarországi történész műhelyekben megállt az idő!

(Megjelent a Honlevél 5 (2009) 5. szám 42-44. oldalon.)

Trianoni gyászunk

Trianon. Ez a szó, ez a fogalom minden magyar emberben a fájdalom szinonimája, és egyúttal, a mindeddig becsületesen senki által meg nem válaszolt miértetek? felvezető szava!

Miért éppen Magyarországot szemelték ki az akkori hatalmak Európa egyetlen megsemmisítendő országának? Miért volt megdöbbenő egység a kegyetlenül végrehajtott kivitelezésben? Miért nem védekeztünk, holott védekezhettünk volna? Miért kellett 1936 után a III. Birodalom oldalára állnunk? Miért bocsájtották meg ezt a szlovákoknak, a románoknak és a horvátoknak, s miért nem bocsátották meg nekünk, magyaroknak? Miért nevezhetik mindmáig magyarkodásnak Hazánk, Hungaria szeretetét és oltalmazását, holott a világ egyetlen más népe sem ismer hasonló kifejezést? Ki hallott már olyat: ne németeskedj, ne svédeskedj, ne olaszoskodj? Miért sikerült a mai maradék-országunk lakosságában kitenyészteni a rákbetegségnél súlyosabb gyilkos kórt: a mindent elpusztító primitív közönyt? Miért tűrünk el manapság is minden megalázást azoktól a szomszédainktól, akik a mi ezeréves országunkból születtek vagy lettek erős államok?

Kíséreljünk meg röviden válaszolni a sorsunkat eldöntő miértekre.

Az Európa kellős közepét kitöltő 340 ezer km²-es Kárpát-medencére háromezer esztendeje igényt tartott Európa indoeurópai népessége, s igyekezett is birtokba venni, minden erejét felhasználva. Erőfeszítéseiket azonban nem kísérte tartós siker. Egy főhatalom alá a hatalmas római birodalom sem tudta vonni a Kárpát-medencét. Erre első ízben csak a nem indoeurópai hunok, Atila nagykirály és elődei voltak képesek. A Kr. sz. utáni V. század első harmadától – egy emberöltőnyi időszak kivételével, amikor germán törzsek próbálkoztak gyökeret verni itt – nem árja, hanem ragozó nyelvű népek országa volt a Kárpátok ölelte térség, a mi Kárpát Hazánk, egészen 1918 végéig. A hunok, az avarok, a besenyők, a magyarok és a kunok országépítő őseink, akik jelentős gazdasági és katonai erővel rendelkező népek voltak itt, mint őslakók, akiknek sírjai és emlékei borítják be az egész magyar földet. Ezért kellett azt hazudni, azt sulykolni a világnak, hogy magyar nép nincs is, sőt – amint Montefiori Mózes szabadkőműves nagymester már 1860-ban kifejtette – magyar nép nem is volt. „Csak az arisztokraták, a főpapok és a nagybirtokosok magyarok, a dolgozó nép szláv és germán, az értelmiség pedig zsidó. Ezért a galíciai zsidó bevándorlók könnyűszerrel elfoglalhatják Magyarországot.” Az agyondicsért USA-elnök, Wilson azt mondta 1920-ban: „A magyar népet fizikailag meg kell semmisíteni, mert Magyarország esetében az ezredéves birtoklás nem lehet jogcím, ha a birtoklás jogtalan volt”.

A világ minden számottevő hatalma megegyezett abban, hogy Magyarországot meg kell alázni és véglegesen fel kell számolni. Magyarország felosztását már 1915-ben elhatározták, Anglia már 1916-ban odaigérté Erdélyt Romániának, holott hivatalosan a románok is, a csehek is az antant ellen harcoltak!

A török hódoltság szörnyű igája taglózta le a fizikai létében a magyarságot 1526 és

1700 között, ám az európai hatalommal bíró, egykor erős és népes országunk lélekszámában való megfogyatkozásánál súlyosabb csapás érte a XVIII-XIX. századi betelepítések révén, amikor a nagyszámú német, szláv, román, majd galíciai zsidó beözönlésével megtámadták a lelkünket, a szellemiségünket, a tudatunkban és génjeinkben őrzött ősi örökségünket. A magyarság évezred óta választott népnek tartotta magát és küldetéstudattal érkezett Európába. Ezért ragaszkodott múltjához, Szkítiához, Atillához, az avar örökséghez. Mi Kelet népe voltunk, a közelmúltig közvetítők a nyugati civilizáció és a kincses Kelet között. De feladtuk történelmi hitünket, elsilányítottuk istenhitünket, holott a 150 éves török uralom alatt keresztény mivoltukat eleink közül alig néhány tucatnyian tagadták meg az iszlám kedvéért.

Ha erősek voltunk hétszáz esztendőn keresztül, miért és mikor erőtlenedtünk el? Éppen akkor, amikor ránk köszöntött a modernizmusnak mondott ún. szabadelvű demokrácia, az 1867-es kiegyezést követően. Ez időben a magyar nép ősi nemzeti karakterétől teljesen idegen világ kezdődött el! Mégpedig idegen demagógok uszításai nyomán. Burjánoszni kezdtek a szabadkőműves páholyok, szerveződtek a Galilei körök, létrejöttek a szociáldemokrata pártszervezetek, zömmel zsidó irányítással.

A betódult galíciaiak megzavarták az embereket, mert ravaszul kihasználták a félféudális Magyarország súlyos társadalmi ellentmondásait, majd egymásra uszították a szegényeket és a gazdagokat, a parasztokat és a munkásokat, a magyarokat és a nemzetiségeket, a hívőket és az ateistákat. Megbolydult, felfordult a magyar világ, s ez a szörnyű állapot máig tart.

A honalapítás korától jelentősebb magyar néprészek nyugat felé soha sem hagyták el a Kárpát-medencét. Ha menekülni kellett, kelet felé indultak. A XIX. század végén és a XX. század elején azonban megindult a kivándorlás, olyannyira, hogy 1910-re már milliónyian keltek át az óceánon. „Kitántorgott Amerikába másfél millió emberünk.” Az évezredes békés asszimiláció megakadt, a híres magyar életereő megroppant. Legyen elég most egyetlen példa: Pozsony lakossága 1910-ben 94 %-ban magyar volt, 1930-ban is még 82 %-ban, 1990-ben azonban már csak 5 %-ban! S a Kárpát-medence dehungarizálása azóta is teljes erővel folyik.

Miért történhetett meg az, hogy a világhírű magyar honvéd, a legendás magyar huszár az orosz fogságban, egyedül az európai hadifoglyok közül, a kommunista vöröshőz csatlakozott? Miért fogadták a frontokról hazatérő katonák és az itthoni munkások oly nagy rokonszenvvel a bolsevik agitátorokat és az ún. forradalmárokat: Kohn, azaz Kun Bélát, Krausz Náthánt, azaz Göndör Ferencet, Wilhelm Jakabot, azaz Vágó Jenőt, Löwinger, azaz Lukács Györgyöt, Schwarz, azaz Pogány Józsefet, Bauer, azaz Balázs Bélát, Kunstätter, azaz Kunfi Zsigmondot, Weiss, azaz Vágó Bélát vagy Jakubovics, azaz Jászi Oszkárt? Mert beszennyezték a magyar nemzetet, mert kitörölték a múltjából azt, amire eddig büszke volt, mert kínjában elhagyta önmagát.

S miért nem védtük meg országunkat, amikor a Monarchia hadserege még 1918 szeptemberében is nyerő helyzetben volt? 1918. november elején 15 érintetlen magyar divízió jött haza! Zárt rendben tért haza a budapesti 1. honvédezred, a pécsi és a debreceni zászlóalj. 1918. november 3-án Páduában Diazék még érintetlenül hagyták

Magyarország határait, noha független államiságunkat nem ismerték el! 10 nap múlva a hazaáruló Károlyi Mihály mégis Belgrádba megy, és szinte felkínálja Magyarországot. „Minél kisebb lesz az ország, annál nagyobbra nővök én. Amikor ellenzéki vezér voltam, meg volt egész Magyarország, amikor miniszterelnök lettem, elszakadt Horvátország és Szlavónia, öt megye marad, mire köztársasági elnök leszek, s Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegyéből fog állni az ország, amire király leszek.” – írta a naplójában. S ennek az embernek ma is szobra van Budapest szívében! Még a francia tábornok Franchet d'Espérey is megvetette Károlyit, Jászi Oszkár és Hatvany-Deutsch társaságában, mondván: „Vous êtes Juif (Önök zsidók)?” A példátlan hazaárulás undorral töltötte el a francia katonát, s kezet sem fogott velük. Nem volt még ilyen honárulás az európai népek történetében!

De miért dobálta el a fegyvereit a katonaság, miért nézte tétlenül, hogy az Ojtozi szoroson 16 román járőr lovagolt be Székelyföldre, hogy Mohácsra csak tucatnyi szerb vonult be, hogy Nyitrát mindössze 40 felkelő cseh vette birtokba? Pozsonyban hatezer magyar katona tette le a fegyvert egy cseh ezred előtt, hang nélkül. Ma is égő fájdalom ezeket a tényeket akárcsak felsorolni is. Micsoda rettentő méreggel dolgoztak a minket megrontó médiumok, s dolgoznak azóta is, mind a mai napig. S micsoda hatásfokkal! Sikerült átformálni az embereket. Vezérek nélkül maradt a magyarság. Vajon most van-e igazi vezérünk?

A magyar hadsereg jelentős erői voltak tehát fegyverben, amikor Károlyi Mihály és cinkosai elrendelték a teljes leszerelést. Jászi Oszkár öt megyét kínált fel a cseheknek, Károlyi pedig különvonatokat indított Gyulafehérvárra a románok nagygyűlésére, ahol „kikiáltották” Erdély elszakítását. A művelt nyugat azonnal elfogadta a nagygyűlésezést a törvényes népszavazások helyett! Ezen felül ötvenezer fegyvert és 10 millió koronát is küldetett Károlyi a románoknak. De az öngyilkos parancsokat meg lehetett volna tagadni, amint ezt tette Kratochvil Károly ötezer fős Székely Hadteste, akik fittyet hánytak a Vix-jegyzékre, s elűzték a románokat mindaddig, amíg a vörösök két tűz közé nem szorították őket 1919 áprilisában. De ellenálltak Prónayék is Nyugat-Magyarországon 1921-ben, s ezt tette Huszár Aladár és Pongrácz György Balassagyarmaton. A nép zöme azonban, élén a fővárossal, az erkölcstelen fertő mételyével volt megfertőzve, mindent eluralt a szenny, a mocsok, az irigység és a gyűlölet, s így könnyen győzedelmeskedett a véres proletárdiktatúra 1919 márciusában, 91 évvel ezelőtt.

Csaknem 600 magyar hazafit végeztek ki Szamuely Tibor, Lenin-fiúknak nevezett terror-legényei 133 nap alatt. Csaknem ugyanennyit juttattak bitóra 1956 után Kun Bélaék reinkarnációi: Kádár-Csermanek és gazember társai.

De 1919 után csoda történt. 1920-ban, 90 évvel ezelőtt, a kivégzett Magyarország megcsonkított testét regenerálni kezdték elszánt magyar emberek, igaz magyar vezetők. A szennyes vörös áradatot megfékezték, a nemzet lelkét kezdték gyógyítani, majd a gazdasági, szellemi és katonai erejét is erősíteni. Mindent és csaknem mindenkit átjárt, megtöltött a remény, hogy nem maradhat így! Az első világháború után területi népszavazást kértünk a nagyhatalmaktól, ám ezt egyedül nekünk nem engedték meg!

Önerőből így nem tudtunk volna felegyenesedni, szövetségesül pedig nem volt más

1925 után csak Itália, és 1933 után a III. Német Birodalom. Japán messze volt nagyon. Nagy árat csikartak ki tőlünk a II. világháború után a 14-16 évnnyi nemzeti boldogságért, de aki átélte a Felvidék, Kárpátalja, Észak-Erdély és Bácska visszatérését, az azt mondta: ezért érdemes volt élni, ezért érdemes volt magyarként élni és küzdeni.

Amint Wass Albert

leírta ezt a szívszorító nagy csodát: „Jönnek a mieink! Itt vannak! Jönnek! Jönnek már! Nem, ezt nem lehet leírni. Álltunk a díszkapu mellett, az egész testünk egyetlen szív volt, az egész utca egyetlen szív volt, az egész világ egyetlen szív volt, és ez a szív úgy vert és dobogott, hogy nem lehetett már bírni vele...”

Manapság nincs a magyarságnak szövetségese, barátja sem sok, s azok is messze laknak. Az Európai Uniónak eszé ágában sincs szeretni a mi „Európa-idegen” népünket. Ők a maguk fajtáját szeretik, és csak őket pártolják. Kívülről felénk uszulnak a szomszédaink, akik máig rettegnek attól, hogy vissza kell adniuk az elrabolt területeket, belülről acsarkodva akarnak ránk rontani a felbujtott kisebbségek, s mindeközben gőzerővel folyik iskoláinkban, színházainkban, kulturális és tudományos intézményeinkben a lélekrablás, a műltrablás, az agymosás, a magyartalanítás.

Lesz-e most olyan kormányunk, amelyik a magyarság pártján áll? Lesz-e most olyan kormányunk, mint a spanyoloknak, akik a néhány négyzetkilométernyi területű Gibraltárt mind a mai napig visszakövetelik a britektől. Mert elvették

*A bácskai bevonulás 1941-ben
A parancsnok mögött Dr. Bakay József főhadnagy*

*A szabadkai országzászló
felszentelése 1943-ban*

*A Bácskába bevonuló honvédség egyik alakulatának tisztikara 1941-ben,
a második sorban balról a harmadik Dr. Bakay József főhadnagy*

tőlük, s ez nekik visszajár. Kiállunk-e és küzdünk-e a tiroli típusú autonómiáért a Felvidéken, Székelyföldön, a Délvidéken, Kárpátalján?

Manapság lépten-nyomon azt halljuk, hogy a nemzetközi szociálliberálisokkal a polgári irányzat nemzeti képviselői állnak szemben, akik a konzervatív értékek hirdetői és megtartói. Csakhogy Európában a klasszikus polgári korszak az ezredfordulóval, fél – ezer esztendő fennállás után, visszahozhatatlanul véget ért. Nyilvánvalóvá vált, hogy az ún. szocialisták voltaképpen internacionalista, gyökértelen, hatalmat és vagyont uralni kívánó gátlástalan bolsevikok, akárhol élnek a világban, a liberálisoknak nevezett, többnyire idegenből jötteknek pedig alig van közülük a libertas-hoz, a szabadsághoz, legjobb esetben is szabadosoknak (libertinusoknak) nevezhetnénk őket, akiknek legfőbb céljuk az emberek önös fogyasztó tömeggé, kultúráját és nemzeti öntudatát önként feladó, irányítható nyájává, csürhévé züllesztése.

S a polgári oldal? Ők nemzeti oldal-e? Az elmúlt húsz esztendő azt mutatta, hogy szavakban valóban erre törekszenek, tetteikkel azonban mindeddig alig-alig bizonyították ugyanezt. De talán most lesz változás. De senki ne higgye el, hogy a nemzeti oldalon minden rendben van! Láthatjuk a megalakult új országgyűlés többségének magaviseletét.

Az 1990-1994 és 1998-2002 kormányzati időszaka meghozta-e a magyar állampolgárságot a világ minden magyarjának? Hivatalos gyásznappá tették-e a trianoni diktátum napját? Eltakarították-e a 46 esztendő szovjet megszállás ötágú csillagos rém-művét a budapesti Szabadság-térről? Visszaállították-e ugyanitt az 1928-ban felállított ereklYES Országzászlót és az 1921-ben elkészült négy Trianon-szobrot? Megteremtették-e a

Magyarország védelmét biztosító nemzeti hadsereget? Megóvták-e iskolás gyermekeinket az SzDSz gonosz, nemzetellenes ármánykodásaitól? Magyarra tették-e a Tudományos Akadémiát?

Mindannyian tudjuk a választ. Ezért jutottunk ide húsz év alatt. Ami 1989/90-ben történt, erősen hasonlít az 1918/19-es eseményekre, sőt megvoltak Károlyi Mihály és társai „méltó” utódai is. Ugyanolyan hazaárulást követtek el ők húsz évvel ezelőtt, mint elődeik 90 évvel korábban. Ezért nem volt rendszerváltás.

Idézzük Petőfi Sándort, akinél igazabbul senki sem tudta kifejezni érzelmeinket:

Szégyen, szégyen! Egykor mi valánk a sorsnak
Számadó könyvében a legelső szám,
S most leghátul állunk, semmit sem jelentve...
Kik lábunk ölelték egykor térdepelve,
Most arcul csapkodnak... szégyen reád, Hazám!

S én ezek dacára sem fogok pihenni,
Érezzek bár százszor több fájdalmakat,
Verjen meg bár engem a nagy Isten érte...
Addig ostromozlak, nemzetem, míg végre
Feldobog szíved, vagy szívem meghasad.

Végezetül Szabó Dezsőt idézem: „Mi már rettenetesen tudunk emlékezni. És ez az emlékezet ötöd és hatodízigleni könyörtelen elszámolás lesz mindenkivel szemben, akik nem tették meg kötelességüket a magyarsággal szemben.” Mert az utókor valóban nem felejt.

Csak rajtunk áll, lesz-e annyi életerő ebben a nemzetben, hogy talpra álljon, hogy végre visszahódítsuk Magyarországot, csak rajtunk áll, hogy lesz-e magyar megújulás, lesz-e végre Magyar Feltámadás?

A Jobbik egymillió magyar támogatásával bejutott az országgyűlésbe, s bár a mai hatalmasok is elképesztő és megdöbbentő módon támadják a 47 törvényes képviselőt, hiszünk abban, hogy június 4-e hamarosan mégis csak nemzetünk gyásznapija lesz, hivatalosan is. S a harag, a megvetés végre a gyilkos kommunista-kozmodopolita eszmék mai képviselőit éri majd el, akiknek tíz év múlva már nem lesz számottevő táboruk sem Magyarországon, sem a Kárpát-medencében.

Ez Trianon üzenete minden magyar számára.

(Megjelent a Kapu 22 (2009) 6-7. szám, 8-10. oldalon.)

Ne legyen a közértelem súlya oly parányi!

A legnagyobb ellenzéki párt vezére a közelmúltban fontos igazságot mondott ki: „A legfontosabb dolgok valóban a fejekben dőlnek el!” Igen, így van. Legfeljebb pontosíthatjuk ezt a megállapítást: minden fontos dolog a fejekben dől el! Az is természetesen, hogy kik vagyunk mi, magyarok. Újabban azonban így kell feltennünk ezt a kérdést: hát kik vagyunk mi, magyarok, hogy velünk évszázadok óta minden gyalázatot meg lehet tenni? Miért maradunk magunkra küzdelveinkben, forradalmainkban, szabadságharcainkban? Miért uszulkan ellenünk a közeli és távoli népek kisebb-nagyobb csoportjai? Miért maradtak feltáratlanok a közelmúlt szörnyűséges magyarításai Erdélyben, a Délvidéken, Kárpátalján, gondoljunk Nagyenyedre, Szárazajtára, Zsablyára, Csurogra, Tótfalura, Magyarakanizsára, Martonosra, Szolyvára, s főként miért maradtak büntetlenek az elevenen kettéfűrészelt, megcsonkított, lefejezett, élve elásott, meggyalázott, vétlen magyarok idegen és hazai gyilkosai? Miért foszthattak meg vétlen magyarokat, csak azért, mert magyarok, nemcsak a szavazati joguktól, állampolgárságuktól, de vagyonuktól, otthonaiktól, földjeiktől, ott, ahol ezredév óta otthon vannak, otthon voltak? S legfőképpen: miért erőtlenedtünk el mára ennyire? Csak azért, mert fogyunk? Csak azért lett a Kárpát-medencében még ma is többséget (13 millió) alkotó magyar nemzet többségi jog nélküli tömeg, mert belülről, a fejekben feladtuk a szellemi és a fizikai harcot? De miért fásultak pusztító közönybe a magyar lelkek? Őszintén és keményen kell válaszolnunk a feltett kérdésekre, mert csak az igazság megmutatása gyógyít, s mert az igazság kimondása a legfőbb erkölcsi parancs.

A kiinduló pont a Magyar Föld. Történelmileg igazoltan ez: a Kárpát-medence. Az itt élők etnikai hovatartozása két és félezer év óta folyamatosnak látszik, tradicionális, genetikai és nyelvi vonatkozásban. Mert a nemzet nemcsak vérrokonság, hanem közös és vállalt múlt, közös kultúra, közös nyelv és közös érdek a jelen és a jövő formálásában. A genetikai örökség objektív meghatározó, ám a közös múlt nem kis részben azon múlik, történeti forrásértékűnek tekintjük-e a hitet is, amely valóban a fejünkben, a tudatunkban ölt testet, s szabja meg magatartásunkat, cselekvéseinket, gondolkodásunkat.

Mit vallunk a magunkénak őstörténetünkből? Agyunkba és szívünkbe zárjuk-e legendáinkat, meséinket, dalainkat, táncainkat, mítoszainkat? Hiszünk-e őseinknek, vagy elfogadjuk az idegenek által ránk erőltetett teóriákat?

A Haza élők és holtak megbonthatatlan egysége. Hol sírjaink domborulnak, az haza marad akkor is, ha a sírokat a megszállók meggyalázzák, ha sírköveinket szétzúzzák, ha magyar neveinket átírják, ha emlékműveinket ledöntik.

Még nem tudott egyértelműen dönteni a tudomány arról, hogy a Kárpát-medence őslakói folyamatosan tovább éltek-e évtízezredek át, akikhez időről-időre újabb rokon népcsoportok érkeztek Kelet felől, avagy legrégibb őseink valamennyien Keletről érkeztek ide háromezer, kétezer, ezeröttszáz vagy csak ezerszáz évvel ezelőtt? A legkorszerűbb genetikai kutatás eddigi eredményei szerint még a mai, erősen kevert lakosságnak is 9 %-a rendelkezik keleti génekkel, azaz a közép- és nyugat-belső-ázsiai

népekéhez hasonló jellemzőkkel. Az azonban bizonyos, hogy a Kárpát-medencét évezredek óta indoeurópai nyelvű (flektáló, azaz hajlító nyelvű) népek vették körül, s veszik körül ma is. Olyan népek, amelyek szerették volna birtokukba venni ezt a csodálatos földrajzi egységet, amelyet azonban Atilla hun birodalmáig nem tudtak egy főhatalom alatt egyesíteni. S a források azt is mutatják, hogy sem a szkíta népek, sem a hunok, sem az avarok, sem a magyar őseink – jóllehet katonai erejüknel fogva könnyedén megtehették volna – soha nem hagyták el a Kárpát-medencét. Bármilyen hosszú útra menvén, messze földön hadakoztak, mindig visszatértek a Duna-Tisza vidékére. Gondoljunk a magyarok európai hadjárataira. Ez rendkívül fontos tény, hiszen egyetlen más népcsoportra sem jellemző. Nem tettek így a hódító vikingek, nem tettek így a világalomra törő arabok, nem tettek így a hazát váltogató germán törzsek. Hasonlóképpen fontos körülmény az, hogy a Kárpát-medencét nagyobb népcsoportok nyugat felé a XIX. század végéig véglegesen nem hagyták el.

Megtaláltuk hát Európa és a nagyvilág évezredes magyarellenességének, nem ritkán elvetemült magyargyűlöletének alapvető okát. Már a X. század elején keresztes hadjáratot hirdettek a magyarok kiirtására. Ez hiúsult meg 907 júliusában, a pozsonyi csatában. Ennek 1103 éve.

Mi a X. század után feladtuk a Kelet népeihez fűződő szoros kapcsolatainkat, s feláldoztuk magunkat Európáért, amint tettük a mongol hódítás, a tatárjárás idején, a török hódítások korában, az első világháború idején, majd 1944/45-ben Budapest védelmével. Ennél fogva egy nemzetnek sincs több jogcíme az európai életre, mint nekünk, magyaroknak, hirdette Szabó Dezső. Ám Európa és a nagyvilág a köszönettel és a viszonzással mindmáig adósunk maradt. Országunkat feldarabolták, s a nekünk hagyott országcsonton sem hagynak élni bennünket. Minden ellen támadnak, ami magyar érték. Elrabolták a Kárpát Hazát, megrontották a lelkünket, a görénybe, hiénába, poloskába torzult, ember formájú lények. Ez az oka annak, hogy az 1956-os forradalom után megroppant a magyar gerinc, s 33 év kádári diktatúra elég volt ahhoz, hogy ne tudjunk magunkhoz térni 1989-ben sem. A hajdani magyar középosztályt hitvány diplomások váltották fel, akiket Szabó Dezső emberkloákáknak és sajtógengsztereknek nevezett 63 évvel korábban. Ezek nem értelmiségiek, csak diplomások, önző, gyenge emberek. Nem kivétel Antall József sem, akinek alakját és jellemét a nagy vátesz, Szabó Dezső Gömbös Gyula temetése kapcsán, döbbenetes pontossággal felrajzolta: „Az, akit ágyúdörgések, s a hivatalos pompa minden ragyogása kísérték a sírjába, ambíció volt csak. Folyton éber, mindig növekvő, elaltathatatlan érvényesülési vágy. Ez volt életének, énjének minden tartalma, lelkének egyetlen megszállottsága. S ezt az érvényesülési vágyat csak egészen átlagos, közepszerű képességek támogatták.”

Igen, így volt, pontosan így. Emlékezzünk 1993-ra. Ezért maradt el a rendszerváltás, ezért sikkadt el a magyar érték, ezért lettünk az elmúlt két évtizedben meglopott és elkárhozott nemzedékeknek önző tagjai. „Húsz esztendő óta mind szélesebb mederben, mind sokasultabb szereposztással, irtózatossággal öngyilkos maszlagolások folytattanak a magyar életöszön teljes megölésére, a még meglévő magyar szolidaritás szétoldására, a magyar halál minél akadálytalanabb megvalósítására.” Nem vesszük

ésre, hogy a látszólagos békében vad rablóháború folyik ellenünk, gazdaságunk idegen kézben, magyar bank egyetlen egy sincs, a családtámogatás, az iskolarendszer romokban. Felszámolják az egészségügyi rendszerünket, szennyezik testünket-lelkünket. Mindenütt szemét, falfirka, mocskok, erkölcstelenség, bűnözés, lopás, rablás, emberölés. Büntetlenül! Igenis, ki akarják irtani a magyarságot. Amint teszik ezt a kínaiak a rokon ujgurokkal.

Igen, Magyarországot fel akarják számolni! Igen, a magyar múltat végleg el akarják törölni! Igen, a magyar ellenállást véglegesen le akarják törni! Az elmúlt húsz év a gyávaság, a feladás, a hátrálás, a megalkuvás, a haszonszerzés időszaka volt. De ne feledjék: rendőr terrorral, ügyészségi zaklatásokkal, gátlástalan bírói elfojtásokkal nem lehet egy nemzetet életben tartani.

Miért foglalkozunk ősi történetünkkel? Miért ragaszkodunk eleink dicső örökségéhez? Miért nem hagyjuk a Turult, a veres-ezüst sávós zászlót, a kettős keresztet, a Szent Koronát?

Azért, hogy öntudatot, magyar öntudatot, bátorságot, keménységet adjunk minden magyarnak. Azért, hogy ne hátráljunk tovább, azért, hogy őseink példájából lássuk, a gyáva meghunyászkodás sehová sem vezet, s a világ megvet érte bennünket. Inkább szenvedjünk, mint megadjuk magunkat. Nálunk már az elemi életösztön is kihalóban van. Önvédelmünk szervezését mind a kormányon lévő pártok, mind az ellenzékiek gátolni igyekeznek. Nem kell Magyar Gárda, rikoltozzák, mert törvénybe ütközik, ha a magyar szervezkedik. A Jobbikot be kell tiltatni, ne lehessen rá szavazni. Még a legnagyobb ellenzéki párt vezetői is nagy hangerővel rágalmaznak, mondván, a radikális nemzeti oldal rémálma a nyugalmat, kiegyensúlyozottságot, biztonságot hozó polgári kormányzás. De egyetlen szavuk sincs az izraeli szervezésű, állig felfegyverzett In Kal csapatok és a Krav Maga szervezet ellen. Azt nem oszlatja fel bíróság, azokat nem ütik-verik a rendőrök, azoknak a fekete öltözéke nem kelt félelmet az ajnározott cigány lakosságban.

A magyar szakszervezetek béna kollaboránsok gyülekezetei, még a legszelídebb sztrájkot sem óhajtják megszervezni a munkavállalók érdekeiért, holott már egymillió ember van munka nélkül. A megsarcolt, lakásaikból kiűzött emberek sem fognak össze a bankoligarchia dúvadjai ellen, inkább megölik magukat. Ahelyett, hogy – ha már meg akarnak halni – a bankok és az oligarchia ellen fordulnának. A magyar földet, vizet, erdőt sem védelmezzük, holott a magyar föld minden röge a nemzet elidegeníthetetlen birtoka, ősi alkotmányunk szerint magánember csak örökbérlő lehetne. Ez már valóban nemzethalálhoz vezet, ha fel nem ébredünk. Van még remény, van még önfeláldozás, van még hősiesség, van még összetartás, van még magyar szolidaritás. De csak akkor, ha a következő kormány valóban nemzeti kormány lesz, s végre megkezdődik az igazi rendszerváltás előkészítése.

Melyek a legfontosabb tennivalók? A jelenlegi alkotmánynak nevezett alaptörvény felváltása a magyar történeti alkotmánnyal. A magyar nemzettest minden tagjának a magyar állampolgárság megadása, a választójogi törvény átalakítása, az államforma és a szövetségi rendszerekbe tartozás (EU, NATO) revíziója, az elmúlt időszak kártevői-

nek bírósági felelősségre vonása, az igazságtalan és súlyosan torz jövedelmi rendszer megváltoztatása (a sok milliós fizetések, száz milliós végkielégítések felszámolása), a magyar föld és kincseinek védelme és az elorzott javak visszaszerzése, a magyar értékkel bíró, a magyar értékeket védő, magasan képzett, kifogástalan erkölcsiségű emberek képviselőkké, vezetőkké választása. Jelenleg a magyar szellem legjobbjai undorodnak a képviselők lezüllött világától, az iskola-rendszerünk eredeti értékrendjének visszaállítását kívánják. Igaz történelmünk oktatását minden szinten. Mert minden nemzet számára az iskola, a tudomány és az irodalom legalább akkora erő, mint a hadsereg. Mivel Magyarországnak jelenleg hadserege nincs, az új nemzeti kormányzatnak be kell vezetnie az ún. svájci típusú Nemzeti Gárda intézményét, amely azt jelenti, hogy minden 18-60 év közötti, egészséges férfi és nő, szabad akaratából, és zömmel a maga költségére, katonai felszereléssel, fegyverekkel rendelkezik, amelyeket otthonában őriz és rendszeres katonai kiképzést kapva, felhívásra sereggé szerveződve védi a hazát. Minket ugyanis senki idegen soha meg nem fog védeni.

Mindennek belátásához szükséges a Széchenyi István által megnevezett közértelem súlyának megnövekedése, és persze Teleki Pál intelmének parancsa: „Ne adjátok fel a magyarságokat semmi veszéllyel szemben sem!” Ezt üzenem mindenkinek, ez a Turul égi parancsa. E szerint éljete!

(Elhangzott Gyergyószentmiklóson, az EMI rendezvényén,
2009. augusztus 5-én.)

Országos Széchenyi Könyvtár

Koronázások keresztény szertartás szerint

Iskolázott ember számára nyilvánvaló, hogy Jézus születése – mai ismereteink szerint 2016 évvel ezelőtti időpont – előtt is voltak királyok, s az sem kevésbé kérdéses, hogy a kereszténység államvallássá tétele, azaz 16 évszázaddal ezelőtt is voltak koronázások. Vizsgálódásunk tárgya most először is az, hogy a korona, a koronázás mióta kötődik a keresztény egyházakhoz, másodjára pedig az, hogy a magyar Szent Korona különleges és magában álló erejét a keresztény egyház adta, adja-e? Tehát azáltal Sacra Corona-e, hogy a keresztény egyház készítette, a pápa küldte-e, s a szentek mellett valóban nem lehettek a koronán világi személyek?

Két évvel ezelőtt ugyanebben az időben és ugyanitt azt igyekeztem bebizonyítani, hogy az uralkodók fejét a legrégibb időkben is felékesítették, ám eredetileg a fej feldíszítése koszorúval történt, amely készülhetett növényi levelekből (borostyán, babér) vagy arany levelekből. Diadéma: azt jelenti, átköt, körülvesz, bekerít: görögül sztépho, ebből sztéphano koszorúz, sztéphanosz megkoszorúzott, később személynévvé vált (Stephanus). Így szerepel az Apostolok Cselekedeteiben (6. 5) és így hivatkozik reá Pál apostol is a Korinthusiaknak írt első levelében (1. 16.). A latin corona ugyanazt jelenti, mint a görög sztépho. Ebben az értelemben használja a Vulgata is Ezékiel próféta szavait: Babilon királya vedd le a fejedről a pántot, /vagyis/ tedd le a koronádat! (21. 31.) Ugyanígy szerepel a Makkabeusok első könyvében is: Démétriosz királynak elküldtük a koszorút, a koronát és a pálmát (13. 36.). Erre utal a Jelenések Könyvében a sárkány hét fején lévő korona (12. 4.), valamint Krisztus királysága és tövis koronája is.

Nem használtak mai értelemben vett fémkoronát (tehát pártázatos /Zinnenkrone/ vagy zárt, fedeles koronát) sem az egyiptomiak, sem az asszírok, sem a szkíták, sem a korai hunok, sem a görögök, sem a rómaiak, sem a türkök, sem a avarok, sem a magyarok a X. század előtt. Septimius Severus császárnak, Aurelianusnak vagy Diocletianusnak is ilyen diadémája volt. Mind az írott források, mind a régészeti anyag csakis diadémokat ismer. A diadéma arany vagy ezüst pánton drágakövek, amelyek fejszalagként lefogják a haját és körülveszik a koponyát, egyben varázserővel védelmet nyújtanak számára (vis magica). Mai szaknyelven nyitott pántkoronának nevezik a diadémokat, amelyekből – feltételezik – kifejlődtek a zárt, fedeles vagy boltozatos koronák. Ám ezt a hipotézist nehéz hiteles adatokkal alátámasztani. Hát akkor kiktől származik az igazi fémkorona (corona ex metallo)? Határozottan kijelenthető, hogy a pompakedvelő perzsák készítették az első igazi fémkoronákat, mégpedig 2500 évvel ezelőtti időtől kezdődően. A zárt vagy fedeles koronák legkorábbi előfordulása pedig a Kr. sz. előtti IV. század, ám kezdetben az arany fejéknek nem volt különösebb jelentősége. Pártás koronát viselt már Dáreiosz is, unokája: Xerxész fia, II. Artaxerxész királlyá avatásán, azonban – amint ezt szépen leírta Plutarkhosz, Párhuzamos életrajzok című görög nyelvű munkájában – Paszargadaiban, a Hadistennő templomában a perzsa papok, a mágusok végezték a szertartást. Artaxerxésznek belépése után le kellett vetnie a ruháit és magára öltenie Kürosz szent ruháit, majd szárított füget kellett ennie, összezúzott pisztácia-kér-

get kellett rácsálnia és meg kellett innia egy serleg aludttejet. A királyi avatást végző főemberek fehér ruhát viseltek, Artaxerxész pedig bíborköntöst (klamisz) és bíbor sarut (csizmát) hordott, amelyek 12 000 talentum értékű ékszerekkel voltak megrakva, fején tiarát, azaz kidarisz-t viselt, amely valójában egy csúcsban végződő arany fejdísz volt, nem pedig korona. Menander Protektor turbánnak mondta, amit Khosrroész perzsa király is viselt. A királlyá választás és avatás szertartásában tehát a koronázás csak, mint az exkluzív megjelenés fokozása, jelent meg. A zárt koronák létrejöttében azonban nemcsak a keleti világ pompára, csillogásra törekvése nyilvánult meg, hanem elsősorban a Fény, a Nap tündöklésének megjelenítése is, s annak látványos kifejezése, hogy az uralkodó, a királyok királya közvetlenül a teremtő Istentől kapta a hatalmát, tehát ő az Ég Fia. Ezt jól érzékelteti Q. Curtius Rufus, *Historiae Alexandri Magni Macedonis*. A makedon Nagy Sándor története. Libri III. 3. 8-22. leírása: *Patrio more Persarum traditum est orto sole demum procedere. Die iam inlustri signum e tabernaculo regis bucina dabatur. Super tabernaculum, unde ab omnibus conspici posset, imago solis crystallo inclusa fulgebat. Ordo autem agminis erat talis. Ignis quem ipsi sacrum et aeternum vocabant argenteis altaribus praeferebatur. Magi proximi patrium carmen canebant.* (Ősi hagyomány a perzsáknál, hogy csak napkelte után kelnek útra. Amikor már teljesen megvirradt, kürtjel harsant a királyi sátorból. A sátor tetején, ahol mindenki jól láthatta, a kristályüvegen át feltündöklött a Nap képe. A menet így alakult: a szent és örök tüzet ezüst oltárokon elől vitték. Mellettük a mágusok ősi éneket zengtek.

Curram deinde Iovi sacrum albescentes vehabant equi; hos eximiae magnitudinis equus, quem Solis appelabant, sequebatur. (Mögöttük fehér paripák vontatták a főisten / Ormuzd) / szent kocsiját, őket egy hatalmas mén követte, amelyet a Nap lovának neveztek. Kárpáthy Csilla fordításának felhasználásával.)

A Perzsiát meghódító szkíta eredetű párthusok (Kr. sz. előtti III. századtól) tették igazán ismertté a fedeles, zárt koronákat, amelyeket a választott királynak tehettek a fejére. Hüródész párthus király koronázásáról azt jegyezte fel Plutarkhosz, hogy a legelőkelőbb hadvezér, Szuréna tehette a koronát a király fejére, tehát egy világi főember. De a párthus fejdíszek több változatát ismerjük.

Mindebből megállapíthatjuk, hogy a koronák divatjának kialakulásában, a megcsontosodott európai dogmákkal ellentétben, Bizáncnak, a keleti Rómának (magukat ugyanis Romaion-nak nevezték, nem bizánciaknak!) csakis közvetítő szerepe volt. Bizáncban a Kr. sz. utáni V. századtól kezdve volt a Szertartások Könyve, amelynek előírásai és szabályai lényegében érvényben maradtak a XV. századig. Ebből számunkra most az a legfontosabb, hogy a császárt választották (gyakran a katonák közfelkiáltással a központi gyakorlótéren, a Hebdomonon, vö. Rákos mezeje!), a császári insigniumok közül a legfontosabb az arany nyaklánc, a (torques) volt és a pajzsra emelés! Ez számunkra nagyon fontos körülmény. A nyakperecet általában egy segédtsízt nyújtotta át a császárnak, aki azt a fejére tette. A pajzsra emelés a koronázás előtt történt meg, a pátriárka palotájának erkélyén: a pajzsot a világi főemberek tartották, de ott volt az egyházfő pátriárka is. Ezután került a császár fejére a diadém, amelyet az V. század után a pátriárka helyezett oda. (457-ben Leó már a Hagia Szophiában rendeztette a ceremóniát,

de templomi koronázásra először 602-ben került sor, s csak 641-től lett állandó helye a koronázásnak a Hagia Szophia). A korai időben tehát Bizáncban sem volt komoly szerepe az egyháznak. Lényegében csak kiegészítés volt, kegyes aktus. Csak később alakult ki az a szokás, hogy a konstantinápolyi pátriárkának kellett végeznie a koronázást, majd még később a felkenést.

Mi tette a koronázást egyházi ceremóniává? Nyilvánvalóan a felkenés. A zsidó Ószövetségben a királyokat sorsolással választották és mindig felkenték: Sámuel Saulnak a fejére öntötte az olajat és fölkenete (Sámuel 1. könyve 10. 1.). Sámuel fölkenete Dávidot, s ettől eltöltötte az Úr lelke (16. 1-12.). Dávidot felkenték Júda királyává (Sámuel 2. könyve 2. 4.). Az európai uralkodói házaknál azonban a Kr. sz. utáni VIII. századig krizmával való felkenés nem volt! Igazolni azonban csak a XII. századtól tudjuk. S nem volt egyházi eskü sem. Bizáncban a császár homlokára rajzolt keresztet a pátriárka az olajjal, s ezzel egyrészt eltörölte addigi bűneit, másrészt Krisztustól kapott hatalmát jelezte. Így a baszileusz egyben főpap is lett, papi ruhába öltözött (mandüa), jobb kezéből letette a lándzsát, s keresztet vett a kezébe, baljában tartotta a jogart. A szentmise keretében történő koronázás közben tehát a császár papként viselkedett, áldozott és imádkozott.

Ismét egy fontos következtetéshez érkeztünk. Mégpedig ahhoz, hogy mind Keleten, mind Bizáncban választották az uralkodót, s a királyválasztás ceremóniája beleszövéődött a koronázási szertartásba. Ez még akkor is igaz, ha tudjuk, igen nagy szerepe volt az öröklésnek is. István király után például Pétert, majd Abát is választották, s Vászoly-nak azért kellett meghalnia, mert a választással nem értett egyet (non consensit!).

A koronázási szertartás a Magyar Királyságban kétségtelenül keresztény volt. Ezt igazolja a koronázási szertartáskönyv is. Ez tagadhatatlan tény. Ezt bizonyítják az írott források, ezt bizonyítja maga a Szent Korona is, amelyen azonban ószövetségi személyek nincsenek. A király három napig böjtöl. A koronázás mindig templomban történt, mind Székesfehérvárott, mind Pozsonyban, mind Budán. A templomban egy kisebb és egy nagyobb trónt állítottak fel. A koronázási jelvényeket egy párnára helyezve a sekrestyébe vitték, a palástot az oltár melletti asztalra helyezték. A lovon ülő királyt, a menet élén, főlovászmester vezette kivont karddal, őt követte a nádor a koronával, majd a püspök a koronázási kereszttel. A templom főkapujában várta a királyt az esztergomi érsek, oldalán az egri és a kalocsai érsekkel, illetve a zágrábi és az erdélyi püspökkel. A király mögött haladtak a zászlós urak tíz zászlóval, a főpohárnok a koronázási karddal (a szent kard, Isten ajándéka, amellyel megsemmisítéd az ellenséget! Makkabeusok 2. könyve 15. 15.), az országbíró vagy a bán az országalmával, a főpohárnok a palásttal és a királyi sarukkal. A király a főoltár elé megy és leteszi az egyházi esküt. Felsorolják a király kötelességeit. A sekrestyében felkészül a felkenésre, amelyet az oltár előtt végeznek el, megkenve a jobb vállát, a jobb alkarját és a mellkasát. Az olaj letörlése után ráadják a palástot és a sarukat. Ebben hallgatja a szentmisét. Az Úrfelmutatás előtt felövezik a karddal, amelyet a király kihúz a hüvelyéből és három vágást tesz a templomban. Elölép a nádor és kérdi: Akarjátok-e N. N-t magyar királynak koronáztassék (acclamatio)? A tömeg: Akarjuk! kiáltása után a nádor és az esztergomi érsek a király

fejére teszi a Szent Koronát, majd kezébe adják a jogart és az országalmát. A király a trónra ül, s felhangzik a Te Deum. Az áldozást követően, a szentmise végeztével a király gyalog átmegy a Szent Péter templomba, ahol aranysarkantyús vitézeket avat fel.

Innentől kezdve a magyar királyok koronázása eltér minden nyugati és bizánci ritustól. Miben? Abban, hogy az egyházi szertartás világra vált. A király díszes bandériumok élén, amelyet a Lehel-kürttel ékes jászkun főkapitány vezet, felmegy gyalog egy emelvényre (a Szentháromság téren volt egyszer, 1916-ban), leteszi a jogart és az országalmát, baljába fogja az eskükeresztet, jobbát esküre emelve, elmondja az esztergomi hercegprímás előolvasása után a világi esküt, amely lényegében eskü az alkotmányra. Ilyen nyugaton sehol sincs! Ezt tette már II. Endre király is. Ez a hitlevél, amelyet 1622 óta diploma inangurale-nak neveznek. A zászlók földre hajlítva tisztelegnek a királyi eskütétel alatt, a kivont kardok lebecsajtva. Az eskü után a király teljes díszben felvágat a Királydombra, majd négy kardvágást tesz a négy égtáj felé, jelezvén, hogy esküjéhez híven megoltalmazza a Hazát mindenki ellenében. Mit jelent ez? Azt, hogy Magyarországon, a Magyar Királyságban a királyi hatalom nem magánhatalom, hanem közhatalom. A hatalom nem eleve az uralkodóé, nem az uralkodó önkénye szabja meg az államhatalmat, hanem a hatalmat csak átruházzák reá, mégpedig a Szent Koronával történt megkoronázás által. Vagyis a koronázás nálunk nem egyházi ceremónia, hanem politikai esemény! A király és a nemzet közötti közhatalom megtestesítője a beavató Szent Korona. S ez a körülmény egészen egyedülálló a világon! Ezen esett súlyos csorba 1687-ben, majd a Pragmatica sanctio-val 1723-ban.

A magyar királyt ezért koronázza az esztergomi érsek és a nádor (vagy később a miniszterelnök, 1867-ben, 1916-ban) együtt, s ezért nem egyházi kegytárgy a Szent Korona. Sőt! Talán ezért van a koronán hátul három világi alak is, jóllehet a Dukász-lemez biztosan nem volt rajta eredetileg a koronán. De rajta lehetett más valaki, aki mint hatalom-alapító nagy Ős, a legitimáció fontos része lehetett. Legalábbis egy ideig. Tisztán keresztényi módon még 1527 után sem tudtak koronázni, nem lehetett megváltoztatni az 1000-1527 között lefolyt 36 király 43 koronázási szertartásának ősi rendjét és tartalmát. 1916 illetve 1945 után azonban megkísérelték. A végzetes fordulat bekövetkezett.

(Elhangzott a Magyarok Házában, 2009. december 27-én)

Szerkesztői vélemény

Kahler Frigyes – M. Kiss Sándor, Történelem 8. osztály című kéziratáról

Tankönyveink célja, szerepe és jelentősége

Mind a Szerzők felkérésekor, mind a megbeszélések alkalmával igyekeztünk egyértelműen és világosan elmondani, hogy a jelenlegi politikai helyzetben a László Gyula Történelmi és Kulturális Egyesület által kiadott tankönyveknek egyelőre (s minden bizonnyal hosszú éveken át) nincs esélyük arra, hogy hivatalosan elfogadott (akkreditált) tankönyvekké váljanak, ezért az általános történelmi helyzet szokásos bemutatásakor a hangsúlyokat új szempontok alapján szeretnénk kijelölni, hiszen a kötelezően megtanulandó tananyagot más tankönyvekből kell elsajátítaniuk a tanulóknak. A tárgyalási mód legfontosabb elemeként a magyar központúságot jelöltük meg. Ezt az elvet követtük az 5. és a 6. osztályos tankönyvek esetében is. Mit jelent ez? Elsősorban azt, hogy nem a világtörténelem egyik alfejezeteként kerül szóba Magyarország (amely az egyetemes történelmi, politikai és gazdasági helyzetnek egyébként természetesen megfelel), hanem a mi országunkból, a Kárpát-medencéből tekintünk ki, s a magyarság történetét tárgyaljuk részletesen, a világtörténelem dolgaira pedig csak a vonatkozó kérdéseknél utalunk. Másrészt az 50-60 éven át elhallgatott, elferdített, meghamisított és eljelentéktelenített kérdések sokkal bővebb tárgyalásban jelennek meg, különös tekintettel nemzetünk nagyjaira, hőseire, példaképeinkre, mártírjainkra vagy akár a megbüntetettekre.

Az elmúlt esztendőik tapasztalatai megmutatták, hogy mindössze néhány ezren érdeklődtek az új tankönyvek iránt, áttörést tehát nem tudtunk elérni. Ugyanakkor az is kiderült, hogy elsősorban nem is az érintett korosztályú gyermekeket érdekelték az új történelem tankönyvek, hanem a szülőket, nagyszülőket, akik – miután elolvasták őket – azután ajánlották, s adták tovább a gyermekeiknek, unokáiknak.

Nyilvánvaló, hogy a 8. osztályos tankönyvünk iránt is csak akkor lesz kereslet, ha nem ugyanazt és ugyanúgy adja, mint a tankönyvek többsége.¹

Végezetül egy – számomra meghatározó – szempont érvényesülését hiányolom. A Szerzők gyakran ítéletet mondanak, jelzőkkel dicsőítenek vagy kárhoznak személyeket és eseményeket,² s csaknem mindig a mai értékelések szerint jellemeznek történeti eseményeket, holott a történész egyrészt, soha nem lehet bíró (még kevésbé vádat emelő ügyész!), másrészt csakis akkor ír valós történelmet, ha az egykori állapotok, nézetek, gondolkodási módok szerint jellemez. Ugyanakkor egymás mellé helyezi és összeveti a

1 A legjobban sikerült tankönyvek közül megemlíthetjük: Dürr Béla, Történelem 8. Budapest, Korona Kiadó, 9. kiadás – Helméczy Mátyás, Történelem 8. Budapest, Nemzeti Tankönyvkiadó, 1997, 4. kiadás. – Salamon Konrád, Történelem IV. a középiskolák számára. Budapest, Nemzeti Tankönyvkiadó, 1993.

2 Elrettentő példaként említem meg Kiszely Gábor, A leleplezett szabadkőművesség. Budapest, Korona Kiadó, 2000. című könyvét, amelyben hemzsegnek a „minősítő jelzők”.

tényadatokat, hogy az olvasó (a tanuló) világosan érzékelhesse az adott tény és megállapítás súlyát. (Alább sok példát hozok fel mindezekre.)

Nagy fogyatékoság, a jó minőségű és fontos képek hiánya, illetve kis száma, holott a Szerzőknek számos kiadvány állhatna a rendelkezésükre. Az átadott CD-s internet-képek zöme nyomdai célra nem használható, a Kiadó által felkért nyomdai szakember (Nagy Géza) véleménye szerint!

I. fejezet

Az első világháború és a forradalmak.

Az 56 oldalas fejezetből 18 oldal foglalkozik Magyarországgal, holott 1914 és 1920 között lett vége egykori országunknak. Magam azt szerettem volna, ha ez a fejezet bemutatja Magyarország állapotát 1910 táján, gazdasági, társadalmi és politikai elemzést nyújtva. Trianon nem 1918-ban kezdődött! A magyarországi társadalmi szerkezet 1867 után eltorzult, a liberalizmus térnyerése egyáltalán nem szüntette meg a feudális állapotokat. A lakosságnak csak 7 %-a bírt választójoggal! A tőke benyomulása életre hívta a szabadkőműves páholyokba tömörültek (1886) egyre nagyobb hatalmát, több mint kétezer bank uralta a sok vonatkozásban pezsgő gazdasági életet, ám lassan megszűnt a kisipar (céhek), felbomlottak az ősi közösségek és szétestek a családok. A mezőgazdaság fejlődése rögzítette a társadalmi tagozódást: nagybirtokosok (óriási hitbizományokkal), a módos parasztok, a törpebirtokosok (1,5 millió!) és a nincstelen föld nélküli zsellérek hatalmas tömege. A gyáripar „kitermelte” a munkásságot (számuk 1910-ben 400 ezer), amely viszont nemzethez hű értelmiségi vezetés nélkül maradván, egyre jobban a radikálisok befolyása alá került. Így került sor a kivándorlásra, így következett be a háborús szenvedések fokozódásával a súlyos kiábrándultság, majd a bolsevik eszmék térnyerése. Ugyanakkor megoldatlan maradt a nemzetiiségi kérdés is.

A világháború eseménytörténetét elég volna táblázatszerűen közölni, kitűnő térkép mellékletek segítségével, viszont meg kellett volna jeleníteni a magyar katona vitézségét (Doberdó, Isonzó, Przemyśl, Otranto), s jobban kibontani a nagyhatalmak eredeti eltökéltségét Magyarország felosztására (1916), s rámutatni annak valós okaira, valamint bemutatni a német és a magyar haderő dicső harcait Erdélyben (pl. Maderspach Viktor). Erdély elvesztésének okai között a román bankok földfelvásárlásai is állottak. 1872-1912 között csak a nagyszebeni Albina Bank évente 20 ezer hold földet vásárolt fel!

Elég lett volna a Károlyi-féle hatalomra jutás, majd a proletárdiktatúra kapcsán szólni az orosz forradalomról, viszont elégtelen Lenin és társai bemutatása, mivel a világtörténelem legsötétebb alakjairól van szó.³ Ugyanakkor tisztán és egyértelműen meg kellene határozni a kommunizmus lényegét, egymás mellé állítva a diktatúrákat. A döntő különbség: a bolsevizmus megtámadta és megsemmisítette a magántulajdon szentségét, amelyet egyetlen más diktatúra sem tett meg. A korabeli tudati viszonyok

3 Ideje volna igazoltan nyilatkozni arról, hogy Marx mellett Zederblum-Lenin zsidó volt-e? Az orosz Népbiztosok tanácsának 22 tagjából 17 zsidó volt.

elhallgatása, mivel számos bolsevikvezető zsidó származását a Szerzők nem említik meg. Ennek a kérdésnek a kikerülése végigvonul az egész kéziratban.

Nem tudok egyetérteni Károlyi Mihály bemutatásával sem (43. oldal).⁴ Nem jelzőkkel kell illetni őt sem, hanem korabeli dokumentumok idézésével megmutatni: ki volt ő és milyen bűnök terhelik? Pl. Franchet D' Esperey tábornok szavai a belgrádi találkozón! Ugyanez áll Jászi Oszkára, akit kár „kitűnő” jelzőkkel illetni.⁵ Teljesen érthetetlen Tisza István gr. meggyilkolásának illeten előadása is, holott források szólnak Pogány József és Kéri-Krammerer Pál bűnösségéről. Sőt, kérdéses, hogy 1918 októberében forradalom volt-e?

Külön alfejezetet kellett volna szentelni a székely hadosztály hőstetteinek, de csak két sor jutott rájuk!

Teljesen érthetetlen a kommunista proletárdiktatúra valódi arculatának elhallgatása és igen szűkszavú tárgyalása. Egyrészt említés sem történik arról, hogy az 55 Forradalmi Kormányzótanács-tag, illetve népbiztos (kormánytag) közül 33 zsidó volt, másrészt nem szólnak a kalocsai, a dunapataji, a pápai, a devecseri, hajdúszoboszlói, debreceni, etc. vérengzésekről, akasztásokról, ugyanakkor meg kell említeni a budapesti, a marcali, az orgoványi, a siófoki, a hajmáskéri, a zalaegerszegi, a dunaföldvári, az enyingi, a csurgói fehérterror bűneit is.⁶ Álljanak egymás mellett a számok: a vörösterrorelőzöttek száma 590 fő /ebből 236 ítéletet Kun Béla mondott ki!/,⁷ a fehéreké 245 fő.⁸ A vörös emigráció bécsi tevékenysége rengeteget ártott Magyarországnak (Kun Béla, Jászi Oszkár, Kunfi Zsigmond, Vázsonyi Vilmos, Böhm Vilmos, etc.), de erről alig esik szó.⁹

II. fejezet

Európa a két háború között.

A 69 oldalas fejezetben 20 oldal foglalkozik Magyarországgal. Itt azonban indokolt a meghatározó hatalmak önálló jellemzése, jóllehet a beosztás és a terjedelem vitatható. Nyilvánvaló, hogy a világháborút lezáró békék önálló tárgyalást kívánnak, de a magyarellenesség valódi okairól alig esik szó. A trianoni diktátum részletes taglalása és pontos térképekkel való bemutatása elengedhetetlen. A román katonai megszállás is alaposabb bemutatást kívánna. Ugyancsak tárgyalandó az ún. pécsi Baranyai-Bajai Szerb Köztársaság, Linder Bélával az élen, amelyről alapos képet ad Mályusz Elemér (id. mű 68-82.). Ugyancsak hiány a nyugat-magyarországi felkelés tárgyalásának elhagyása

4 Tormay Cécile, Bujdosó könyv. Budapest, 2003.

5 Mályusz Elemér, A vörös emigráció. Máriabesnyő-Gödöllő, Attraktor, 2006.

6 Gonda László, A zsidóság Magyarországon 1526–1945. Budapest, 1992, 195-197. oldalon 34 áldozatot említ.

7 Dr. Váry Albert, A vörös uralom áldozatai Magyarországon. Budapest, 1922. – A. Fraccaroli-L. Mainardi, „Hullaszag van mindenütt. 1919.” Budapest, 1920. Reprint 2003, 126.

8 De ha nem így van, idézni kell a forrást! A bírósági ítélettel kivégezettekéről is külön kell szólni, hiszen zömük köztörvényes bűnöző volt pl. Cserny József, Csögör Jenő, etc.

9 Nem tudok egyetérteni Romsics Ignác véleményével, aki a legpozitívabb jelzőkkel illeti Jászit és társait. Vö. Rubicon 2004/2, 80-82.

(1921), holott a törökök példája megmutatta, hogy ez járható út lett volna, s nálunk is részsikert hozott (velencei egyezség, Sopron megtartása).

A Szovjetunióban uralkodó példátlan kegyetlenségű diktatúra ellenére, kezdettől nagy rokonszenv mutatkozott a kommunizmus iránt a nyugati országokban (mindmáig!). A miértre nem kapunk választ, holott talán a titok nyitja abban rejlik, hogy a nemzetközi tőke mindig az internacionalizmust pártolta, a nemzeti törekvésekkel szemben. A gátlástalan liberalizmus mindig nemzetellenes. Ma is. Mind a fasizmus, mind a német nemzeti szocializmus a nemzetközi (elsősorban zsidó) tőke ellenében, a nemzeti tőkét támogatta, szemben a kommunista rezsimekkel.

A Teleki Pál első kormánya idején bevezetett numerus clausus kapcsán kell ismét szóvá tenni azt a szemléleti zavart, amely a zsidókérdés kapcsán mutatkozik. Noha manapság is a zsidók Magyarországon jól érzik magukat, s a mostani budapesti – minimum több százezer – zsidó büszkén hirdeti: „zsidók vagyunk és nem titkoljuk”¹⁰, nyilván az állandóan kijátszott zsidó adu okán,¹¹ a Szerzők nem világítják meg az 1920-as törvény (s a későbbiek) valódi hátterét, pedig Teleki Pál világosan fogalmazott: „A keresztény nemzeti gondolat a politikában azt jelenti, hogy pótoljuk azokat a mulasztásokat, helyreállítsuk azoknak a rombolásoknak a következményeit, amelyeket a XIX. század materializmusa okozott, a liberalizmus és a kapitalizmus, különösen pedig ezeknek a túltengése. Intézményesen kell biztosítanunk, hogy a keresztény magyarság visszanyerje, illetve elnyerje azokat a helyeket a gazdasági életben és egyebütt is, amelyek őt megilletik.” „A zsidóság számaránya nálunk olyan nagy... nálunk hatszorta nagyobb a zsidóság arányszáma, mint a nyugat-európai országokban... Látom az iskola, az öszszeházasodó családok gondolkodásának megváltozását, a vezetőség elzsidósodását és még a vérségileg tökéletesen keresztény rétegek gondolkodásának deformálódását is.”¹²

A mai gyermekek, de a felnőttek is, semmiféle ismerettel sem rendelkeznek a zsidókérdés tárgyilagos vizsgálatát illetően,¹³ ezért alapvető, hogy az adott kor gondolkodását hitelesen mutassuk be. Bármennyire is erőltették és erőltetik ma is a totális zsidóellenességet, az 1920. évi XXV. törvény nem irányult semmilyen felekezet ellen sem! Ugyanakkor meg kellene mutatni az akkori arányokat: pl. 14 700 egyetemi hallgatóból közel 4000 volt zsidó.¹⁴

Ugyanez a gyengén kifejtés áll Magyarország szociális és politikai viszonyaira is a két háború közötti időben. Elég csak a nyílt választási rendszert megemlíteni, amely 1939-ig állt fenn.

Általában hiányolható, hogy nem mutatják be a Szerzők az adott kor emberének

10 Los Angeles Times nyomán: Magyar Hírlap 2007. dec. 6. 16. oldal.

11 Láncai Richárd, A politikai pakliból kijátszott zsidó adu. Vámos György nyilatkozata. Magyar Hírlap 2007. dec. 11. 4. oldal.

12 Teleki Pál gondolatai. TPÖM – vö. Rubicon 2004/2. és Szekfü Gyula, Három nemzedék s ami utána következik. Bp. M. K. Egy. Nyomda, 1935. Reprint 1989, 236-262. – Bakay Kornél, A magyar történettudomány és régészet nagyjai, Hóman Bálint. Kapu 20 (2007) 36-39.

13 Gyurgyák János, A zsidókérdés Magyarországon. Budapest, Osiris, 2001.

14 Számos adat olvasható Gonda László, A zsidóság Magyarországon 1526-1945. Budapest, Századvég, 1992, 148 skk.

mindennapjait: a lakásviszonyokat, az iskolai oktatást, a kultúra és a tudomány állását, a megélhetési viszonyokat, a fizetéseket és az árszínvonalat, a társadalmi tagozódást, a súlyos szociális feszültségeket, etc. Sokkal életszerűbb pl. egy sztálini GULAG-tábor egyetlen napjának leírása, mint rideg számok és nevek közlése.¹⁵

Az 1920-1940 közötti magyar lakosság számára a szovjet bolsevizmus híre valóban rémítő volt, elsősorban 1919 miatt.

Nem reális a hitleri Németország bemutatása sem. A II. világháború utáni, a bosszúálló győztesek által előírt közhelyek hangoztatásával aligha értheti meg valaki, kivált egy gyermek, a III. Birodalom 1933 utáni hatalmas fejlődését és a német nép fanatizálódását. A náci fajelmélet kapcsán pedig szó sem esik arról, hogy voltak és vannak más népek is, amelyek kiválasztottságuk tévhite kapcsán magasabb rendűeknek tartották-tartják magukat.

Magyarország szempontjából sem Anglia, sem Franciaország nem annyira fontos tényező, mint ahogyan a Szerzők hosszasan tárgyalják.

Az 1920-1945 közötti időszak politikájának és politikusainak bemutatása nem kiegyensúlyozott, a Szerzők helyenként nagyon zavaró megfogalmazásokat is leírnak (113. oldal). Újra érzékelhető az „elvárások szerinti” ködösítő megfogalmazások alkalmazása, kivált persze a zsidótörvények kapcsán, holott ma már ezekről is lehet és szabad tárgyyszerűen beszélni.¹⁶ Fájó hiány számomra Prohászka Ottokár,¹⁷ Szabó Dezső,¹⁸ Karácsony Sándor teljes mellőzése, de hiányzik Gömbös Gyula programjának rövid kivonata is.¹⁹

Úgy gondolom, jelen formájában ez a fejezet komoly korrekcióra szorul.

III. fejezet

A második világháború.

A 20 oldalnyi elemzésből hiányzik a finnek hősi háborújának ismertetése, amelyben a magyarok is érintettek voltak. Ez sokkal fontosabb nekünk, mint a közismert dátumok és létszámok felsorakoztatása. De másutt is sok kérdés nyitva marad, így például az 1939-i, ún. hitleri békeajánlat Chamberlainnek, az 1940 júniusi angol visszavonulás „engedése”, a Szuvorov álnéven közzétett Jégtörő című munkában foglaltak helyes értékelése, az USA szerepvállalásának valódi háttere és a segítségnyújtás mértéke (cca. 12 ezer milliárd dollár értékű hadianyag a Szovjetuniónak!), az Atlanti Charta álszentsége, Pearl Harbor igazi története, háttere, Rooseveltné valószínű szerepe a szovjet birodalom létrehozásában,²⁰ az atombomba bevetésének pontos leírása (a használt megfogalmazás

15 A. Appelbaum, A Gulag története. I-II. kötet.

16 Gyurgyák id. mű 117-208.

17 Prohászka Ottokár, Kultúra és terror. Bp. Szenczi M. Társaság, 1997. – Barlay Ö. Szabolcs, Hitvédelem és hazaszeretet, avagy antiszemita volt-e Prohászka? Székesfehérvár, 2007.

18 Többek között: Szabó Dezső, Két faj harca. Bp. Reprint 1996.

19 Gömbös Gyula, Válogatott politikai beszédek és írások. Budapest, Osiris, 2004.

20 Különösen fontos lenne hangsúlyozni, hogy a politikai és területi kérdések már 1941/42-től lényegében eldőlték. Vö. Romsics Ignác, A State Department és Magyarország. Valóság 34 (1991) 32-67.

megdöbbenő! – 136. oldal), a zsidó áldozatok hiteles számadatai, a német polgári lakosság elleni szörnyű vérengzések leírása (Drezdában 300 ezer civil égett halálra 1945-ben, amikor a háborúnak gyakorlatilag vége volt!), a sokmillió létszámú német és a magyar hadifoglyokkal való embertelen bánásmód, etc.

Nagy kérdés: az első világháború több mint félszáz oldalával szemben ugyan mi indokolja a második világháború 12 oldalnyi „összegzését”? Majd a magyarországi helyzet leírásának szükségszerűségét?

A kommunizmus valódi arculata²¹ szinte elsikkad, a bolsevikoknak a világban példátlan tömegmészárlásai²² meglehetősen diszkréten jelennek meg (Katyn pl. egy szóval sem), a hazai állapotok leírásánál pedig ebben a részben is – amint a II. fejezetben is, ahol az első bécsi döntésre 4 sor (!) jutott! – az ún. zsidótörvényeken kívül súlyosan méltatlan nevek (Kállai Gyula, Mód Aladár, Darvas József, Schönherz Zoltán, Csermanek-Barna-Kádár János) vonulnak fel, de szinte szó sem esik Kárpátalja és Észak-Erdély visszatéréséről (1939, 1940), ellenben nagyon sok – számomra – megengedhetetlen jelző szerepel (143. oldal) az 1944-45-ös események felfélcélésénél. Ugyanakkor a Hungarista Mozgalom tartalmáról és a nácizmussal, valamint a fasizmussal való egybevetéséről egyetlen mondat sem szól, hogy végre tisztán láthatna az olvasó (a tanuló).²³

Egy magyar gyermekeknek szóló, új szellemiségű tankönyvben mellőzhető volna az a leírhatatlan boldog érzés, amelyet a Trianonban kivégzett Magyarország részbeni feltámadása jelentett az 1938-1941 közötti években, az elrabolt területek visszacsatolási révén? Mellőzhető volna a revízióra készülődés nagy és állandó munkája (elsősorban Teleki Pál révén), a hazai társadalmi és birtokviszonyok félféudális jellege elleni küzdelemnek legalább a jelzése, beleértve a vitézi mozgalom erényeit és ellentmondásait, a 140 ezer lengyel menekült befogadását, a délvidéki partizánakciók (Újvidék, Csurog) és a megtorlás valószínű leírását?

De tárgyalható-e úgy a II. világháború, hogy nem mutatjuk be Apor Vilmos mártíromságát, vagy a többszázezer magyar nő meggyalázását, az elhurcoltak tízezreinek tragédiáját, az ország teljes kifosztását, Budapest ostromának hiteles történetét, a Szent László hadosztály hősi harcait?

IV. fejezet

A második világháború végétől a kommunizmus összeomlásáig.

A 67 oldalas fejezetből 13 oldal foglalkozik Magyarországgal és újabb 13 oldal az 1956-os forradalommal, majd végül egy oldal az ún. összeomlással. A mi feladatunk teljes félreértésének újabb bizonyossága ez a fejezet, legalábbis számomra.

A Szovjetuniónak 1949-ig nem volt atombombája, s így több mint kérdéses, hogy a „Nyugat kénytelen volt-e tudomásul venni a szovjet törekvéseket”? Nem arról volt-e szó inkább, hogy az amerikai elnök vakon és boldogan teljesítette Sztálin minden ki-

21 K. Löw, A kommunista ideológia Vörös Könyve. Bp. 2000.

22 S. Courtois et A., A kommunizmus Fekete Könyve. Bp. 2000.

23 Tárgyilagosságnak nevezhető-e Szálasi Ferenc és kormányának gyalázása, ugyanakkor egyik főtisztjének, Király Bélának nyilas mivolta, községi árulása, majd köpönyeg fordítása szóba sem kerül?

vánságát, aminthogy a canterbury-i érsek is imádkozott a szovjet győzelemért és megáldotta a neki küldött ajándékokat! Lehet-e 150 milliónyi európai ember bolsevik diktatúrába hajtását vagy egész nemzeteknek (mint a német és a magyar) kollektíven bűnösnek nevezését az „amerikai politika tévedéseinek” nevezni?

A lerombolt Regnum Marianum templom

1944 decemberétől az akkor még 172 000

km²-es Magyarország területén (részben persze csak 1945. április 11-től) totális szovjet megszállás érvényesült, nem beszélhetünk semmiféle demokratikus vonásról! Diktatúra és terror volt 1945/46-tól, s furcsa, hogy egyetlen szó sem esik a debreceni, a gyömrői (80 ember, köztük Révay József professzor, kivégzése 1945 elején!), a mendei, az ecseri, a kunmadarasi, az ózdi, a miskolci, a szentesi gyilkosságokról, vagy Pócspetriről. Egyáltalán nem tűnik ki a leírtakból, hogy a kis Magyarországon 680 háborús bűnöst „mutattak ki”, s 447-et közülük halálra ítélték. Mellé kell állítani Németország (10-12), Japán (7), Románia, Szlovákia, Bulgária vonatkozó adatait, hogy láthassuk, milyen súlyosan aránytalan volt a magyarokkal szemben a győztesek (köztük a zsidók²⁴) féktelen bosszúja! S lehet-e, szabad-e így fogalmazni „kivégezték többek között Bárdossy Lászlót és Imrédy Bélát is”? Az amerikai M. Himmler által levadászott magyar vezető államférfiakat fel kell sorolni, s valóságos bűneiket is fel kell sorolni. De az érdemeiket is, pl. Imrédy Béla esetében az új magyar fizetőeszköz, a forint bevezetésének a kidolgozását. Ugyanakkor melléjük kell tenni a kommunista diktatúra főnökeit: Rákosit, Farkast, Gerőt, Vast, etc., Kádárt, Biskut, etc., felsorolva az ő bűneiket is, majd a semmilyen büntetésüket. Arról nem is szólva, hogyan maradhatott ki az ún. nürnbergi ítélezés hiteles jellemzése, ahol szovjet tömeggyilkosok voltak a vádak képviselői? Miért nem tudatják a Szerzők az olvasókkal, kik voltak a „népbírók”, kik voltak a PRO, majd az ÁVO tagjai, miket művelt Major Ákos, Auspitz Benjámin (Péter Gábor), Decsi Gyula, etc.? Miért a magasztos dicsfény Tildy Zoltán és Nagy Ferenc személye esetében? Mi történt az egyházakkal, a Regnum Marianummal, a szerzetesrendekkel, Zadravetz Istvánnal, Kiss Szalézzal, Mindszenty Józseffel, Grösz Józseffel, etc.

Igenis be kell mutatni a rémes dolgokat is, a megalázó aljas vallatásokat, etc., nem-

24 Ságvári Ágnes, Mert nem hallgatok című műve! Magyar Hírlap Könyvek, Bp. 1989.

csak utalni rájuk. S azt is, hogy a lumpen tömegek felszított gyűlölködése adta a háttérrel a polgári társadalmak megsemmisítéséhez, az. ún. kommunista ún. forradalmakhoz. A társadalmi elit felszámolása történt meg 1945 és 1990 között. Ez vezetett a homo kádáricus kifejlődéséhez.

Meg kell mutatni mit okozott a magyar társadalomban a magántulajdon szentségének és az alapvető emberi jogoknak legdurvább megsértése: az államosítás címén a lakások elkobzása, a társbérletezési rendszer, a kitelepítések, az internálások, a kiosztott földek tsz-esítése, a magyar parasztság javainak elkobzása. Igenis fel kell sorolni valamennyi internáló tábor: Recsket, Árkust, Borsóst, Borzast, Ebest, Erzsébetanyát, Tiszaszentimrét, Tedejt, etc., mind a százat!

A kommunizmus szörnyűségei természetesen megvoltak Lengyelországban, Csehszlovákiában, Jugoszláviában, Romániában, Kelet-Németországban, Bulgáriában is, de ezekre elég volna csak utalni, és semmiképpen sem felmenteni őket („nem lehetett számon kérni rajtuk”). A délvidéki vérengzések, a felvidéki embertelenségek, az erdélyi magyarokkal szembeni megtorlások és a sorozatos és megtervezett magyarellenos intézkedések részletezendők! Nincs szükség Rákosiék és a kommunista vezető réteg dolgainak mesélésére, vagy a Petőfi Kör, Méray Tibor, Aczél Tamás vagy Háy Gyula „túldimenzionálására”, ellenben nagyon is szükséges volna megvilágítani, miért egyezett bele a Szovjetunió Ausztria semlegesítésébe (1955), s miért „jött jól” az oroszoknak a magyarországi zavargás. Vö. Szuezi probléma.

Az USA azért volt olyan, amilyen, mert nem fűződött semmiféle érdeke ehhez a térséghez. Ezért adott szabad kezét a Szovjetunióknak a magyar forradalom eltiprásához.

A szovjet terror leírása megfelelő, bár lépten-nyomon becsúsznak különös fogalmazások (pl. a „keménykezű Rajk, mint áldozat”). Ugyanakkor nem szerepelnek a valóságos áldozatok számadatai (amint például a holokauszt esetében mindig), holott ez elemi feltétele a tárgyilagosságnak.

Nem hiszem, hogy Franciaország vagy Anglia elemzése fontosabb volna, mint például Izrael állam jellemzése 1948-tól napjainkig! Ezt feltétlen szükségesnek tartom, ideértve a cionizmust és a máig tartó amerikai-izraeli érdekszövetséget.

Én azt szerettem volna, ha a ma rendelkezésünkre álló számadatok mind benne lennének ebben a tankönyvben: a harcban elesettek, a megsebesültek száma, a szétlőtt lakóházak és egyéb műtárgyak száma, az elhurcoltak, az internáltak száma, valamennyi sortűz halottainak és sebesültjeinek a száma a Kossuth tértől Rumig (1957. július 29). S a kivégzettek teljes névsora! Mondják, sok ez egy 14 éves fiatalnak. Nem sok. Meg kell tudniuk végre a valót. Az ávósokon végrehajtott népítéletek „miért adtak aggodalomra okot”?

Nagyon érdekes Magyarország semlegességének említése abban a vonatkozásban, hogy ezért már eleve nem is remélhettek a szabadságharcosok külső katonai segítséget. Vajon nem ezért mondták ki ezt Nagy Imrével? Valamint azt is, hogy „csapataink harcban állnak”?

Az 1956-os forradalom és szabadságharc utáni idők nemzetközi eseményei nem érdemelnek tíz oldalt. A mi sorsunkat az orosz bolsevik hatalom szabta meg, s ez a remény

feladásával járt együtt. Igenis szólni kell a magyar írók 1957-es szégyenletes ENSZ-leveleiről, a pufajkások egyre népesebb hadáról, a munkásőrség százezres seregéről, s arról is, miért nem következett be Magyarországon ugyanaz, mint pl. Lengyelországban 1981 decemberében Tarnogradban, majd később Gdanskban?

A kommunizmus bukása 1985 és 1991 között nagyon megtervezettnek tűnik, a magyarországi „ellenzéknek” pedig a maga korában sem volt igazi rendszerváltó célja.

V. fejezet

A kommunista rendszer összeomlása

A 10 oldalas utolsó fejezetben az alapkérdések elsikkadnak. Nem az ún. demokratikus ellenzék figurái a fontosak, hanem az, hogy miért maradt el az alkotmányozó nemzetgyűlés, az új magyar alkotmány megszületése, a reprivatizáció, a kommunista gyilkosok és bűnösök felelősségre vonása, miért lehetett az MSZP felelősségre nem vont szellemi és vagyoni jogutódja az MKP-nek, az MDP-nek, az MSZMP-nek, miért lett az új magyar köztársaság, minden tekintetben (!), jogutódja a kommunista diktatúrának, holott még az sem népszavazással döntött el, hogy mi legyen országunk államformája? Miért hozták létre a ma is érvényben tartott rossz választási rendszert, miért lett 386 fős parlament (az 1945 előtti 260-al szemben), miért mehetett végbe a Németh-kormány alatt a termelési javak és a szellemi orgánumok java részének ún. privatizációja? A látványos történések csak a színpalak voltak (Nagy Imre temetése, Bős, etc.), a lényeket az Antall-MDF – Tölgyesy Péter-SZDSz paktum és a frissiben létrehozott alkotmánybíróóság jelentette, amely tervszerűen és elvszerűen megsemmisített minden olyan kezdeményezést, amely valódi változásokat jelenthetett volna. Miért születhettek meg az ún. alapszerződések, miért kellett rohannunk a NATO-ba és az EU-ba, csaknem minden elsőrendű magyar érdeket feladva és feláldozva?

A nagyon liberális ízű fejezet még azt is jónak látta, hogy a MIÉP-et kihagyja az 1998-as parlamentből. A sajtóért, rádióért és tv-kért semmiféle harc nem folyt, azt döntően a szélsőséges balliberális csoportok szereztek meg.

Itt is fel kellene bizony sorolni az eladott magyar javakat, s az új tulajdonosokat, akik nem kiválóak (arisztokraták), hanem oligarchák és nyilvánvalóan döntően magyar-ellenesek.

A szerkesztő megoldási javaslata

A kézirat szakmai lektorálására Raffay Ernőt (Károli Gáspár Református Egyetem) és Hernádi Tibort javaslom. Pedagógiai lektornak pedig Molnár Terézt és Nagy Gyulát kellene ismét felkérni.

A kéziratot, a jelen formájában, kiadásra nem javaslom. Nem titkolom, én a XX. századot magyar szenvedéstörténetnek látom, s ezt szerettem volna láttatni és érzékeltetni. A kiadást ebben a formában nem tartanám szerencsésnek nagy terjedelme miatt sem, különösen túlzó a 41 oldalas Fogalomtár és Névtár. Az utóbbiból a külföldiek zömét erősen rövidíteni kellene, a magyarokat viszont átfésülni. Az illusztrációk kérdése

is rendezetlen. Kifejező és jó kivitelű képek nélkül esély sincs a kellő hatás elérésére.

Természetesen tudatában vagyok annak, hogy a kézirat megjelentetése a Kiadó jogköre és felelőssége. Amennyiben tehát a László Gyula Történelmi és Kulturális Egyesület vezetői a szerkesztői véleménnyel ellentétes döntést hoznak, valamint a lektorok sem találják a szerkesztői véleményt megalapozottnak és kívánatosnak, akkor a kötet megjelentethető, ha a szerkesztő egy Előszót írhat a kötethez. Ha nem írhat, a sorozat szerkesztését nem vállalom.

Ugyanakkor mindkét Szerző magas fokú tudását és rendkívüli felkészültségét tisztelettel és a legmesszebbmenőkig elismerem. Emberileg is barátságos szeretettel tekintek fel rájuk. Ha bármely megfogalmazásomat bántónak találnák, ezúton is bocsánatot kérek.

Noha az adott korszaknak nem vagyok sem kutatója, sem szakembere, mégis fel kell ajánlanom, már csak a tisztesség okán is, hogy – ha a Szerzők ezt jónak látják – elkészítsek egy részt úgy, ahogyan azt én gondolom, képekkel, s szöveggel.

Ez a kötet talán a legfontosabb tankönyv a sorozatból, ezért aggódom érte ennyire. Elismerem azonban, hogy egyúttal a legrázósabb és legkényesebb is.

Budapest, 2007. december 21-én, a földkerekség egyik legnagyobb gonosztevőjének, Sztálinnak a születése napján.

(Megjelent a Kapu 23 (2010) 1. szám, 21-25. oldalon)

Országos Széchényi Könyvtár

Hetven év, hetven sorban

Amikor megfogantam a Duna-Tisza közti Akasztó községben, kitört a második világháború.

Egy éves koromban visszatérhettünk a bácskai Magyarakanizsára, apai felmenőim ősi földjére. Öt éves koromban teljesen kifosztott, nincstelen menekültek lettünk a 172 ezer km²-ről újra 93 ezer km²-re kurtított csonka országban, ahol a kommunista diktatúra Édesatyámat földönfutóvá tette, Édesanyámat a polgári jólétből a nyomorszintre lökte. Családi életünk felbomlott.

Tíz évesen, anyai felmenőim kisvárosába, Kőszegre kerültem iskolába.

Itt éltem át a forradalmat. Bátortalan, gyöngye gye-
rekként nem sokat csináltam, ellentétben a Szegeden
tanuló bátyámmal, aki nemzetőr lett, majd ezért kitil-
tották az ország összes felsőfokú iskolájából. Később
az életét is feláldozta.

Érettségi után úgy búcsúztam Kőszegtől, mint aki
nyolc év után végleg elmegy.

Nagy terveim voltak, s ehhez erős akaratot örö-
költtem. Tíz éves koromtól régész akartam lenni, soha
semmi más. Az Eötvös Lóránd Tudományegyetemen
László Gyula tanítványa lehettem. Kitűnő bizonyít-
ványú diák voltam szinte mindvégig, ezért a Kádár
diktatúra ellenére, szép karrierre lehetett volna esé-
lyem. Úgy látszott, László professzor mellett ma-
radhatok. Nem sikerült. Szeretett tanárom az MTA

*Az akasztói házuk előtt a szü-
leim és testvéreim, 1938-ban*

*Édesapám két fiával,
1948-ban*

*Elsőáldozóként
Kőszegen, 1952-ben*

*Az érettségizett ifjú,
1958-ban*

Az ásató régész az 1970-es években

rály által alapított monostor és az ún. Koppány-vár teljes feltárására összpontosítottam. Azt hittem, a nyelvvizsgák birtokában, a nagyszabású régészeti feltárások révén, méltó helyet foglalhatok el a magyar történettudományban. De nemcsak, hogy nem ismertek el, de politikai indoklással kitettek az állásomból, annak ellenére, hogy az állampárti mundért is magamra vettem. Eltiltottak az ásatásoktól és megbélyegeztek. 37 évesen belső száműzött lettem. El kellett volna hagynom az országot, de nem tudtam megtenni. Kőszeg visszafogadott. Évtizedeken át próbálkoztam a periferiáról visszakerülni a főszorba. Nem sikerült, nem engedték. Hiába tettem le az asztalra a szakkönyvek tucatját, hiába vállaltam vendégrégezként a somogyvári ásatások továbbvitelét.

1988/89-ben megtisztulva és újjászülötve lettünk ábrándjaink rabjai. A korábbi tartózkodó óvatossággal (s nem ritkán megalkuvással) felhagyva, végre úgy kezdtem

A 37 évesen Somogyból száműzött régész a kaposvári dolgozószobájában

elnöki ösztöndíját harcolta ki számomra. Az MTA Régészeti Intézetében dolgozhattam évtizednyi ideig, s bár sok ásatást és terepmunkát vállaltam, nem törődtem megfelelően a nemzetközi kapcsolatokkal, s a hivatalos előmenetellel.

31 évesen megjelent az első angol nyelvű monográfiám a szkítákról, a tudományos minősítést azonban nem kaptam meg. Válaszul elhagytam az intézetet, s mint a Somogy megyei múzeumok igazgatója, minden erőmet a somogyvári, Szent László ki-

elni, ahogy mindig is kellett volna. Felbátorodva, felvállaltam a nemzeti radikális politikai pártokat, pontosabban az akkor annak látszókat, előbb az MDF-et, majd a MIÉP-et. Szakmailag visszatértem a magyar őstörténethez.

Súlyos, de tárgyilagos kritikával illettem a finnugor származás és rokonság elméletét, nem is sejtve, hogy ezzel végleg kitagadottá válok. Szinte minden hivatalos kapu bezárult előttem. Mind az oktatásban, mind

a nemzetközi kapcsolatokban. 1996-ban felkértek a Miskolci Bölcsész Egyesület Nagy Lajos Király Magánegyetem történelem tanszékének vezetésére. Súlyos véteknek minősült az ottani tevékenységem is, hiszen szembement a hivatalos és dogmatikus irányzattal. Ilyet a szakma hivatalosai sohasem bocsátanak meg.

Anyai városomnak, Kőszegnek igyekeztem a hasznára lenni. Feltártam várait, középkori védmű-

veit, sőt újkori emlékeit is, mindenekelőtt a Szent Korona utolsó óvóhelyét és az ún. Szálasi bunkert. Eredményeinket egy kiállításon mutattuk be 2003-ban, folytatva azt a sorozatot, amelynek keretében látványos Erdély kiállítást és Székely Napokat, Szent Korona kiállítást, egyháztörténeti és várostörténeti tárlatokat rendeztünk. Mivel 2002-ben is a MIÉP országos listájának az elején, a nyolcadik helyen szerepeltem, a kőszegi katonakiállítást ürügyként felhasználva, a MAZSIHISZ nyomására, 2004-ben rövid úton kényszernyugdíjaztak.

Szakmai pályafutásomat sokan befejezettnek remélték, hiszen időközben az egészségem is megroppant. Szinte mindenki elfordult tőlem, de nem adtam fel. A Műemlékek Nemzeti Gondnoksága kinyújtotta felém a kezét, s lehetővé tette, hogy a többször – hatalmi szóval – megszakított somogyvári feltárásokat folytathassam, sőt a régóta tervezett nagy összegző monográfiámat is elkészítsem. Ez nagy elégtétel számomra.

28 önálló könyv, több tucat tanulmány és feltárt

Hende Csaba honvédelmi miniszter, Buzás Gergely régész és Bakay Kornél a Somogyvár-monográfia könyvbemutatóján, 2011-ben

Az utolsó ásatáson

*Gedai István és Bakay Kornél
a díj átadásán*

*A Somogyvár-monográfia
könyvbemutatóján, 2011-ben*

magyar emlékek sora marad utánam, mindenekelőtt a somogyvári Nemzeti Történelmi Emlékhely. És az oktatásban eltöltött évtizedek hatása.

Útszélre szorítottak, besároztak, elhagytak, sokan megtagadtak. De nem mindenki. S a ma kisebbség, holnapra többség is lehet.

Életművem 2008-ban a Magyar Örökség részének nyilvánították.¹ Kell-e ennél több?

(Megjelent a Napkút évkönyv 2010, 10. kötet
Nyolcvanhat jeles hetvenes,
76-77. oldalon.)

¹ 2013. március 15-én megkaptam a Magyar Érdemrend tisztí keresztjét, s ez is nagy felzúdulást váltott ki a liberális-cionista csoportokban.

Szent István király és Koppány herceg

Sem a Kárpát-medence egészében, sem a jelenlegi Csonka-Magyarország területén – tudomásom szerint – nincsen sehol Koppány-szobor vagy emléktábla, egyes-egyedül csak a Balaton déli oldalán fekvő Somogyvár község területén, az ún. Szentesica forrásnál áll egy Koppány emlékmű. Ez nem véletlen, hiszen a somogyvári Kupavárhegy tetején állott egykor Koppány somogyi herceg legendás vára, amelyet az 1972 és 1989 közötti, nagyszabású régészeti ásatások nagyobb részt feltártak.

A Szentesica forrásnak az a legendája, hogy Szent István király itt mosta meg véres kezét 998-ban, Koppány vezér legyőzése után, vezeklésképpen.

„Azt mondták a régi legendák, hogy ott mosta meg a kezét Szent István királ, amikor a Kupa vezért leverte, megverte, a véres kezét ott mosta meg, ebbe a forrásba. Itt vót a döntő csata. Csak így lehetett, hiszen Veszprém környékin is talált volna elég vizet. Itt győzte le és itt ölte meg a Kupa vezért. A testét fölvágták négy részre, földarabolták s az országban négy részre kitétték nyilvános helyre, hogy így jár az, aki az egyházzal szembe fordul.”

Koppány herceg megölése tehát bűn volt, amiért vezekelnie kellett Vajk-István fejedelemnek. Koppány herceg az életét, a vérért adta, áldozta fel, míg István a hitét tette a forrásvíz jelképezte oltárra.

„Szent István megáldotta a Szentesica forrást, és aki a forrással érintkezik, az bűnbocsánatot és gyógyulást nyer. Úgy áldotta meg a forrást. Mert lelkiismeret furdalása volt. A legenda azt mondja: vezekelni jött ide, amikor már megbánta, hogy úgy történt, ahogyan történt. Mikor már látta azt, hogy véget ér az élete, akkor jött ide vezekelni István.”

Koppány herceg tagja volt az Álmos-Árpád szent dinasztíának (stirps beata). Álláspontom szerint Koppány, Géza nagyfejedelem (970-997) testvérének, Mihálynak volt a fia, akinek a keresztség előtti neve Tar Szörénd volt. Koppány a keleti (bizánci) keresztségben a László nevet kapta, ő a forrásokban feltűnő Szár László (Calvus Ladislaus). Vagyis: Koppány István király unokatestvére volt! Erre utalhat a krónikáknak azon megjegyzése, hogy „Szent István király már kora ifjúságában dicső hadat viselt a bátor és hatalmas Koppány herceg ellen. Koppány Tar Szörénd fia volt, aki Szent István király atyja, Gyeicsa fejedelem idejében már hercegséget viselt. Gyeicsa fejedelem halála után Koppány vérfertőző házassággal akarta magához kötni Szent István anyját.”

Általános az a vélemény, hogy Koppányt ezért négyelték fel. Ám itt súlyos félreértés és félremagyarázás van, mert az Ószövetség (a Leviták könyve 20. 21.) szerint, ha valaki nőül veszi testvére feleségét, az tisztátalanság (és nem vérfertőzés!), ám ezért a bűnéért is meg kell halnia.

Petrus Ranzanus a XV. században így fogalmazott: „Koppány megkísérelte Saroltát, István anyját feleségül venni, pedig közeli vérrokona volt. Ezt azzal a szándékkal tette, hogy ezt az átkozott kapcsolatot (execrabilis coniunctio) felhasználva, csel segítségével

vel, a még ifjú Istvánt megölje... Koppány tehát István atyjának, Géza fejedelemnek is unokatestvére kellett legyen.”

Csakhogy Koppány soha nem vette nőül Saroltát, tehát sem a vérfertőzés, sem a tisztátalanság nem valósult meg, arról nem is szólva, hogy az ószövetségi büntetése a vérfertőzésnek nem a felnégyelés, hanem az elégetés volt (Leviták könyve 20. 14.). El nem követett bűnért pedig régen sem büntettek meg senkit. A Szent István legendák nem is tudnak semmit a felnégyelésről. Szent István király Nagyobbik Legendája szerint István ellen belháborút robbantottak ki, de a lázadókat – a vezéreik megölése után – legyőzte István. A Kisebbik legenda pedig ezt írta: „Bizonyos nemesek (még Koppány nevét sem ismeri!) fegyvert ragadtak ellene... már a Veszprémnek mondott várost ostromolták... de a király rajtuk ütött... végül az ellenséget legyőzték s részint leölték, részint foglyul ejtették... majd a résztvevőket Szent Márton egyháza (Pannonhalma) szolgálivá tették.” De a XII. századi Hartvik püspök által írt Szent István-legendája sem tud Koppányról, ő is csak bizonyos főembereket említ, akik dühöngve István ellen fordultak, de legyőzték őket. Nagyon is lehetséges, hogy ez a felnégyelés és a feldarabolt testrészek négy vár fokára (Esztergom, Veszprém, Győr és Erdély) való kitűzése valójában nem is történt meg a X. században, hanem csak egy XIV. századi (késői) betoldásról van szó, s talán éppen az 1330. évi Zách Felicián-féle merénylet irtózatosan kegyetlen megtorlásának hatására keletkezett ez a történet. (Erdélyi László feltevése is ez volt). 1394-ben Zsigmond király is a lázadó Horváti Jánost és Korpádi Jánost lófárokhoz köttetve meghurcoltatta, tüzes vassal megszurkáltatta, majd mindkettőjüket felnégyeltette és szétdarabolt tetemeiket a pécsi vár négy sarkára kiakasztatta.

Ám akkor mi történt Vajk-István nagyfejedelem és Koppány-Szár László herceg között, akit Heltai Gáspár „nagy és böcsületes ember”-nek nevezett, jóllehet ő is azt fogja rá, hogy „a pogányságnak visszahozása alatt kiűszhetné az Szent István királyt és a magyaroknak királya legyen.”

Itt az ideje, hogy újragondoljuk István és Koppány súlyos történelmi ellentétét és igazságot szolgáltatassunk a befeketített, bűnökkel megterhelt, pogánysággal megrágalmazott Koppánynak, aki más utat akart választani a Kárpát-medencei magyarságnak! Keresztényként ő is imádta a Teremtő Egyistent, de nem kívánt a római pápák szolgálja lenni, ő ragaszkodott a múlthoz, az ősi jelképekhez, a turulhoz, a csodaszarvas-hoz. Koppány bátran szembeállt az idegenekkel, a németekkel. Koppány herceg nem volt lázadó pogány törzsfő, hanem az Álmos-Árpád szent uralkodói dinasztia másik királyjelöltje, akit végül is megöltek. Talán nem is a csatában, hanem orvul a veszprémi várban. De nem volt lázadó törzsfő Szent István király marosi ispánja, Ajtony vezér sem, akinek nyilván azért kellett ugyancsak meghalnia, mert Koppány eszméit kívánta tovább vinni 1030 táján is.

István nagyfejedelem, majd a Szent Koronával megkoronázott magyar király, nyugati katonai erőre támaszkodva, keményen letörte a római (judeo) kereszténységgel és a német császársággal szemben álló hazai erőket. Ekkor, a X. század végén és a XI. század első harmadában még nem dőlt el véglegesen a küzdelem, hiszen István király halála után újra fellángoltak a harcok, amelyeket igen helytelenül neveznek még min-

dig, pogánylázadásoknak. A nemzet függetlenségének megvédése volt a kiváltó oka a belharcoknak, s a nemzeti királyeszmék képviselőjét kell látnunk mind Aba Sámuel királyban, mind I. András és I. Béla királyban.

S ne feledjük, hogy I. Béla király (1060-1063) másodszülött fia, Szent László (1077-1095) tudatosan fordult nagyatyja, Koppány-Szár László emléke felé. Éppen ezért választotta a somogyvári Kupavárhegyet saját temetkezési helyéül, és találta a legalkalmasabb helynek a sírját oltalmazó nagy bazilika és bencés apátság felépítésére, mert elfogadta Koppány szellemiségét, hogy az ország függetlensége mindennél fontosabb. Ezért fordult el VII. Gergely pápától és a német császártól, ezért kötött szövetséget Rudolf ellenkirállyal, akinek Adelhaid nevű leányát is feleségül vette, aki Piroskát (bizánci császárnéként Iréné nevet kapott) szülte néki.

Szent László király fejet hajtott őse, Koppány emléke előtt, de volt ereje nagyatyja gyilkosának, Szent István királynak szentté avatztatásához is, mert tudta, hogy a keresztény Európában a magyar uralkodóház sem maradhat szentek nélkül.

Mindazok, akik számára a magyar nemzeti szellemiség ősi gyökerei szentek, hajtának fejet Koppány somogyvári emlékműve előtt, aki nem pogány bűnöző volt, hanem nemzetünk más utat kereső mártírja.

A somogyvári Koppány emlékmű

(Elhangzott Somogyváron, a Szentesica forrásnál, 2010-ben.

Megjelent a Búvópatak 4 (2005) 8. szám, 2-3. oldalon, valamint a Zsarátnok 1 (2010) novemberi szám, 32-33. oldalon.)

Szervátiusz Tibor köszöntése 80. születésnapján

Mindannyian, akik itt vagyunk, legyünk tisztában azzal, hogy kivételes alkalom szereplői vagyunk. Egy magyar Géniusz határtalan vendégszeretetét élvezhetjük, aki közöttünk ülve, szerény alakjával, hatalmas magyar szellemi kincset testesít meg.

Nagy költő, nagy író, jeles tudós csak az lehet, akinek tehetsége van hozzá. Ez határozza meg: hogyan dolgozik, hogyan alkot? Milyen formákat teremt? Ám ez nem elég. Legalább olyan fontos, hogy mit alkot, hogy milyen témákat választ, s állít elénk. Ezért minden nagy egyéniség – az Istentől kapott tálentumon kívül – minden korban elkötelezett tisztességgel alkotott, s alkot ma is. Így teremti meg azt a szellemi értéket, amely egy közösség, egy nép, egy nemzet számára megtartó erő.

Szervátiusz Tibor hatalmas életművének közel fele ősi gyökereinket mutatja meg. A Magyar Múlt az éltető világa. Amint Ő mondotta volt: „Ha magyarnak születtem, a művészetet is anyanyelvemen kell beszélnem.” Manapság a világot az ars dissimulandi, a színlelés művészete bolondítja meg és veszejti el. Az elbutított tömegeknek nincsenek kapaszkodói. Elárvultak a templomok, kiürültek az iskolák. Miben bízhatunk? Kikre számíthatunk? „Az egymást pusztító, pártoskodó, gyűlölködő, szanaszét szakadt, szerencsétlen magyarok, ez a fájdalmasan tragikus sorsú nép már csak az elveszett Haza kísértetei. Lehet-e rájuk számítani? – fakadt ki, magában zokogva, Erdély másik elűzött, nagy szülőtte, Nyíró József. Szervátiusz Tibor nagyon jól tudja, hogy nekünk, magyaroknak hatalmas közünk van az egyetemes, ősi múlthoz, de a génjeinkben szunnyadó erőt ki kell szabadítani ördögien gonosz rabságából. Elénk varázsolja hát a Napistent, az Ister-párt,

*Schmitt Pál köztársasági elnök átadja a Magyar Köztársasági
Érdemrend középkeresztje kitüntetését Szervátiusz Tibor
Kossuth-díjas szobrászművésznek a Parlamentben 2011.
augusztus 20-án. (fotó: Kovács Attila/MTI)*

a Boldogasszonyt, az Életfát, a Turult, Atillát, Árpádot, Szent Istvánt, Szent Lászlót. Magyar Oltára előtt a hite-hagyott is megtér. A magyar őstörténet tiszta forrásait, a hivatalos megtévesztők által kicsúfolt és kigúnyolt szkíta-hun hagyományt tette művészete középpontjába, mert már csak a múltunk tarthat meg bennünket, amelyet szó-

val, betűvel, képpel, hanggal kell felidézniünk és ápolnunk szakadatlanul. Akkor talán meghallgatásra talál Nyíró imája: „Istenem! Álld meg ezeket a magyarokat, fizess meg nekik bőségesen, mindig rajtuk és sorsukon legyen a szemed, vezesd vissza őket újra szép nagy Magyarországba, az örömnök és békességnek elveszett világába... ne engedj egyet is elveszni közülük, aranyként csengjen a drága anyanyelv az ajkukon, virágozzanak ki a magyar erények és erők fái, szűnjön meg minden igazságtalanság és áldás fakadjon számukra minden elejtett vércseppből és verejtékből.”

S hadd köszöntsem a magyar história elkötelezett bűvárlói nevében a 80 éves Messtert egy költőóriásunk kevésbé ismert versével.

A bős magyar vér nem buzog?
Mint gyáva, hitvány koldusok
Könyörgünk már az életer?
Hadúr öszvérként mendegél?

Ó nem, ilyet ne higgyetek
Hadúr itt van közöttetek,
Hadúr a roppant Őspogány
Üget sötét pej vadlován.
Szegődjünk hát nyomába mi
A gyávaságot irtani,
Álljuk helyünket emberül
Ki küzd megél, más elmerül.

Megáll Isten, meg a világ,
Gyönyörrel bámul ily csudát,
Hogy vasököllet ha akar,
Szabad s egész lesz a magyar!

Nyolc évtized hatalmas idő az ember számára, s csak a Teremtő különös kegyelme adhatja meg, hogy az alkotó életerő is megmaradhat. Szervátiusz Tibor bölcs és derűs nyugalommal tekint előre, mert tudja, Marcus Tullius Cicero igazat mondott: Mors terribilis est iis, quorum cum vita omnia exiguuntur, non autem iis, quorum laus emori non potest. Azaz: Az elmúlás azoknak szörnyű, akiknek az életével minden elenyészik, de nem azoknak, akiknek a dicső hírneve nem múlik el!

Szervátiusz Tibor már életében halhatatlanná vált. Isten éltesse és tartsa meg!

(Elhangzott Budapesten, a Testnevelési Főiskola aulájában, 2010-ben.)

Mi végre vagyunk a világban?

Amikor tavaly év végén meghívást kaptam a Polgárok Házába, arra gondoltam, a magyar őstörténet fő kérdéseiről beszéljek majd, számot adva a legújabb kutatások eredményeiről. A mostani sorsfordító időkben azonban úgy látom, a történészeknek is más lett a feladatuk. Legalábbis azoknak, akik a nemzet érdekeiért dolgoznak. Mi a lélek orvosai vagyunk. S manapság nemcsak a testi egészséget orvosló rendszer egésze került súlyos válságba, hanem a léleké is. A magyar társadalom beteg. Nagy beteg. Az emberek nemzeti tudata mintha végzetesen elsatnyult volna. A szakadatlan és tudatos agymosás következtében az elbutulás, a tudatlanság, a befolyásolhatóság, a közöny olyan mértékű lett, amilyenre 65 évvel ezelőtt a legvadabb, legelszántabb, legnemzetellenesebb magyargyűlölők közül sem gondolhatott senki! Legyen elég most néhány példát megemlíteni.

Egy antifasiszta harcos amazon a következőket mondta: mitől ember a magyar, és mitől magyar az ember? „Talán azok, akik utcaköveket ragadnak és a köztársaság létrejöttéhez, pogánylázadás színpadi paródiáját adják elő, középkori istenekre esküsznek? Talán a giccs-gubás álparasztok, magyarkodó tudatlanok, sámánok feltámasztói, szkíta harcosok reinkarnációi, nemzeti mondáinkat kisajátító műkereskedők tömegei? Nem, ők csupán a szellemi vakságban vergődő, kiutat kereső zombi tömeg.” A zombi tömeg egyik szeretett példaképe és nemzeti bálványa: Wass Albert ellen is támadást intéz a Magyar Hírlap, hogy nem nagy író, csak középíró. Ki érti ezt?

Azután a tudományos életből két példa. Megjelenik a „Hogyan lettünk finnugorok?” című kiadvány, amelynek a Magyarok Világszövetségében meghirdetett sajtótájékoztatóján egyetlen újságíró jelenik meg, de hírt természetesen senki sem jelentet meg róla sehol! Sem a Magyar Nemzetben, sem a Magyar Hírlapban, sem a Heti Válaszban. A másik példa. Megtámadták Bíró András Zsoltot, hogy tudománytalan dilettánsként hirdeti a kazah-magyar rokonságot. A szegedi egyetem egyik hallgatója, szakdolgozati témájához engem kért fel konzulensnek. A szegedi tanárok nem engedélyezték a nevem szerepeltetését. Miért ez az ádáz és elvakult indulat, sőt gyűlölet minden

olyan ellen, ami a magyarság valódi történetének és keleti, valós gyökereinek bizonyítéka?

Végül egy nem közismert adat. Az 1831-ben létrehozott New York University 12 fiúliája a világ minden tájáról toborozza a tehetséges fiatalokat. Akiknek ösztöndíjat adnak 4 évre. Magyarországról a tel avivi és az idén megnyíló, Abu Dzabi-ban létesített ultramodern egyetemre csalogatják a fiatalokat. Mi a cél? Nyíltan megmondják: a kozmopolita eszmék és a globális világrend híveit és képviselőit kívánják kiképezni, akik elvetik az ósdi nacionalizmust, s akik tántoríthatatlan harcosai lesznek az új internacionalista világrendnek. Akik innen (vagy más hasonló egyetemről, pl. CEU) kikerülnek, azokban legtöbbször már zsigeri magyarellenesség vagy éppen kifejezett magyargyűlölet alakul ki. Miért van Európában magyarellenesség? Miért akarják Magyarországot felszámolni? Miért mondhatták és mondhatják, hogy jogtalanul élünk a Kárpát-medencében évezred óta? A több mint 1100 év – állítják – nem jogcím, nem jogalap. S a még több, az 1500, 2000 vagy 3000 év, az sem számít? Ez az első, de talán a legfontosabb kérdés.

Eurázsia területe 55 millió km², Európa területe közel 10 millió km², ezen belül a Kárpát-medence 340 ezer km²-es terület, amelynek 40 %-a erdő volt a X. században, a vízzel elborított térségek 50 ezer km²-t tettek ki. Kr. sz. előtti I. évezred derekától a ragozó nyelvű népek földje ez a terület. Vagyis idegen test az indoeurópai népek tengerében. (Latin-újlatin nyelvek, germán nyelvek, szláv nyelvek, óind, hettita, indo-iráni, görög, prákrit alkotják ezt a nyelvcsaládot.) A szkíták nyelve, a hunok nyelve, az avarok nyelve, a kazárok nyelve: ismeretlen! De ezek a népek még sem lehetnek a magyarokkal rokonok. Ez tudománytalan, dilettáns megközelítés. A Kárpát-medence egységes főhatalom alá csak a hun-korban került (Atilla), majd ismét a VI. század második felében (Baján), s a IX. században (Árpád). Az íjfészítő lovas népek csak itt telepedtek meg. Innen nyugatra nem. Katonai hódításaik ellenére sem. Mindig visszatértek ide. A turul, a kerecsen sólyom sem él tőlünk nyugatra. A Kárpát-medence csak akkor szerezhető meg, ha a magyaroktól el lehet venni a szkítákat, el lehet venni a hunokat, el lehet venni az avarokat. Rokonaink csakis a finnugorok lehetnek.

Sok évszázadon keresztül tudta a magyar, hogy kicsoda. Tudta, hová tartozik, tudta, honnan jött, s kik a rokonai. Ezt minden áron törölni kell a nemzet emlékezetéből. Európa lélekszáma a IX. században 23-32 millió lehetett, s ebből 1 vagy 1,5 millió a magyar, 1000 körül Európa népessége 32-38 millió, ebből 2 millió lehetett a magyar. Az Anjou-korban Európa 70 milliós, a Kárpát-medencei Magyar Királyság lakossága már 3,2 millió, Mátyás király korában Európa 75 milliós, a Magyar Királyság népessége 4,5-5 millió. 1495-ben 248 000 portát írtak össze! S amikor Európa népességszáma nagymértékben nőni kezd 1700 után, Magyarország lakossága irtózatosan fogy: a 120 milliós Európában a magyarok lélekszáma csak 5 millió, 1920-ban a 350 milliós Európában Magyarország lakosságának 50 milliónak kellett volna lennie, de csak 8 milliónyi magyar volt már. A szaporulat a középkorban 2 ezrelékes volt, ez átlag 3 gyermeket jelentett, a kora újkorban az átlagos gyermekszám: 5-6. 1981 óta nálunk minden évben többen haltak meg, mint ahányan megszülettek. Már ekkor megkezdődött a magyar nemzet kihalásának folyamata.

Nemcsak karrierdiplomaták, karriertörténészek is vannak szép számmal, akik azt hirdetik, azt állítják, hogy hiteles magyar hagyományaink nincsenek. Krónikáink alaptalan, csacska mesék. Senki ne higgyen nekik. Szkítia kitaláció, a hun-magyar rokonság ostoba átvétel a nyugat-európai szerzőktől. Igen, múltunk egy része mítosz, de mítoszok nélkül nincs nemzettudat, s nemzettudat nélkül nincs megmaradás. A történelemből az a miénk, amit a magunkénak vallunk!

Mára a sok elhibázott életű, fej nélküli lábemberben nincs hűség a családhoz, a nemzethez, a hazához, a múlthoz. Megtagadtuk őket. Kilúgozták az agyukat.

Nem is a rácsban van a rabság
Hanem a gondolatban,
Belül a szürke agyban!

(Páskándi Géza)

Azt akarják, hogy semmit se tudjunk az igazi Magyarországról, amely a miénk volt és az is marad, még ha 90 év óta a nagyobb részét nem is birtokolhatjuk. De lelkünkben soha-soha ne adjunk fel egy göröngyöt sem „akárhogy dül most szent vetéseinkben idegen fajta hitvány söpredék” (Sajó S.). Gibraltárban 6 km²-nyi területet vettek el a spanyoloktól 1713-ban, ahol mindössze 30 ezer angol él, de a spanyol kormány ma is küzd azért, hogy ezt a picinyke földdarabot visszakapja. Tőlünk 232 000 km²-t raboltak el, de a mi kormányaink egyike sem jelentette be, még elvi igényét sem, az ősi magyar földre!

/pedig/ Nem lehet feledni, nem soha,
Amíg magyar lesz és emlékezet,
Jog, igazság, becsület, remény,
Hogy volt nekünk egy országunk e földön.

Szabad-e szeretnünk ősi múltunkat? Nem kétséges, múltunkért is harc folyik. Ádáz harc. De ezt a harcot meg kell vívunk! Valóra kell váljon La Revellière-Lépeaux (1753-1824) jóslata, aki ezt írta: „Eljön az idő, amikor Magyarország, a természeti törvényeknek megfelelően, keresni fogja elveszett tagjait, amelyek valamilyen módon ismét hozzá fognak kapcsolódni. A Kárpát-medence földrajzi helyzete és történelmi múltja biztosíthatja Magyarország feltámadását egy választott formában, de az ezeréves határokon belül. Egy nép, ha bele is törődik a szenvedésekbe és a nélkülözésekbe (XII. Pius mondta: erősen szenvedni, nagyot alkotni – ez a magyar!) a megaláztatás mindig elviselhetetlen marad számára. A magyar nép tudatában van kultúrája értékének, földrajzi helyzetének, amelyek lehetővé teszik számára, hogy méltó helyet töltsön be Európában, és ne nyugodjon bele abba a megaláztatásba, amelybe jelenlegi helyzete kényszeríti.”

Talán most áprilisban eljön ez a várva várt pillanat.

(Elhangzott Budapesten, a Polgárok Házában, 2010. február 19-én.)

Trianoni emlékmű Akasztón

Tisztelt Ünneplő Közösség! Kedves Honfitársaim! Drága Akasztói Földijeim!

Hazajöttem ide, Akasztóra most is, hetven évesen is, mert ahol megszületik egy új élet, egy gyermek, az a föld marad számára mindhalálig a szülőföld. 1940. május végén Édesanyám innen, a Csengődi úti, 206. helyrajzi számú házunkból indult el a kalocsai érseki kórházba, s ide tértünk vissza, immár velem együtt. A Hefkó Jánostól és Kukel Teréztől 1934-ben megvásárolt ház ma is emlékeztet bennünket a gyökereinkre.

De itt vannak a családból mindazok, akik ezért a községért dolgoztak egy életen át. Igaz, ők a temetőben, de a szellemük tovább él. És az emlékezetük is, hiszen egy tanítódinasztiáról van szó, akinek három tagja, összesen száz évet tanított a faluban.

Itt nyugszanak atyai nagyszüleim és a gyermekeik közül négyen, akik Bácskából, Magyar-kanizsáról kerültek Akasztóra 1923-ban, a trianoni békediktátum után. Édesapám, Bakay Gyula hamarosan iskolaigazgató lett, az új, nagy iskola megépítése is az ő nevéhez fűződik, noha 1941 tavaszán a mi családunk visszatért Magyar-kanizsára, húgai azonban: Mária és Terézia halálukig hűek maradtak ehhez a községhez.

A ma virágzó és szépen fejlődő Akasztó régi települése a hajdani Magyar Királyságnak, hiszen már az Álmos-Árpád dinasztia korában emlegetik (1278, 1291), mint a hajdani Fehér vármegyéhez tartozó solti szék faluját (1320, 1341). Később (1569-ben) Pest vármegyé-

Az akasztói ház, nővéremmel és a dadájával 1938-ban

Bakay Mária (1905-1997)

Bakay Terézia (1901-1976)

Bakay Mária az osztályával az 1920-as években

be, akiknek szorgalma életre keltette a községet, amelyben a módosabb családok (Bosnyák, Batthyány, Blaskovich Ilma és Sándor) is rendelkeztek birtokokkal. Akasztó község azonban pusztáival (Ács, Ökördi, Pusztaszentimre, Döbrögec) együtt eléggé szegény maradt. 1923-ban Bakay Mária azt jegyezte fel magának: „Egy nagyon szegény és nagyon elmaradott, sáros kis község volt Akasztó, de életünknek irányt mutatott az a bizalom, amellyel fogadott bennünket az akasztói nép.”

A trianoni békediktátummal megcsonkított Magyarország népének vissza kellett adni a hitét és a nemzeti öntudatát, amelyet igyekeztek elvenni tőle.

Boldogan emlékeztek felmenőim arra, hogy kétszáz év alatt az ide jött „tót atyafiak” szinte mindannyian magyarrá váltak, de nem voltak vezetőik. Így történhetett meg,

Bakay Terézia az osztályával az 1920-as években

hez csatolták. A Kígyós-ér és az Örjeg mocsár szomszédságában királyi birtokok is voltak a XVI. században.

A török hódoltság és a kiűzésük érdekében folytatott háborúk a XVII. század végére (1690) pusztává tették a falut. Az elnéptelenedett vidékre 1719-ben felvidéki tótok, mai néven szlovákok települtek

hogy a falunak 1924-ig nem volt nemzeti zászlaja. A kiskőrösi születésű Petőfi Sándor népének, illetve a leszármazottainak először az Édesapám vásárolt Szent Koronás magyar zászlót 1924. március 15-ére, amikor is elhangozhatott Petőfi kemény ítélete: „E földön legyen úr a tót vagy a német? E földön, ahol annyi vitéz ma-

gyar vérzett!... Te rác, te horvát, tót, oláhság, mit marjátok mindnyájan a magyart? Mohó étvággyal megrohanatok minket, miként a holló a holttestre száll. Hollók vagytok ti, undok, éhes hollók, de a magyar még nem halotti test.”

S most itt áll a Kárpát-medence 291. turulos Trianon-emlékműve. Úgy kell mondanom helyesen: mégis csak itt áll! Mert volt megingás, volt elbizonytalanodás. Voltak, akik azt mondták: nem kell a reakciós turulmadár! Pedig nagyon jól illik a hajdani Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye címeréhez a magyarok szent madara. A megyei címerben hármassziklahalmon, két lábon álló, kettős farkú oroszlán látható, aki jobb mellső lábával koronát, baljával országalmát tart (1659). Az oroszlán a bátorság, a harciasság, a vitézség jelképe. És a turul, a mitikus madár? Madártanilag sólymot, kerecsensólymot jelent, amely ragadozó madár a Kárpát-medencétől nyugatra nem él, hagyományainkban azonban az isteni küldetés, a megszentelt lélek jelképe, Isten küldötte, hiszen az Égből, a magasból jön. A Turul szállt álmában őspanyákhhoz, Emeséhez, és az áldott állapotú anyára szállván, mintegy megtermékenyítette. Így született meg a szent fejedelem, Álmos, a stirps beata, a szent dinasztia, a magyar szent királyok (reges sanctes Hungariae) alapítója. A magyarság szent szelleme öltött testet, a szellem egyesült a testtel.

Most már csak az a kérdés: kell-e nekünk a magyar múlt? Őrizzük-e még szent hagyományainkat? Vigyázzuk-e a magyar értékeket?

Ezekre a kérdésekre próbáljunk meg ma, június 4-én, Trianon 90. évfordulóján válaszolni.

(Elhangzott az emlékmű avatásán, 2010. június 4-én.)

Országos Széchényi Könyvtár

Búcsú a magyar ember legjelentősebb kutatójától:

Dr. Henkey Gyula (1920–2010)

A történelem a múlt eseményeinek tárháza, a história történéseit, alkotásait azonban mindig az emberek viszik végbe. Az igazi történettudománynak tehát – minden korszakot illetően – legeslegjobban eleinkre, az egykor élt emberekre kellene figyelnie. Testi és szellemi hagyatékukat a legszentebb emlékeként kellene kezelnünk, óvnunk. A Haza az a föld, ahol őseink sírjai domborulnak, ahol a nemzedékek végtelen sora élt és alkotott, s hozta létre mindazt az anyagi és szellemi értéket, amely nélkül nincsen nemzet, nincsen haza.

A Kárpát-medence a magyarság földje, legalább 1200 esztendeje, ahol természetesen nem csak magyarul beszélő emberek éltek sem a Kr. sz. utáni IX. század előtt, sem az után. Az azonban bizonyos, hogy az emberi élet minden térségben folyamatos volt, mert ahonnan az őslakosokat kiirtották, oda idegeneket telepítettek be a hatalmasok. Az egymást követő nemzedékek őrizték fajtájuk jegyeit, még akkor is, ha ősi nyelvüket elvesztették vagy feladták, azaz beolvadtak más nyelvű közösségekbe. Ez a folyamat szinte megállíthatatlan.

A történettudomány magyar művelőinek az lenne a legfontosabb feladata, sőt, elsődleges kötelessége, hogy eleink testi és szellemi hagyatékát mindennél jobban és a lehető legteljesebb mértékben felkutassa, feltárja, megmentse, megőrizze és közzétegye!

A történettudomány szerves része – sok más terület mellett – a régészet és az ember-tan (antropológia) is. E két tudományszaknak volna a legelső és legfontosabb kötelessége őseink testi hagyatékának feltárása, megmentése és nagyon alapos, minden részletre kiterjedő feldolgozása.

Magyar régészet 1834 óta létezik, de a történeti antropológia kezdetei is a XIX. század második felében születtek meg. Azóta eltelt bő másfél évszázad. A múzeumok megteltek a régészeti leletek millióival, feltártak több százezer sírt az őskőkortól a törökkor végéig, ám ahelyett, hogy létrehozták volna a Kárpát-medencei Központi Embertani Tárat, ahol minden egyes temetkezés halottjának csontjait vagy hamvait a leggondosabban megőrizték volna, őseink testi maradványait – kevés kivétellel – veszni hagyták. Sok adatunk van arra, hogy eleink csontjait megsemmisítették, szemétre dobták, szét-szórták. Ugyanakkor az edények, díszítmények, fegyverek és más használati tárgyak roppant becsben vannak. Pedig semmit sem érnek az őket létrehozó emberek ismerete nélkül!

Múzeumainkban alig találhatunk példát embertani raktárakra. Magyarország földjében megközelítően százmillió temetkezés lehetett a törökkor végéig, vagyis a jelenlegi kis országunk minden egyes négyzetkilométerén ezer halott nyugszik, illetve nyugodna, ha illetéktelenek fel nem dúlnák, vagy a régészek ki nem ásnák őket. Számításaink szerint közel tízezer temetőről tudunk a mai Magyarország területén.

A IX-XI. századi időkből megközelítően félmillió halott lehet a földben, s nem meglepő-e, hogy eddig mindössze 26 ezret találtunk meg, ámde ebből mindössze-

sen 400 koponyát őriztek meg! 1938 előtt összesen száz magyar ősrünk koponyáját vizsgálták meg, mert csak ennyit őriztek meg! S ennyiből vontak le „történeti következtetéseket”.

De később sem javult a helyzet, hiszen Éry Kinga, a honfoglaláskorra vonatkozó megállapításait, a 90-es években 229 ép és 124 töredékes koponya vizsgálatára alapozta.

Ez a döbbenetes helyzet indította útjára 1956 őszén Henkey Gyulát, aki számba véve a közzétett adatokat, úgy döntött, hogy a Kárpát-medence ma élő

felnőtt lakosságát vizsgálja meg, mert a nemzedékek egymás utánja meg kellett őrizze az eredeti, ősi embertani típusokat. S ha már veszni hagytuk, illetve sok esetben elpusztítottuk a IX-X-XI. századi halottaink maradványait, akkor a ma élőknel derüljön ki, kicsodák vagyunk?

Bartucz Lajos megállapítását vette alapul: „A honfoglaló magyarok által hozott örökséganyag ezer év közben sem pusztult el, és a nemzettest rasszbeli összetétele sem változott meg lényegesen, mert a háborús vérveszteségeket nagy részben pótolták a hun-avar emberanyagban már itt talált, majd a besenyőkben, jászokban, kunokban ismételen idekerült, s teljesen beleolvadt rokon rasszelemek.”

Dr. Henkey Gyula, akit joggal nevezhetünk az embertan professzorának (Kapu 2007/3/44.), egészen különleges és teljesen egyedülálló tudományos teljesítményt mondhatott magáénak, mivel 1956 és 1997 közötti 42 esztendő alatt 35 103 felnőtt egyént vizsgált meg, fényképezett le szakszerűen, ebből 32 899 magyar embert! Ilyen eredményt senki sem mondhat magáénak.

A kisszámú magyar antropológusok nagyon szerény eredményt tudtak mindeddig felmutatni, annak ellenére, hogy vannak közöttük hatalmas irodalmi munkásságú egyének is, ám az eredeti kutatásokra alapozott szakmunka rendkívül kevés. Nagy és fontos sorozatok (szériák) feldolgozatlanok hosszú évtizedek óta, s alig van remény a változásra!

A genetikai vizsgálatok is elakadtak. Erre sem idő, sem pénz nem jut.

A magyar történeti embertan hőskorában (1954-1961) a vezető antropológusok (Lipták Pál, Gáspárdy Géza, Nemeskéri János) megállapították, hogy a IX-X. századi magyarság vezető embertani típusa a turanid és a pamiri volt (35 %). A finnugor rassz-típusok részarányát 15,6 %-nak mondták.

Henkey Gyula – aki ugyan megkapta (70 éves korában!) a szovjet típusú kandidátusi

Henkey Gyula antropológus

címet, de a szakma soha nem fogadta be – 1993-tól kezdte közölni eredményeit (Őseink nyomában. Budapest, 1993., A Kárpát-medence népeinek etnikai embertani képe. Léva, 1993., A magyarság keleti elemeinek embertani képe. Budapest, 1996., A magyarság és más Kárpát-medencei népek etnikai-embertani vizsgálata. Turán Könyvek, Budapest, 2002.), a szakkönyveken kívül 160 tanulmány fűződik a nevéhez.

Szakkönyvekben egyre-másra jelentek meg tanulmányai, a fő publikációs fóruma azonban 1994-től a Kapu című folyóirat lett, ahol a főszerkesztő Brády Zoltán már a III. évfolyamtól bevezette a rovatok közé az Őstörténetet (Koppánnal nyitott: 1990 márciusában).

Az 1988 szeptemberében elindított Kapu számos rovata közé 1994 januárjában került be „A magyar múlt”, amelynek szerkesztője, Rőczei György után (1994/3-1996/3), 1996 márciusától 2005 februárjáig Henkey Gyula lett. Az ő bizalmából vehettem át ezt a rovatot 2005 februárjában.

Szerkesztői évtizede alatt számos tanulmányban ismertette egyedülálló eredményeit, amelynek lényege, hogy a mai magyar felnőtt lakosság még mindig őrzi az ősi rasszok jegyeit, s ezek szerint a magyarság döntő mértékben közép-ázsiai eredetű nép (46,8 %), ezen belül turanid: 31,4 %, pamiri (12 %), kászpi (2,5 %), mongoloid (0,9 %). Viszont szláv típusú mindössze 0,5 %. Ün. finnugor összesen 4,6 %, mongolid pedig nincs. A Kárpát-medencében 198 népcsoportot vett fel, s ebből 110 csoportban a közép-ázsiai eredet dominált.

Bartucz Lajosnak igaza volt, amikor megkülönböztetett egy Homo Pannonicus embertípust, amelyet Henkey Gyula turanid-nagyalföldi típusnak nevezett el.

Újabban a genetikusok hazai képviselőinek egy csoportja mereven elutasítja, az ún. magyar gén létezését, noha a felvidéki szlovákok jelentős része is avar-magyar eredetű.

Dr. Henkey Gyula figyelembe vett minden korszerű és megbízható adatot, ide értve a vércsoport-vizsgálatokat és a DNS-kutatásokat is. S ennek alapján állt ki határozottan és egyértelműen a magyarság és az avarság döntően közép-ázsiai eredete, valamint a kazakok, a kirgizek, az ujgurok, a türkmének velünk való rokonsága mellett, elutasítva a finnugor származás elméletét, amelyet nemcsak a történeti embertan cáfol, de a mai felnőtt lakosságban is alig van nyoma (4,6 %).

Henkey Gyula hosszú és gazdag életet élt. Neve és munkássága időtálló és nélkülözhetetlen. Mind a közvetlen hozzátartozókra, mind valamennyiünkre szégyenfoltot vet, hogy egy ilyen nagyszerű tudósunk elhagyatva, szociális otthonban kellett meghalnia.

Drága Gyula Bácsi! Nyugodjál békében! Isten Veled!

(Megjelent a Kapu 23 (2010) 9. szám, 30-31 és a Honlevél 6 (2010) 9. szám, 41-42. oldalon.)

Hányan vannak Szent László nemesei?

Nemrégiben, barátaim és szeretteim – köztük dr. Varga Tibor, Gera Katalin és Csernák Árpád – születésnapjára ajándékként megtisztelték azzal a nagyon előkelő címmel, hogy Somogyvár feltárója: Szent László nemese. Megható és súlyos lelki elkötelezettséggel bíró titulus ez, amelyet csak úgy érdemes és szabad viselni, ha a kitüntetett meg is tud felelni ennek a rangnak. Egész eddigi életem egyik legfontosabb feladata volt Szent László király somogyi monostorának kutatása, bemutatása és a fellelt maradványok megmentése.

A somogyvári Kupavár egész területe 1988-tól történelmi emlékhely, 1991-től Nemzeti Történelmi Emlékhely lett, ahol az 1972-1976, 1980-1989 közötti években, majd 2002-ben, illetve 2008-2009-ben végezhetünk régészeti ásatásokat, illetve kisebb léptékű archeológiai vizsgálatokat. Az ásatások során előkerült épített emlékek, kőfaragványok és leletek a magyar múlt különösen fontos emlékei, amelyek már most is lehetővé teszik a hiteles történelmi rekonstrukció elvégzését, vagy legalább annak megindítását. Tudnunk kell azonban, hogy még a régészeti kutatások sincsenek befejezve, hiszen a négyhektáros fennsíknak 70-75 %-át tudtuk csak átvizsgálni. Az egykori hatalmas védműrendszer nagyobb része kutatatlan, de a többszöri, kikényszerített megszakítások (1977, 1989) következtében a várfalak teljes nyomvonalát és a monostortól nyugatra és délre eső területek jelentős részét még nem vizsgálhattuk meg.

Ha a jelenlegi állapotok szerint dél felől közelítjük meg a bazilikát és a királyi alapítású Szent Egyed monostort, valamint a temetőkápolnát és a köztemető még megmaradt sírdombját, hamis látványban van részünk, mivel az élénk táru dombvonulat teljesen eltakarja az egykor hatalmas templom falmaradványait, holott a XI-XV. század közötti évszázadokban a bazilika déli bejáratának küszöbmagassága volt a terepszint, ahol jártak-keltek elődeink, az ott létesített sírkert dombjai és síremlékei között. A késő középkorban a bazilika déli oldalát ugyan feltöltötték, készülődve a törökök hadjárataira, ám a monostor fénykorának eredeti állapotát kellene és illene visszaállítani. A terület délkeleti szögletében megépült egy hatalmas, vasszerkezetekből és fapallókból összerakott kilátótorony, elsősorban Somogyvár polgármesterének, Möring József Attilának, országgyűlési képviselőnknek köszönhetően, ez azonban – noha csodálatos kilátást nyújt a Balaton felé – történelmietlen és teljesen tájidegen létesítmény, amely ráadásul most nem is használható, mivel a deszkapallók korhadásnak indultak. Az egykori vár délkeleti saroktoronyának előkerült maradványait pedig betemették, ahelyett, hogy az eredeti járószintet visszaállítva, helyreállították volna.

A föld alól kiásott épületmaradványokat – egy kis részlet kivételével – csak konzerválta a régebben Országos Műemlék Felügyelőségnek (OMF), újabban Kulturális Örökségvédelmi Hivatalnak (KÖH) nevezett intézmény, a feladatot azonban nagyon alacsony színvonalon oldották meg, aminek következtében a falcsontok évről-évre pusztulnak, annak ellenére, hogy a XI. századi alapítású monostor falainak „kiegészítését” öntött beton kockákkal és mai téglákkal végezték. Ahol rekonstrukciót végeztek,

vagyis az egykori nagyszerűen és magas művészi szinten megépített kerengő északkeleti sarkában, ott acélvázaz, dróthálós üvegtetővel fedték be az eredeti, gazdagon faragott oszlopfőket és oszloptörzseket, amelyek néhány év alatt szétfagytak.

Mivel Szent László királyunkat 1095 nyarán a somogyvári bazilikában temették el, s a sírjának helyét sikerült megtalálnunk, mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy a sírhelyét méltó módon illene bemutatni, függetlenül attól, hogy tetemét a XII. század harmadik harmadában átszállították innen a váradi Szűz Mária templomba, ahol a XVI. század végén feldúlták, majd a XVII. században végképpen megsemmisítették.

A somogyvári Nemzeti Történelmi Emlékhely gondozását és felügyeletét 2008-tól a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága vette át, amelynek általános igazgatóhelyettese, Dobó Ágota, munkatársaival hozzákezdett a hiányok pótlásához, mindenekelőtt a királyi sírhely méltó bemutatásához, egyelőre azonban csak a kezdeti lépésekre futotta. A tervek megszülettek. Világossá vált, hogy a XI-XIII. században a Magyar Királyság területén is kiemelkedő méretűnek számító, közel 54 m hosszúságú bazilikának a belső terét is helyre kell állítani, vagyis a később megépített észak-déli vaskos falat az eredeti padlószintig vissza kell bontani, ami által a főhajó közepén elhelyezkedő királysír is kiszabadulna.

A három hajós templom szentélyei közül a magasított főszentélyben már ott van a szépen megformált oltárasztal (Madarassy Valter rekonstrukciója), azonban a szakrális környezet helyreállításához mulhatatlanul szükséges a szentélyek, a főfalak és a tornyok magasítása, a nyugati és a déli kapuk helyreállítása, valamint a királysír méltó kialakítása.

Jelenleg a déli oldalon kialakított parkoló és a fogadóépületek is téves képzeteket ébreszthetnek a látogatókban, hiszen aligha gondol bárki is arra, hogy félezer esztendővel ezelőtt is, 6-8 m mélységű sáncárkon keresztül vezető, emelős hídon lehetett csak

bejutni a hajdani ispáni várba. Vagyis az autóparkoló és maguk az épületek is a feltöltött sáncárkokban létesültek.

A monostor teljes újjáépítésére – nyilván hosszú ideig (vagy talán soha) – nem lesz mód, de legalább egy szárnyat fel kellene építeni – talán a keleti oldalon – s rekonstruálni illene az egykor oly szép, nyitott, mediterrán típusú kerengő folyosót is. Hasonlóképpen üdvös és célszerű

*Somogyvár rekonstrukciója, dél felől, az emelős híddal
(Tóth Gábor munkája)*

volna a monostortól északra eső egykori temetőkápolnát is helyreállítani, amely körül oly sok elődünk aludta öröknek hitt álmát, s akik közül legalább ezer holt léleknek megbolygatói lettünk. Tudnunk kellene valahol, letérdelve bocsánatot kérni őseinktől, mindazon bűneinkért, amelyet elkövettünk ellenük, az általuk oltalmazott Haza ellen. S legyen magasztos és fennkölt az egyik legnagyobb királyunk sírhelye is, amelynek ma is csodálatos aurája van!

Mennyi mindent kellene tennünk ezen az egy helyen is. De van-e elszánás, akarat és kellő erő bennünk mindehhez? 2008-ban létrehoztuk a Szent László Somogyi Apátságáért Alapítványt, abban a reményben, hogy az állami támogatások kiegészítésére itt fog összegyűlni nem jelentéktelen pénzösszeg. Kezdték előállani Szent László nemesei: a Kárpátia együttes vezetője, Petrás János, Szita Gábor, Illyés Tünde és Endre, akik százazreket adtak, szinte azonnal. Aztán a lendület elakadt és egy-két milliónál megrekedtünk. Sem Somogy megye, sem a helyi önkormányzat, sem az országos szervek (MTA, KÖH), sem az Egyház (a veszprémi érsekség, a pannonthalmi főapátság) nem nyújtott segítő kezet.

A Műemlékek Nemzeti Gondnoksága azonban végzi a munkáját és elkészíttette a nagyszabású terveket, amelyekben sokan szeretnék hinni.¹ Sőt, jelentős támogatása lehetővé teszi, hogy a 18 esztendőn át végzett régészeti kutatásaim egy nagy monográfiában összegződjenek.² S nemcsak Dobó Ágota Szent László nemese,³ de Szigeti Gábor is (Koronás Kerecsen Kiadó), aki a hiányzó tőkét önzetlenül felajánlotta.

Feltehető a kérdés: hányan vannak immár Szent László nemesei? Még nem túl sokan, de új korszak kezdődhet a közeljövőben, s akik ma még hitetlenek, bizonytalanok, ingatagok, önzők és közönyösek, holnaptól megváltozhatnak.

(Megjelent a Búvópatak 9 (2010) 8. szám 17-18. oldalon.)

1 2014-ben megszűnt a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága, beolvastották a Forster Gyula Örökségvédelmi Központba. Az uniós pályázatot benyújtották, másfél milliárd forintot nyertek is, ám a romok konzerválására, a tervezett rekonstrukcióra és a további régészeti kutatásokra egyetlen fillért sem irányoztak elő.

2 A monográfia 2011 őszén megjelent: Bakay Kornél, Somogyvár. Szent Egyed-monostor. A somogyvári bencés apátság és védműveinek régészeti feltárása. Budapest, Műemlékek Nemzeti Gondnoksága.

3 Dobó Ágota 2014-ben nyugdíjba ment.

Östörténetünk kutatásának új útjai és buktatói

Földünk 14 milliárd évvel ezelőtt alakult ki, jött létre, de az életkörülmények csak 10 millió évvel ezelőtt keletkeztek. Emberőseink – állítólag – 5 millió évvel ezelőtt már „formálódtak”. A mai őseink, tehát a homo sapiens sapiens-ek, azonban csak cca. 200, de inkább 150 ezer éve fejlődtek ki Kelet-Afrikában, s onnan vándoroltak szét, de nem lehettek többen ezek a vándorlók talán 20 ezer főnél. Így indult az emberiség mai története. Persze a homo sapiens sapiens előtt is voltak emberek a földön: a neandervölgyiek, de ők kihaltak. Ma így tudjuk, 2004-ben azonban, a Jáva szigettől keletre eső Flores szigeten rátaláltak egy 30 kilónyi súlyú, 106 cm magas nő csontvázára, aki 18 ezer évvel ezelőtt hunyt el, tehát messze a mai ősünk megjelenése után. Ki volt ő? Milyen ősemlék?

Az ősemlék és az ősemlék tehát talán tíz-tízezren lehettek. Mindannyiunk őse köztük kellett legyen, de lehetséges-e, akárcsak elképzelni is, hogy egyszer valamilyen módon rábukkanhatunk arra a „vérvonalra”, amelyik elvezet hozzánk, magyarokhoz? Annyit már ma is tudunk, hogy a Közel-Keletre 80/70 000 évvel ezelőtt, Eurázsia, annak déli és délkeleti területeire 70-65 000 évvel ezelőtt érkeztek meg ezek a gondolkodó emberek, Európába cca. 40 000 évvel ezelőtt, akiket cromagnoni embereknek nevezünk. Majd lassan terjeszkedni, vándorolni kezdtek: Szibéria földjére 20 000 évvel ezelőtt érkeztek meg, Amerika földjére talán 16/15 000 évvel ezelőtt, a Behring szoroson át, amely akkor még szárazföldi átjáró volt, Ausztráliába viszont (Melanéziába) már 60 000 évvel ezelőtt áthajóztak! De azután, cca. 10 ezer évvel ezelőtt volt még egy nagy vándorlás Közel-Keletről Európa felé, s az ebben résztvevők azok, akiknek köszönhetjük a földművelést. Ezeket az embereket aurignaciaknak nevezzük.

Régebben nyilvánvalónak látszott, hogy az emberi faj nem egységes: alfajok, rasszok vannak, bőrszín, nyelv, kultúra, vallás, etnikum és földrajzi hely alapján. Linné 1758-ban négy osztályba sorolta az embereket, 1778-ban Blumenbach öt rasszt állított fel. Észrevették azt is, hogy az emberi csoportoknak fontos jellemzője a vércsoportjuk is. A 0, az A, a B és az AB vércsoport nagyon is fontos jellemző sajátossága az egyes népeknek. Az amerikai indián őslakók például csaknem kizárólag 0-s vércsoportúak, míg az ázsiaiak inkább B-sek, az európaiak túlnyomórészt A-sok. A torinói lepel alapján Jézus vércsoportja is B-s volt.

Újabban azt hirdetik: az élővilágban igenis vannak alfajok, azaz rasszok, kivéve az embereket! Ilyet mondani nem lehet és nem szabad, mert az csúf rasszizmus. Ám az őstörténet-kutatásban más tilalomfák is vannak. A legelső ezek között a nép fogalma.

Egészen tudománytalan, ha valaki azt merésze állítani, hogy az azonos nyelvet beszélők, az azonos hagyományokat ápolók, az azonos földrajzi tájban élők, az azonos múlt- és mi-tudatú emberek, az azonos népet használok egy népet alkotnának. Erről szó sem lehet, kiáltozzák szerte a világban a hangadók, hiszen a nép állandóan változó társadalmi jelenség, egy szaporodó heterogén közösség (!), sőt, a nép nyelve is változik,

egy nyelv nem azért marad fenn, mert sokan beszélik (?!), a testi és kulturális jegyek pedig semmit sem mondanak. Ezek tehát nem etnospecifikus jegyek, a hivatalos álláspont szerint. Így hiába van (egyelőre még) magyar nép (nemzet), hiába mondják rólunk az írott források, hogy a magyarok Keletről jöttek, ebből visszafelé nem szabad semmiféle következtetést levonni, mert hiszen a népcsoportok a nyelvet cserélik, a népneveket össze-vissza használják (szkíta, hun, türk, hungar), a hitvilágot a környezetük határozza meg, a kultúra átvétel. Pedig hát a kultúra szó a colere, cultum = építeni, megművelni szóból ered, tehát éppen azt jelenti, hogy egy nép saját maga alkotja meg, építi fel – számos elemből – a maga kultúráját!

Minden igazán és komolyan érdeklődő ember számára régtől világos, hogy a mai magyarországi hangadó kutatók mellett létezik egy nemzeti történész-régész-antropológus gárda, amelynek tagjai számára értékesebb az igazság keresése, mint a kecsegtető karrier csábítása. Mivel azonban mi kevesen vagyunk, nagyon kevesen, ezért egyre többen kívánnak csatlakozni az autodidakták és az ún. dilettánsok közül, tele jó szándékkal és túlfűtött nemes hazaszeretettel. Ennek pedig komoly árnyoldalai is vannak. Ezek az őstörténet-kutatásunk nagy buktatói.

Hosszú évtizedek óta valljuk és hirdetjük mi is, hogy sem a temetkezési szokások, sem a viselet, sem a fegyverzet, sem a tárgyi eszközkészlet nem etnikumjelző egyetlen korban sem, ez azonban nem azonos a fentebb ismertetett hivatalos tétellel. Az azonban igaz, hogy egy sírban nyugvó halott csontjai vagy hamvai nem beszélnek, nem tudhatjuk meg tehát, miről mit gondolt az illető az életében, s ezt milyen nyelven tette. Ez valóban kőkemény tény. Ezért volt a história világában hidrogénbomba: a genetikai régészet megszületése. Minden komoly történész, régész, antropológus előtt nyilvánvalóvá vált, hogy ez az archeogenetika a história csodafegyvere, hiszen a fosszilis csontok is őrzik az eltemetett génjeit (DNS/DNA = dezoxiribonukleinsav), s ezt ki lehet nyerni a csontokból, habár nem könnyen. Így megtudható, az anyai ágon öröklődő mitokondriumok és az apai ágon továbbadott Y kromoszóma elemzése révén, az egyes népcsoportok származása, vándorlása, rokonsága, sőt nyelvi összetartozása (Colin Renfrew és Luca Cavalli Sforza kiállt e sarkigazságok mellett). Ezt minden genetikus elismeri, mondván, az ásatag DNS segítségével megtudható az egyének rokonsági viszonya, a populációk rokonsági foka (ezt a kifejezést szabad csak használni a nép helyett, s ez annyit jelent, hogy az ugyanazon fajhoz tartozó, egy helyen és egy időben élő egyedek szaporodási közössége. (Raskó István 2004. március 8-i előadásán hangzott el a Mindentudás Egyetemén, amikor véletlenül sem a család vagy a nemzetség kifejezés szerepelt nála.)

Különösen élesen bírálják a finnugor rokonságot cáfoló eredményeket. Szól a régi nóta! – gúnyoskodnak a főkorifeusok. A finnugor nyelvű népességre jellemző, apai öröklésű ún. TAT-C polimorfizmus (az ún. uráli migrációs marker), amely nagymértékben jellemzi a finneket, az észteket, a vogulokat, az osztyákokat, a mordvinokat és a lappokat, ugyanis nincs meg sem a recens magyar, sem a csángó mintákban, illetve a recens erdélyi (korondi) száz mintából csak egyetlen egyben volt meg. Megvan viszont a belső-ázsiai jakutok és korjákoknál is. Az tehát bizonyos, hogy a mai magyarság ősei

soha, semmikor nem éltek együtt az ún. finnugor nyelvű népekkel. De hát ez botrányos megállapítás! Ez ellen tenni kell.

Lassan a közvélemény előtt is ismertté vált a genetika fontossága. Seminoék 2000-ben közzétett, nagy szenzációt jelentő cikke után, illetve a kaliforniai egyetem kutatóinak (Wilson) sikerei (1984) után 17 évvel, 2001-ben, létrejött végre az MTA Régészeti Intézetében egy önálló PCR-laboratórium. Így az országban már két helyen végezhetnek DNS vizsgálatokat, Szegeden, az MTA Szegedi Biológiai Központ Genetikai Intézetében, Raskó István vezetésével, ahol 1994 óta dolgoznak régészeti csontanyagon, és Budapesten a Régészeti Intézetben. Ebben a két intézetben folytak, s részben folynak a magyarság eredetére vonatkozó genetikai vizsgálatok, amelynek – láthatóan – az volt az egyik fő célkitűzése, hogy a magyarokra még ma is nagyon magas százalékban (60 %, másoknál ennél kisebb az érték: 30%) jellemző EU19-es haplotípus (M17-es mutáció, illetve R1a1, ún. sztyeppei haplocsoport) etnogenetikai szerepét eljeleníték. Ugyanis ez egy eurázsiai marker, amely Közép-Ázsiában (kirgizeknél, tadzsikoknál, ujburoknál, s kisebb részben a kazakoknál), valamint Indiában erősen jellemző, noha másutt is megvan, lényegében az Altaj és a Kárpát-medence között, Nyugat-Európában azonban ritka. Ez az európai férfi lakosság Y kromoszómája alapján felállított csoportosítás révén jött ki.

Minden komoly kutató számára nyilvánvaló, hogy a genetikai kutatásokat úgy kell végezni, hogy a fizikai antropológia eredményeit is messzemenően figyelembe vesszük az összegző értékelésnél. Igenis sokat jelentenek a mai törzsökös magyarság embertani jellemzői, valamint az ásatag csontvázak (különösen a koponyák) morfológiai (embertani típusainak) bemutatása. Itt jegyzem meg, hogy az akadémiai kutatók soha, egyetlen munkájukban sem hivatkoznak a magamfajta kollégáikra, ami indulati alapon magyarázható. Az azonban semmivel sem menthető, hogy a közel 33 ezer magyar embert megvizsgáló Henkey Gyulát soha senki meg nem említi, aki szerint a mai magyar lakosság 52,2 %-a közép-ázsiai embertani típushoz tartozik (turanid, pamiri és kászipi) és csak 4,6 %-a ún. finnugor típus. Mindenki számára feltűnhet, hogy az EU19-es marker 60 %-a és a Henkey- féle 52,2 % nagyon közel van egymáshoz! Mivel ez az M17-es marker legalább 7500 éves (mások szerint 15 ezer éves), hordozóiban a szkítákat és a hunokat, valamint a mongolokat, illetve az elődeiket is feltételezhetjük. S ezt annál is inkább megtehetjük, mivel a szkíták is europidok 76 %-ban, de a hunok közt sem volt ritka (11 %; többek között a Mongóliában feltárt Egin Gool-i királysírban nyugvó szkíta-hun férfi is szőke és magas termetű europid volt, hasonlóan a tuvai Arzsán 2. szkíta királyi párjához).

Ezért volt nagyon jelentős az ún. honfoglaló magyar sírok csontanyagának vizsgálata, illetve a vizsgálatok megkezdése. Több ezer csontváz közül választották ki a vizsgálandó 160 csontmintát (79 + 57), amelyekből 136 esetben sikerült mintát kinyerni, de csak 68 esetben tudták az ősi mtDNS-t kimutatni. Itt is meg kell jegyezni, hogy a különböző közleményekben más és más esetszámról beszélnek a szerzők. A recens vizsgálatoknál is pl. egyszer 231 magyar férfit mondanak, máskor 197-et, ebből 100 magyar,

97 korondi székely; más helyen 132 magyar és 99 székely férfit és 113, ill. 84 székely nőt mondanak. Biztosnak látszik, hogy 197 nőtől vettek mintákat. Végeredményben, ebből a 68 csontmintából azt hozták ki, hogy 1/ a IX. században ide jött honfoglalók lényegesebben kevesebben voltak, mint az itt talált lakosság; 58 %-uk és 36 %-uk volt ázsiai; 2/ a mai magyarság genetikailag teljesen belesimul a környező indoeurópai népekbe, semmiben sem különbözünk sem a szlávoktól, sem a germánoktól, de még a sémi zsidóktól sem. (197 recens minta volt, amelynek azonban etnogenetikai értéke nulla, archeogenetikai értéke pedig relatív!) A magyarság ugyanis az elmúlt 1100 esztendő 35-40 nemzedéke alatt „kihígult”, azaz elvesztette csaknem minden ázsiai jellegzetességét (a maradék 16 %). A zsidók azonban, noha a férfiak és a nők eltérő genetikai történettel rendelkeznek, nem hígultak ki /fel/, mert a férfiak csak egymáshoz hasonlóak, a befogadó populációval nem keveredtek sehol a világon, a nők sem keveredtek a befogadó népekkel sehol, de egyik közel-keleti népcsoporttal sem mutatnak rokonságot. E rejtélyes állapot magyarázatát még kutatni kell, mondják.

A mai magyar népcsoportok 84 %-a európai és 16 %-a ázsiai, a mai székelyek 91 %-a európai és csak 6 %-a visel ázsiai jegyeket. Világos tehát, hogy magyar gén nincs! Zsidó gén azonban van. 3/ Az ún. uráli marker (Y kromoszóma alapján TAT-C), amely a finnugor nyelvű manysik, komik, udmurtok, etc. férfi lakosságában 60-70 %-ban van jelen, a honfoglalókban is erős, mert hét, azaz hét mintából (!) négyben megvolt. Egy másik közleményben csak négy mintát említenek, s ebből háromban volt meg (Szabadkígyós és Örménykút). Vagyis: akár négy, akár három esetszám elég ahhoz, hogy világga kiáltsák Raskó Istvánék, hogy a honfoglaló magyarok jelentős része uráli eredetű! Ez a sorozatszám, a kutatók szerint, elégséges bizonyíték erre. Négy, illetve három egyén csontváza az egykori évszázadokban (IX-XI. század) eltemetett több százezer sírból. Itt is meg kell jegyezni azonban, hogy az uráli marker megvan a csuvasok és a tatárok között is, sőt Belső-Ázsiában is: jakutok között 85-100 %, a burjátok között 57 %. Az anyai ágú mtDNS alapján a recens magyar nők 47 ill. 37 %-a európai és csak 17 %-a ázsiai. Itt is megjegyzést kell tennem, mivel a kutatók nem teszik világossá és érthetővé, hogy a nemzetközi genetikai kutatásokban használt betűjelek nem mély tartalmak kifejezői, hanem egyszerű nőnevek: H = Helena; V = Velda; T = Tara; K = Katrine; U = Ursula, amelyekhez sorolt haplotípusok különböző korokban alakultak ki (45 000 és 12 000 év között). Nem varázslatról van tehát szó!

Raskóék állításai prekoncepción alapuló tendenciózus megállapítások, ám kellő és gondos kritikával az adataik mégis használhatók. Nyilvánvaló ugyanis, hogy a X. századi, 28-35 millióra becsült Európában, egy százezer főnyi (vagy netán csak 15 ezer főnyi!) magyar népcsoport nem maradhatott volna birtokosa egy 340 000 km²-es Kárpát-medencének, s a magyar nyelv sem maradhatott volna meg, s nem válhatott volna uralkodó nyelvvé a XIII. századra, amikor Európa népessége már elérhette a 73-75 milliót. A Magyar Királyság lakosainak a számát ekkor 3 millióra becsülhetjük! Ha a magyar nyelv több ezer év alatt nem változott, miért szabad feltenni, hogy a génállományunk, hatalmas idegen tömegek beolvasztása révén, legalább 12-szer módosult

(Gáspár Róbert számításai szerint). S mindig csak a kárunkra. Itt is meg kell jegyeznem, hogy a Szent Korona Szabadegyetem egykori hallgatói között is többen vannak, akik igen komolyan foglalkoznak az archeogenetikai közleményekben foglaltakkal, s nem egyszer felfedik a hamisságokat (Kristóf Zoltánt emelném ki).

Lehet-e alapja annak a feltevésnek, hogy a Kárpát-medencében évtízezredek óta lakhattak hajdani eleink? Van-e bizonyítéka annak, hogy a Kr. sz. utáni IX. században ide keletről magyarok jöttek? Igazolható-e, hogy a Kr. sz. utáni időktől jelen lehettek itt ősmagyar nyelvet beszélő népcsoportok? Szkíta kori maradványok, hun kori szarmaták, avarok etc.? Jelen ismereteink szerint, biztos választ egyik kérdésre sem tudunk adni, de van esély arra, hogy egyszer majd választ kaphassunk. Ám ehhez rengeteg vizsgálatra van szükség az archeogenetika területén is. Ma sem X. század előtti, sem XI. századi mintasorozataink nincsenek! Annyi látszik biztosnak, hogy a mai magyarok 13 %-a a honalapító őseink leszármazottja, a honalapító elődeink viszont 23 %-ban jelennek meg a mai magyar népességben. A mai népesség, egyetemlegesen 80 %-ban, a paleolit-kori lakosság leszármazottja, 20 %-ban a neolitikus bevándorlók utódai. A Kárpát-medencében is alapvető volna a teljes embertani anyag szériás vizsgálata, a kialakult kerámia-osztályozású ún. régészeti kultúrák tipológiai hasonlításai helyett. Minden irányban nyitottnak kell lennünk, mert számtalan, ma még nem is álmódott lehetőség igazolódhat be.

(Elhangzott Budapesten, a Stefánia palotában, 2011. január 29-én.
Megjelent a Kapu 24 (2011) 2. szám, 35-37. oldalon.)

Országos Széchényi Könyvtár

Középkori jogfosztások a Szent Korona országában?

Ha azt nem is állíthatjuk, hogy manapság az ország az alkotmányozás lázában ég, annyit azonban talán szabad mondanunk, hogy a szokásosnál nagyobb figyelemmel fordul a magyar és a nem magyar közvélemény a magyar alkotmányba foglalandó alapelvek felé. Változik-e majd az új magyar alkotmány a lényegi kérdéseket illetően? Vagy marad régiben a bús magyar élet? Elfeledhetjük-e a rosszlemkű sztálini irományt, vagy csak szóvirágokkal leszünk gazdagabbak? A bejelentett március 15-i alkotmányozó nemzetgyűlés vajon törli-e a holokauszt-tagadás és a kommunizmus rémtetteit tagadók büntethetőségét? Visszatér-e az ősi jog? Visszatér-e a népfelség elve?

Az alkotmány: alaptörvény. Különösnek mondható tehát, hogy a legrégebb magyar szabályok – eltérően a nyugat-európaiaktól – nem lexek (törvények), hanem decretumok (rendeletek) voltak, amelyeket a király adott ki: „Én, Magnus király elrendelem királyi határozattal...” Csak feltételezzük, hogy a királyi rendeletek kiadását megelőzte a királyi tanács (regalis curia) ülése, ahol az egyházi és világi főemberek, a szokásjog alapján hoztak határozatokat. Természetesen kellett, aki leírja a rendelkezéseket. Egyikről-másikról tudunk is, például Kálmán király törvényeit Albericus írta le, aki még azt is bevallotta Szerafin esztergomi érseknek, hogy nem ismeri jól a magyar nyelvet, így a tanácsbéliek szavait félre is érthette.

A bíróságokon érvényesülő szokásjog első írott feljegyzése csak 1350-ből ismert, az első ún. teljes jogkönyv azonban Werbőczy István Tripartituma. A korábbi jogkönyvek egy-egy város vagy nemzetiség szabályrendeletei. A legelső a selmeci jogkönyv a XIII. századból, majd az iglói következik, s 1370-ben kiadják a Zipser Willkühr-t, a szepesi százszok jogkönyvét. A legértékesebb azonban, az 1400-as évek elején lejegyzett Ofner Stadtrecht, a Budai Jogkönyv, a maga 441 fejezetével.

Az alkotmány és a törvények azt rögzítik, kinek mit szabad és mit nem szabad tennie élete, működése során, s ha nem úgy cselekszik, vétke, bűne szerint milyen büntetésben részesül. Ne feledjük azonban, hogy a középkorban a társadalom két nagy részre oszlott: a szabadokra és a szolgákra. Minden kérdést ezen alapelv szerint kell megítélnünk. Ugyanakkor alapvető a keresztény egyház kánonjoga, amely szigorúan megszabta a hitéletet és a papok hatalmát mind a szabadok, mind a szolgarendűek között.

Az újkori történelemszemlélet egyik legsúlyosabb alaptétele az, hogy bizonyos népcsoportokat nyelvi, másokat pedig vallási alapon különböztetnek meg, s ebből vonnak le igen kemény, sokszor drámai következtetéseket. Mindenki számára nyilvánvaló, hogy a németek (svábok), a horvátok, a rácok (szerbek), az oláhok (románok), ruténok, a gurálok (lengyelek) az első csoportba tartoznak, míg a zsidók a másodikba. A középkorban ez egyáltalán nem volt magától értetődő felosztás, hiszen a zsidók jogait szabályozó pozsonyi jogkönyv 1371-ben, mint gens judaica-ról szól róluk. A zsidóság igenis nemzet, nem pedig vallási felekezet – állítja sok kutató. A zsidóság mindig a szellemiségében képezett nemzetet, különösen 1948-ig, amíg nem hozták létre Izraelt. De az is

tény, hogy a vallása lett az a nemzeti összetartó erő, amelynek révén két, egyesek szerint háromezer év óta meg tudta őrizni különállását és hihetetlen hatalmát.

Most két idézet következik Alexander Szolzsenyicintől, akinek két kötetes Együtt. Az oroszok és zsidók a cári birodalomban és a Szovjetunióban című munkája (magyarul az Allprint Kiadó adta ki 2004-ben) bizonyos körökben akkora felháborodást váltott ki, hogy egyesek szerint: „Szolzsenyicin ezzel a könyvvel, egyszer és mindenkorra kiírta magát a világirodalomból!” Ugyanakkor ez az első könyv, amelyben egy olyan felhívás szerepel, amilyent én soha, egyetlen más könyvben sem olvashattam eddig: „Fokozottan felhívjuk a figyelmet, hogy idézetek önkényes kiragadása a műből, ellenkezik a szerző és a kiadó szándékával!” Lehet-e idézetet nem önkényesen kiragadni? Akkor idézünk, ha valamit ki akarunk emelni, ha valamilyen gondolatot különösen fontosnak tartunk a magunk, vagy mások számára. Ilyenek az alábbiak is: „A világtörténelemben a kicsi, de erőszakos zsidó nép szerepe kétségbevonhatatlan, sőt jelentős. Mindazonáltal ez a szerep történelmi talány marad mindannyiunk számára.” (I. 484.) „Bárkit antiszemita-nak bélyegezhetnek, aki csak kiejti a száján a ‚zsidó’ szót, vagy akár a legártatlanabb megjegyzést teszi a zsidók valamely sajátosságára... a zsidók valóságos tabuvá váltak, s ez a leghalványabb kritikákat is lehetetlenné teszi...” (I. 536.)

Mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy Szolzsenyicinnek igaza van, a kockázat manapság is nagy, mégis, vizsgáljuk meg a zsidóság helyzetét, szerepét és sorsát az elmúlt ezer esztendő alatt. A történetkutatónak ugyanis az a dolga, hogy harag, félelem és részrehajlás nélkül vizsgálódjék.

Igaz-e tehát az az állítás, hogy a zsidókat minden korban üldözték és jogfosztottként kezelték, s ebben nem különbözött a Szent Korona Magyar Királysága sem? S mindezek alapján jogos és indokolt volt, s maradt a zsidók kiemelt védettsége és pozitív megkülönböztetése? Határozottan kijelenthetjük: ezek az állítások nem igazak!

Hágár országában, vagyis Magyarországon, I. István király 56 kapitulumja közül egyetlen egy sem foglalkozik a zsidókkal, holott jelentős mértékben vettek részt már ekkor a kereskedelemben, kivált a nemesfémek adásvételében. Ők voltak a Mainz és Magyarország közötti fémkereskedelem lebonyolítói már I. András királyunk korában. Szent László király 1092-ben, a szabolcsi zsinaton csak azt tiltotta meg, hogy a zsidók keresztény feleséget válasszanak maguknak (10.), és arról rendelkezett, hogy vasárnap ne dolgozzanak, mert ezzel megbotránkoztatják a keresztényeket (26). Az édesapja, I. Béla király a vásár napját vasárnapról szombatra helyezte át, melynek volt zsidóellenes éle, hiszen így nem vehettek részt a hasznos adó kereskedésben, de drákói szigorrról nincsen szó. Kálmán dekrétumából tudjuk, hogy szabadon rendelkezhetek birtokokkal, szántófölddel, sőt le is telepedhettek a püspöki városokban (75.). Az 1100. évi esztergomi zsinat is csak a húseladást és a rabszolga-kereskedésüket tiltja meg (63-64.), mivel az európai rabszolga-kereskedelem a XV. századig döntően a zsidók kezében volt. A Nyugat-Európában lezajlott zsidó pogromok a Magyar Királyság földjén nem mutathatók ki, noha 1096-ban van utalás rá.

Mégis felmerül a kérdés: hogyan és miért alakult ki igen komoly ellenszenv a zsidókkal szemben a keresztény lakosság köreiben, amikor – noha általában szabadok

módjára élhettek, fegyvert viselhettek, megtarthatták ősi szokásaikat – valóságos jog-egyenlőséget csak évszázadok múlva kaptak? Ilyen értelemben tehát jogfosztottságról is beszélhetünk.

Az Aranybulla (1222) határozottan fogalmaz: „Kamaraispánok, pénzverők, sótiszték és vámszedők... zsidók ne lehessenek!” (24.) Az 1233-as beregi egyezmény még keményebb: Zsidókat és szaracénokat ezután nem állítunk kamaránk, a pénzverés, só ügyek, adók vagy más közhivatalok élére, sem nem rendeljük őket az ezek élén állók mellé, s valamely csalást nem követünk el, amely folytán ezek a keresztényeket elnyomhatnak. Úgyszintén egész országunkban nem fogjuk megengedni, hogy a zsidókat és szaracénokat valamely állami tisztség élére állítsanak. (1.) Úgyszintén intézkedni fogunk, hogy a zsidókat és a szaracénokat ezután bizonyos jelekkel különböztessék meg és válasszák el a keresztényektől. (2.) Úgyszintén nem fogjuk megengedni, hogy zsidók és szaracénok keresztény rabszolgákat vásároljanak vagy bírjanak. (3.) ... ha mégis megteszik, minden vagyonuk elkobzásával bűnhődjenek. (5.)

Az 1279. évi budai zsinat 125. §-a kimondja, minden zsidónak vörös köpenyt kell hordania, rajta sárga folttal, valamint hegyes kalapot, amelyen angyalok rajza van. A deportatione capucii-t, azaz a vörös foltot mindig viselniük kell!

Az ortodox zsidók megtagadták Jézust és a Szűzanyát, leköpdösték a feszületet. Ugyanakkor kezdettől hirdetik Jézus és Szűz Mária zsidó voltát, valamint az apostolok zsidó származását is, Lukács evangélista kivételével! S azt se feledjük, Jézus nem a görögök vagy a rómaiak közé ment, hanem a zsidók közé!

A zsidóság mindazonáltal tehetségesen és ügyesen használta ki azt a dogmatikus keresztény tételt, hogy Jézus Krisztus követői kamatozó pénzügyletekkel nem foglalkozhatnak. Így a kamatvétel és a zálog eladás szinte kizárólag a kezükbe került, aminek következtében jelentősen meggazdagodtak. Ez kettős következménnyel járt. Egyrészt az uralkodók szívesen vették a zsidó telepesek bejövetelét, például IV. Béla király 1245 táján sok zsidót telepített le Budán, ahol előbb a Szent György térnél volt utcájuk, később a mai Táncsics utca lett a Zsidó utca, sőt 1251-ben kibocsátotta a zsidóság szabadság levelét, amelyben szabad vallásgyakorlásukat, kamaraszabadságukat szavatolja. Főbenjáró ügyeikben csak a király ítékezhet, egymásközi jogvitákban, a zsinagógájuk előtt a maguk bírái hozhattak ítéletet. Mindezért cserében a census judeorumot kellett megfizetniük Az uzsorát (usurpa) is megengedték nekik, amely miatt a köznép kétségtelenül megutálta őket. E tekintetben, az ókortól a XX. századig, azonos vélemények tömege olvasható a forrásokban. A cári Oroszország minisztere, Gyercsávin 1800 táján így fogalmazta meg a véleményét: „Ha a legfelső isteni Gondviselés kifürkészhetetlen szándékai szerint életben kívánja tartani ezt a kártékony erkölcsű népet, nem törölvén el őket a föld színéről, akkor ők is azon uralkodói jogar alá kell, hogy tartozzanak, amely alá szenvedni rendeltettek.” (I. 62)

A XIV. században akkorára nőtt az ellenszenv a zsidókkal szemben, hogy Nagy Lajos király 1360-ban kiűzte őket a Magyar Királyság egész területéről, értékes kőházaikat elkobozta, mivel hiába próbálta őket keresztényekké tenni. Ez egyébként nem is

lehetséges, ma már jól tudjuk. A kikeresztelkedett zsidó is zsidó marad. Nagy Lajos is négy év múlva visszaengedte őket, mert kellett a pénzük.

A Budai Jogkönyv azonban hüen tükrözte a középkori közhangulatot. „A zsidók, ez a galád, nyakas, bűdös, Istent eláruló népség, minden boruk után, ami vásárolt vagy lejárt zálog révén, a tulajdonukba került ingatlanon terem, fizessenek adót, a várossal együtt. A másoktól vásárolt bor után is megint a zsidók fizessenek adót, s ne azok a keresztények, akiktől a bort megrendelték...” (191.) „A zsidók uzsorájáról nem akarok semmit sem mondani, mert nekik a parancsolat értelmében a keresztényekkel együtt dolgozniuk kell, és nem uzsorát szedni másoktól. Aki ezután uzsorát ró ki, vagy még másikat is vesz, az az utolsó ítélet napján felel ezért.” (192.)

Ez, valljuk be, nem túl kemény rendelkezés az uzsora ellen. „A zsidók viseljenek olyan ruhát, amelyről fel lehet ismerni őket: az egyéb ruházatuk felett egy piros köpenyt és rajta jól látható helyen egy sárga foltot, amelyet nem szabad eltakarniuk. És semmit ne vigyenek a keresztények közé se közelebbre, se messzire. Ami lejárt zálog a kezükben van, azt hetente egyszer a Zsidó utcában árusítsák, ha azonban másutt kapják rajta őket ezen, a bíróság kobozza el tőlük mindazt, amit árulnak.” (193.) „A zsidók az összes birtokukban lévő záloglevelet évente egyszer ajánlják fel a városházán a bíróság előtt, és ezt a bíró tudassa azokkal, akikről a levelekben szó van, nehogy a komisz zsidók gonosz furfanggal megfosszák a keresztényeket a javaiktól. A zsidók által viszatartott oklevelek pedig legyenek érvénytelenek a későbbiekben.” (196.) „A zsidók ne kölcsönözzenek miseruhára, kelyhekre vagy könyvekre és kazulákra, sem semmire, ami a templomban használatos.” (197.) „Egyetlen külföldi vagy vendég se adja el áruját zsidónak, se cserét, se alkut ne kössön vele. Ha a kereskedőt rajta kapják ezen, elveszti a zsidónak eladott összes áruját.” (425.)

Mindezek kétségtelenül jogfosztó intézkedések voltak, de ne feledjük: a Magyar Királyságban volt zsidó jog! Vagyis a zsidók büntetőjogi védelme megvolt. A rendelkezések igyekeztek ugyanakkor a zsidókat fizikai munkavégzésre is rászorítani, amely általában nem járt sikerrel. Egyikük sem adta a fejét például földművelésre vagy kézművességre. Szoltsenyicin idézi Nyikita Hruscsovot, aki hallva, hogy az orosz zsidók legtöbbje nem tért át a fizikai munkára, azt mondta egy alkalommal: „Annyi zsidót fogunk felvenni a felsőoktatási intézményekbe, ahányan a bányákban dolgoznak.” (II.416-417.)

Zsigmond magyar király és német császár nagyon szerette a zsidókat, kivált a pénzüket: a halbe Judensteuert és a Goldener Opferpfenniget, amely régi eredetű adónem volt, szorgalmasan kivetette egész birodalmában. Ugyanakkor megszüntette az 1340-es évektől elharapódzott zsidóüldözéseket. Minden 12. évét betöltött fiú után évi 12 forintot kellett fizetniük. Zsigmondnak évi 20 000 magyar forint jövedelme volt a Judensteuerből. A zsidóknak a középkorban általában kevés ingatlanjuk volt, vagyonuk inkább kötelezvényekben és záloglevelekben volt, amelyek révén a kölcsöneikért min. 15 %-os kamatot szedtek, éves szinten ez az 50 %-ot, sőt ritkábban a 104 %-ot is elérte. Az adózás utáni tiszta átlagjövedelmük egy középkori polgármester évi jövedelmének

hatszorosra volt. Zsigmond minden kiváltságukat többszörösen megerősítette, viszont bevasalta az aurum coronariumot, a koronázási adót is (1413).

A zsidók kezdettől a magyar király kamaraszolgái voltak, akiknek ügyeit az ún. zsidóbíró intézte Mátyás királyig. Ettől kezdve a zsidó Mendel Juda-t nevezte ki Hunyadi Mátyás prefektusnak 1460-ban, akinek családtagi utódai voltak évtizedeken át a prefektusok. Mátyás királyságában, Európában példa nélküli kiváltságokat élveztek a zsidók, akik magyar díszruhákban pompáztak, fegyveresen jártak-keltek. Sőt Mátyás király eltörölte a zsidó jelet is, amelyet azonban II. Lajos visszaállított. Ő viszont, hírhedt pénzrontását Fortunatus-Szerencsés Imre kikeresztelkedett zsidó (eredeti neve Snéor / Senior/ Efraim) főkincstárnokával végeztette el, akit végül – a hatalmas felháborodás miatt, nehogy elevenen megégessék, ahogyan az 1525. évi rákosi országgyűlés követelte – börtönbe csukott. Szerencsés Imrét nagy ellenszenvvel kezelte a budai polgárság is, ezért kiszabadulása után megrohanták a házat, s csak Szapolyai huszárai mentették meg az életét.

A hazai zsidóság már a XIII. századtól sokkal jobb helyzetben volt a Kárpát Hazában, mint a zsidóság általában Nyugat-Európában, ahol Angliából 1290-ben, Franciaországból 1394-ben, Spanyolországból 1492-ben, Portugáliából 1498-ban száműzték őket. Rettegett IV. Iván cár kitiltotta őket Moszkvából, Nagy Péter cár 1702-ben kiáltványban hirdette nézeteit: „Birodalmamban inkább szeretnék pogányokat látni, mintsem zsidókat. Azok mind csalók és szélhámosok.” Nagy Katalin cárnő 1727-ben üzte el őket, elsősorban arra hivatkozva, hogy kezükbe kaparintották a szeszfőzést és a vodkakereskedelmet, s ezzel megrontották a népet.

Nagyon figyelemre méltó, hogy Magyarország a XX. században is ilyen kivétel volt a német megszállásig, amiért cserében, köszönetként, csak szitkokat és megbélyegzést kaptunk.

A török megszállástól kezdve, kétségtelen, megváltozott a helyzet Nyugat-Európában, Közép-Európában és Kelet-Európában is. A magyar lakosság egyre nagyobb gyanakvással figyelte a zsidók működését, hiszen a Magyar Királyságot legyőző törökök szövetségeseinek látták őket. A budai zsidóság 1526-ban, a mohácsi csatavesztés tragédiája után, Szülejmán szultán elé ment és Dunaföldvárnál alázatos örömmel adták át Buda városkulcsait. A szultán hajókon el is szállíttatta a budai zsidó lakosságot, akik azonban hamarosan visszatelepültek. A Vizivárost később Judenstadtnak nevezték. A zsidó lakosság mindvégig a törökökkel rokonszenvezett, s ezért a keresztény hadak nagy vérengzést hajtottak végre köztük, mivel még a katonai ellenállásban is részt vettek. Ez példátlan büntetés volt ellenük.

A középkori Magyar Királyság egész története, ha tárgyilagosan nézzük az eseményeket, nem ad alapot arra, hogy a zsidóság az újkorban, egészen napjainkig, úgy viszonyuljon a magyarsághoz, mint a jogfosztottságukat elősegítő néphez, akit ezért büntetni lehet, sőt kell. A XIX. század elejétől, mondjuk Napóleon korától, felgyorsult az egyenjogúsítás folyamata, de felgyorsult a beilleszkedés, az asszimiláció folyamata is. Ettől az időtől kezdve kezdenek tiltakozni a zsidó nemzet meghatározás ellen, s

hirdetik harsányan a kizárólag vallási különbséget. Holott, csodálatos összetartásuk, bámulatos szolidaritásuk, magasrendű szellemi adottságaik, kökemény érdekvédelmük, s bármilyen veszéllyel szembeni azonnali összezárásuk olyan titokzatos erő, amely csakis nemzetiségi-genetikai gyökerű lehet. Izrael etnikai politikájának ma is ez az alapja. A nemzethez tartozás ugyanis sorsközösség vállalása, amelyet a szellemiség és a tudat határoz meg. A zsidóság kétségtelenül egy hatalmas világnemzet, amely statisztikai ki-sebbségéhez képest óriási szerepet játszik a világ gazdaságban, a világpolitikában és persze a világkultúrában.

Újabb vizsgálódás tárgya lehetne az újkori baloldaliságuk, a materialista bolseviz-mushoz való igen erős vonzódásuk, a választott nép felsőbbrendűségéből adódó ítélke-zésük és bosszúálló elégtételek jogosnak vélt végrehajtásai, mindenfajta bűnbevallás és megbánás nélkül. Ugyanakkor, kétségtelenül valós szenvedéseik kizárólagosságának elismerését is megkövetelik – minden áron. S itt értünk vissza a kiinduló pontunkhoz. A magyar Szent Korona örökébe lépő országunknak ne olyan alkotmánya legyen, amely-nek révén 11 választott ember, az Alkotmánybíróság, korlátozás nélkül irányíthatja Magyarországot. Országunkat ugyanis 20 esztendeje nem a miniszterelnök, s nem az országgyűlés irányítja, hanem az Alkotmánybíróság, amely 1989/90-ben elszabotálta a rendszerváltást. Ez volt az igazi jogfosztás, amely az egész magyar népet érintette, hiszen három alapkérdést elutasított, alkotmány-ellenességre hivatkozva.

A magyar állam nem jogutódja az 1944. március 19 és az 1991. június 21 közötti államnak.

A tulajdonviszonyokat vissza kell állítani az 1944. március 19-i állapot szerint (reprivatizáció).

A kommunista diktatúra bűnöseit meg kell büntetni és 25 évre ki kell zárni a politi-kai közéletből (Zétényi-Takács-féle törvénytervezet).

Ez a testület mindenki felett áll, felette semmiféle fórum nem létezik, s egyetlen tag-ja sem hívható vissza, holott ilyen felhatalmazása e testületnek sohasem volt. Ez a testü-let a legfőbb bűnös abban, hogy ide jutottunk. Az ő „alkotmányozásuk” tette lehetővé, hogy a közvagyon szétlopták és elkótyavetyélték. Most az új alkotmányt nem szabadna ennek a testületnek, az eddig általuk létrehozott alapelvekre építeni, sőt ki kellene mon-dani az Alkotmánybíróság megszüntetését és a parlamentnek alárendelt Kúria vissza-állítását! A Szent Korona-tan ne bokréta legyen az Alkotmánybíróság fekete kalapján, hanem valós garancia minden fajta jogfosztottság teljes megszüntetésére. Azt vallom: aki egyenesen beszél, az nem ellenség, s senki ne is kiálthassa ki annak. S a polgárok ezen jogát védje az új magyar alkotmány.

(Elhangzott Budapesten, a Magyarok Házában, 2011-ben.
Megjelent a Kapu 24 (2011) 3. szám, 36-38. oldalon.)

Üdvözet a haza poétájának!

Ave Cornelius meus!

Kétszáz esztendővel ezelőtt már ránk kiáltott nagy nemzeti költőnk, Berzsenyi Dániel:

Romlásnak indult hajdan, erős magyar!
Nem látod Árpád vére miként fajul?

A méltatlanul mellőzött niklai remete magyarságféltese senkiben sem ég akkora lánggal az újkori magyar költők és írók között, mint Döbrentei Kornélban.

Méltóságunk oda, megsilányult vérünk,
okosságunk hisszük tehetetlenségünk
mert félünk, félünk, félünk,
írmagszakadásig zsarolt véreinket
árvaságra hagyjuk, soha nem védjük meg,
nem évül el a bűnünk.

De nemcsak ez köti össze őket, hanem az Istentől kapott talánerő, értelmünk, lel-
künket elkápráztató tündöklése is. A zseniket azonban a hivatalból kinevezett szürke
eminenciások, akiket Bíró Zoltán szellemi
életünket irányító nyegle senkiknek neve-
zett, soha sem szerették. Makovecz Imre
úgy fogalmazott: nem kíváncsiak, mert
hivatalosan nem férnek be sehová.

A költőóriás Berzsenyit, Vajda Jánost
éppen úgy semmibe vették a kortárs ha-
talmasai, mint az 1651 óta nemességet
kapott Döbrentei család reformkori jele-
sét, Döbrentei Gábort. És a sorsok nem-
zedékről-nemzedékre ismétlődnek. Van-
nak nemzetek, nemzetségek, családok,
amelyeknek túlnyomórészt mellőzöttség,
nemtelen méltánytalanság és szenvedés
jut osztályrészül. És mégis vállaljuk, és
mégis meghátrálás nélkül verekszünk esz-
méinkért, igazunkért, megmaradásunkért.
Mert soha sem szabad feladni! – hirdeti
Döbrentei Kornél, drága testvérem, nagy-
ra becsült barátom, lángelkű példaképem,

Döbrentei Kornél

magányos bozótharcos-társam. Ő is vállalta, én is vállaltam a mellőzést, a megbélyegzést. Mennyire igaz, amit mondott: Úristen, mire vihettem volna, ha nem itten születek a magyar Golgotán? A jelenkori, súlyosan megtizedelt, magyar középosztály nemzeti értelmiségének tagjai közül senki sem áll oly közel hozzám, mint szeretve tisztelt Druszám, ezért róla szólni, számomra nagy megtiszteltetés.

Históriás ember vagyok, így hát nekem is utalnom kell az időpont és a hely történeti jelentőségére. Mégpedig őszintén, tudva és vállalva Döbrentei Kornél sarkigagságát: aki a magyarság érdekében igazmondásra mer vállalkozni, az kardélre hányatik.

2007-ben Szörényi Levente azért választotta július elejét az általa alapított Árpád-pajzs kitüntetés átadására, mert egyre inkább feledtetni kívánják velünk, mit köszönhetünk Árpád nagyfejedelemnek, a honszerző vitéz és nemes férfiúnak, aki nekünk Hazát adott, s azt a 907. július 5-7 közötti csatában meg is védte. Igaz, nem ezt a mai, szűkre szabott, maradék országot, hanem az igazi Kárpát-hazát, amelyet 91 évvel ezelőtt elvettek tőlünk. S a többség akkor is, azóta is hagyta, hogy így legyen, hogy így maradjon. Azért Kárpát-medence, hogy fájják ez a keserves tájék.

De az igazi emberi értékektől megfosztott tömegtől mindig elkülönült egy embercsoport, amelynek tagjai harcoltak, cselekedtek, s magukat mérlegelés nélkül feláldozták. Igen, a Hazáért!, bármilyen gúnyosan is kerepelik az idegenszívű balliberálisok ezt a szent szót. Így tettek a Döbrenteiak is. Kornél nagyatyja, ezredesként, a Székely Ha-

dosztály tisztjeként 1918-ban, édesapja hivatásos katonaként a második világháborúban, a brjanszki erdőben. Még a Szent László hadosztályba is jelentkezett. Tudták, és mi is tudjuk, a tét hatalmas: megtarthatjuk-e történelmileg örökölt és belakott hazánkat, avagy véglegesen és végzetesen kiszorulunk innen? Ha a történelmünket elorozzák, ha nagy múltunkat meghamisítják, már félig ledöfték bennünket. A költő kardja a toll, de a történész pennája sem lehet más. Különben csak altájéki nyalóka lesz mindkettő.

Az Árpád nagyfejedelem életében lezajlott pozsonyi csata (Pozsonyt már 1001-ben írott forrás említi Poson alakban, míg Bratislava csak 1837-től létezik), sorsdöntő győzelem volt. Különös, hogy például az „Árpád-kor há-

Árpád pajzs
díjátadó ünnepség

Révkomárom (Szlovákia)
2011. július 2. szombat, 11.00 óra

borúi“ (1986) című kötetben mindössze hat sor szól róla, a 955. évi augsburgi csatavesztésről viszont hat oldal! Hadd okuljon a magyar gyermek és felnőtt, hogy milyen semmit érő ez a nép, hogy mennyire elverték bennünket. Pedig a Kárpát-medencére törő idegenek, a mongol hadjáratokig, soha sem tudták elfoglalni Magyarországot. S 1242-től 284 éven át ez így maradt.

A nyugatiak hódító háborújával szemben, kétségtelenül önvédelmi harcot vívtak Árpád harcosai, ezért elfogadható a pajzs, mint védőfegyver, Árpád jelképeként. A magyar hadművészetben azonban a XII. század előtt, elsősorban a támadó fegyverek voltak a meghatározók. Gondoljunk csak a világra szóló európai hadjáratokra. A feltárt sírokban nem is fordul elő egyetlen esetben sem pajzs vagy annak bármiféle maradványa. Nyilvánvalóan, mint a szkítáknak, mint a hunoknak, s mint az avaroknak, a mi őseinknek is voltak nehézpáncélos alakulatai, ám a túlvilági útra láncinget, vértet, sisakot, pajzsot nem vittek. A görögök kerek pajzsa (pelta), majd a későbbi ovális clipeus éppen úgy, miként a rómaiak és a germánok nagy pajzsai (scutumok) bőrből, fából, vászonból készültek, amelyeket ércvasalásokkal és díszítványokkal látták el. Közepére tették a köldököt (umbo). Sokszor belül felírták a viselője nevét és csapatszámát is.

Hiába emelték pajzsra Árpádot, ez perzsa, bizánci és germán szokás volt, s a kazárok és a birodalmukba tartozó (de egyáltalán nem kazárszolga magyarok is, amiként ezt sulykolják belénk másfél évszázada), csak azért vették át ezt az idegen szokást, hogy megmutassák a világnak, az ő nagyfejedelmek is éppen akkora urak, mint a perzsa sahinsah vagy a bizánci császár. Ugyanezt fejezte ki a pendiliumos magyar Szent Korona is.

A Duna bal partján, Révkomáromban vagyunk, s ez a hely is, miként az előző helyszínek is, több mint jelkép. Jelzés, fellőtt világító rakéta mindazok számára, akiket még nem tudtak saját nemzetük ellen fordítani. Ez a föld is a mi földünk volt és maradt. Eleink temetői lettek a határjelző oszlopok.

Soha nem ott ér véget a haza
de oszthatatlan tovább honul
a televény alatt, akkor is ha
elsüppedt haranglábakon biceg
az emlékezet, anyaföld göröngyülj
menekítőn a balladákat
csikorító csontok fölé, óvd meg
a sírokban telelő múltat.

Anonymus is megemlíti Komáromot Camar alakban. E földben nyugszik Ketel és Alaptolma földi maradványa. S persze nyelvészeink durva csalafintasága, hogy Komárom neve a szláv szűnyog jelentésű szóból vezetendő le. Mert minden magyar szót le kell vezetni valamilyen idegen nyelvből. Mi mindent átvettünk valakiktől, nekünk saját értékeink nem lehetnek. Komárom európai hírnevét – kétségtelenül – a XIX. században megépített monumentális erőrendszérének köszönheti, amely 1807 és 1877

között épült meg, s lett az Osztrák-Magyar Monarchia legnagyobb erődítménye. De nekünk nem ezért megbecsült nemzeti kegyhely. Hanem azért, mert 1849 szeptemberében Klapka Györgyék itt nem tették le feltétel nélkül a fegyvert. Emelt fővel, méltósággal vonult el 30 ezer ember, akiket a Rákosi-Róth-Csermanek-Kádár-előd, a vérengző Haynau nem bánthatott, mint Aradon tette. Milyen szép lenne, ha most is szólna Egressy Béni Klapka-indulója, s ha láthatnánk Lipovniczky István komáromi plébános tábláját, akit bitóra akart küldeni Haynau, hazafias prédikációi miatt. Döbrentei Kornél joggal kesergéi kérdőn: bitófamankóidon hová igyekszel, ország?

S miért feledték a felvidékiek a Komáromban 1919. május 1-én, a cseh legionáriusok által lemészárolt 117 magyart, akiknek feltrancsírozott teste még a cseh orvosokat is elborzasztotta? Miért feledtük az 1946-ban Benešék által meggyilkolt, megkínzott, rabszolgának eladott, kitelepített magyar tízezreket? A magyar holokauszt senkinek sem fáj! S hová lett a megmaradt hatszázezer felvidéki magyar? Hová lett a magyarok közötti szolidaritás? Miért nem tudunk felfényleni? Miért csak 80 ezren igényelték eddig a magyar állampolgárságot? Valóban, ma már kutyadolog magyarnak lenni? A sohasem volt-lehetett, kandallómeleg Magyarország valóban elérhetetlen álom?

Az Árpád-pajzsosok hada élharcosokból áll. Vezessétek hát a bele nem nyugvókat, az emlékezőket! Menjetek előre, bár fejjel a falnak, ahogy drága testvérem-Druszám ajánlja, hiszen az ütközés visszhangja erőt adhat a gyáváknak, a meglapulóknak, akik azt hiszik, hogy megúszhatják.

907 júliusában, a pozsonyi csatában a magyarok (Ugri) már nem a dicsőségért (sed non pro gloria), hanem a megmaradásukért (sed salute) küzdöttek, ezért keményen ellenálltak (acriter resistunt). Nyilvánvaló, hogy a pozsonyi csata napja piros betűs ünnepnap kellene legyen Magyarországon, ezzel szemben az emberek többsége nem is hallott róla. Ma sincs kultusza. A keresztre feszített Magyarországot sem 1920-ban, sem azóta nem siratja senki. Magányunk teljesnek látszik, de Döbrentei Kornél és pajzsos vitéztársai csak-azértis-emberek, s kimondják az igazságot, megmutatják az ellenséget: a befogadott idegenszívűeket, akik gyűlölik az őket minden jóval körülvéő magyar hazát. S ezek a lények ki akarják ölni a magyarokból a lelket, a hitet, a múltat, az önbecsülést, az összefogást, a harci szellemet. De nem hagyjuk magunkat:

Fiúk, hová tűnt a virtus, hol lakik,
meddig hátrálunk még, a méhfalig?

Fiúk, figyeljete a Turul madárra, ha nem,
cselédek maradtok, tányérváltók,
Trianon óta nem jártak le a váltók.
Konokul csatát állni, esély s számadás,
Hunor-Magor sarjak, fel s ellentámadás!

Ma azt hisszük, azt véljük, hogy nemzeti kormányunk van. De visszaállították-e az 1896. évi VII. és VIII. törvényt? Ennek első §-a kimondja:

§. A magyar Szent Korona országainak törvényhozása vallásos áhitattal ad hálát az isteni gondviselésnek, hogy Árpád és vitéz hadai által megalapított hazát oltalmába fogadja, fejedelmeit bölcsességgel, népét erővel és önfeláldozó hazaszeretettel megáldotta, és az országot jó és békében segítve, annak lételet ezer éven át, sok viszontagságok között is fenntartotta.

3. §. A törvényhozás a magyar állam ezer éves fennállásának emlékét örök időkre törvénybe iktatja.

Visszaállították-e az 1907. évi XVIII. törvényt, amelyben Árpád fejedelem örök érdemét is törvénybe iktatták? Nem, egyiket sem tették meg.

Szellemi szabadságharcunkban magunkra maradtunk. Valóban tesze-tosza népséggé züllöttünk. Alig van már olyan magyar ember, aki harcra kész. Pedig a világ csak az erőszakból ért. Nincs igazság, csak hatalmi érdek.

Döbrentei Kornél nemrégiben megtalálta igaz párját, Petrás Máriát. Így a megözegegyült, kicsi fiát elvesztő férfi, öregkorára révbe ért. Ha majd bekövetkezik a végzetes sötét, ők már nagyon fényes fogódzókat hagynak maguk után. A Zsoltáros ultimátum (2009) a bizonyáglevél erre. Magyarország kirabolt verem, sírgödörnek tán elég, hazának kevés. Petrás Mária hisz abban, hogy a Jóisten nem fog elhagyni minket soha, én azonban olykor perlekedni merészelek az Úrral, s ha képen vágnak balról, nem tartom oda jobb arcomat is. Mi Kornélok, nem tudunk mindent megbocsájtani, nem tudunk minden bűnt feledni. Nekünk elvárásaink vannak, mert feláldoztuk az életünket.

Keserű gyászomban, amikor magam is szitává sarkantyúzom meggyengült szívemet, jobban értem a költő sorait: megcsomózták istrángját a vérnek, a Duna sem moshatja ki onnan a rögöt. Így lettem mára özvegy. Az Élet valóban átáramlik rajtunk. Elrabolt, tönkretett ifjúságunkat, szétduzt férfikorunkat senki sem teheti jóvá. Az utolsók egyike vagy, drága Kornél Öcsém, a férfiak közül. Kik szülnek ezután új, igaz férfiakat? Te Radnóti Miklósról mondtad, én most Rólad mondom: nagy a Te példád, Korné. A szobád falán függ Édesatyád tiszti kardja, és az 1997-ben megkapott Balassi-szablya. Ezek valók leginkább Hozzád! Véded majd maradék népedet ezzel a pajzzsal, de én Neked átadnám még Atila hun nagykirály arany íját is, amely a harc, a küzdés, a meg nem hátrálás jelképe, s egyben vezéri méltóságjelvény.

Szörényi Leventének hatalmas érdemei elévülhetetlenek. Csodálatos alkotásain kívül megtalálta a legérdemdúsabb magyarokat, akiket hadoszloppá szervezett. Isten áldja őt és a Hazát megtartó magyarokat!

(Elhangzott Révkomáromban, 2011. július 2-án,
megjelent Döbrentei Kornél, Az igazság merész áhítása.
Budapest, Kairosz, 2012, 302-309.)

Óh, Szent László, légy hozzánk jó, Légy értünk Istennél közbenjáró.

Mindszenty Gábor, 1868

Somogy megye ékessége, a Magyar Királyság egykor megbecsült szent helye: a somogyvári Szent Egyed monostor, amelyet – XIX. századi előzmények után – 1972 és 2009 között tártunk fel, több méter vastag törmelék alól szabadítván ki a megmaradt romokat és az Álmos-Árpád dinasztia legkiválóbb királyának, Szent Lászlónak (1077-1095) első sírhelyét.

A királyi alapítású bencés apátság 1981-ben történelmi emlékhely, 1991-ben Nemzeti Történelmi Emlékhely lett, 2008-tól, mint kiemelt műemlék került a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága felügyelete alá. Ugyanebben az évben létrehoztuk a Szent László Somogyi Apátságáért Alapítványt azzal a nem titkolt céllal, hogy természetes és jogi személyek bőkezűen adakoznak majd a Kárpát-medence egyik legjelesebb szakrális helyének méltó helyreállítására.

Azt gondoltuk, azt képzeltük, hogy 2010 áprilisa után végre nem leszünk már „a megalázottság fiai” (Reményik Sándor), s közös akarattal, valódi nemzeti összefogással mentjük meg és mutatjuk be hatalmas értékeinket, amelyek megmutathatják Európának és az egész világnak, hogy mi nem a vereségben vagyunk győztesek (Sieger in Niederlagen – írta a magyargyűlölő Paul Lendvai /Die Ungarn. München, Bertelsman, 1999/, kéjjel idézgetve a nyugati forrásokból az irtózatot keltő, ördögfajzat eleinket /schaudererregenden Teufelsgeschlechte/, akik emberhúst és emberi vért zabáló szörnyetegek /blutsaufenden, menschenfressenden Ungeheuern/ voltak).

Eltelt jó egy év, ám boldogító reményeink, bizakodó várakozásaink mintha elakadtak volna. A somogyvári Kupavárhegyen elterülő műemlék együttest kivették a nemzeti emlékhelyek közül, s átadták a községi önkormányzatnak (2011. május 1). A műemléki rekonstrukció tervezése és pályáztatása alig jutott előbbre. A régészeti feltárások folytatása teljesen elakadt. A somogyvári százötvenezer darabos régészeti leletanyag balatonszárszói raktárát felszámolták. A kaposvári volt megyeházából (a Rippl-Rónai Múzeummal együtt) kiköltöztetik a somogyvári kétezer darabos kőtárat.

A történész szakmai hivatalosai megtámadták Szent László király somogyvári sírhelyének hitelességét.¹ Az alapítványunk egymillió forintos tőkéje csak Réthelyi miniszter úr egymillió forintos támogatásával nőtt 2011-ben, amelyet a Somogyvár monográfia kiadásához adott.

A régészeti feltárás szakmonográfiája elkészült. Megjelenése és könyvbemutatója az apátság felszentelésének 920. évfordulójára (1091. szeptember 1 - 2011. szeptember 1.) volt tervezve.

¹ Solymosi László, Szent László király somogyvári sírjának legendája. In: Magyar történettudomány az ezredfordulón. Glatz Ferenc 70. születésnapjára. ELTE Eötvös Kiadó-MTA Társadalomkutató Központ, Budapest, 2011, 125-142.

A tervezett ünnepség azonban a kitűzött időpontban elmarad! Későbbre kellett halasztani. Talán forradalmunk 55. évfordulóján egybegyűlhetünk, együtt örvendeni, együtt ünnepelni.² Nem törődve a nyugatiak minket gyalázó rosszindulatával, sőt lenéző gyűlölködésével.

1100 éve így van ez. Szent László király holtteste egy éve sem pihent a somogyvári bazilikában, amikor II. Orbán pápa 1096-ban levelet intézett

Kálmán királyhoz: „Ezen sátáni üldözés viharai közt a te országod már régen elszakadt az apostoli szék engedelmességétől, és a hamisság fejedelmének /ti. IV. Henrik/ hódolva, a széles úton tévelygett (viae devia seductum est)!”

Igen. A nyugatiak szerint mi magyarok mindig tévelyegtünk. Régen is, ma is. 1919 júniusában Lloyd George egyik főembere ezt mondta: „Megvallom, hogy a magyarok turáni törzsére mindig heves utálattal tekintettem, s tekintek ma is... A büntetés órája elérkezett.”

Vajon feltámad-e Somogyvár? Vajon megvédjük-e múltunkat?

(Megjelent a Búvópatak 10 (2011) 9. szám, 16-18. oldalon.)

Varga Kálmán a MNG főigazgatója, Buzás Gergely régész és Bakay Kornél a könyvbemutató, a Hadtörténeti Múzeum dísztermében, 2011 októberében

² Bakay Kornél, Somogyvár. Szent Egyed-monostor. Somogyvári bencés apátság és védműveinek régészeti feltárása 1972-2009. Budapest. Műemlékek Nemzeti Gondnoksága 2011.

A kőszegi kitüntetés története

Dr. Tóth László
jegyző úrnak

Kőszeg Város Polgármesteri Hivatala
Kőszeg, Jurisics tér 8

Tisztelt Jegyző Úr!

Megrökönyödve hallottam, hogy valamiféle kitüntetésben részesítettek úgy, hogy engem még egy levelezőlapon sem értesítettek, mert a nem nekem küldött rövid SMS egyáltalán nem tekinthető annak. Sem Kőszegen (ahol az egyik városi képviselővel egy házban van a lakásom!), sem Budapesten nem tájékoztattak erről a tervükről, s a november 8-án kézhez kapott meghívó is csak az ún. Királynap műsoráról szólt, meg sem említve a tervezett kitüntetést.

Anyai ágon kőszegi származásúnak tartom magam, ebben a városban jártam nyolc éven keresztül iskolába (1951-1958), itt érettségiztem, majd ide vetett a sorsom „hazai emigránsként” 1977-ben. Abban a megtiszteltetésben részesültem, hogy átvehettem a kőszegi Városi (akkoriban még Jurisich /így ch-val/) Múzeum vezetését.

Rengeteg munkával teremtettük meg a múzeum külső és belső arculatát, többnyire saját erőből, hiszem a megyei múzeumi hálózat tagjaként, nagyon ritkán kaptunk számottevő anyagi segítséget. Létrehoztuk a Városi Múzeum központját a Tábornokházban és a Hősök tornya termeiben, kialakítva egy – akkoriban – korszerű textil-restaurátor műhelyt, egy hatezer kötetes szakkönyvtárat, egy gondosan rendezett adattárat, egy jól kezelhető raktárrendszert.

Az igazgatói dolgozószoba

A múzeum adattára (részlet)

Számos állandó és alkalmi kiállítást rendeztünk, többek között, a Dunántúlon magában álló, céhes és kézműves tárlatot.

Felújítottuk az Öregtorony (Zwinger) épületét, a pinceszinten bormúzeumot kialakítva, s amennyire lehetett, karbantartottuk az egyébként elavult Vármúzeum várostörténeti kiállítását.

A szerény anyagi lehetőségeinket maximálisan kihasználva régészeti ásatásokat végeztünk a városban nyolc helyszínen, az alsó várban három helyen, illetve feltártuk a felső várat (Óház).

A múzeum működésében Kőszeg Város Önkormányzata nem tudott részt vállalni, mert az 1961/62-ben bevezetett centralizmus következményeként sem a múzeum fenntartásában, sem az alkalmazottak kinevezésében semmiféle jogköre nem volt.

Ennek, az éppen napjainkban megszüntetni kívánt megyei hatáskörnek a következtében, csak alkalmanként és közvetve tudott segítséget nyújtani a város a saját múzeumának. Igaz, a város létrehozott egy alapítványt (Kőszeg Kultúrájáért Közalapítvány), amelynek vezetését személyemre bízta. Több ízben sikerült külső forrásból jelentősebb támogatást elnyerni.

A múzeum azonban min-

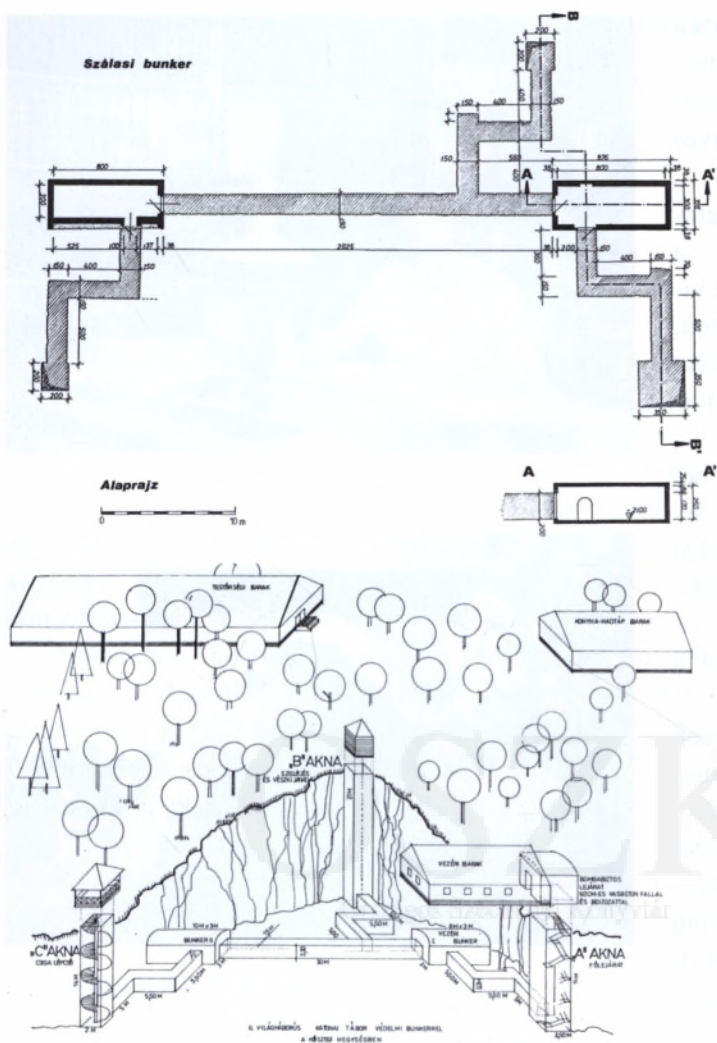
28 éven át dolgoztam itt

*A kőszegi felsővár helyreállított lakótornya,
1996-ban*

Erdészeti múzeumi kiállítás a Stájer házaknál

A kőszegi Szálasi-bunker alaprajza és az elképzelt rekonstrukció terve (H. Reinhoffer Éva munkája)

masztani a cserkészet (Ragyogj cserkészliliom!).

A város kiemelkedően támogatta a felsővár rekonstrukcióját (Óházi kilátó, a kivitelezés Kaltenecker Lajos munkája) 1996-ban, amelyet csak rövid ideig tudott gondozni. Ma sincs gazdája.

Később feltártuk (ugyancsak Kaltenecker Lajossal) az ún. Szálasi-bunkert, majd 2003-ban egy nagy kiállításon bemutattuk az 1920-1945 közötti fegyveres testületek egyenruháit és a kőszegi vonatkozásokat. A mesterségesen szított, gyűlöletkeltő hisztéria következtében 2004-ben a megye fideszes vezetői kényszernyugdíjaztak. Az ellenem folytatott durva hajsza következtében súlyosan megromlott az egészségi állapotom.

Kőszeg város vezető tisztségviselői közül 2004-ben senki, még telefonon sem, köszönt el tőlem, közel harminc esztendő munkám elismeréseként. Amikor új (ugyancsak

den tőle telhető meg tett a városért. Létrehoztuk a kőszegi Polgári Kaszinót, megalakítottuk (elsőként a Kárpát-medencében) a Kőszegi Trianon Társaságot, kitisztítottuk és rendbe hoztuk a Szent Korona Kálvária-hegy alatti bunkerét, emléktáblát helyeztünk ki történelmi események helyszínein, berendeztük a Stájer házaknál az erdészeti múzeumot.

Megteremtettük a kapcsolatot Székelyfölddel és Kárpátaljával, elkészítettünk a városról a „Tájak, Korok, Múzeumok” sorozatban négy kiadványt, valamint kiadtunk két várostörténeti monográfiát (Castrum Kwszug, A középkori Kőszeg). Működtettük a Kőszegi Múzeumi Baráti Kört, a Múzeum Mozit, 1988-ban segítettünk feltá-

fideszes) vezetők kerültek a megye és a megyei múzeum élére, feltámadt bennem a visszahelyezés reménye. Ezzel szemben még durvábban léptek fel a kőszegi múzeummal szemben. Hét esztendőös kínlás után teljesen szétszilálták a Városi Múzeum központját, a Tábornokházat, felszámolva a könyvtárat, a restaurátor műhelyt, a kiszolgáló helyiségeket. Mindazt, amit én (fő segítőmmel: Kun Gabriella textilrestaurátorral) létrehoztam.

A katonai egyenruha-kiállítás után a város vezetői nem határolódtak el azoktól az egyénektől, akik lenácziztak, megaláztak, s már nem is köszöntek.

Tudomásom szerint a városi önkormányzat több alkalommal utasította el (állítólag: egyhangúan) bizonyos csoportoknak és személyeknek, az én kőszegi díszpolgárságomra vonatkozó előterjesztését.

Szeretném mindazoknak az igyekezetét ez úton is megköszönni, akik a velem szemben elkövetett lépéseket méltánytalannak és igazságtalannak tartották és tartják ma is, mégsem tudok mást leírni, mint azt:

a nekem szánt városi kitüntetést nem tudom elfogadni.

Hét éven át mellőztek, a megyei közgyűlés elnöke, beosztottjai, a megyei múzeum igazgatója semmibe vett, Kőszeg város polgármesterei meg sem szólítottak.

A város elnyert egy hatalmas összegű uniós támogatást a vár rekonstrukciójára, az általam negyedszázadon át megálmodott új várostörténeti kiállítás elkészítésénél azonban még szakértőként sem hívtak meg, holott minden eredményemet felhasználták, természetesen hivatkozás nélkül. Rábízták ezt a munkát is, és a régészeti feltárásokat is másokra, többnyire erre a feladatra (is) alkalmatlanokra.

Számomra elegendő elégtétel volna, ha ezt a levelet az önkormányzati testületi ülésen a Jegyző Úr felolvashatná. Ha nem teheti meg, döntésem még inkább helyesnek bizonyul.

Arany János soraival búcsúzom:

Megbocsásson Méltóságok
Nem érzek rá méltóságot.

NON POSSUMUS!

Budapest, 2011. november 13-án

Bakay Kornél

A kőszegi cserkészkiállítás, 1988-ban

Bakay Kornél kőszegi munkássága

1940. május 27-én született Kalocsán.

1977-ben került a Somogy megyei Múzeumok éléről az akkor még Jurisich Miklós elnevezésű kőszegi múzeumba, igazgatóként. A Vas megyei Múzeumok akkori igazgatója, Dr. Bándi Gábor rábízta a kőszegi múzeumi egységek (ekkor még a Chernel-kert is a múzeumhoz tartozott!) irányítását, különösen a Táborkház és a Hősök-tornya arculatának kialakítását. Ez az épületegyüttes ugyanis ekkor lett – a teljes felújítás után – a múzeumi szervezet része, ahova éppen csak beköltöztették és lerakták a gyűjteményi anyagot.

Az ő nevéhez fűződik ezen épületben a Kőszegi kismesterségek és céhek állandó kiállításának ötlete és megvalósítása is. A most is még látható 12 műhelyből 7 műhely teljes egészében az ő gyűjtése (órás, hentes- és mészáros, könyvkötő, fodrász-borbély, szövő, fényképész, kéményseprő), de a szíjgyártó és a kovács-lakatos műhelyek is az újonnan vásárolt tárgyakkal ekkor váltak teljessé.

Múzeumi évei alatt az általa gyűjtött és beletárolt múzeumi műtárgyak száma több mint felét teszi ki a teljes gyűjteménynek.

Létrehozta a gyűjteménycsoportokat (fegyvergyűjtemény, cserkészgyűjtemény, textilgyűjtemény, tűzoltó-gyűjtemény, régészeti-, képzőművészeti stb.) Kialakította a múzeumi dolgozósobákat: igazgatói iroda, titkárság, könyvtárszoba, (melynek egy részében látványraktárt alakított ki, ahol a legértékesebb tárgyakat – valamennyit restaurálva – helyeztek el), előadóterem, fotólabor, textil-restaurátor műhely, természettudományi dolgozósobák stb. Igazgatása alatt a csekély számú szakkönyvtárat igen értékes, több ezres kötetszámú könyvvel gyarapította, melyek jelentős része az igazgatói irodában, az ősnymotatványok a könyvtárszobában, zárt szekrényekben, feliratozva kerültek elhelyezésre.

Mindig nagy gondot fordított a múzeumi műtárgyak gondozására, restauráltatta pl. a kőszegi királyképeket, a Chernel fegyvereket, festményeket. Kőszeg város polgárőrségének 1846-os zászlóját, Kőszeg városának 1805-ös zászlóját, valamint a kőszegi Zeneegylet 1860-ban készült zászlóját, a Szőlő Jövésnek könyvét. Múzeumi gyűjtőmunkája eredményeként került a kőszegi múzeumba, pl. J. M. Kolbe Kőszeg városáról készült metszete az 1800-as évekből, Károli Gáspár bibliája 1840-ből, Chernel István vadászkabátja, Tamásdy Henrik Kőszegi látképe, a Szentmiklóssy-hagyaték 1981-ben, Arany Lántz című ősnymotatvány 1760-ból, mely Ludwig János kőszegi nyomdájában készült. A kőszegi tímárcéh segédlevele 1760-ból, Kempis kalendárium 1924-ből, Szt. Imre kalendárium 1930-ból, Németh Imre kőszegi születésű író hagyatéka, cserkészártyák tömege az egész ország területéről, Altorjai Csoboth Ferenc Kőszeg ostroma című olajfestménye 1932-ből, tűzoltótárgyak (csákány, parancsnoki sisak, tűzoltójelvény verőtt a kőszegi Eisner testvérek sisakgyárából), textiltárgyak tömege, asztali óra Holcer Paula hagyatékából, Torkos László mellszobra, a Heidenreich-hagyaték. Ekkor került a múzeumba a kőszegi Concordia kórus értékes anyaga is.

Az adattári anyagot csaknem teljes egészében feldolgozta, dobozolta, feliratozta. Régészeti ásatásainak anyagát is beletárolva, dobozva, részben lekötve hagyta az utókornak. 1977-ig régészeti leltározás a kőszegi múzeumban nem is volt, a kőszegi vár ásatási anyagát (Holl Imre régész volt a feltáró) is Kőszegre hozatta, s helyezte el a gyűjteményi raktárban.

Régi kőszegi textiliák (részlet)

Igazgatása ideje alatt 5 állandó kiállítást rendezett, a már említett és 1985-ben megnyílt Kőszegi kismesterségek és céhek a Tábornokházban, Képek Kőszeg történetéből 1980-ban a Vármúzeumban, 1996-ban Erdészeti Múzeum a Stájer-házakban, Somogyi Győző: Magyar hősök arcképcsarnoka az Öregtoronyban 2001-ben, Bormúzeum az Öregtoronyban 2002-ben.

Számos épület korszerűsödött ezen idő alatt, a Vármúzeum központi fűtést kapott, korszerűsítették a villanyvezetékét, az Öregtoronyba bevezették a gázfűtést, leszigelték a tetőszerkezetet (a millenniumi kormánybiztos, Nemeskürty Istvántól kapott 10 millió Ft-os alapítványi támogatásból, Kaltenecker Lajos kőszegi vállalkozó anyagi áldozatával) teljesen megújult az Öregtorony pincéje, a Tábornokház irodáiban és raktáraiban beépített szekrények készültek.

Az 5 állandó kiállítás mellett közel 100 időszaki kiállítást rendezett, ezek közül néhány jelentősebb (nem egy országos hírű, pl. a cserkészkiállítás):

- 1978-ban: Bartha László kőszegi festőművész életműtárlata
- 1980-ban: Nyugat-Dunántúl egyházi művészete
- 1981-ben: A velem-szentvidi ásatások
- 1982-ben: Magyar-török harcok. Oszmán-török emlékek Magyarországon
- 1983-ban: Luther emlékkiállítás
- 1985-ben: Ékszerek régen és ma
- 1986-ban: Liszt emlékkiállítás
- 1988-ban: Cserkészkiállítás (Sinkovits Imre megnyitójával)
- 1988-ban: Jáki kőfaragványok
- 1989-ben: Az 56-os forradalom sajtója
- 1990-ben: Régi kőszegi textiliák (Kun Gabriella által restaurált textilekből)
- Chernel István emlékkiállítás

1991-ben: Élet a székely házban

1992-ben: A kőszegi fűvósok jubileumi kiállítása

A koronaőrség és a testőrség díszegyenruhái 1945 előtt

1993-ban: 125 éves a kőszegi tűzoltó egyesület

1994-ben: Trianon emlékkiállítás

1995-ben: Schönbauer Henrik kőszegi szobrászművész kiállítása

1996-ban: Stájer-házak erdészeti kiállítás

1997-ben: Új szerzemények, új eredmények a kőszegi múzeumban az elmúlt két évtizedben.

1999-ben: A dénártól a forintig – 1000 év magyar pénzverése

2000-ben: Honalapító őseink viselete és fegyverzete

2001-ben: Somogyi Győző: Magyar Hősök arcképcsarnoka (Nemeskürty István megnyitójával)

2002-ben: Bormúzeum

2003-ban: Horthy Miklós katonái és Szálasi Ferenc nyilasai

Ezen kiállítások mellett számos nagy múzeumi rendezvényt is megszervezett: 1991. április 4-9 között a Székelynapokat, a 100 tagú szentegyházásfalusi gyermekkórus tagjainak hangversenyével, s a gyermekek kőszegi családoknál történő elhelyezésével.

1992. augusztus 19-20-án az ún. Korona-ünnepség is kiemelkedő eseménye volt a városnak, a magyar Szent Korona másolatával, a koronaőrség, díszőrség felvonulásával. Ehhez kapcsolható, hogy ugyancsak az ő nevéhez fűződik a kőszegi koronaőrzési hely kitisztítása, az emléktábla elhelyezése, ünnepélyes megkoszorúzása évente. Ugyancsak ő helyeztette el az 1919-es vörösteror két áldozatának emléktábláját a temető falában.

Ismeretterjesztő munkája nem csak a kiállításokban mutatkozott meg, hiszen a Tábornokházban, az ún. előadóteremben számtalan előadást tartott vagy tartottak meg-

hívott előadók, egy időben Múzeumi mozi is működött, régi archív filmek vetítésével. Ugyancsak itt voltak a gyermekszakkörök, gyermekfoglalkozások, hisz megalakította az Ifjú Múzeumbarátok Körét, hogy már kisiskolás korban megszerettesse a múzeumot a gyermekekkel.

Mindezek mellett végezte a kőszegi régészeti ásatásokat, a város kü-

Schönbauer Henrik kiállítása

lőnböző pontjain: pl. a védműveknél (Ausztriai-torony, Lombai torony, Csigás torony, Déli kapu), a kőszegi Jurisics téren a Szent Jakab templomnál, a Jurisics vár délkeleti és délnyugati tornyánál, de legjelentősebb munkája a kőszegi Felsővár (Óház) régészeti kutatása, majd az azt követő rekonstrukció (kilátótorony megépítése) Kaltenecker Lajos segítségével. Ugyancsak ők ketten tárták fel a Szálasi bunkert.

Kaltenecker Lajossal a Bormúzeumban 2002-ben

Kutatásainak eredményeit két Kőszeg könyvben (Castrum Kwszug, 1996, A középkori Kőszeg 2001) és több tucat kisebb tanulmányban tette közzé (pl. TKM füzetek: Jurisics vár, Polgárházak, paloták, Középkori védművek, A Kőszegi-hegység műemlékei, nevezetességei, A kőszegi tűzoltóság története stb.). A cserkészetről írt könyve, Sinkovits Imre bevezetőjével, „Ragyogj cserkészliliom!” címmel Budapesten 1989-ben jelent meg.

Számos egyéb tevékenysége vált a város hasznára:

Újjáélesztették a Kőszegi Polgári Kaszinót Dénes Andor tanár úrral.

Létrehozták Kőszegen, az országban elsőként, a Kőszegi Trianon Társaságot, mely a Trianon kereszt gondozója is lett a városban (Kosztra Pál tanár úr és Jahn Gusztáv segítették ebben).

Megalapította és vezette a Kőszeg Kultúrájáért Alapítványt, melynek kuratóriumi elnöke is ő volt.

Az ő kutatásai alapján már az 1990-es évektől a Jurisich Múzeum nevét Jurisics Múzeumként írták, majd a minisztériumban kérvényezte, hogy visszakaphassa a régi Városi Múzeum nevet az intézmény.

2004. május 1-től Dr. Horváth Sándor megyei múzeumigazgató nem tartott to-

A kőszegi felsővár feltárás közben

vább igényt múzeumi munkájára. Mindennemű búcsú és köszönet nélkül küldték el a kőszegi múzeumból. Nehéz szívvel távozott annyira szeretett épületéből, a kőszegi Tábornokházból, annak igazgatói szobájából, az emeleti kutatószobájából. Súlyos szívbetegséget kapott, s bizonyos, hogy sohasem múló fájdalommal gondol vissza arra a bánásmódra, amivel „jutalmazták” azt a 27 évet, amit Kőszeg városáért, annak múzeumiért tett.

1977 – 2003 között rendezett kiállítások jegyzéke

- 1977 Katona Miklós fotóművész tárlata
Virágos Kőszegért
Régi falusi temetők művészete
Geszlér Mária kerámikus tárlata
Textilbiennálé
- 1978 Régi kőszegi kézműves mesterek című állandó kiállítás
Kőszeg és környékének természeti képe című állandó kiállítás
Pincehelyi Sándor grafikusművész tárlata
Derkovits és Dési Huber kiállítás
Bechtold István karikatúra kiállítása
A kőszegi KIOSZ kisiparos bemutatója
Bartha László festőművész tárlata
Lovas Ilona és Minya Mária textilbemutatója
Gecser Lujza kamarakiállítása
- 1979 Polgár Ildikó kiállítása
- 1980 Képek Kőszeg történetéből: helytörténeti állandó kiállítás a Várban
Márton András grafikái
Egy csepp víz című időszaki kiállítás
Nyugat-Dunántúl egyházi művészete
Kelecsényi Csilla és Nagy Judit kiállítása
- 1981 A Velem-szentvidi ásatások
A római borostyánkő-út
- 1982 Molnár Sándor kerámikus kiállítása
Pérelai Zsuzsanna és Solti Gizella textilművészek tárlata
Magyar-török harcok. Oszmán-török emlékek Magyarországon.
- 1983 Bemutató a Savaria Múzeum képzőművészeti anyagából
A magyarországi németek népművészete

Rózsa Anna textiltervező kiállítása

Evangélikus egyházi emlékek /Luther-emlékkiállítás/

Szalay László és Zavadszky Éva kerámikusok kiállítása

Balázs Kálmán és Straub Edit textilművészek tárlata

- 1985 A kőszegi kismesterségek című állandó kiállítás I. része /4 teremben 6 műhely/

Bódy Irén képfestő textilművész tárlata

Kőszeg madárvédelme

Textilbiennálé

Ékszerek régen és ma

- 1986 Válogatás a Szombathelyi Képtár anyagából
Ardai Ildikó és Hauser Beáta textilművészek tárlata
Liszt Ferenc emlékkiállítás

- 1987 Kőszegi kismesterségek című állandó kiállítás II. része /1 teremben, 5 műhely/
Kőszegi Céhek állandó kiállítás
Kőfaragványok Jákról

- 1988 Cserkészkiállítás
Polgár Rózsa és Polgár Csaba kiállítása

- 1989 Modern egyházi ötvösség
Az 56-os forradalom sajtója

- 1990 Régi kőszegi textíliák
Chernel István emlékkiállítás
Kőszegi szőlősgazdák régi eszközei

- 1991 Dél-Zala népművészete
Élet a székely házban című kiállítás és Székely Napok rendezvényt sorozat

- 1992 A kőszegi fűvósok
A koronaörtség és a testörtség díszegyenruhái 1945 előtt című kiállítás és Koronáünnepség /1992. aug. 9-20/
Türkmen szőnyegek

- 1993 Keleti szőnyegek
Népi hangszerek
Karácsony című kiállítás

125 éves a kőszegi tűzoltóegylet című jubileumi kiállítás

- 1994 Történelmi arcképcsarnok
Falvayné Molnár Zsóka divattervező és festőművész tárlata
Trianoni emlékkiállítás
Karácsony című kiállítás
Keleti szőnyegek
- 1995 Évszázadok egyenruhái
Kézműves-kisiparos bemutató
Jónás Zsigmond fegyver- és jelvénygyűjteménye
Schönbauer Henrik szobrászművész emlékkiállítása
Karácsony című kiállítás
- 1996 A „tüzes foglalkozások”: tűzoltó, pék, kéményseprő, lakatos
Stájer házak: erdészeti kiállítás
- 1997 Schneller István (1847-1939) emlékkiállítása
Új szerzemények, új eredmények a kőszegi múzeumban az elmúlt két évtizedben
Erdélyi fatemplomok
- 1999 A dénártól a forintig – 1000 év magyar pénzverése
Kézműves és művészeti kiállítás

Bakay Kornél és Gedai István az újszerzeményi kiállítás megnyitóján

- 2000 A prágai Szt. István kard hiteles másolata (Kodolányi László tárlata)
Honalapító őseink viselete és fegyverzete
Pánczél Attila bőrműves kiállítása
Magyar szentek – Somogyi Győző festőművész tárlata
Ősi gyökereink /Bábel Anita, Tóth Livia, Tóth Csaba és Varga Bernadett tárlata/
- 2001 Somogyi Győző: Magyar hősök arcképcsarnoka című állandó kiállítás
Macskásy Izolda tárlata
Fesztivál a határon. Fiatal képzőművészek tárlata
Cseh képzőművészek bemutatkozása
Csobán András és Bartha András képzőművészek tárlata
- 2002 Bormúzeum – Öregtorony pince
Takács Borbála: Árpád-házi királyok és szentek című üvegfestmény kiállítása
Nagy Előd festőművész tárlata
- 2003 Horthy Miklós katonái és Szálasi Ferenc nyilasai

Gyűjtemény-gyarpítás, leltározás 1977. július 1. és 2004. május 1. között:

Régészet:	5465 tárgy
Néprajz:	32 tárgy
Numizmatika:	1293 tárgy
Képzőművészet:	46 tárgy
Iparművészet:	4 tárgy
Helytörténet:	6587 tárgy

Összesen: 13427 tárgy
(mely a teljes gyűjteménynek több mint a fele!)

Az anyagot összeállította: Kun Gabriella textilrestaurátor

A keleti lovas népek és a kereszténység

Ma, Advent első vasárnapján szebb és illőbb témát nem is boncolgathatnánk, mint a kereszténység kérdéseit. Ahhoz nem kell professzornak lenni (professio = mesterség, foglalkozás, professores ordinarii et extra ordinarii = tudományosan képzett egyének, akik nyilvánosan adnak elő!), hogy kijelentsük: a legkorábbi lovas íjász népeknek, a kimmereknek, a szkítáknak és a korai szarmatáknak még nem lehetett közülük Jézus Krisztus tanításaihoz, mivel az ő születése előtt 900 vagy 100, de legalább 50 évvel korábban éltek és haltak. De itt van mindjárt az első nagy kérdés: ezek a népek „istentelen, vad barbárok” voltak, akiknek semmiféle isten-képzetük nem volt? És az ún. ókori magas kultúrák létrehozóinak és hordozóinak? A sumereknek, a fáraók népének, a kínaiaknak, az indiaiaknak, majd a görögöknek és a rómaiaknak miért volt sok istenük? Ne látták volna meg a Világ és az Élet legnagyobb kérdéseit? Miért és mióta van a világegyetem? Ki vagy Mi irányítja a történelmet? (Döbrentei Gábor szóalkotása a történelem kifejezés 1842-ben.) Az elmúlt Idő (Vergangenheit) történetei miért úgy estek meg, ahogyan megestek? Történetnek eredetileg a véletlen eseményt (casus fortuitus) nevezték, sőt a szerencsejátéknak is történetjáték volt régen a neve (Gelei József észrevétele 1788-ból). A regényes történetek voltak régen a széphistóriák.

Már legalább ötezer éve tudják a gondolkodni képes emberek, hogy kell lennie egy Legfelső Erőnek, amelyet mi magyarok Istennek, Teremtő Istennek vagy Öregistennek nevezünk. Abban már nagy különbségek vannak, hogy az Isten teremtette-e a világot, vagy az öröktől fogva van és lesz. S ezzel együtt, ha volt kezdete a világnak, vége is kell, legyen (világvége, végítélet). A nagy keleti vallások: a hinduizmus, a brahmanizmus, a buddhizmus, a taoizmus, a sintoizmus, zoroasztrizmus, mazdaizmus szerint nincs teremtés, egyetemes összhang van, sőt Gautamá Sziddhártha (= Buddha, Kr. sz. előtt 560-489) szerint örök megváltás van, a lélekvándorlás okán, s így jutunk el a nirvánába (elmúlás). Minden világvallás Keleten jött létre, a nagyhatalmú keleti lovas népek (a kimmerek, az ázsiai hunok, a szkíták, a korai szarmaták, a párhosok, a kusánok) közül csak a kusánoknál lett uralkodó vallássá a buddhizmus. A többieknek akkor mi volt a hite? Mi erre a történettudomány válasza? Egyértelműen és kategorikusan azt mondják: a sámánizmus. Magunk is hajlottunk erre 40 esztendővel ezelőtt, amikor a világhírűvé vált szkíta csörgők és csengők monográfiája megjelent angol nyelven. Csakhogy: a sámánizmus nem vallás, nincsenek hittételei és dogmatikája, nincsen hierarchiája, nincsenek templomai, kolostorai. Túl ezen, egészen későn jelent meg – a ma ismert alakjában – a keleti népeknél. Viszont kétségtelenül pogány jellegűek a temetkezések, a sírmellékletek gazdagsága, az állattemetkezések (ló, marha, birka, baromfi), s a tárgyakon látható ábrázolások (életfa, turul, sas, etc). De vajon hitvilági jelző-e a sírmelléklet? Gondoljunk a püspöki, papi temetkezések mellékleteire! Zsákutcába vezetett, és vezet ma is, ez a sámánkodás, amely a XIX-XX. századi elmaradt ázsiai (szibériai) népek körében (mongol, evenki, szojot, teleut, hákász, ket) összegyűjtött primitív jelenségeket vetíti vissza a hun-avar-türk-kazár-magyar viszonyokra a Kr. sz. utáni V-X. század

közötti időszakra. Amikor már egész Euráziában, Indiáig, Kínáig és Mongóliáig, tért nyertek az Isten által teremtet világ zsidó, keresztény és iszlámista világvallásainak tanításai és hétköznapi gyakorlata.

Nagyon sok még a kutatni és tisztázni való a kereszténységet illetően, hiszen Krisztus keresztre feszítése utáni másfélszázad alatt óriási területeken terjedt el Jézus szeretet-vallása, de egyáltalán nem egységes tanítások szerint. Gondoljunk Mánira (216-277), aki szerint Buddha, Zoroaszter (Zarathuszttra), Mózes és Jézus után jött el Mani prófétaként, hogy a Jó és Rossz, a Világosság és a Sötétség örök harcában az embereket, a Fény fiait győzelemre segítse a Sötétséggel, a Sátánnal szemben. Már ő kétségbe vonta Jézus zsidóságát és elvetette az ószövetséget. Az Újszövetséget is meghamisították, hirdette, és csak a keresztelést, az úrvacsorát tartotta meg. Mani tanítása szerint Jézus nem volt isteni teremtmény. 72 püspökséget hozott létre.

De említhetjük Áriuszt (Kr. sz. után 260-336), aki a keresztény vallás alaptételei közül elvetette, hogy az Atyaisten egy a Fiúistennel és a Szentlélekkel (homousziosz-homoiusziosz). A hunok ellenségei, majd szövetségesei, a gótok között nagymértékben elterjedt az arianizmus. Még tovább ment Nesztor (Kr. sz. után 381-451), aki szerint Krisztus ember volt, s ezért Szűz Mária nem istenszülő (theotokosz), de mégis anyais-tennő. Nekünk különösen az: Boldogasszony, Nagy- és Kisboldogasszony, Babba Mária. Itt említem meg, hogy a csíkrákosi Kisboldogasszony templom (épült 1071-ben) tornyán körbe rajzolt csillagok, kígyó, szarvas, medve, rák, hal, feldarabolt ember, Nap és Hold, etc. képe látható. De a Sarlós Boldogasszony tiszteletére szentelt csíksomlyói templomban lévő két kőoszlopon is fogazott napkorongok vannak! De nagyon különös ábrázolások vannak az őrszigeti Szent László templom szentélyének mennyezetén is! De akkor minek nevezzük a hunok, az avarok, a kazárok, a kaukázusiak, a heftalita fehér hunok, a bolgárok és a magyarok vallását?

Nemcsak azért nehéz a válasz, mert a Kr. sz. utáni IV. századtól (313) államvallás lett a római-bizánci birodalomban a kereszténység. Mindenfelé épültek a templomok, a kolostorok, kivált Bizáncban (Hagia Sophia), a kaukázusi Georgiában (Kartli), Arméniában, ahol Világosító Szent Gergely nyomán (Kr. sz. után 257-331) ugyancsak államvallás lett (301) a krisztusi tan (Abgár király, Tádé apostol tevékenysége), s Örményország így a világ első keresztény állama lett! Mivel azonban elvetették a zsidó körülméltelkedést és a kovásztalan kenyér használatát, a zsidó pászka ünnepét (húsvét), ezért elszakadtak az egyetemes (katolikus) egyháztól.

Nyilvánvaló, hogy mind a hunok, mind a germánok, mind a türkök, mind a szogdok, a bolgárok, az avarok és a magyarok érintkeztek a keresztény egyházakkal és közösségekkel, így voltak közöttük keresztények. Szent Jeromos és Orosius leírta: Huni discunt Psalterium! A hunok zsoltárokat tanulnak és a szent könyveket lefordították a saját nyelvükre. Kazária esetében láttuk, hogy Dóroszban a VIII. században érsekség volt, amelynek hét püspöke volt, többek között az akacírok, a hunok, a kálizok és az onogurok püspöksége. Ez utóbbiba tartozhattak a magyarok is, akár szabír, akár hungar néven. A kazáriai zsidó államvallás kitalált mese és tudatos hamisítás. Az avarokról minden csúfságot összeírtak (Pankratiosz és egy sirmiumi téglafelirat: Krisztus a mi Urunk,

segíts a városon és taszítsd ki az avarokat!), ugyanakkor a Dalmáciában született Szent Jeromos és a savariai születésű Szent Márton kultusza tovább élt a Kárpát-medencében. Sőt al-Bakri leírta: „Az avarok egy olyan nép, amelynek a magasságos Istenen kívül nincs más istensége. Az Ég Urában hisznek és ő az egyetlen hatalmasság.”

A mi ősatyáink, ősanynéink is ismerték a keresztény vallást (Gorda és Muageris-Magyar), de nem igazolható, hogy Szent István király előtt a római katolikus egyház jelentősebb hatást gyakorolt volna, noha maga a keleti (ortodox) kereszténység ismert és elfogadott volt (Bulcsú, Gyula, Sarolt, Géza megkeresztelkedett). 861-ben Cyrill Kherszónészosz közelében, majd 881-ben Metód az Aldunánál Árpáddal találkozott: „megszerette, megcsókolta, ajándékokkal látta el és mondta neki: emlékezzél meg én rólam imáidban, szent tisztelendő atya.”

Minek nevezzük hát a mi őseink és ősi rokonaink hitét? Bizonyosan nem samizmusnak! Hun-magyar ősvallásnak nevezhetnénk, amely szoros kapcsolatban állt a kereszténységgel, de megőrizte az ősi keleti örökséget, a táltos-hitet, a Boldogasszony kultuszát, Krisztust a Nap fiának tekintette, a fejedelmeket és a királyokat az Ég fiainak tartotta, a dinasztíát szentnek (stirps beata) tisztelte. Formális nehézséget okozott eddig, és okoz még ma is, hogy a XI. század előttről kevés egyházi építményünk van. Ennek oka, részben a rossz keltezés, részben a fatemplomok és kolostorok nyomainak azonosítási nehézségei. A római egyház ellenszenves volt a tized miatt, a nyugati szerzetesi élet pedig sokáig nem volt vonzó a keleti emberek számára, főként a coelibatusság miatt. Clairvaux-i Szent Bernát szerint: Cum femina semper esse, et non cognoscer feminam, nonne plus est, quam mortuum suscitare. (Asszonnyal együtt élni, de vele nem közöszlenni, nehezebb, mint a halottat feltámasztani.)

Manapság a magyarság testileg-lelkileg beteg. Lelki bajának fő oka a hitetlensége. Magyarország temetőföld, toroz és vigad, holtjaiból kóistolót küld szomszédainak! (Ratkó József, 1936-1989). 2010 óta a hívők tábora megerősödött, de ma már újra felsír a lelkekben Arany János keserve:

„Megüdvözöllek régi búm dalával
Remények éve áldom jöttödet.
Óh tégy irgalmat e szegény hazával!
Ha bűnhödénk, elég a bűnhödet,
S elég viselni – ha mint Jób – keresztünk.
Szirt is leroskad, nemhogy férfi váll,
Ne csalj, ne csalj, midőn remélni kezdtünk,
Még egy csalódás: annyi mint: halál!

(Elhangzott Budakalászon, 2011. november 27-én.)

A csodaszarvas

A mai magyarság egyik legfontosabb kérdése: a jelenkori világunkat akarjuk-e hozzákapcsolni a régi magyarság ősi világához? Látjuk-e a történetírás hivatalosan támogatott művelőinek hatalmas máglyáit, amelyen az ősi magyar szellem és régi szent hagyományaink hamvadnak el? Sokan minden ellen fenekednek, ami magyar, ami a miénk. Most a csodaszarvas történetét vesszük górcső alá.

A XI. század elején keletkezett, de elveszett magyar őskronika biztosan ismerte ezt a történeti mondát. Anonymus nem részletezte, nem mesélte el, de tudta a szarvas jelképes értelmét, hiszen Böngér fia, Bors vezér történetébe szépen beleszótta a szarvast, mint vezérállatot: *iuxta fluvium Gran cervus fuga lapsus ante eos*. Ő Noé fiától, Japhettől eredeztette Magógot: *gentes Gog et Magog-ból* lettek a mogerek, illa Magog rege, s tőlük származott Atilla, Ügyek fia, Álmos és Árpád.

Kézai Simon elmondja az egész történetet, de ő Tana fia Nimródtól (Nemproth) és Eneh-től eredezteti Hunort és Magort. „Vadat üzni feljövénnek, Hős fiai szép Enéhnek, Hunor s Magor, két dalia, két egytestvér, Ménróth fia.” (Arany János)

Bár a krónikáírók megmondják szépen, hogy *ex diversis cronicis veteribus* vették az adataikat, valamint a szájhagyományból: *cantus ioculatorum et fabula rusticorum*, az elmúlt évszázad történetírói, kivált a maiak, nem győzik bizonygatni, hogy a csodaszarvas történetében semmi magyar sincs, szélteben-hosszában ismeri a világ minden tája. Sőt, a krónikások nyugatról vették át, Reginótól, Widukindtól, Jordanestől, Justinustól. Hasonlóképpen volt a fehér ló mondájával (egyetlen ló árán váltották meg a szabadságukat a hunugurok /*in unius caballi pretio*/ – meséli Jordanes), vagy az Emese álmával. Az sem eredeti, és főleg nem magyar. Hiszen Asztüagesz méd király leányának a méhéből is egy szétágazó szőlőtő fakadt, Nagy Sándor anyja, Olümpiasz pedig álmában egy kígyóval ölelkezett. A csodaszarvas egy görög mese variánsa, állítják a „mervádók”.

Krónikáinkat készen talált nyugati minták alapján írták, így egyik sem hiteles. Nekünk csak mondafoszlányaink, morzsáink vannak. Ezt állítják. Hiába hivatkozunk a csodálatos Képes Krónikára, amely magában álló csoda! 1358-1370 között készült Nagy Lajos király számára. 139 kép van benne (147 illusztráció), többek között megörökítette a miniátor a Hunor-Magor mitikus vadászatát is. Ez a kép különös, mert a lándzsás Hunor mellett csak kutyás hajtók látszanak, valamint egy szarvasünő (*cerva*), agancs nélkül. Hunor és hajtói azonban gyalog mennek. Az ukrainai Hanivka (Gjurovka?) híres szkíta arany lemezén az életfa előtt lovas íjász látszik, előtte az agancsos szarvas, hátából kiáll egy nyílvevő tollas vége. Nyilvánvalóan ugyanarról a történetről van szó, hiszen Priszkosz is elmeséli, majd Jordanes rögzíti, hogy a vadászó hunok előtt váratlanul megjelent egy szarvasünő, amely mutatta nekik az utat. Ők gyalog követték a vezérállatot és új hazára leltek.

A történészek azonban nem fogadják el, hogy a Fehérló, az Emese álma, a csodaszarvas a mi örökségünk, még akkor is, ha valóban egyetemesen ismert a szarvas tisztelete. Miért? Azért, mert a világ törvényszerűségei lényegében azonosan tükröződnek

mindenütt, s itt egy mitikus teremtetéstörténet elevenedik meg, mégpedig asztrológiai jelképek révén. Ezt ma már nem értjük, mert a mitikus világkép felett eljárt az idő.

De csak a hun és a magyar csodaszarvas történetre jellemző a két egymást segítő testvér: Uturgur és Kuturgur, Hunor és Magor, mint két nép testvérisége. (Káin és Ábel, Romulus és Rémus, Castor és Pollux nem segítik egymást, hanem az egyik megöli a másikat!) Az új haza feltalálása mellett a nőrablás is csak nálunk jelenik meg. A Nyugat Keletről vette át a mondát, de ott mindig csak egy vadász van.

A csodaszarvasnak kozmikus jelentése volt. A capricornus-szarvas állat menekül a saggittarius-nyilas elől, s az aquariusba-vízöntőbe gázol bele, ahol van az Atya. Belár és Dula leányai a Vénuszt személyesítik meg.

A nagy Nap-ciklusnak 12 állatöve (zodiákus) és 28 Hold-háza van, ez a tudás alapvető volt régen. A Nap, a Hold és az öt planéta (Merkur, Vénusz, Mars, Jupiter, Szaturnusz) a meghatározó. A Nap 25 920 éves ciklusokban járja be az állatöv teljes körét, egy-egy szakaszban tehát 2160 évig tartózkodik.

A szarvas Nap-állat, Hunor és Magor Ikrek. A Nyilas és az Ikrek között van a Tejút, amely víz alakjában jelenik meg. De Pazyrikban a szarvassá változtatott ló nyergén oroszlán van, a farka kígyót mintáz. Lovasa a Tejút Fia volt. A Kob-jakovóban talált fejdíszben az életfán kívül ábrázoltak hat szarvast, három sast és a csillagos égboltot. De hát akkor a szarvas, a ló, a turul, a farkas, etc. nem totem-állatok, akiktől egy-egy nép származtatta magát? Például a szkíták, akiknek a hagyatéka telis-tele van szarvasokkal. A régiek nem azt hitték, hogy ők a turultól, a farkastól, a lótól közvetlen nemzéssel származnak, hanem a totemállatokat őrző szellemeknek tartották, s ezekben az állatokban tovább él az ősök szelleme. Ezért tisztelet övezte őket.

Hunor vadászata a Képes Krónikában

Hunor és Magor a csodaszarvas nyomában (László Gyula rajza)

Az ősi jelképeket a kereszténység is átvette, ezért lett a szarvas Krisztus-jelkép, a halhatatlanság és az újjászületés szimbóluma. Ez is megjelenik a Képes Krónikában. Vácott: a cervus habens cornua plena ardentibus candelis, agancsa telis-teli égő gyertyákkal. Nem szarvas ő, hanem Isten angyala. De ez hímszarvas! A dozmati ének sem mese, a bartóki Cantata Profana sem mese. Tényeket takarnak, de titkolva, rejtve: Haj, regő, rejtem...

Elrejtik előlünk az értékeinket, eltitkolják előlünk, mi a magyar. Magyarul írnak és beszélnek, de az egyik csoport teremt, a másik gyilkol és pusztít. A magyar történettudomány nem magyar anyától született. Csak az idegen szép. Csak a Nyugat az értékteremtő, ezért be kell olvadnunk a Nyugatba. Pedig a keresztény kultúra nem elmentés az ősi magyar kultúrával. Ne dobjuk el a lelkünket! Ne engedjük, hogy mindent elvegyenek tőlünk. A szkíta, a hun rokonságot, a keleti örökséget, nyelvünket, zenénket, táncainkat, díszítőművészetünket.

Kövessük a zsidók népkönyvének a Haggadának az útmutatását. S tartsunk fejben két latin közmondást: Dubitandum est de omnibus! Mindenben kételkedjünk! De: Fide, sed cui, vide! Higgyünk, de nézzük meg, kinek!

(Elhangzott a Duna Televízióban, 2012-ben.)

Javaslat vitéz nagybányai Horthy Miklós (1868-1957), Magyarország Kormányzója (1921-1944) kőszegi tiszteletének visszaállítására

Horthy Miklós születése 144. évfordulója küszöbén (június 18) javaslatot teszek a XX. századi Magyarország – vitathatatlanul – egyik legmeghatározóbb személyisége kőszegi tiszteletének helyreállítására.

Javaslom, hogy Kőszeg város egyik, igen méltatlan személyről elnevezett utcáját, halálának 56. évfordulójára (2013. február 9) Horthy Miklósról nevezzük el.

Indokaim röviden a következők. Kőszeg rendkívül jelentős katonai múlttal rendelkező város volt 1945-ig. A Hunyadi Mátyás Katonai Alreáliskola mellett ebben a városban fontos szerepet játszottak a katonák, a katonaiskolás zögek, s az ide látogató magas rangú méltóságok.

Kőszeg szabad királyi megyei város 1932. február 14-i díszközgyűlésén Thold Dezső alezredes előterjesztésében határoztak az 1532. évi ostrom 400 éves évfordulója megünneplésének rendjéről, amelynek része volt a Magyar Királyság államfőjének, Magyarország kormányzójának, Horthy Miklósnak a meghívása is. Az 1932-ben megépített Hősök tornya avatásán (noha belülről még nem volt készen), 1932. május 29-én délelőtt 11 órakor megjelent a Kormányzó Úr, aki a megyei és városi notabilitások mellett rövid köszöntőt is mondott.

A néhány évvel később, Gömbös Gyula (vezérkari százados, honvédelmi miniszter, majd 1932-től miniszterelnök) kiemelt támogatásával felépült Honvéd Tiszti üdülőt is Horthyról nevezték el.

Természetesen utcája is volt Horthynak (ma: Kiss János utca), de ezt – kegyeleti okból – nem volna szerencsés módosítani.

Horthy Miklós mindig a hazáját szolgálta, nem volt sem náci, sem zsidógyűlölő. Tisztessége és öntudatos magyarsága minden korban példát mutat. Nekünk, kőszegieknek is!

*Vitéz nagybányai Horthy Miklós
(1868-1957)*

(Kőszeg, 2012.)

A magyarság és Európa az évezredek viharában

Népirtások és országrombolások Magyarországon

Európa népessége a IX. században cca. 25-28 millió fő volt. A Föld népessége talán elérte a 200-250 milliót. A magyarság lélekszáma ekkoriban egymillió lehetett. 35-40 nemzedék alatt azonban súlyos változások következtek be.

Ma a Föld népessége 7 milliárd fő, Európa népessége 500 millió, a magyarságé a Kárpát-medencében már csak 12 millió, az egész világon talán 13/15 millióan vagyunk.

Eurázsia 70-40 ezer évvel ezelőtt népesedett be. Ezen időszak alatt három nagy „átmeneti kor” zajlott le, a negyedik az 1980-as években kezdődött el, s cca. 400 évig tart majd. Egy ideig még (talán 2080-ig) tovább nő az emberiség lélekszáma, talán eléri a 15 milliárdot is, majd ennek a korszaknak a végén (2400 táján), minden bizonnyal, kipusztul az emberiség.

Vajon a magyarság kitart-e addig, vagy már előbb kipusztul? Kipusztítják?

A történettudomány többnyire hamis, manipulált és hatalmi célokat szolgáló tudomány. Elég, ha a magyar őstörténetre gondolunk. A hivatalos kinyilatkoztatás szerint a honfoglaló magyarság kis létszámú volt, legfeljebb néhány százezer ember jött be a Kárpát-medencébe, akik a sokkal több itt talált, főleg szláv emberekkel keveredve az első pusztító népirtást a besenyőktől szenvedték el. Besenyő pusztítás viszont nem volt. Kis lélekszámú magyarság pedig nem maradhatott volna meg.

A Kárpát-medence 220 000 km²-nyi lakható térségében feltételezett 3 fő/km² nem lehet valós adat. Reálisabb a régészeti adatok alapján az 5 fő/km² (összesen 1 100 000 lélek). Mivel a 907. évi pozsonyi csata után 1241-ig eredményes külső támadás nem érte Magyarországot, töretlen volt a fejlődés, a népességnövekedés, s a XIII. századra elérhette a népesség a 15/16 fő/km² értéket, ami 3,5 millió embert jelentene. Ha ez túlzásnak is látszik, a Magyar Királyság lakóinak a számát a mongol támadás előtt minimum 2,5 millióra nyugodtan becsülhetjük. A születési érték akkoriban 40 ezrelék, a halálozási arányszám 35 ezrelék lehetett, a népszaporulat eszerint 4-5 ezrelékes volt, vagyis családonként 5-7 gyermek születésével számolhatunk. A magyarság ezekben a századokban egyenletesen és erőteljesen szaporodott, mivel igen jó genetikai adottságokkal bírt! A tatárjárás cca. 300 ezer embert pusztított el, közel sem a lakosság felét. Európa 1300 körülre már 75 milliós lakosságú, Magyarország pedig mindenütt megtartotta etnikai fölényét, különösen a Délvidéken: Bács, Bodrog, Torontál, Keve, Temes és Krassó megyében, amelyek egykor szintiszta magyar területek voltak! A Magyar Királyság lélekszáma ekkoriban 3,5-4 millió között lehetett, befogadó országgént a sok bevándorlóval (kunok, jászok, oláhok, tótok /szlovákok/, ruszinok, rácok /szerbek/, horvátok, svábok /németek/) együtt. Egyre inkább meghódították őseink az őserdőket, s így a települési terület lassan 300 ezer km²-re nőtt, a népsűrűség átlagban elérhette a 10/12 főt.

Magyarországon 860 tájától 1340 körülig sem éhínség, sem komoly járvány nem volt! Ez félezer év! Kr. sz. utáni 541-767 között törtek ki először éhínségek és nagy

járványok Európában, de ezek minket nem érintettek. Majd 1347-1534 között tizenhétszer, 1684-1772 között nyolcszor dühöngött a pestis az európai földrészen. Az 1347 körüli pestisjárvány a 90 milliós Európában 25 millió halottat követelt. Magyarország lakossága ekkoriban 4 millió volt. A nagy járvány elérte a Magyar Királyságot is, de az egyre gyarapodó népszámlálási adatok szerint (az 1332-1337. évi pápai tizedjegyzékek, az 1494-1495. évi állami adóösszeírások /Ernusz Zsigmond-féle összeírás/), a XV. századi 63 vármegyében 21 ezer település lehetett Magyarországon, 250 ezer adózó portával. Magyarország minden külföldi leírásban (Idriszi, Abu Hamid, Descriptio Europae Orientalis) gazdagságával, bőségével, erejével és nagyságával tűnik ki. A XVI. század után ez a helyzet megváltozott.

Az 1715, 1720, 1728-as országos összeírások (regnicolaris és dicalis conscriptio), 1751 után az anyakönyvek és az egyházi összeírások már egészen más képet mutatnak. Az 1787. évi népszámláláskor 8,5 millió lakosa volt az országnak, de ennek kevesebb, mint a fele volt magyar! 1300 körül 360-400 ezer idegen települt be, 1500 körül már 1 milliónál is több, ám ezeket békésen asszimiláltuk. A török hódoltság alá került 25 vármegye színmagyar népessége szinte teljesen kipusztult. Az iszonyatos népirtás mértéke elborzasztó. 1526-ban például Pilismaróton, a Búbánatvölgyben – amely Dobozi Mihály mártír-áldozatáról vált ismertté – egy nap alatt (!) 25 ezer asszonyt, gyermeket, és férfit kaszaboltak le a törökök!

Egy-egy hadjárat vagy portya alkalmával a rabszedés hatalmas méreteket öltött. A rabszolgapiacok tele voltak magyarokkal. 1683-ban a Bécs alól visszavonuló török hadak 6 ezer férfit, 11 ezer nőt, 15 ezer leánykát, 26 ezer fiúcskát, tehát 58 ezer magyart vittek magukkal rabszíjon, egyetlen alkalommal!

A természetes szaporodás szerint a XV. századi 4 milliós Magyarország lakosságának a XVIII. századra 20-25 milliósnak kellett volna lennie, ezzel szemben 1494-től 1720-ig a magyar népesség semmit sem gyarapodott. Európában ekkorra 6-7 ezrelékes lett a népszaporulat, vagyis száz esztendő alatt megduplázódott a lakosság. Európában 35 fő/km² volt az átlag, Magyarországon viszont már csak 13 fő/km². De ebből is a magyar a népesség 50 %-át sem tette ki! A Rákóczi-szabadságharc idejére a Kárpát-medencében 2 millió magyar volt mindössze, az ideális 20 millió helyett! Már ekkorra magyartalanították az országot a törökök és a Habsburgok. Ez volt az **első magyar holokauszt!** A hungarocidium gőzerővel folyt!

A közegészségügy fejlődése lassan megszüntette a nagy járványokat, 1741 után számottevőbb már csak 1772-ben tört ki. A tömegélelmezés forradalma: a krumpli és a kukorica behozatala és elterjedése viszont jelentősen megnövelte a népszaporulatot.

Annak ellenére, hogy a Habsburgok betelepítései nagy ütemben folytak, a települések száma többé soha nem emelkedett 15 ezer fölé! Ma a csonka országunkban 3000 település van! A magyarok száma megrekedt 2 milliónál, a nemzetiségek száma már ekkor felugrott 5-6 millióra! Különösen a németek (1,4 millió) és a zsidók száma nőtt nagyon erősen (12 ezerről, 1787-re, 82 ezerre). A XIX. század végére több százezerre, majd 1910-re 911 ezerre nőtt a zsidók száma. Már ekkor Budapest lakosságának 20 %-a zsidó volt. Ma ennél magasabb a számuk, bár pontos adatokat nem tesznek közzé.

A kegyetlenkedő magyarirtások egyáltalán nem szűntek meg a török hódoltság elmúltával. A Habsburgok a nemzetiségeket állandóan a magyarság ellen uszították. Az 1848/49-es magyarirtások, példátlan kegyetlenségeivel, a Kárpát-medence történetének legsötétebb lapjai! Kocsárdon egymás fölé kötözték az apát, az anyát, a gyermekeket és úgy döfték keresztül őket lándzsával, Gyulafehérváron, Zalatnán kirabolták a kamarát és a bányaberendezéseket. Közben 640 magyart öltek meg a felheccelt románok, zömmel oláh asszonyok! De említhetjük Balázsfalvát, Borosbocsárdot, ahol a bírót kövel megrakott szekér elé fogták, majd elevenen elégették, 56 társával együtt. Kisenyeden 140 embert elevenen elástak, Algyógyon, Abrudbányán ezer védtelen magyar embert mészároltak le vadállati kegyetlenséggel. Kitépték a belüket és a szájukba tömködték. 1848 júniusában Bácsföldváron, a templomban, az oltár előtt 37 gyermek levágott fejét rakták gúlába a rácok. Így találták meg a maradványokat a templomban a magyar honvédek. 1849. január 18-án, Nagyenyeden mínusz 15-20 C°-os hidegben szinte ruhátlanul kihajtottak 4000 magyart az utcákra és megölték őket. Török Dániel ügyvédet például elevenen megsütötték. Borbándon Baranyai Károly fejét elevenen lefűrészelték, majd a feleségnek kellett a karóra tűzött fejét hordoznia. Borosbenedeken 1848 októberében a görögkatolikus pap vezetésével, fejszével hasogatták szét a magyarok fejét, 150 öreg és gyermek esett áldozatul.

Az 1867-es ún. kiegyezés csak „megszelídítette” a dehungarizációt. A magyar népességnek a Kárpát-medencéből való kipusztítása tovább folyt, de más módon. A XIX. század végétől a kivándorlás révén „szabadultak meg” millióktól. Az 1850-1914 közötti évtizedekben közel 2 millió fő hagyta el a hazáját. Csak 1906-ban 150 ezren mentek el, 1907-ben 170 ezren mentek ki Amerikába! Kelet felé is indultak, elsősorban Moldvába és Bukarestbe, de sokkal kevesebben, cca. 150-200 ezren.

A világ urai azonban még mindig elégedetlenek voltak. Még mindig túl sokan voltak. Magyarország nem maradhatott erős állam. Erről már akkor gondoskodtak, amikor létrejött a monarchia, hiszen Magyarországnak sem önálló pénzügye (valutája), sem önálló külügye, sem önálló hadügye nem volt. A hajdani legendás függetlenség (szuverenitás) csak a képzeletben élt. A Kárpát-medence megszerzése csak akkor lehetséges, ha Magyarországot megszüntetik. Már 1917-ben a párizsi szabadkőműves világkongresszuson döntés született Magyarország feldarabolásáról.

A magyargyűlöletet tovább szították. 1916-ban, amikor a románok betörték Erdélybe, elhurcoltak 5-6 ezer magyart és a Dnyeszter menti haláltáborban megsemmisítették őket. Ezek a haláltáborok azonban nem érdekelték az európai „kultúrnemzeteket”.

Az eredményes országgromboláshoz azonban belső, beépített segítőkre van szükség! 1918/19-ben Jakubovics (Jászi) Oszkár és hívei az oláhok mellé álltak. Károlyi Mihály is pénzzel, sőt fegyverrel is segítette a románok „felszabadulását”, s Erdély elszakítását.

A franciák által erősen támogatott nemzetiségek mindenütt magyarellenességek cselekményeket hajtottak végre, kezdve a szobordöntésekkel (Kolozsvárott és Pozsonyban), folytatva a zászlógyalázásokkal, a nyilvános botozásokkal. A magyar településekre beözönlő román csapatoknak, a legtöbb helyen, szabadrablást és szabad nőhasználatot engedélyeztek. Köröstarkányban lefűrészelték az emberek kezét, fejét.

Erdélyből 200 ezer ember menekült el, a Délvidékről 45 ezer fő, a Felvidékről 107 ezer ember. Később 1 millióan mentek el Erdélyből. Az első világháborúban 4 millió katonát adott a Monarchia, s ebből elveszett 1,5 millió ember, e tömegnek közel a fele magyar volt.

A magyarirtások 1920 után sem szüntek meg, csak mérséklődtek. Vártak a kedvező alkalomra, amely a második világháború végén érkezett. 1941-ben Magyarország 172 ezer km² volt, 15 millió lakossal, ennek több mint egyharmada nem magyar volt. Szembetűnő a zsidók lélekszámának megnövekedése (825 ezer).

Az 1938-ban, 1939-ben, 1940 és 1941-ben visszkapott magyar területek ismét idegen megszállás alá kerültek, ahol azonnal megkezdődött a magyarirtás. Szarazajtán, Csíkszentdomokoson, Egeresen, Gyantán kegyetlen mészárlások történtek. A Kárpátalján, Szolyván 30 ezer magyart tartottak pokoli körülmények között egy orosz gyűjtőtáborban, s az ártatlan foglyok zöme ottveszett. Nagydobronyban a falu teljes lakosságát, 5200 főt, asszonyt, gyermeket, aggastyánt foszforbombákkal szétbombázta, hamuvá égette a szovjet légierő! 600 ezer magyar esett szovjet fogságba és cca. 400 ezer magyar katona került a nyugatiak kezébe. A gulágok létrehozása Lenin nagy ötlete volt. A gyanús elemeket gyűjtőtáborokba kell zárni. Ezért létesítették később Recsket (1949-1953) is. Senki sem közösisette ki, senki sem büntette meg a kegyetlen gyilkosokat és kínzókat.

Máig a feledés bűnös homálya, sőt éjfélete köde borítja a felvidéki magyarok szörnyű kálváriáját! 1946/47-ben 40 ezer magyart telepítettek ki Csehországba, 70 ezret űztek át Magyarországra. Beneš-dekrétumok ma is hatályban vannak! Minden alapvető emberi jogtól megfosztották a magyarokat. Valóságos rabszolgaként kezelték őket. Cso-da-e, ha két hét alatt a 600 ezer felvidéki magyarból 420 ezer reszlovakizált!

A Délvidék (nekünk nem Vajdaság!) magyarságának kipusztítása a legnagyobb szabású, alaposan megtervezett népirtások közé tartozik. Egymillió hazafias magyar lakosságot kellett volna eltüntetni Jugoszláviából. A rájárások szörnyű históriája az égbekiáltó rémtettek leírása. Ha negyvenezer magyar lemészárlása egyáltalán leírható. A vérbosszúk, a megtorlások színhelyeit felsorolni sem lehet, a végrehajtott cselekmények jellemzésére pedig kevesek tudnak és mernek vállalkozni. Sokan szellemi népirtást hajtanak végre a történészek közül, mivel elhallgatják, meghamisítják, elmaszatolják a dühöngő hungarofóbiát. Újvidék, Csurog, Zsablya, Magyarakanizsa csak kikapdosott nevek a sok száz településnév közül. Mára kétszázezer magyar sem maradt ősi otthonában. S mi sietünk „megbékélni” a szerbekkel, sietünk összeborulni a románokkal, akik 400 ezer zsidót öltek meg és még 1983-ban is működött a Duna deltájában az a haláltábor, ahol 40 ezer magyart (köztük sok székelyt!) mészároltak le. Miért teszünk így? Azért, mert a meghagyott kis országunkban is büntetlenek a bűnösök!

Pedig itthon sem pihentek a magyarirtók. A szovjet bolsevizmus hazai helytartói talán még a nemzetiségeknél is jobban gyűlölték a magyarságot. A kitelepítések az országon belül, éveken át folytak, több mint 100 lágert hoztak létre. Csak Budapesten 15 volt, a Hortobágyon 12 tábor volt. Összesen. 13 670 családot telepítettek ki! 475 ezer magyarországi svájból 167 ezret űztek el ősi földjükről. A külföldre menekültek számát

1,5 millióra becsülhetjük. A kitelepítettektől mindenüket, ingót és ingatlant elvették, és soha nem kaptak vissza a javaikból semmit. Tisztességes hatalom az, amelyik máig sem tartja fontosnak, ezeknek az embereknek a kártalanítását, s javaik visszaszolgáltatását?

S ami még ennél is súlyosabb: senkit sem büntettek meg: Ledényi Ferenc, Sömjén György, Szimler János, Vida Ferenc, Borbély János, Lee Tibor, Olti Vilmos, Tutsek Gusztáv, Gadó Béla, Halász Pál, Vágó Tibor, Radó Zoltán, s még hosszan sorolhatnánk a neveket, akik állítólag „csak” 250 halálos ítéletet hoztak, holott 450 felett volt az 1956-os forradalom után kivégzettek száma!

1981 óta fogynak. Ma 1,1 millió ember él egyedül ebben az országban, 1,2 millió a száma a gyermektelen házaspároknak, azaz több mint kétmillió embernek nincs utóda. Közel másfél millió az egy gyermekes család, zömmel egyszülösként. Ez a mai lakosság 42 %-a!

A Kárpát-medencéből az elmúlt száz év alatt „eltűnt” legkevesebb 3,5 millió magyar! De valószínűbb, ha 6-8 millióról beszélünk. Ma a régi Magyarország területén 34 millió ember él, s ha nincs magyarirtás, nincs állandó fogyás, akkor a magyarok létszáma ma 26-28 millió kellene, legyen. A nem magyaroké összesen 8 millió körül lehetne. Ezzel szemben ma már 12 millió magyar sem él a Kárpát-medencében.

A kulturális szellemi népirtás következtében, amelyet a liberálisnak nevezett, külső eredetű értelmiségiek irányítanak és kiviteleznek, az emberek feladták a küzdelmet. Belül roppantunk meg. Nincs hitünk, nincs reményünk. Valóban konzumidióták lettek a legtöbben.

Igaza lehet Tamási Áronnak: „Elaludt a Gondviselés!” Ki ébreszti fel? Lehet-e még?

(Elhangzott Budapesten, a Magyarok Házában, 2011. december 27-én.

Megjelent a Kapu 25 (2013) 10. szám, 39-41. oldalon.)

Szemponatok a hungarizmus és a turánizmus új értelmezéséhez

In memoriam Csurka István

Az utóbbi évek, kivált azonban a legutóbbi hónapok eseményei világosan megmutatták, hogy a magyarokkal szemben határozottan rasszista színezetű támadásokat indítottak azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy végleg megszűnjön a még fellelhető nemzeti jellegünk, s a még birtokolni vélt 93 ezer km²-nyi földdarabunkat is magukévá tehesék idegenek. Országunk neve ismét Magyarország lett, ám „lefelejtették” a táblákról és „kifelejtették” az ősi alkotmányunk romjain létrehozott alaptörvény szövegéből a másik nevünket: a HUNGARIA-t. Nemcsak rosszul tették, de egyenesen vétket követtek el, hiszen sok évszázad óta így ismernek bennünket a külföldiek. Magyarország neve: Hungaria, a magyar nép neve: vulgus Hungaricum, a magyar nyelv neve: lingua Hungarica, a magyar szokások neve: mores Hungarici, a magyar sajátosságok neve: in Hungarico, azaz hungaricum. Ez a név szerepel legtöbbször a történeti forrásokban is. A teljesen idétlen és becsmérlő magyarkodás kifejezést azért vezették be, hogy a hungarizmus szó használatát „kivezethessék” a köznyelvből, rákenve e normális és történetileg hiteles kifejezésre minden gyalázatot. Erre nagy lehetőséget adott a XX. században létrejött Nyilaskeresztes Párt névválasztása: a Hungarista Mozgalom (1935-1945).

Több mint hatvan éve a hungarizmus súlyos átok- és szitokszóvá vált, s aki nem gyalázkodásra használja, azt tönkreteszik a hivatalos ítések és történelmi ítéletvégrehajtók. Azok, akik a bolsevizmus talpnyaló, hazug kiszolgálói voltak, s akik manapság már nem szégyellik magukat a kommunista diktatúra áldozatainak feltüntetni, miközben az MSZMP KB tagjaként írták nem is oly rég a kommunizmust dicsőítő műveiket (Ormos Mária, Glatz Ferenc 70. születésnapjára. Bp. 2011, 235.), vagy akik pirulás nélkül leírják: „a fehérterror áldozatainak kerek ötezer főben való megadása bizonyításra nem szoruló (!) axiómának számított”, ezért ezt az `adatot` használták a tényleges 307 fő helyett, mert az 1919-es vörösteror 590 kivégzettjénél magasabb szám kellett (Romsics Ignác, Glatz emlékkönyv. Bp. 2011, 523, 529.). De maga az ünnepelt is vad marxista volt egész életében, mégis a helyén van ma is, mint annyi társa. Évtizedeken át ülhetek – s részben ülnek ma is – a magyar országgyűlésben a Bauer-, Pető-, Gerő- és Gadó-leszármazottak, akikről mindenki tudta, hogy az államvédelem zsidó vezetői közé tartoztak, s egy húrton pendültek a cionista Szirmai Istvánnal és később Aczél (Appel) Györggyel.

Mindezt látva, mindezt tudva, féljünk-e, lapuljunk-e továbbra is? Hozzá merjünk-e nyúlni az eddig szigorúan tiltott kérdésekhez? Küzdjünk-e az igazság megismeréséért vagy szó nélkül fogadjuk el a nemzetidegenek ízléstdiktatúráját? Az utóbbi években több alkalommal (2006, 2011) nyilvánosságra került egy elismert tudós és ortodox cionista, Komoróczy Géza igen fontos hitvallása a zsidók identitásáról, amely így szól.

„Aki feledni akarja, feledtetni, eltüntetni zsidó származását, megteheti; aki meg akarja őrizni zsidó identitását, az nem veheti támadásnak, ha nemcsak ő mondja magáról, hogy „Én zsidó vagyok”, hanem más is mondhatja neki, offenzív szándék nélkül, s anélkül, hogy támadásnak értsék: „Te zsidó vagy?” (Élet és Irodalom 2006. június 16, Meddig él a nemzet. Budapest, 2011, 187.) E nyilatkozat fényében és oltalmában legyünk bátrabbak ezen túl az igazság keresésekor! Ahogy a zsidók is azok, amelyről legutóbb (2012 januárjában) Frölich Róbert ismét bizonyosságot tett: „akármi jöhet, maradunk zsidók, de nem a gettók megalázott zsidói, hanem a makkabeusok utódai, hős, büszke és méltóságteljes zsidók.”

A magyar történettudomány jeles alakja, a zsidó rabbi fia, Marczali Henrik, akit neves tanítványa, Szekfü Gyula 1920 után megtagadott, 1914-ben ezt írta: „A történetírónak nemcsak joga, kötelessége megírni az igazat. Hogy az, egyeseket, pártokat vagy felekezeteket sért, az ítéletére befolyással nem lehet. Ki meggyőződését bárminő előítélettel szemben nem meri kimondani, nem is érdemli meg a historikus nevet.”

Jellemző a magyar történettudomány művelőire, hogy a legnagyobb történészek között számon tartott Szekfü Gyula, (aki élete utolsó szakaszában – kivetkőzve korábbi énjéből – Lenin-méltatást írt, majd moszkvai nagyköveti tisztséget vállalt) legkedvesebb és legtehetségesebb tanítványai közül azt, aki a hungarizmus szellemiségét is vizsgálta, kicsúfolva, megbélyegezve, nevetségessé téve, örökre kivetetették maguk közül, azt azonban, aki a magyarság rovására mindig „kompromisszumkész” volt, 1956 után és 1990 után is, azt az embert az egekbe emelték (Baráth Tiborról és Kosáry Domokosról van szó).

Kétségtelenül sajnálatos, hogy a hungarizmus elnevezést egy párt kisajátította és eszmerendszerének alapjává tette. Még sajnálatosabb, hogy e párt „eszelő”-nek csúfolt vezérét (Nemeskürty István kifejezése) és „bohócok szerepét játszó”-nak mondott vezetőit (Gyurgyák János szavai) a magyar történelem legsötétebb, leggyalázatosabb, legbűnösebb alakjaivá mocskolták. Ennek következtében szinte senki sem merésze a „példátlan gonosztevők” gondolatait és céljait másnak, mint „hosszúfülű számárságoknak, sületlenségeknek és maszlagnak” nevezni, holott például a nemrégiben megtalált és közzétett Szálasi-napló (Beszélő 13/2008/3-4. szám) éppen nem egy elmebeteg ember jegyzetei! A Nyilaskeresztes Párt vezetőjét, Szálasi Ferencet azonban már 1938-ban tíz évre megfosztották politikai jogaitól, tehát 1945 előtt sem fogadták el a hungarizmus eszmerendszerét. Mindazonáltal a nyilas korszak (1944. október 16. - 1945. március 29.) áldozatainak a száma, töredéke a kommunista (1944. december - 1989. március) idején hadifogságba hurcolt, kivégzett, bebörtönzött, megkínzott, kitelepített, elűzött, ellehetetlenített emberek hatalmas, több százezres számához viszonyítva. S míg 1945 után, háborús bűnösként, közel hatszáz magyart végeztek ki, köztük öt magyar miniszterelnököt, s az utolsónak csaknem teljes kormányát (hivatalosan csak 283-at ismernek el!), a kommunista gáztettekért ez idáig senkit sem vontak felelősségre. A hétpróbás gyilkosokat sem!

Most azonban nekünk egyáltalán nem az a célunk, hogy a Hungarista Mozgalmat elemezzük, sőt ellenkezőleg, azt szeretnénk, ha a hungarizmus kifejezés visszakaphatná

eredeti és igazi tartalmát és jelentését, s a jövőben nem a nyilasok „álmovilágának” megtestesítőjeként hivatkoznának rá. A hungarizmus lényege ugyanis a magyar nemzet mindenek előtti és mindenek feletti szeretete, érdekeinek minden áron való védelme, minden idegen mesterkedéssel szemben. Nem az olasz fasizmus, nem a spanyol falangizmus és nem a német nemzetiszocializmus magyar változata ez, noha Szálasiék névválasztása felvetette ezt a lehetőséget is.

A legfontosabb alapkérdés nyomban adódik: mi hát a nemzet? Etnikai-faji, nyelvi, vallási, érdekközösségi vagy földrajzi fogalom, avagy Kornis Gyula megfogalmazása szerint „szellemi egység, közös észjárás és közös szívjárás, közös történelmi szemlélet és közös sorsérzés”? Sokan sokáig vallották, hogy a legfontosabb a leszármazás, a közös eredettudat, magyarán a vérrokonság, mert a nemzet elsősorban mégis csak biológiai képződmény, ahol meghatározó az egyazon fajtához tartozás, az azonos nyelv, az azonos hagyományrendszer, valamint az összetartozás-tudat. Noha a zsidó nép esetében szigorú, rituális védelem alá helyezték az anyai ágon való vérségi leszármazást (halákha) és tiltják az idegenekkel való keveredést, minden más nép esetében a vérségi leszármazásnak már a gondolata is a legbűnösebb nacionalizmusnak minősül, amely tarthatatlan. Tarthatatlan, mert valóságos vérrokonság nincs, csak fikciók vannak. Így mondják az ítélezők, noha hozzáteszik, van egy kivétel: a zsidó nép, „amelynek bizonyos antropológiai, szociológiai, kulturális, nyelvi sajátosságai megmaradtak a diaszpórában is, megkülönböztetik, elválasztják más népektől, összekötik máshol élő zsidókkal. Nincs ebben sem különös, sem rejteni való” – nyilatkozza a már idézett, nyugalmazott hebrisztikai tanszékvezető. Ne féljünk hát mi magyarok a beolvadástól, mert mi másfajta vagyunk, európai keverék nép vagyunk.

A legfőbb bizonyíték a vérrokonság hiányára a beolvadás, amikor az egyén a jóléte, a kényelme, a feszültségek elkerülése érdekében dönt úgy, hogy nem kíván a saját nemzete tagja maradni és megváltoztatja az identitását. Vagy az által, hogy elhagyja hazáját (kivándorlás), vagy az által, hogy beolvad. Mindenki maga dönt arról, hogy mi akar lenni. Így szól a liberálisok szózata. Kivéve a kiválasztott nép tagjait, mert a zsidóknál mindenütt megmaradt a zsidó identitás, mert az ő identitásuk „másfajta másság, ugyanis sokféleképpen lehet zsidónak lenni”. Magyarok lenni azonban egészen más eset. A magyar nemzeti lét változatlan megőrzése „csökkent izoláció”. Genetikai értelemben vett közös eredete „csak degenerált társadalmi csoportoknak van”. A magyarság „jóakarói” szerint az identitás-váltás nem dráma, sőt nagyon hasznos konfliktus-megoldás (Komoróczy Géza). Vannak persze népek, amelyek nem kívántak soha (s nem kívánnak ma sem) beolvadni. A zsidóság ugyanúgy él ma is, mint hajdanában. Őrzi ősi hagyományait és „soha nem merült fel bennük, hogy a hagyományaik nem megbízhatóak, s ez utólag sem igazolódott.” (Magyar Nemzet, 2004. június 5, 23. old.)

Ez azért van, mert „Mózes vallása nemcsak vallás, hanem egyszersmind politikai organizmus is. Mózes vallása státus alkotmány, valóságos országglási rendszer, mégpedig teokráciai országglási rendszer” (Kossuth Lajos). „A vad zsidónak sehol sincs nemzetisége, hanem hogy a zsidó mindig zsidó marad.” – hangoztatta Széchenyi István. „Ha egy bárkában ülök és abban van gyermekem és más gyermeke, s ha a bárkába bejő a

víz, s előttem apodictice áll, hogy ezen két gyermeket benn nem tarthatom, az igaz, ha a magamét lököm ki és a másikat benn tartom, azt az újságban fogják hirdetni, de biz én inkább a magam gyermekét conserválom és a másikat kilököm.” (Széchenyi István)

Hasonlóképpen vélekedett Szabó Dezső is: /zsidónak/ „szerbnek, oláhnak, tótnak, szásznak lenni vallás; Nekem csak a faj sajog, az a kis árva, töredék faj: ezt szeretném holnapra spórolni, mint a pislogó gyertyát. Ezt szeretném feléleszteni...” Ismét Széchenyi grófot idézzük: „Nemzetiség nélkül nekem, megvallom, minden más progresszió nem kell, erre állítok mindent, e nélkül, mondhatom, egy zagyalék nép leszünk... de ez engem nem mozdít; mindenekelőtt hűség a fajtámhoz.” „A nyelvnek pergése korántsem dobogása még a szívnek, s ekképp a magyarul beszélő, sőt a legékesebben szóló is, korántsem magyar még.” „A zsidó nagytőke kegyelmétől függ a magyar pénzügyi politika – vallották már 140 évvel ezelőtt. „A pánjudaizmus célja a magyarság uralmának a megtörése a Kárpát-medencében... a zsidók Magyarországból Új Palesztinát hoznak létre, amelyben az elsőrendű magyarok ők, mi pedig, valódi, vér szerinti magyarok csak másodrendű magyarok vagyunk...” (Istóczy Győző).” „A magyar közéletben uralkodóvá vált a zsidóság szelleme, gúnyolják nagyjainkat, lesajnálják maradiságunkat, kicsúfolják hagyományainkat.” „A zsidók vallásilag, s nemzetközileg elkülönülve a világ többi népétől, soha valóban meghonosodni nem fognak, s polgárosítva mindig egy nemzet elleni elemet fognak tenni a hazában” (Dubraviczky Simon).

Már 74 évvel ezelőtt kiadta Makay Miklós, az akkori Sárkányos Mozgalom vezetője a jelszót: „Magyarország a magyaroké!” Ne olvadjunk be, tartsuk a magyarságunkat. Ez azonban reakciós viselkedés, mondják ellenségeink, viszont „nagyon előnyös” napjainkban, hogy pl. a felvidéki Szlovákia félmillió magyarja közül eddig félszázan sem vették fel a magyar állampolgárságot. Az etnikai csoportok ugyanis szociális csoportokká változnak, s nincs is értelme ezzel foglalkozni, mert előbb-utóbb úgyis minden ember egyformává válik, bárhol éljen a földön. A szabad verseny amúgy is kiszorítja az életből a magyart. Lehetséges ez? Elfogadható számunkra ez? Tudjuk jól, az emberi lét alapja az emlékezés. Feledhetjük-e hát nagyjaink szellemi örökségét? Megtagadhatjuk-e Hungária földjét, az országunkat megeremtő őseink hagyatékát, nemzetszeretetét, a hungarus tudatot, azaz a hungarizmusát? Hajlandók vagyunk-e szemétre dobni Kölcsey Ferenc, Wesselényi Miklós, Széchenyi István, Kossuth Lajos, Gyulai Pál, Istóczy Győző, Németh László, Szabó Dezső és Csurka István intelmeit?

A hungarus tudat, a hungarizmus azt jelenti: a nemzet mindenekfelett, vagyis a nemzet érdeke mindenekfelett áll. Prohászka Ottokár szerint a hungarizmus nem zsidóellenességet (hibásan: antiszemitizmust) jelent, hanem önvédelmet, amelyet nem lehet megtagadni egyetlen nemzettől sem. A zsidóság túlsúlyát a gazdaságban, a közéletben, a közvélemény formálásában (azaz a médiumokban) korlátozni kell! A Gömbös Gyula által meghirdetett nemzeti öncélúság azt jelenti, hogy a magánérdeket a közérdek alá kell rendelni! Ezért nem felel meg a liberalizmus és a szociáldemokrácia a magyarság érdekeinek. A baloldali judeoliberalizmus által terjesztett szabadság és egyéni szabadság elvét nem szabad piedesztálra emelni. Amint a judeokommunizmus maszlagját

sem. A marxizmus valójában nem más, mint a zsidószocializmus orosz gyakorlata (idézet Szálasi naplójából).

A nemzet csak addig létezik, ameddig állama van. A magyar állam szétesett. Hungária lakossága a Kelet népe, amelyet a kezdetektől gyűlölség vesz körül mind a germánok, mind a szlávok, mind a zsidók részéről. Már a X. században európai kívánság volt a magyarok kiirtása: III. Abd al Rahman (912-961) levele 955-ben I. Ottóhoz: a magyarok népét ki kell irtani!

A kiegyezés valójában az idegenek államépítése volt, Magyarország 1920-ig nem volt független. A magyarság magára hagyatottan állt és áll ma is. Ebben az országban magyarnak lenni tragédia, előnyöket csak idegenek élveznek. Félézer éve már nem tudunk a magunk lábán megállni, mert kevesen vagyunk, s fogyunk, mert nincs erőnk, mert hiányzik belőlünk a szolidaritás, mert kihuny a kezdeményező képességünk, mert módszeresen kiölték belőlünk a faji öntudatot, közömbösségünk, lusta közönyünk miatt szemétre dobtuk nemzeti műveltségünk kincseit, mert elvesztettük realitásérzékünket. Így határolódtunk el a hungarizmustól is, s félelemtől reszketve tiltakozunk nap, mint nap, szinte óránként, ha úgy kívánják: nem, mi nem kívánunk nacionalisták lenni, mi nem vállaljuk a magyar sorsközösséget, mi nem magyarkodunk, mi megvetjük az idejét múlt fajvédelmet, ugyanakkor készséggel legitimáljuk a fanatikus zsidó nacionalizmust, s törvényesnek tekintjük akár a cionizmust is, amelynek ma is legitim pártja van Magyarországon. A zsidóknak mindent szabad, noha önmaguk is jól tudják, melyek az ellenszenves, rossz tulajdonságaik. Elég, ha Jászi (Jakubovics) Oszkár, Magyar kálvária – magyar feltámadás. 1989. című könyvére hivatkozom: „A zsidóságot nem volt szabad sem bírálni, sem pedig figyelmeztetni... aki kritizálni merészelte a budapesti metropolisz zsidó intellektuel szellemi életének számos ízléstelenségét és ripők amoralizmusát, azt műveletlen antiszemitának bélyegezték, s azt az egész sajtó lehurrogta, sőt lehetetlenné tette.” Ady azt is megírta: „a magyar társadalomba vegyült egy millió zsidó megcsinálta nekünk Budapestet, s mindazt, ami biztosan nincs is, de európais és távolról mutatós.” Ma is itt él Budapesten Európa legnagyobb zsidó diaszpórája, amely az 1990: XVII. törvény szerint nemzetiség volt, majd 1993: LXXVII. törvény szerint már nem. Miért rejtőzködnek? Miért nem vállalják nyíltan nemzetiségüket?

Elfordultunk a keleti rokon népektől, akik pedig vérségi őseink utódai, s a turánizmusból „avas táltosok és döglött hunok” (Szabó Dezső) kultuszát csináltuk. (Az 1920-ban létrejött Turáni Szövetség nem azonos az 1910-ben alapított Turáni Társasággal, amelynek szaklapját, a Turánt 1997-ben újra indítottam, de műmagyarok elorozták tőlem.) Az őstörténetünket nem ritkán fanatikus álmodozók („futóbolondok” Gyurgyák János) próbálják újraírni, beleszöve a jézusi kereszténység átértelmezését is. Kétségtelen, hogy alapkérdés: zsidó volt-e Jézus vagy csak Saul-Pál zsidósította el a kereszténységet? Nem véletlenül írt a botrány-matróna, Heller Ágnes egy önálló könyvet, A zsidó Jézus feltámadása címmel, Bp. Múlt és Jövő Kiadó, 2000., amelyben váltig hangoztatja, Jézus mélyen zsidó volt. Ha ez a „rideg valóság” (Homonnay Ottó János), amelyet II. János Pál pápa hivatalosan is elismert, sőt kijelentette, aki tagadja, hogy a zsidó Isten

kiválasztott népe, eretnekséggel vádolható, akkor Hágár országának magyarjai vegyék tudomásul a zsidók viselt dolgait, beleértve szélsőbaloldali diktatúrák szörnyűségeit, „mivel a cionista, a kommunista, a demokrata és az ún. asszimiláns zsidó egyaránt fajunk életére tör.”

Figyelemre méltó, hogy 1939-ben is, és ma is, egy milliónyian szavaztak a jobboldali nemzeti radikálisokra. Ennyien voltak és ennyien vannak, akik hisznek a magyarság megtartó erejében: sub specie aeternitatis, azaz az örökkévalóságban.

A valóságos, igazi hungarizmus, a magyarságtudat, a magyar identitás védelme – eltérve és elhatárolódva Szálasi Ferenc hungarizmusától, amelyet a vonalas kutatók „paródiának” neveznek – a magyarság megtartásának legfőbb eszköze. Jelentőségét az erkölcs helyreállításában, az egészségügy, az oktatás, a népszaporulat mindenek feletti támogatásában látjuk. Szűnjön meg hát végre a magyar családokban az egyke és a semmike. Mindennek gazdasági alapját pedig a mezőgazdaság adhatná, valamint magyar hitelbankok létesítése és egy általános béremelés. (Sajátságos és történelmi tréfa, hogy 1945 előtt egy ilyen jellegű gazdasági terv kidolgozóját Matolcsy Mátyásnak hívták, 2010 után pedig Matolcsy Györgynek.)

A jelenlegi helyzetünk egyértelművé teszi, hogy megalapozott Magyarország semlegességének felvetése és egy erős magyar állam megteremtésének igénye. De mit tehet Hungáriáért egy magyar történész? Mindenekelőtt meg kell védenie fajtáját, a „világminden közénk vetődő gyűlevésztől” (Németh László), mert fajbiológiai értelemben nincsen magyar faj, de történeti értelemben igenis van magyar fajtajelleg, öröklődő genetikai jegyekkel. Vagyis a magyar más népektől különböző entitás. Másodjára, a széles közvéleménnyel meg kell szerettetni az igaz magyar múltat, amelyet valójában a legtöbben egyáltalán nem ismernek, s szívesebben fogadják a csalafinta hamis regélőket, mint a megalapozott, komoly kutatókat.

Hogy a magyar őseredeti kultúra-e, mint a közel-keleti kultúrák, vita tárgya lehet, de nevetség tárgya nem. Az ember által lakott világ, az oikumené benépesülését kiemelten kutatják, s ma még csak a kezeteknél tartanak, tartunk. Ma még nem dőlt el az sem, összefüggenek-e a sumer ékírás, az egyiptomi hieroglif írás, az Indus-völgyi és a kínai szótagírás? Különös azonban, hogy legújabban – különösen az iraki háború óta – tagadják a sumerek bevándorlását és önálló, eredeti kultúrájukat is. Azt hangoztatják, elsősorban zsidó tudósok, hogy a ragozó nyelvű, nem sémi sumerek, a flektáló nyelvű sémi akkádokkal közösen hozták létre Mezopotámiát.

A múlt valóban feneketlen, mély kút (Thomas Mann), s mi megkísérlünk egy kicsit belelátni. De bármit fedezünk is fel, a Hazánk és nemzetünk érdekeit mindenkor szem előtt kell tartanunk. Erre int és tanít mindannyiunkat Kölcsey Ferenc is:

Te lásd meg, óh sors, szenvedő hazámat
Vérkönnnyel ázva nyög feléd!
Mert kánya, kígyó, féreg egyre támad,
S marja, rágja kebelét.

A méreg ég és ömlik mély sebére,
S ő védtelenül küzd egyedül.
Hatalmas, óh légy gyámja, légy vezére,
Vagy itt az óra és végveszélybe dül!
Áldást adék, sok magzatot honodnak,
Mellén, kiket táplál vala;
S másokra vársz, hogy érte vívni fognak?
Önnépe nem lesz védőfala?
Szív, lélek el van vesztegetve rátok,
Szent harcra nyitva várt az út,
S ti védőfalat körüle nem vonátok;
Ő gyáva fajt szült, s érte sírba jut.
De szánjad, óh sors, szenvedő hazámat!
Te rendeltél áldást neki;
S a vad csoport, mely rá dühödve támad,
Kiket nevelt öngyermeki,
Taposd el a fajt, rút szennyét nememnek;
S míg hamvakon majd átok ül,
Ah tartsd meg őt, a hűv anyát, teremnek
Tán jobb fiak, s védvén állják körül.
Törvényem él. Hazád őrcsillagzatja
Szülötti bűnein leszáll;
Szelíd sugárit többé nem nyugtatja,
Az ősz apák sírhalminál.
És más hon áll a négy folyam partjára,
Más szózat és **más keblű nép**,
S szebb arcot ölt e föld kies határa,
Hogy kedvre gyúl, ki bájkörébe lép.

Kölcsey Ferenc: Zrínyi második éneke

(Megjelent a Kapu 25 (2012) 2. szám, 46-49. oldalon
és a Zsarátnok 2012. március 25-26 és 2012. április 24-25. számában.)

Múltunk évezredei

A történelmébe belebetegedett magyar társadalom gyógyítgatása

I. Miért ez a cím? Mi bizonyítja, hogy a magyarság története több évezredes?

Négy dolog:

- 1./ a magyar nyelv és a zenei anyanyelv,
- 2./ az írás,
- 3./ az embertan (morfológiai antropológia),
- 4./ az archeogenetika. (Colin Renfrew és Kathie Boyle, *Archaeogenetica: a DNS és Európa őskori népessége*. Cambridge, 2000.)

A régészet miért nem szerepelt külön? Azért, mert közvetlenül sem a települési formák, sem a használati tárgyak, sem a fegyverek, sem a viseleti holmik, sem a sírformák, sem a temetési szokások (ritusok), sem a díszítési módok, sem a szimbólumok önmagukban nem etnikumjelzők! Együttesen azonban sokat jelentenek vagy jelenthetnek. Kivéve természetesen azokat az ókori kultúrákat, ahol írott szövegek maradtak fenn a feltárt objektumokban, s bizonyítják, hogy kikről van szó, kik építkeztek, kik temetkeztek. (Mezopotámia, Egyiptom, India, Kína, indián őskultúrák.)

Súlyos nehézség, hogy a biztosan magyar térségnek tekinthető Kárpát-medencén kívül, nincs perdöntő támpontunk arra, mely területek vonandók be a magyar őstörténet kutatásába? Az Urál-vidéke, Nyugat-Szibéria (Jenyiszej-Isim vidéke), Közép-Ázsia, Belső-Ázsia, a Kaukázus, esetleg az Ókori Kelet is?

Ugyanakkor mégis a régészet az őstörténet kulcstudománya, mivel csaknem minden „nyersanyagot” az archeológia tár fel és szolgál fel a rokon tudományoknak. Nyilvánvaló: visszafelé kellene haladnunk, visszafelé kellene nyomoznunk, elindulva a biztosan magyartól.

Azonban a visszafelé nyomozásnak már az első állomásánál elakadunk: az avaroknál. Kik ők? Keletiek? Germán ivadékok? Valóban a Kárpát-medencében alakultak ki? Nagyon sokan voltak, letelepedett sokaság, földművelők, állattartók. Ábrázoló művészetük egyértelműen keleti és nagyon ősi. De ez hogyan lehetséges? Milyen nyelven beszéltek? Törökül, mongolul, magyarul?

Visszafelé tovább lépve: a Kárpát-medencében nincsenek számottevő hun emlékek, temetők, ahogyan keleten nagy számban vannak; itt csak szarmaták találhatók, akiknek a csontmaradványai viszont igen rossz megtartásúak. Miért? S ők milyen nyelven beszéltek? Iráni nyelven, türk nyelven, magyar nyelven?

A római korszak előtti régészeti kultúrák népességének etnikai hovatartozásakor név szerint csak a szkítákat, a dákokat, a keltákat, a trákokat, és az illíreket említhetjük. Kik voltak ők és milyen nyelven beszéltek? S még korábban a vaskori, a bronzkori, a rézkori, a kőkori (újkökori és őskőkori) régészeti kultúrák népei kik voltak? Egy-egy törzs alkotott egy-egy régészeti kultúrát?

Például a bádeni vagy péceli kultúra (Kr. sz. e. 3600-2600), amely betöltötte az egész Kárpát-medencét, sőt! Ide tartozik az Ötzi-völgy Jégembere, a vörsi réz diadém varázsló, a híres agyagmaszkok (Balatonöszödről), az ózd-centeri arcok urnák, az agyag kocsik, a gödörbe temetett halottak, végyesen állatokkal.

Alapvető kérdés: Eurázsia betelepülése. Példának vehetjük a következő temetkezéseket. Szungir: 2 gyermek és egy felnőtt sírja, 25 ezer évesek. Lagar Velho, Vogelherd, La Roche: 24 ezer évesek. Zaffar: 27 ezer éves neandervölgyi ember volt, de ez nem rokona a homo sapiens sapiensnek (aurignaci ember)! Dél-Szibéria és az Altáj vidéke már 14 ezer évvel ezelőtt lakott volt. De itt is élt már korábban a neandervölgyi ember.

Az írott forrásokkal és a hagyományainkkal mi a helyzet? Mennyit nyomnak a latban? Miért akarjuk mi, maiak, minden áron mindig jobban tudni, hogyan volt ezredévekkel ezelőtt, mint a XI-XII. századiak vagy az őket követő XIII-XIV-XV-XVI. századiak? Miért hazudtak volna a krónikások? A könyvnyomtatásig csak a megbízóinknak írtak. Nem akarták ámítani, becsapni a népet, mert azok latinul olvasni sem tudtak. Mit takarnak a népnevek? Kazár, szabir, szavárd, türk, heftalita, hungarus, magyar, besenyő, palóc, jász, etc.

Az időrendünk megalapozott-e? Dionysius Exiguus (kicsi Dénes apát) I. János pápa kérésére (523-527) 525-ben úgy találta, hogy Róma legendás alapításától (753) Diocletianusig 1037 év telt el, vagyis 1037-753 = Kr. sz. előtt 284. De időrendi fordulópont-e Jézus születése? Öröktől van-e egyistenhit? A zsidóknál Jehovát csak Jósias vezette be a Kr. sz. előtti VII. században, a kiválasztott nép teóriája pedig Ezdrás és Nehémiás műve! Őseinknek volt-e saját vallása? Vallásnemzet voltunk-e mi is, mint a zsidók mindmáig? Mikortól nemzet a magyar?

II. Mi a nemzet? Mi határozza meg az etnikumot? A nép valóban állandóan változó társadalmi jelenség volna?

Mi határozza meg az őstörténetet? Van-e egyáltalán őstörténet vagy csak folyamatos etnogenezis van? Kimutatható-e egyáltalán az összetartozás, az eredet – tudományos exaktsággal? Vagy: mindenki olyan őstörténetet ír, amilyet akar?

A vérségi kapocs, a közös leszármazás, a közös eredettudat, a nyelv, az élettér (közös terület, határokkal), a mi-tudat, az önelnevezés, a népnév, a közös múltismeret, a közös hitvilág, a közös mitológia, a zene, a tánc, a mesevilág, azonos erkölcsök, azonos jogszokások, (azaz: a kultúra) azonossága jelenti a népet? Vagy pusztán a vállalkásuk, tehát tudati kérdéssről van szó? Mi a nemzeti tudat? A műveltség, az önbecsülés, a múlt őrzése, a hagyományok ápolása.

Röviden: az etnikumok eredetileg vérségi képződmények vagy nem? Voltak közös őseink vagy nem? Van faji jelleg vagy nincs? Kell, hogy legyen bennünk faji öntudat vagy nem kell?

Eredetileg hogyan volt? A család, a nemzetség, a törzs eredetileg csakis vérségi lehetett! De: a X. századi Harta esete figyelmeztető, a 21 sírban nyugvó halottak egyike sem rokona a másoknak! Ugyanakkor genetikailag rokonaik a pazyriki szkítáknak!

Van-e jelentősége a népcsoportoknak? Vannak rasszok vagy nincsenek? Johann

Friedrich Blumenbach (1752-1840): 5 rasszt, Karl Linné 4 rasszt:(europid /Tárim, Egyen Gool, Berel/, mongoloid /Tárim, Ordosz/, sinoid, afroid) különböztetett meg.

Vagy igaz lenne, hogy bármikor, bárhol az leszel, aki akarsz lenni, abba a nemzetbe olvadsz be, amelyikhez kedved van? Az identitásodat sem határozza meg a bensőd (a lelked), a genetikai örökséged, a hited, a halottaid, mert a történelem egy nagy olvasztókemence, s így előbb-utóbb mindannyian jellegtelen, antinacionalis szociális csoportokká válunk?

Mindez természetesen **nem igaz!** Mindez a liberális maszlag alapanyaga. Az archeogenetika igenis ki tudja mutatni a származást, a rokoni kapcsolatokat mind a férfiakban lévő Y kromoszóma, mind a nőkben lévő mtDNS alapján. A populációkban (s ez a kifejezés nem azonos a nép fogalmával!) olyan genetikai bélyegeket (markerek) kell keresni, amelyeknek legalább két variánsa (allél) kimutatható, mert ezek megléte kell az összehasonlításhoz (haplotípus). Sőt, ki tudja mutatni a genetikai jellemzők és a nyelv közötti kapcsolatot is (C. Renfrew-Kathie Boyle idézett munkája). S ki tudja mutatni a vándorlásokat, a mozgásokat. Van tehát remény a titkok megfejtésére!

III. Súlyos problémák az őstörténeti hipotézisek körül:

- A. Időrend (közmegegyezésem alapon). Például a gnapendorfi sír, a X. század elejére keltezett, C14-el viszont 1000 körülnek határozták meg!
- B. Vándoroltatás. Nincs a magyaroknak keleti előzménye, állítják. A keletről jöttek kevesebben voltak, mint az itt találtak! 40 nemzedék alatt „kihígult” a magyar nép. Honnan jöttek?
- C. A klimatikai változások figyelmen kívül hagyása.
- D. A nyelvemlékek hiánya, illetve a rovásbetűs szövegek olvasatának gondjai.
- E. Népkeveredések, nyelvcserek feltételezése. Lélekszámra vonatkozó hipotézisek.
- F. Nincs megmentve az embertani anyag zöme, kicsik a sorozatok (tarsolyosok, belső-ázsiaiak, a lovas sírok zöme európai) rövidfajúság a honfoglalás korában és manapság! A honfoglalók nem elődei az Árpád-koriaknak, viszont utódai az avar koriaknak. Ez hogyan lehetséges? Álmos-Árpád népe mégsem volt azonos a köznépi tömeggel?
- G. Új szemlélet jelentkezett az egyetemes őstörténet-kutatásban: eszerint nincs bevándorlás! Sem a sumérek, sem az akkádok (Tell Halaf, Ubaid, Tepe Gavra), sem a zsidók esetében (Mezopotámia, Palesztina) nem tehető fel bevándorlás.

Az európaiak 80 %-a autochton paleolit eredetű (45 000-12 000 évvel ezelőtti népesség), 20 %-a neolitikus bevándoroltak utódai (10 000 évvel ezelőtti). Y kromoszóma alapján (recens) ugyanez 80-85 % – 15-20 %. A női vonal közel-keleti, a férfi vonal közép-ázsiai.

A neolitikus (7500 éves) fosszilis anyag (AVK, DVK, mtDNS) 25 %-a közel-keleti, 75 %-a paleolit eredetű (Wolfgang Haak, 2005).

A mai tudásunk szerint elgondolt magyar őstörténet vázlata

A magyar beszélt nyelv és a mi zenei anyanyelvünk nagyon régi, kialakulásához több ezer évre volt szükség, valamint állandó megtelepedettségre. Hol volt ez? Az andronovói kultúra (Kr. sz. előtt 2000-1400) területe látszik meghatározónak. Az andronovóiak nyugat, délnyugat felől érkeztek Szibériába. Később a karaszuki és a Tastik kultúra létrehozói, majd a szkíták fő alkotó elemei (Kr. sz. előtt I. évezred). Erre utalnak az ujjur, a mongol, a szölkup, a vogul-osztyák szóegyezések, s nem a grammatikai egyezések. A Jenyiszej-Irtis vidékén történhetett ez? Így kellene értékelni a madjarokat? Vagy lehet másként is? Például a Kárpát-medence is számba jöhet? Elvileg lehetne, hiszen a mai magyarság 90-95 %-a európai, és csak 10-5 %-a ázsiai eredetű, de ennek mégis ellentmondanak a következők.

- A. A szkíta-kori anyagi és szellemi kultúra gyökértelen itt, ellenben megvan Belső- és Közép-Ázsiában, illetve a Fekete-tenger északi oldalán. A szkíták zöme europid és nem mongoloid! Az íjfészítő lovas népek anyagi kultúrája teljes egészében keleti eredetű: nyereg, kengyel, reflexíj, nyílvevők, tegezék, övek, lószerszámok, fegyverek.
- B. Az andronovói kultúrán belül az alakul-fjodorovói csoport embertani anyagában a genetikai vizsgálatok (Eu19=R1a1) a magyarral mutatják a legnagyobb hasonlóságot (Kr. sz. előtt 1800-1400). Tastik és Tagár kultúrákban tovább él ez az andronovói embertípus (turanid)! Ugyanez az R1a1 típus megvan a pazyrikiakban, a Tárim-medencei sírokban is, tehát az andronovói embertípus négyezer éve tovább él! Ez később megjelenik a türkökben is, akik szintén szkíta-hun utódok. Később is megmaradtak az ázsiai markerek (Eu19, R1a1 sztyeppei marker) a hunokban is (Egyn Gool, Mongólia), akik jobbára szőke és vörös hajú europidok voltak. A ma élő magyar férfiak Y kromoszóma mintáiban ez a típus 60 %! Az R1a1 haplotípus a legnagyobb gyakoriságú Közép- és Kelet-Európában, Közép-Ázsiában, Pakisztánban és Észak-Indiában (tadzsik, kirgiz, üzbég, ujjur, karakalpak népekben ez az arány 53 %).
- C. Álmos-Árpád magyarjai zömükben ugyancsak europidok, amint az avarok is. A hartai magyar temetőben az ázsiai gének aránya 26 %. Az aldebrő-mocsárosi X. századi magyar nő anyai ágon andronovói származású volt!

A mai magyar lakosság 13 %-a egyenes leszármazottja a IX-X. századi honalapítónak, viszont a mai népességben a honalapítók génjei 23 %-ban maradtak meg. Henkey Gyula hatalmas kutatási anyaga is azt bizonyítja, hogy a mai magyarság 46 %-a keleti (turanid) embertani típusba tartozik! A nyelv viszont változatlanul megmaradt.

Elég a Czuczor-Fogarasi szótárra hivatkozni, amely 110 000 szót és 2200 gyököt dolgoz fel. A Magyar Etimológiai szótárban csak 13 000 szó van. Fel kell tennünk, hogy a magyar ősnyelvet nagyon sokan beszélték, nagyon nagy területen (szkíták, hunok, avarok, kazárok, besenyők). Az ősi alapnyelvből alakult ki a türk? A szamojédok, a vogul-osztyákok, a permi finnek, mint érintkező (lingua franca), ill. közlekedő nyelvként használták a magyart.

A magyar dal egyidős a magyar nyelvvel. 2500 dallamot, 400 motívumot vetettek

össze 26 nép zenéjével. Magyar-kínai dallamazonosság, magyar-mongol kvintváltás, magyar-ír, skót, kelta rokonság, magyar-dakota indián motívumegyezések mutathatók ki. Ez csak 10 ezer évvel ezelőtt keletkezhetett Keleten, a Behring-szoros kialakulása előtt! Magyar-hanti, cseremisiz, votják, csuvas, türk zenei örökségek jellemzik a zenénket.

Jelen ismereteink szerint a szkíta-magyar, a hun-magyar, az avar-magyar rokonság alappal feltételezhető és többnyire igazolható.

Elméletileg feltételezhető, hogy ezen ún. szkíta népek egyik alapnyelve a magyar lehetett, noha kizárólagosságot feltenni nem lehet. A magyarság beszélt és zenei nyelve sok ezer éves előéletet mutat! Az írásbeliségünk kialakulásának felülvizsgálata sem halogatható tovább.

Ma még nem tudjuk, hogy a dél-szibériai, majd közép-ázsiai térségekből mikor és miért költöztek el eleink, s azt sem, hogy ez a nagy lélekszámú „ősnépesség” betöltötte-e egykor az egész területet az Altajtól a Kárpát-medencéig? Az évezredekén keresztül vándoroltatás ugyanis tarthatatlan teória. Nyitott kérdés egyelőre, hogy a Kárpát-medencében mióta lakhattak őseink?

Az írott és a régészeti források azt mutatják, hogy a szkíta-kori szarmaták a titkok nyitja, az Ariadné-fonal, amely mentén eljuthatunk egyszer a megoldáshoz. A szarmaták kétezer éve itt vannak, s ha majd a genetikai vizsgálatok rájuk is kiterjednek, eloszolhat az őstörténeti köd, elhárulhat az ősiránisághoz ragaszkodás továbbhaladást gátló béklyója. Egyszer kiderül majd, hogy hol mindenfelé éltek magyar népcsoportok (Julianus magyarjai, Kaukázus, Kazahsztán), s hogy a magyar-finn nyelv rokonai (a vogulok, az osztyákok, a szamojédok, a votjákok, a cseremiszek, a mordvinok) mikor vették át rokon szavainkat.

Ma igenis úgy látjuk, hogy **jöttünk** a Kárpát-medencébe, mégpedig Keletről. Egyetlen nép sem élhet évezredekén át ostoba tévedésben és balga tudatlanságban. Lehetetlen, hogy krónikáink, ősi hagyományaink, nyelvünk, zenénk, meséink, mítoszaink, vallásunk, művészetünk mind-mind hamisak lettek volna. Génjeink jellemzői, bár „kihígultak”, végleg el nem tűnhettek, csak legyen komoly elszánás, erős akarat, kellő anyagi áldozat és főleg megingathatatlan hit bennünk, s célhoz érünk.

(Elhangzott Kecskeméten, 2012. március 31-én.)

Tetszőleges őstörténetek

Főszerkesztőnk tarka kertje lassan mintája lesz a lapban közzétett őstörténeti cikkeknek. Virágozzék minden virág, mondogatjuk, ám kérdés, hogy a dudvától a vadrózsáig, a parlagfűtől a nemesített liliomig minden legyen?

A Magyar múlt rovat kapcsolódik a nevemhez, s elvileg csak az ott közzétett íráskért kellene felelősséget vállalnom, de minden olvasó számára joggal tűnhet úgy, hogy a Kapu-ban megjelent történeti témájú írások, cikkek, tanulmányok módszertanilag és szellemiségükben számomra is vállalhatók, máskülönben minek kellene én a szerkesztőségnek? Pedig nem minden esetben van így, s ezt végre ki kell mondanom. Természetesen nem bizonyos szerzők ellen irányul a mondanivalóm, akik között vannak velem barátságosan viselkedő kollégák is, hanem a történettudomány (régészet) szabályainak betartásáról vagy elvetéséről van szó. Az a kisebb bajok közé tartozik, (s zömmel csak hiúsági kérdés részemről is), hogy bizonyos szerzők nem szeretnek az elődökre hivatkozni, s úgy tüntetik fel, mintha mindent ők „fedeztek volna fel”. Ez áll a mi lapunkra is és másokra (például a Barikád című lap őstörténeti sorozatára) is.

Sokkal komolyabb dolog annak az eldöntése, hogy a történelem és azon belül az őstörténet kutatása, boncolgatása, találgatása tudomány-e egyáltalán? Vagy mindenki olyan őstörténetet írhat, amelyet csak akar? S ezt olyan módon teheti, ahogyan akarja?

Minden jel azt mutatja, hogy a jelenkori történetírás válságban van, mert a hatalom által – minden korban – megkövetelt „átértékelések” otromba hazugságai egyre-másra lelepleződnek. Az értelmes és gondolkodni képes emberek azonban áhítják az igazságot, noha tudják, hogy a múlt teljes és valós feltárása nem lehetséges. Sem régen, sem jelenleg, sőt, a jövőben sem. A késztetés azonban olyan erős, hogy igen sokan nekirugaszkodnak a történetkutatásnak, hiszen tudnak olvasni, van néhány „jó” könyvük is, jól bánnak az internettel, ahol valóban szinte minden fellelhető, így nincs akadálya az „igaz magyar őstörténet” felvázolásának.

A hivatalos akadémiai álláspont, az ún. finnugor elmélet, jószerével már – néhány kövület-ember kivételével – senkit sem érdekel. Joggal. Az őshazakeresés ideje is lejárt. A népek örök vándoroltatása több mint kétséges. Kivált, ha Kr. sz. előtti V. évezredben indítják, mert ez a mi őseink esetében ötezer éves bolyongást jelentene a tundráktól a Kárpát-medencéig. De az egyetemes őstörténetben is kiszorulnak a bevándorlás-teóriák. A sumérok bevándorlását éppen úgy elvetik, mint az akkádokét vagy a zsidókét. A tárgyilagos kutatókban persze nyomban felmerül a kétely és a gyanú: miért lettek hirtelen „őshonosok” a sémi akkádok és a zsidók? De idegen bevándorlók maradtak a perzsák, a görögök és az arabok. A zsidók vándorlásának mesés legendáit a tudomány persze már régen megcáfolta. A Mezopotámiából Kánaánba, onnan Egyiptomba, Egyiptomból a Sinai félszigetre, s vissza Kánaánba masírozó zsidók bibliai történetei vallásos mondák csupán.

Nem új gondolat az őshonosság a magyarság esetében sem. A külső okok helyett

gyakran valóban ésszerűbb a belső okokat előnyben részesíteni. Így került az érdeklődés kellős közepébe a Kárpát-medencei magyar őshaza ötlete.

A Kapu-ban ezen elmélet legszenvedélyesebb hirdetője Grandpierre Atilla, az Egyetememes talányok rovat vezetője, aki szerint a Kárpát-medence a világ központja. Innen indult ki jószerivel minden, már évtízezredekkel ezelőtt.

Szabad ilyen állításokkal előállani? Persze, hogy szabad. De nagyon nem szerencsés a saját kiadású könyvének részleteit éppen ebben a rangos, komoly és népszerű havi folyóiratban közzétenni. Miért? Azért, mert a történetkutatás módszertani szabályait sajtóságosan és öntörvényűen próbálja kijátszani. Olyan hivatkozásai vannak (például a *Journal of Eurasian Studies*), amely egy internetes oldal csupán, ahol bárki (!), bármit (!) leközlölhet angol nyelven, majd úgy lehet rá hivatkozni, mintha az, mondjuk, az *Eurasia Antiqua* vagy az *Acta Archaeologica*, vagy a Rosszijaszkaja Arheológija szakcikke volna. Máskor olyan szerzőket citál (G. Childe, Marija Gimbutas), akiknek könyve 83, illetve 56 évvel ezelőtt jelent meg (*The Danube in Prehistory*. London, 1929., *The Prehistory of Eastern Europe*. Cambridge, 1956.), s őket a „20. század legnagyobb hatású régészeinek” nevezi, holott elméleteik felett régen eljárt az idő, ám nem idézi azokat a régészeket (Makkay János, *Az indoeurópai nyelvű népek őstörténete*. Budapest, 1998, 42., 100. j., és Bakay Kornél, *Őstörténetünk régészeti forrásai*. III. kötet, Budapest, 2005, 42-92.), akik megcáfolták a légből kapott állításait. Kedve és tetszése szerint emel magasra autodidakta kutatókat, akik derék emberek (Grandpierre K. Endre, Schedel Andor, Borbola János, etc.), de nem szerepelteti azokat, akik ugyanolyan „kívülről jött” emberek, mint ő maga, s akik (Cser Ferenc, Darai Lajos, Nagy Sándor) legalább olyan megszállottsággal és szenvedéllyel hirdetik a Kárpát-medence mindenek feletti-ségét, mint ő.

Nem céloim szerkesztőségi kollégám kijelentéseit mondatról-mondatra elemezni, de felmerül az emberben a kérdés: érdemes-e a magyar múlt kutatásáról tudományosan beszámolni, ha ugyanabban a folyóiratban, 25-30 oldallal odébb, egészen mást olvashat a T. Olvasó, akik közül a legtöbbnek fogalma sincs az andronovói kultúráról, a Harappa-műveltségről, a kurgán kultúráról, s kivált nincs fogalma arról, hogy egy-egy hangzatos „nagy kijelentés” mennyire hiteles, mennyire megalapozott. Négy vagy ötezer éves sírokban „hatalmas hun jellegű üstök”-ről tesz a kedves szerzőnk említést, majd genetikai eredményekre hivatkozik, de érződik, hogy az eredeti tanulmányokat elmélyülten nem olvasta (lásd: Bakay Kornél-Kristóf Zoltán cikkeit a Kapu-ban). Szemrebenés nélkül hozza „egy nevezőre” az őskőkori (Kr. sz. előtti 12 000) és kora-neolitikus (Kr. sz. előtti 6000-4000) istennő szobrokat a sok ezer évvel későbbi szkíta (Kr. sz. előtti VII. századtól), türk és besenyő-kun sírszobrokkal (kámennaja babá-k, azaz balbálok, Kr. sz. utáni VI-XIV. századból!), amelyek között férfialakok legalább olyan számban szerepelnek, mint nők. (Itt elég lett volna fellapozni az *Őstörténetünk régészeti forrásai*. I. Budapest, 2004, 250-252. oldalait!) De ha olykor forrást idéz (Homérosz, *Odüsszeia*. XIX. 177.), akkor sincs szerencséje, mert a hivatkozott rész (Gyomlay Gyula fordításában, Bp., 1920, 160.) így hangzik: „Van valami Kréta nevű föld, a borszín tenger kellős közepén, szép és termékeny víz övezte sziget. Ember van benn tömérdek sok, akik

kilencven városban laknak, s ki ilyen, ki olyan nyelven beszél, össze-vissza: vannak ott achájok, vannak bennszülött, vitéz krétaiak, küdonok, sisak-bokrétás dórok és dicső pelazgok.” Arról, hogy ez utóbbiak lennének az Ősi Európa őslakói, szó sincsen.

Lehetséges, hogy az európai népek 80 %-a helyi (autochton) eredetű és az őskőkor (paleolitikum) óta itt él? Lehetséges. Lehetséges, hogy 15-20 %-a 10000-8000 éves bevándorló a Közel-Keletről, különösen a női vonal esetében? Lehetséges. Lehetséges, hogy az ómagyar nyelv és a magyar zenei anyanyelv ilyen magas fokú kialakulásához több ezer évre volt szükség. Juhász Zoltán kutatási (A zene ősnyelve. Frig Kiadó, 2006., Beljebb a magyar észjárásba. Bp., 2010.) mindezt erősen valószínűsítették.

Lehetséges, hogy a türkök a hunok utódai? Nagyon is valószínű ez a vélekedés. Lehetséges, hogy Kínától a Bécsi-medencéig beszélt nyelv volt az ómagyar nyelv évezredek át? Lehetséges ez a feltevés is, de igen nagy körültekintéssel, nagy forrás- és anyagismerettel, erős alázattal és kellő szerénységgel szabadna csak a „lant pengetésébe” kezdeni. Az is igaz persze, hogy a magyarországi ún. hivatalos történettudomány képviselőinek zöme már elvesztette a tisztességét, felrúgta a tudomány művelésében kötelező etikus magatartás szabályait. Egyetlen példa a közelmúltból. Egy Koszta László nevű egyén a XI-XII. századi bencés kolostorokról értekezve (Századok 146/2012. április/ 2. szám, 269-316.) Somogyvár kapcsán nem idézi a 2011 őszén megjelent 616 oldalas összegző szakmonográfiámat! S ezt sem a lektor, sem a szerkesztő nem kifogásolta, holott a később közzétett Glatz-émlékkönyvet (Magyar történettudomány az ezredfordulón. Bp., 2011.) többször citálja. Most itt tartunk. Nehéz kérdés: kikben bízhat a kedves Olvasó?

(Megjelent a Kapu 25 (2012) 6-7. szám, 56-57. oldalon.)

Östörténet-kutatásunk újabb eredményeinek értékelése

Az előadásom címe pontatlan, mert elsősorban a különféle, kigondolt, szabadon elképzelt, őstörténetnek nevezett szellemi termékek értékeléséről lesz szó. A Magyarok VIII. Világkongresszusának őstörténeti szekciójában – hasonlóképpen, mint négy évvel ezelőtt, a Fordulatnak nevezett kongresszuson volt – jelentős előrelépésnek nevezhető, hogy szakképzett régészek és történészek is eljöttek és vállalták a szereplést. Legelőször ezt köszönöm meg a kollégáimnak. Voltak persze olyanok is, akik a felkérésünket elhárították, kimondva vagy kimondatlanul, a tudománytalanságra utalva. Aki ezt tette, nem ítélt el, bár egy magyar tudósnak erkölcsi kötelessége megszólalni, ha hamisságot, ha tudatos hazugságot tapasztal. Jól tudom, amint a Példabeszédek Könyve is hirdeti, hogy a „balgát a szó meg nem javítja” (29. 15.), de a jelszavunkat, az alaptételünket soha, semmilyen körülmények között nem adhatjuk fel:

VERITAS FORTIOR PRAE OMNIBUS!

Az igazság mindennél erősebb! Pázmány Pétert hívom segítségül a magam mentségére, az elkövetkező mondandóm miatt.

„Néha mi is megélesíthetjük a penna orrát, megmelegíthetjük a tétát, amikor ez mostani új tanítókról szólunk, és kerek szóval a hamisságot hamisságnak, a hazugságot hazugságnak nevezzük.” Mert az mégsem tűrhető el, hogy egy nagy népszerűséget szerzett ember, egyre-másra tart olyan előadásokat – legutóbb éppen Kolozsvárott, az Erdélyi Napló rendezésében – ahol többek között tudományos tényként közli, hogy egymillió négyszázezer emberen végeztek el genetikai vizsgálatokat, holott a legközmolyabb amerikai és nyugat-európai kutatóintézetekben sincsenek tízezresnél nagyobb szériák. Legutóbb (2010) Wolfgang Haak, Oleg Balanovszkij és társai dolgoztak egy 23 394-es szériával.¹ Minálunk pedig az elvégzett néhány száz DNS minta elemzése is szenzációnak számít.² Ugyanez az előadó azzal ámitja a hallgatóit, hogy „száz, három-ezer éves hun receptet” talált, amelyet az ujugrok mentettek meg „hun írással”, s ez a világ legősibb szakácskönyve. Ismerünk igen régi recepteket? Igen, ismerünk. Például Marcus Gravius Apicius: *Res conquinaria* című művében fennmaradt a legendás pártusok töltött csirke étekének receptje. Így szól: „Nyissuk fel a tyúkot hátulról, tisztítsuk ki s tegyük egy deszkára. Tegyük bele borsot, lestyánt, egy kis köményt, nedvesítsük meg halszósszal és borral. Helyezzük az egészet (a tűzhelyen) egy égetett cserépedénybe, majd öntsük le mártással. Eresszük fel friss fűszerrel ízesített langyos vízzel, majd locsoljuk meg az öntettel a tyúkot, és pároljuk. A végén borssal szórjuk meg és tálaljuk fel.”

1 PLOS Biology 8 (2010) november.

2 Kristóf Zoltán, Honalapító őseink genetikai öröksége. Kapu 24 (2011) 38-40. – uő. Rokonaink az ázsiai szkíták. Kapu 25 (2012) 35-38.

De apró dologban sem szabad hazudni. Az említett előadó azt kiáltja világgá, hogy Sz. P. Tolsztoz, Ősi Korezm című könyve 1973-ban jelent meg magyarul, mivel azonban leírta a magyarok öntözéses gazdálkodását, nyomban betiltották és bezúzták a könyvet. Mi az igazság? Tolsztoz könyvét Balázs János fordításában 1950-ben megjelentették, soha sem volt betiltva és bezúzva, s egy szó sincs benne a magyarok öntözéses gazdálkodásáról!

Tudjuk persze mindannyian, akik mélymagyarok vagyunk (Németh László kifejezése a hímagyarral szemben), hogy ennek a népnek ősi és jelentős múltja van. S azt is tudjuk, hogy „amint fogy a jövőendő, egyre drágább lesz a múlt” (Babits Mihály), ezért érthető, sőt szükségszerű, hogy egyre többen érdeklődnek múltunk iránt. Szakképzettek is és szakképzetlenek is.

Káros-e, ha egyre sokasodnak a tetszőleges magyar őstörténetek?³ Őstörténet-e egyáltalán az az ötletáradat, amellyel manapság elárasztanak bennünket? Gyengíti-e a kövületté torzult finnugor rokonság elméletét az, ha bárki, mindenféle komoly szakmai felkészültség nélkül, nagyokat mond?

Jelenleg ott tartunk, hogy a Kárpát-medencében az őskőkor óta magyarok laknak, Álmos és Árpád népe türk volt, a szkíta-hun-avar-magyar rokonság mítoszokra épül, hiteltelen vad mese és nagyon káros a magyarságra nézvést.

Krónikáink és sok évszázados hagyományaink nem mondanak igazat. Eleink nem tudták, hogy kicsodák vagyunk. Úgy éltek itt évezredek át, hogy sejtelmük sem volt kilétükről. Az Őskrónika, Anonymus, Kézai Simon, Kálti Márk, Thúróczy János, Heltai Gáspár, Pethő Gergely, Werbőczy István semmit sem tudott jól és helyesen. Mert a XVIII. század végéig soha senki nem írt egy sort sem a vogulokról, az osztyákokról, a lappokról, a finnekről. Sötét tudatlanság lakozott a magyar fejekben. Szkíthiából nem jöhettünk, mert a szkíták indoirániak, Ázsiából nem jöhettünk, mert a hunok törkök, az avarok vagy törkök, vagy mongolok. Meg egyébkén is csak itt, a Kárpát-medencében „alakult ki” az avar nép.

Hallhattuk az avar emlékek jellemzését ma is, az előadó azonban finom és tartózkodó módon igyekezett elkerülni a magyar őstörténeti vonatkozásokat. Előtérbe került a bizánci hatás, ám az ábrázoló művészet keleti gyökerei rejtve maradtak. Nagy monográfiájában közel 20 nyomtatott oldal az irodalomjegyzék, de közte csak két orosz munka szerepel (Trever és Pletnyova). Lassan kiderül, hogy a magyarok nem is tartoztak tulajdonképpen a nagy ifjészítő népek közé.

Először nézzünk szembe a történetkutatás módszertani alapelveivel. Mit szabad, s mit nem szabad? Nem szabad írott forrást vagy régészeti anyagot hamisan idézni! Mondok egy példát. Egyik kollégánk a magyarság szkíta gyökereire hivatkozva idézte az alábbiakat: „Ut quinque Ungarus, seu peregrinus in Ungaria, deposito scythico, gentili et ethnico (minden magyar, avagy magyarországi jövevény hagyja el a szkíta ősi pogány szokásokat) ad versam Jesu Christi fidem illico non rediret (és ha Jézus Krisz-

3 Bakay Kornél, Tetszőleges őstörténetek. Kapu 25 (2012) 6-7. szám, 56-57.

tus igaz hitére nyomban vissza nem tér)... capite et bonis muletaretur (feje és jószága vesztésével bűnhődjék).” Van ilyen forrásunk? Van, ám nem Szent László király hozatta az 1092. évi szabolcsi zsinaton, amint kollégánk hangoztatja, hanem I. András király (1046-1060) egyik törvényében szerepel ez,⁴ amely a 4. §-ban még azt is kimondja: Prophanus et Scythicas caeremonias falsosque Deos, abrogarent, et simulacra demolirentur (hagyják el a szentségtelen szkíta szertartásokat, s a hamis Istenek ábrázolásait rombolják le). Nagyon fontos XI. századi forrásszöveg ez annak bizonyítására, hogy eleink igenis szkíta leszármazottnak tekintették magukat kezdettől. Királyaink törvényei is így tudták! Ám mindent leront a pontatlan, rossz idézés.

Természetesen minden áttekintéshez szükséges egy bizonyos elfogultság, egy bizonyos elkötelezettség, de bátran valljuk meg, ha valamit nem tudunk. Ha ezt meg merte tenni Marcus Tullius Cicero, bármelyikünk nyugodtan megteheti. A forrásokban kétkednünk is szabad, sőt sok esetben szükséges is, hiszen elképesztő dolgokat is feljegyeztek. Például Ariantész leírta, hogy a szkítáknak volt egy hatalmas üstje, amelynek (mai mértékkel mérve) 21 654 kg volt a súlya, 11 760 liter volt az űrtartalma és ebbe a szkíta harcosok megszámlálásakor 155 000 darab nyílhegyet dobtak bele.⁵

A szkítáknak nevezett népek nyilvánvalóan nagyon sokan voltak, mint ahogyan a hunoknak és az avaroknak nevezettek is. Sőt, a magyarul beszélők is nagyszámúak kellett legyenek, egyébként a világtörténet legnagyobb csodája lett volna, ha néhány száz-ezer ember meg tudta volna magyarítani a Kárpát-medencét. Az egykor jelentős népsűrűsége utalnak a nagy sírszámú avar és magyar temetők (Zamárdiban eddig 2368 avar sírt tártak fel, Bátmonostoron 2431 magyar sírt, Somogyvárott közel ezret). Hallhattunk szép elemzést a kaposvári temetőről, de arról nem, hogy ők kiknek a leszármazottai.

Az alapkérdés azonban ma már nem az, hogy az őseink finnugorok voltak-e, hanem az, hogy a szkíták, a hunok, az avarok és a magyarok Keletről jöttek-e ide a Kárpát-medencébe, vagy ősidőktől itt (is!) laktak, és a továbbélésük folyamatos volt-e évezredek óta? Eddig ez nem volt kétséges.

Amióta az archeogenetika bekerült az őstörténet-kutatás fegyvertárába, azóta lényegében csak arról szól a história, az emberiség egyetemes történetének vizsgálata, hogy a mai népesség bevándorlók utódaiból áll-e, avagy autochton? Barbara Bramanti és társai vizsgálatai szerint a közép-európai őslakosság 82 %-ban olyan mitokondriális DNS-típusokkal rendelkezik, amely a mai európai emberek között ritka.⁶ Az első földművelők – e szerint – bevándorlók voltak, akik 7500 évvel ezelőtt érkeztek ide. A mintákat Litvániából, Lengyelországból, Oroszországból és Németországból vették. Martin

4 Andreae Primi, Edictum sive constitutiones. Corpus Juris Hungarici seu Decretum generali Inclyti Regni Hungariae... Budae, 1779, 233. – A magyar középkor. Az államalapítástól Mohácsig. (Forrásgyűjtemény). I. kötet, Szerk. Nagy Gábor. Budapest, Könyves Kálmán Kiadó-Nodus, 1995. 66.

5 M. V. Szkrzsinszkaja, Anticsnaja bibliotéka. 2001, 97.

6 Barbara Bramanti és Társai, Genetic Discontinuity Between Local Hunter-Gatherers Europe's First Farmers. Science 326 (2009) október 2. – Thorwald Ewe, Invasion aus der Steppe. Bild der Wissenschaft 2 (2011) augusztus.

Richards szerint⁷ a genetika részben azt mutatja, hogy a földművelést valóban a közel-keleti bevándorlók hozták Európába, a régészet viszont ezt nem igazolja. Sőt a mitokondriális DNS és az Y-kromoszóma vizsgálata azt mutatta ki, hogy a közel-keletiek génállománya a mai európai népesség egy negyedében sincs meg! Wolfgang Haak és nyolc társa a vonaldíszes kerámia népének (Kr. sz. előtti 5500-4900) genetikai jellemzőit vizsgálta⁸ a németországi Derenburg Meerenstieg temetőjének 21 csontvázán, (így már a koraneolitikus minták száma 42-re nőtt), s azt állapították meg, hogy mégis csak közel-keleti és anatóliai eredetűek a vonaldíszeseknek legalább egy része. Európa népességének mai arculata azonban később alakult ki! A Kárpát-medencében is!⁹

Wolfgang Haak és Alan Cooper nemcsak a derenburgi koraujkőkori temető anyagát elemezte,¹⁰ hanem szembe kellett nézniük a régészek csodálkozó fejcsóválásaival is, mert kételkedtek a bevándorlás elméletben! Különösen Jens Lüning (Frankfurtban). A kovakő eszközkészlet (árok, vésők, kaparók) ugyanis folyamatosan tovább élt. Marek Zvebil (Scheffeld) a csehországi Vedroviceben feltárt 7300 éves neolit temetőben mezolit embertípusokat talált. Barbara Bramanti és Joachim Burger (Mainz) 25, szalagdíszes edényekkel jellemzett egyén mitokondriális (anyai) DNS-ét hasonlította össze 20 mezolitikus vadász anyagával, és azt tapasztalták, hogy a 15 000 éves mezolit emberek és a 4300 éves neolit emberek között semmiféle genetikai kapcsolat nincs! Mindkét népesség különböző haplocsoportokba tartozik! Több mint 80% az U4 és az U5-be sorolható. Az őslakosoknak tehát nem az utódai az új állattenyésztő és földművelő népek, amelyek viszont a mai Dunántúlról, a Balaton vidékéről indultak el nyugat felé (dunántúli vonaldíszes kultúra). Azonban sem a mezolitikus vadászokból, sem a neolitikus földművesekből nem vezethető le a mai európai népesség (a mai európai népességből 484 mintát használtak fel)! Van egy harmadik összetevő is, amelyet X-faktornak neveztek el. Ez számunkra a legizgalmasabb.

Miért tértem ki egy kissé részletesebben ezekre az új vizsgálatokra? Azért, mert a jelenlegi tudásunk szerint nem igazolható a folyamatos továbbélés a Kárpát-medencében sem. Helytelen tehát azt hangoztatni, hogy a magyarok őselei már 40 ezer éve itt élnek, s kivált helytelen azt hirdetni, hogy mindvégig magyarul beszéltek.

„Kinek-kinek szabad másként vélekedni, csak nekem is legyen szabad az értelme-
met, ócsároltatás nélkül, előadni”- mondotta Bél Mátyás a XVIII. század derekán. S mondom én is, őutána. Mi tehát az én álláspontom a magyarság őstörténetét illetően? A fő kérdések azok, amelyeket a szekció kitzűzött: a szkíta-magyar kapcsolat; a hszingnu-hun-magyar kapcsolat; az avar-magyar kapcsolat; a kazár-magyar kapcsolat; a

7 Martin Richards, The Neolithic Invasion of Europe. Annual Reviews. Anthropol. 32 (2003) 135-162.

8 Wolfgang Haak és Társai, Ancient DNA from European Early Neolithic Farmers Reveals Their Near Eastern Affinities. PLOS 8 (2010) 1-14.

9 Vö. Thorwald Ewe, Invasion aus der Steppe. – Europas rätselhafte Ahnen. Bild der Wissenschaft 2 (2011) 60., 68.

10 Thorwald Ewe, Europas rätselhafte Ahnen. Id. mű.

besenyő-magyar kapcsolat és a kun-magyar kapcsolat. Alapelvem: Kelet népe vagyunk, tehát Keletről jöttünk, ott vannak, ott voltak a rokonaink! S ez nem a kurultáj nagy sikere miatt hangzik el. Nyitott kérdés egyelőre, hogy mikortól élhetünk itt, a Kárpát-medencében? Megválaszolatlan kérdés egyelőre az is: mikor tudjuk hitelesen bizonyítani, hogy sem a gödörsíros kultúra, sem az andronovói kultúra, sem a kaukázusi kultúrák, sem a szkíta-szarmata kultúra nem indoeurópai? Sem genetikailag, sem nyelvileg, sem rassztípusait illetően. Nagyállattartó, lovas népek ők, sajátosságos, de magas szintű kultúrával.

*Újkőkori zsugorított temetkezés
Szeghalomról*

A tudósok azt is kimutatták, hogy Kr. sz. előtt 3100 és 500 között Keletről, az Urál és a Fekete-tenger vidékéről érkezett ide egy új népesség (gödörsíros kultúra, Grubengrab-Kultur, 3100-2500). Később a halomsírosok (Hügelgräber) keveredtek a gödörsírosokkal, elsősorban a Balkán és a Duna-Tisza térségében. Sírszámuk meghaladja a 15 ezret. Zsugorított pózban, vörös okkerrel temetkeztek. A fogakban és a csontokban lévő stroncium izotóp,¹¹ valamint a C13 és C14-es szén és a nitrogén-15 izotópok kimutatásával kialakított módszerrel 250 csontvázatot vizsgáltak meg (Bristoli és az Oxfordi Egyetem), s azt állapították meg, hogy Közép-Ázsiától a Bécsei-medencéig az egész sztyeppe övezetben egy viszonylag egységes kultúra jött létre, talán egységes nyelvvel is. Ez a lovas, kocsis, kurgános népesség – a nyugatiak (M. Gimbutas nyomán, kivált David Antony) – szerint persze¹² csakis indoeurópai (indogermán: Heinrich Hettrich szerint) etnikum lehetett, jöllehet a kazahsztáni Botaj-ban 3500 éves zablákat és a zablától kopott fogú ló csontokat leltek, keleti embertani típusok mellett. Eddig a ló háziasítását Kr. sz. előtt 2500-ra kelteztük. A nitrogén-15 izotóp megmutatja, hogy az illető az életében növényevő vagy húsevő volt-e? A C13 azt jelzi, hogy édesvízzel vagy tengervízzel táplálkoztak-e, a C3 és C4 azt mutatja meg, hogy kölest ettek vagy más gabonafélét, a stroncium-87 izotóp a mozgásokat, a vándorlásokat jelzi. Természetesen ezek az új módszerek nagyon merész vállalkozások és kockázatosak is, de csak így juthatunk az egykori igazság közelébe, csak így hagyhatjuk el a mesemondók és a lelkes dilettánsok zavaros okoskodásait.

11 Claudia Gerling kutatásai szerint a stroncium 86 és 87 megmarad a fogakban és egy meghatározott helyhez köti a gyermekeket. A gyermekkor után az értéke nem változik! Meghatározható, honnan hová vándoroltak.

12 David Antony, *The Horse, the Wheel, and Language – How Bronze Age Riders from the Eurasian Steppes Shaped the Modern World*. New York, 2007.

Magam azonban azt gondolom, hogy a mi őseink is ekkortól jelenhettek meg a Kárpát-medencében (is). Ők lehetnek a rejtélyes X-faktor. Ők 20 x 7 m-es felmenő falas házakban laktak, lovat, marhát, sertést, juhot tenyésztettek. Tönk és alakor búzát, hüvelyeseket termesztettek. Különös, hogy a sírjaikban nincs fegyver. Amint a mykeneiek-nél sincs pajzs és lándzsa, vagy az alemannoknál sincs kard a sírokban. Milyen harcos nép az, amelyiknek tagjait nem a fegyvereivel temetik el? Ám nincsenek fegyverek sok keleti népnél sem! Meg kell majd találni a magyarázatot. Viszont eltemetik a kocsikat és a kocsikerekeket.¹³ Az első kocsikerekeket a rézkori Tripolje kultúrából és a kaukázusi Majkop-kultúrából ismerjük (Kr. sz. előtt 3400 körül). Ez igen nagy találmány volt, éppen úgy, amint a fémöntés, a kocsirúd, a szövőállvány és az orsó feltalálása is.

Figyelembe kell venni a klimatikus viszonyokat is, hiszen 2500 és 500 között Kelet-Európában – és még keletebbre – kontinentális éghajlat uralkodott, azaz forró és száraz nyarak, valamint kemény telek voltak. Ez kényszerítette a népeket nyugat felé. A szkíták is biztosan vándoroltak Nyugat Belső-Ázsiából és Közép-Ázsiából nyugat felé a Kr. sz. előtti IX. századtól az V. századig. S ők is europidok voltak! Amint a Tarim-medencében feltárt tetemek zöme is az R1a1a haplotípust mutatja (Eu19),¹⁴ igaz csak a férfiaknál.¹⁵ Nagyon érdekes, hogy 2500 évvel ezelőtt Kínában is (Linzi) europid népeség (is) lakott, 2000 évvel ezelőtt viszont már sokkal jobban kevert volt a lakosság, de mindkét régi csoport különbözik a mai etnikumtól,¹⁶ tehát drasztikus változások mentek végbe! Ez érthető is, hiszen Dél-Szibéria ősi lakói (1500 és 300 között) is (a vizsgált 26 mintánál) kivétel nélkül R1a1a (Eu19, M17) haplotípushoz tartozik, azaz europidok voltak, kék szemmel, fehér bőrrel, szőke, ritkás hajjal.¹⁷ A szerzők persze, „véltetően”, indoeurópaiaknak tartják e népeket. Ezért nagyon fontos a hazai szkíta, hun, avar és magyar embertani maradványok vizsgálata, és a jelenkori lakosság további elemzése. Ehhez persze sok pénz kellene és az embertani anyag maradéktalan megmentése.

Megdöbbenő az, hogy a hazai tudományos élet hangadói még mindig milyen gyűlölettel teli megvetéssel beszélnek a hun-magyar rokonságról, és mindarról, ami a hunokról és a hun tudatú népekről szól. Pedig egyre sokasodnak a források, a leletek, és a genetikai vizsgálatok. Nojon ul (Noin ula) mellett számos új temető került felszínre: Gol Mod, Ulanbator, Barun Hajrhan, Morin Tolgoj, Deresztuj, Sombúzün Belcsir, s nem utolsósorban Egyn Gool-völgy,¹⁸ ahol 64 hun csontvázat tártak fel, s mindegyikből si-

13 Bakay Kornél, *Őstörténetünk régészeti forrásai*. III. kötet, Budapest, 2005, 41-92.

14 Kristóf Zoltán, *Honalapító őseink genetikai öröksége*. Kapu 24 (2011) 38-40. – uő. *Rokonaink az ázsiai szkíták*. Kapu 25 (2012) 35-38.

15 Chunxiang Li és Társai. Evidence that a West-East admixed Population lived in the Tarim Basin as early as the early Bronze Age. *BMC Biology* 8 (2010) 15.

16 Li Wang és Társai. Genetic Structure of a 2,500-Year-Old Human Population in China and its Spatiotemporal Changes. *Mol. Biol. Evol.* 17/9/ (2000) 1396-1400.

17 Christine Keyser és Társai, Ancient DNA provides new insights into the history of south Siberian Kurgan people. *Hum. Genet.* 126 (2009) 395-410.

18 Steppenkriegier. *Reiternomaden des 7-14. Jahrhunderts aus der Mongolei*. WBG Darmstadt, 2012, 115-125.

került DNS-mintát kinyerni a Kr. sz. előtti III-II. századból. Kiderült, hogy csak kisebb részben europidok, családi közösséget alkottak, vagyis szoros származási kapcsolatban voltak egymással. Apa-anya-gyermek, rokon-kapcsolat volt kimutatható.¹⁹

Mi, magyarok igenis tudjuk, kik vagyunk! És főleg: kik voltunk! Egy Kertész nevet felvett, messziről embernek látszó lény, genetikailag alattvalónak nevezett bennünket. De a klasszikusok tanulmányozását kihagyta. Mert Cornelius Tacitus azt írja,²⁰ Judea lakói, a zsidók utálatos népek, rút intézményeik ocsmányságuk miatt kaptak erőre... nemi szervük körülmetélését azért vezették be, hogy a különbözőségről felismerhetők legyenek. Marcus Tullius Cicero pedig a Pro Flacca 69-ben azt írta róluk: „A zsidóknak alárendelt történelmi szerepük volt és van, mert legyőzött, alávetett és szolgáló népség.” Csak a pénzhez értenek, de „nincs a pénznél hathatósabb kártevő” (Szophoklész).

Mi tegyünk hát? Őrizzük kincseinket, legyünk büszkék múltunkra, kultúránkra, hagyományainkra, mert a „magyar népnek nincsen egyéb hivatása, mint Európában egyedüli sarjadék, – ázsiai bölcsőjében rejtőző, eddigelé sehol érettségre nem virult sajátosságait képviselje és őrizze” (gr. Széchenyi István).

(Elhangzott Budapesten, a Magyarok Házában, 2012. augusztus 18-án.
Megjelent a Kapu 25 (2012) 8. szám, 34-36. oldalon.)

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

19 Christine Keyser és Társai, Nuclear and Mitochondrial DNA Analysis of a 2,000-Year-Old Necropolis in the Egn Gool of Mongolia. Am. J. Hum. Genet. 73 (2003) 247-260.

20 Tacitus összes műve. Budapest, 2001, 178-180. Fordította Borzsák István. História (Korunk története) V. könyv 4-5.

A kommunizmus: az emberi gonoszság felülmúlhatatlan tobzódásának eszméje és gyakorlata

Gondolatok a kommunizmus áldozatainak emléknapján

1918 decemberében Rosa Luxemburg ezt írta: „Az emberiség legmagasabb rendű eszméi nevében, ellenségeinkkel szemben ez a jelszó: nyomd ki a szemét, térdelj a mellkasára!” Négy évvel később V. I. Lenin ezt a parancsot adta: „A reakciós papságnak és a reakciós burzsoáziának minél több képviselőjét sikerül kivégezni, annál jobb!” Miklós cár és családja vadállati lemészárlására is Lenin adta ki az utasítást.¹ 1917 és 1921 között Ukrajnában és Fehéroroszországban 200 ezer embert gyilkoltak meg. 1932-33-ban J. V. Sztálin utasítására Ukrajnában és Oroszországban 6 millió embert éheztettek halálra. Ugyanebben az időben a hírhedt GULAG-on, a BelBaltLag-on sok százezer parasztot kínoztak halálra, együttesen több mint 15 millió földműves embert kényszerítettek arra, hogy többé ne lehessen, magáról gondoskodni képes gazdálkodó.

A kommunizmusnak nevezett eszmerendszernek semmi köze sem volt a communa = közösség szó tartalmához, amint semmi köze sincs a szocializmushoz sem. A kommunisták elvetemült akarnokok, akik a hatalom érdekében minden eszközt megengedhetőnek tartottak, az embermilliók kiirtását is ide értve. A kutatók az egész világon a kommunizmus áldozatainak a számát több mint 130 millióra becsülik. Súlyosan téved azonban az, aki pusztán a barbár vérengzéseket rója fel megbocsáthatatlan bűnökként. Ezt régen is, ma is számos más hatalom megtette, megteszi, ha az érdekei megkívánják. Durva hamisítás kizárólag a német nemzeti szocializmusra mutogatni és a zsidók szenvedéseit kisajátítani. 1945 után az amerikai, angol és francia győztesek ötmillió német katonát tartottak fogva, durván felrúgva a genfi egyezmény minden rendelkezését. A nyugati haláltáborok semmivel sem voltak „finomabbak”, mint a keletiek. Nyugaton egymillió hadifogoly halt éhen vagy lett járványok áldozata. A 18 millió német menekült közül 6 millióan nem éltek túl a borzalmas szenvedéseket. Ám amíg a Morgan-Rockefeller támogatta aljas Morgenthau-terv (USA) Németország elpusztítását tűzte ki célul, a kommunizmus eszelős diktátorai kezdettől fogva magát az embert kívánták – bármi áron – „átformálni”. „A hírhedt lélekölőket egyáltalán nem Hitler találta fel a második világháború idején, hanem a szovjet NKVD 1937-ben” (A. I. Szolzsenyicin).

A kommunisták elképesztő cinizmussal rendeztek népirtásokat, hogy felszámolják az értelmiséget, hogy elpusztítsák a parasztságot, hogy kiirtsák a papságot és az arisztokráciát. Megtették azt, amit egyetlen más diktatúra sem követett el: felszámolták a

¹ Jekatyerinburgban 1918. július 17-én a kivégzőosztag parancsnoka Jakov Jurovskij volt. A 11 fős osztagban négy fő orosz és litván, hét fő azonban magyar, részben magyarországi zsidó volt. Név szerint: Edelstein Izidor, Fischer Anzelm, Grünfeld Viktor, Fekete Emil, Horváth Lajos, Verháy András és Nagy Imre (!)

magántulajdont, amely eddig szent és sérthetetlen volt. Az embereket kizavarták a házaikból, elvették a földjeiket, az üzemeiket, a vagyonukat. Elkobozták a rádiókat, a telefonokat, a járműveket. Megfosztották őket a szellemi kincseiktől, eltiltották a hivatásuktól. Gyilkoltak, kitelepítettek, internáltak, bebörtönöztek. Megbélyegeztek és maguk közül kivetettek mindenkit, aki más volt.

Magyarországon mindez 1919-ben kezdődött egy jól meghatározható népcsoport terrorjával. Kun (Kohn) Béláék csak vadászterületnek tekintették az országot, amint Rákosi (Roth) és társai is. Megteltek a hortobágyi kényszermunkatáborok (12 volt, több mint 10 ezer kitelepítettel!), üzemelt a recski haláltábor.

„E nemzedéknek nincsen kegyelem.

...

Teste darabokra vágattassék,
Szegeztessék az idő kapujára.”

(Reményik Sándor, Mohács után, 1926)

Nekünk még külön keresztünk is volt, mégpedig az, hogy magyarok vagyunk, akiket nem szeret Európa, nem kedvel a világ. A XVIII. század óta folyik a dehungarizáció, a magyarirtás, tombol a magyargyűlölet, hogy ne legyünk itt, Európa közepén. Ellenünk uszították a románokat, a cseheket, a szlovákokat, a szerbeket, a horvátokat, az ukránokat, az osztrákokat. 1944 őszén egy román prefektus kijelentette: „Azonnali és teljes leszámolást akarok a magyarokkal, most vagy soha! Ne legyen nyugta egyetlen román szívnek se, míg teljesen meg nem tisztítjuk ezt a földet ettől a népségtől!” Az internacionalista kommunisták nyomban hazafiakká váltak, ha a németeket vagy a magyarokat kellett pusztítani.

De a kommunisták legszörnyűbb bűne az, hogy hetven év alatt ki tudtak forgatni bennünket ősi hagyományainkból, el tudták feledtetni velünk hitünket, rá tudtak bennünket szedni arra, hogy szeressük őket, kivált azt a népcsoportot, amelyik a bolsevizmus legfőbb támasza volt, s ma is a „világtörténelem tengelyének” számít, hogy legyen „kedves apánk” a tömeggyilkos Kádár (Csermanek) János, higgyük el, hogy a lenini-sztálini-kádári rendszer sokkal jobb volt a hitlerinél, feledjük, hogy mindenünket elvették, s a javainkat soha ne is követeljük vissza.

Van-e remény, ha még manapság is milliós tömeg áll a szocialista álarcban pávaszkodó kommunista cinkosok mögött? A valós múlt elfeledése borzalmas dolog. Az áru-lók, a besúgó, a hóhérok gáztetteinek kihullása emlékezetünkben, több mint tragédia. Annak hangoztatása pedig, hogy a kommunizmus nem nyilvánvalóan és eredendően gonosz, hanem csak „hibák” csúsztak be, durva történethamisítás, amely nehezen győzhető le, hiszen a Nyugat kezdettől elképesztő „megértéssel” és megbocsájtó elnézéssel vette védelmébe az emberiség legocsmányabb kommunista rendszereit.

(Megjelent a Magyar Hüperion 1 (2013) 1. szám, 60-61. oldalon.)

A magyar őstörténet fő kérdései – régész szemmel

Öt évtizedes régészeti működésemnek több mint fele idejében lényegében elpártoltam a magyar őstörténet vizsgálatától, holott annak idején – László Gyula professzor iskolájának tagjaként – erre voltam kiválasztva, s egy kicsit kiképezve. A magyar történettudomány hivatalos álláspontját annak idején – fiatal koromban – eszembe sem jutott megkérdőjelezni, netán kétségbe vonni. Honfoglalás- és államalapítás-kori temetők aprólékos feltárással bibelődtem, majd néhány avar temetőben is ásatásokat végezhettem. Éppen benőtt a fejem lágya, amikor az 1970-es években megkezdődött László Gyula professzor úr „kettős honfoglalás” elmélete ellen az összűz. Habár – úgy érzem – jelentős megfigyeléseket sikerült tennem az avarok időrendjére vonatkozóan (1973-ban), a régészet hagyományos és nemzetközi alaptételét, hogy ti. a tárgyak (leletek) népet (etnikumot) jelentenek, valamint, hogy a hasonló (analóg) leletek népmozgásokat bizonyítanak, vakon elfogadtam, és magam is beálltam a „kettős honfoglalás” bírálói közé (1978-ban). Szakmailag és emberileg is elégtételnek érzem az élettől, hogy később, 1990 után, felfedhettem tévedésemet és megkövethettem mesteremet, László Gyulát.

A Feltárul a múlt? című könyvem megjelenése után, 1989-ben döbbsenem rá arra, hogy sem a jelenkor, sem a középkor meg nem érthető ősmúltunk (őstörténetünk) tisztázása nélkül. Ekkor úgy döntöttem, hogy erőm és képességeim szerint a kezdetekhez kell visszatérni és onnan elindulni, mégpedig az eredeti műveket tanulmányozva. Azaz: megvizsgálni nemzeti történetírásunk születési idejét, a XVIII. századot, amikor még nem volt semmiféle ellentmondás a nemzeti hagyományok, az éppen a XVIII. században egyre-másra közzétett nemzeti krónikáink és a magyar történetírás között! Otrokócsi Fóris Ferencről, Bél Mátyástól, a már magyarul író (!) Bod Péteren át Pray Györgyig vettem sorba őket, majd Katona István, Horvát István, Fejér György, Kállay Ferenc, Wenczel Gusztáv következett. A törés, a meg hasonlítás azonban még a XVIII. század végén bekövetkezett, amikor a külföldi (elsősorban német) történetírók kihirdették a magyar és a finn-féle (később: finnugor) nyelvek rokonságát, s ezzel nemzeti történetírásuk szülőanyját idegen apával termékenyítették meg. És a XIX. század történetírói küzdelmeit végigkövetve egyre világosabbá vált előttem, hogy őstörténetünknek is megvan a maga Trianonja, amely csaknem egy évszázaddal megelőzte Magyarország Trianonját. Mit jelent ez? Azt, hogy elvettek tőlünk valamit, amely minden nemzet (nép) életében fontos, sőt, alapvető, s ezt a tudomány fennkölt talárja mögé rejtőzködve tették.

Horváth Endre a Tudományos Gyűjtemény 1823. évi 2. kötetében írta: „Látom én mi bujkál a harasztban. Egyenesen az, hogy dicső, nemes származásunkat velünk elefejtessék, s azután kisebbségünkben fokról-fokra szabadabban ugrándozhassanak... hogy előbb zavarossá, azután kétségessé, végre semmivé tegyék (múltunkat) s a Magyar a magokban fennálló nemzetek sorából kitudják.” (Horváth Endre, Tudományos Gyűjtemény II/1823. 55. o.)

Az 1848/49-es szabadságharcunk vérbefojtása után még sokkal fontosabb lett ön-

azonosságunk óvása, mivel „alig van nemzet, melynek becsületes nevére több szennyet igyekeztek volna némely ellenszenvűek ragasztani, mint a magyarra”. (Jászay Pál, A magyar nemzet napjai. Új Magyar Múzeum II/1852. 787. o.) Az Árpádkori új okmánytárról halhatatlan történettudósunk, Wenczel Gusztáv 1851-ben papírra vetett sorait ma is írhatta volna: „A tudományok körében vannak kérdések, melyek tisztába hozatása egyszersmind a társadalmi lét tekintetében is lehet oly érdekes, sőt oly sürgetős, hogy eltekintve egyesek tudományos gyönyörködésétől, szükséges föltételnek látszik lenni, mikép egész nemzetek az emberiség nagy családjában és más nemzetek irányában állásukat megismerjék, s ahhoz képest magokat viselhessék. Ilyen reánk, magyarokra nézve nemzetünk eredete. Hatása e kérdésnek sokkal tovább terjed, mint fogalmazása első pillanatra mutatni látszik. Következményei pedig, főként ma, midőn a germán, a román és szláv származású népek őstörténetükből merített indokoknál fogva általában s név szerint nemzetünk és nemzetiségünk felett különös előnyöket igényelnek, oly fontosak, hogy practikus értelemben is annak minél tökéletesebb megoldása napról-napra jelentékenyebbé válik. Nem arról van tehát szó, hogy kívánja-é, szép időtöltésnek tartja-é, érdekes tárgynak nézi-é, stb. ezt a kérdést valaki. A dolog természetében fekszik, hogy minden, ki magát való magyarnak érzi, általa érdekelve van! Azon kívül, tekintve a kérdés megdöntésének komoly következményeit, nemzetünk és nemzetiségünk szent ügye szükségessé is teszi, hogy tudósaink... tisztába hozását minden módon és egész erővel elősegíteni igyekezzenek, s hogy a magyar nagyobb közönség is azoknak ügyekezeteit éber figyelemmel és részvétellel, tehát szívvel és lélekkel kísérje és pártolja.” (Wenczel Gusztáv, Eszmetöredékek a magyarok eredetéről. Új Magyar Múzeum VI/1851. 305-306. o.)

S itt most hadd tegyek egy kis kitérőt. Miután kéziratoss nagyobb munkámból megjelent (sajna, nem történettudományi szaklapokban!) egy ún. mintafejezet (Hogyan lettünk finnugorok? Hunnia 44-45/1993), illetve egy ifjúságnak szánt kis könyvecske, nem kevesen gúnyoltak, hogy ősközületekkel hozakodom elő, amelyek nemcsak korszerűtlenek, hanem tévesek is. Legyen szabad megemlítenem, hogy néhai Berta Árpád tanár egyik munkájának alapötlete Dankovszky Gergelytől származik 1825-ből, amelyet 1851-ben Jerney János továbbfejlesztett. Íme:

	Dankovszky	Jerney	Berta	X
Kabar	-	-	-	kóbor
Nyék	neki (megy)	nyaka	széle	-
Megyer	megere: mell-erő	mell-erő	-	magy-er, mansi
Kürt	kürtől/kürttel	kürt	mellső	-
Gyarmat	jármat?/jár!	gyomra	hát mögötti	-
Tarján	tábor szélén őrt áll?	tartja	alkirály/kovács	-
Jenő	jó nyak	könyök	oldalsó	korom
Kér (Kara)	kar	kar-ja	hátsó	fekete
Keszi (Kaza)	kézi	keze	töredék	-
Szavarti	húnzavar = mejj-erő	-	jobboldali (jobb szárny) árti: mögötti	-

Dankovszky Gergely, Hungariae Gentis avitum Cognomen, Origo genuina, sedesque priscae, – ducentibus Graecis Scriptoribus coevis detectae. (A magyar nemzet ősi neve, tulajdoni eredete és hajdani lakhelye) Pozsony, 1825. Ismertetései: Y.: A hazai irodalom. Tudományos Gyűjtemény IX/1825. 97-121. o., Jerney János, Keleti utazása a magyarok ősi helyeinek kinyomozása végett. Pest I. kötet, 1851. 80-88. o., Szabó Károly, A hét magyar nemzetségről. Új Magyar Múzeum II/1852. 827-852. o.

Szabó Károly szerint: „A (törzs) nemzetségneveket már Dankovszky igen avatatlanul fejtegetvén és nagyon elferdítve magyarázván, azok állítólagos értelméből azt erőszakolta kimutatni, hogy ezen nemzetségek a magyar hadseregbeni foglalkozásoktól és rendeltetésüktől nyerték nevezetöket. Jerney még tovább menvén... a kürt alakban táborozó magyar hadosztályok értelmes elnevezései.” És mégis milyen lelkesedéssel fogadta a szakma!

Lássunk egy példát! „Nemrég alapvetően új szempontú, igen figyelemre méltó kísérlettel jelentkezett Berta Árpád. Megalapozott feltevése szerint Bíborbanszületett Konstantin szövegében nem véletlen a törzsek felsorolásának a sorrendje, hanem az élő szervezet valós felépítését tükrözi. Úgy véli továbbá, hogy a törzsek nevei a törzsi szervezetben elfoglalt helyüket jelöli, s ekképpen fejthetők meg.” (Fodor István, A magyarság születése. Budapest, 1992. 119. o) De megemlíthetem – példa gyanánt – Róna-Tas András professzor úr kazár szómagyarázatát is, amelyet először 1830-ban Malcolm fejtett ki (Geschichte Persiens. 82. o).

Hadd említsek még egy külföldi példát. Pekkanen finn kutató szenzációs felismerése, hogy ti. Publius Ovidius Naso már Tomiban Kr. sz. táján említi a magyarokat meter néven. Ezt azonban már Horvát István az 1830. évi Tudományos Gyűjtemény V. kötet 16. oldalán, korábban felismerte, majd részletesen kifejtette Jerney János, idézett művének 107. oldalán.

A kiinduló pontok, a gyökek tehát a történettudományban is nagyon fontosak, hiszen ahová konkolyt vetnek, ott búza nem terem.

Nemzeti krónikáink és ősi hagyományaink szerint a magyarok, a hunok, az avarok, az onogurok rokonai, akik Magna Scythiából származtak. Egyes vezető történészeink úgy fogalmaznak „hun-avar álnév alatt” éltünk volna, holott a hun, az avar, sőt a magyar is az adott korban csak olyan kifejezés lehetett, mint a „szovjet ember” (!) a jelenkorban.

Vajon felfedhetjük-e egyáltalán a régmúltat? Vannak-e ehhez eszközeink?

Az iskolázott emberek számára nyilvánvaló, hogy a múlt megismerésének négy fő forrása van:

- a) a nyelv;
- b) az írott források;
- c) a tárgyi források (régészet, embertan, állattan, stb.);
- d) szellemi örökség, azaz a hagyományok, a vallás, a művészet, a zene, a folklór, a mítoszok, a legendák, a mesék és a tárgyi néprajzi források.

A történettudományban hosszú ideig elfogadott alapelv volt, hogy egy nép történetének vizsgálatakor elsődlegesek a hazai kútfők! A magyar őstörténetben ez kétszáz

esztendeje nincs így! Olyannyira nincs, hogy a XVIII. századi Ludwig Schlözer, a XIX. századi Roesler és Dümmler a magyar krónikákra vonatkozó lesújtó és megsemmisítő álláspontját viszontláthatjuk például a 10 kötetes Magyarország történetében és a 3 kötetes Erdély történetében is! Vagy akár, némileg szelídebb formában, a Korai Magyar Történeti Lexikonban. (Elég felütni, mondjuk, az Anonymus és a hun-magyar rokonság szócikkekénél.) Krónikáinkat mindmáig hitelteleneknek minősítik.

A nyelv kérdése látszólag sokkal tárgyyszerűbb, sokkal egzaktabb, hiszen a magyar nyelv létezik és tanulmányozható. A nyelvrokonság jól megállapítható, ha létezik olyan nyelvi emlékanyag, amellyel összevethető. Csakhogy – rendkívül különös módon – sem a szkíta, sem a hun, sem az avar nyelvből személy-, méltóság-, törzsi és földrajzi neveken kívül, semmiféle nyelvemlék nem maradt fenn! Sőt, a kazárból sem, hiába böngecsszük Golden szójegyzékét. Ezt minden kutató elismeri (Schneider, Pohl, Golden, stb.), mégis „pontos” meghatározásokat olvashatunk: a szkíták iráni nyelvűek voltak, a hunok és az avarok, valamint a kazárok is török nyelvűek lehettek. Ez a kinyilatkoztató tudomány újabban (egy szegedi kiadványban!) már odáig megy el, hogy „Attila kardja, Árpád kardja” főcím alatt „Irániak, szarmaták, alánok, jászok” alcím olvasható. A „bizonyára”, a „valószínűleg”, a „feltehetően” szavak nemegyszer helyettesítik az argumentumokat, sőt nagyágyúként szerepel a „közmegegyezés van a tudományban arra nézve, hogy...” kezdetű érv. S Makkay János idézett kis könyvével kapcsolatban hadd tegyek ismét egy kis kitérőt.

Ezek a kis könyvek igen fontos szerepet játszanak a közvélemény alakításában, s ezt nagyon jól tudjuk. Álljon itt Kállay Ferenc intelme a Tudománytár 1835. évi hatodik kötetéből: „A história tanulmányozásának haszna ugyan közönségesen el van ismerve, de annak, ki históriai régi tárgyakról ír, vállalatja súlyos és nehéz, mert nemcsak a tárgyak választásában és históriai összeillesztésükben kell győznie, hanem amellet az előadásra és felöltöztetésre is gondot kell fordítania, hogy olvasások mind kellemetes, mind a lélek tehetségeinek kifejlésére tekintve, épületes is legyen.” „Minél főlebb lépünk a históriában, annál homályosabb a látóhatár, szűkebbek a nemzetek eredetéről és elágazásaikról szóló források, utoljára magas felhők közé rejti magát a história, honnan alig törhet valami tiszta sugár által, amely a bűvarkodót megörvendeztetné.” (Kállay Ferenc, Tudománytár VI/1835. 30. o.; Tudománytár XI/1839. 292. o.)

Az utóbbi évek terméséből hadd említsem meg – László Gyula könyvein kívül – Erdélyi István, A magyar honfoglalás előzményei (1986); Bartha Antal, A magyar honalapítás. (1987); Fodor István, A magyarság születése (1992); Kristó Gyula, Honfoglaló fejedelmek: Árpád és Kurszán (1993); Erdélyi István, Magyar Őstörténet (1993) és Makkay János, A magyarság keltezése (1993) és Honfoglaló őseink (1996), valamint Langó Péter, Amit elrejt a föld... (2007) című munkákat. E művek véleményformáló szerepét kétségbe vonni nem lehet (s talán ide számítható az én Kik vagyunk? Honnan jöttünk? című könyvecském is). De már nem olyan egysíkú a kép, mint korábban, hiszen 1990 után napvilágot láthattak két vezető kutatót is súlyosan érintő könyvek, mint Götz László, Keleten kél a nap (1990, majd a teljes mű 1994-ben); Pap Gábor, Jött éve csodáknak (1993); Sára Péter, A magyar nyelv eredetéről másképpen (1994), Kiss

Dénes, Az Ősegy titka és hatalma (1994), majd Szász Béla-Bakay Kornél, A hunok története (1994), Bakay Kornél. Őstörténetünk régészeti forrásai I-II-III. kötet, (1997-2004), Bakay Kornél, Az Árpádok országa (2000).

Kétségtelen, e műveknek nem egyforma „tüzereje” van az olvasó közönségre nézvést. A tudósok ugyanis régtől három kategória alapján osztályozhatók: tehetség – szorgalom – hatalom. A három a legritkábban fordul elő együtt. Nálunk talán Hóman Bálint, és egy ideig – a régészetben – Fettich Nándor neve említhető pozitív példaként. Sokkal gyakoribb, hogy a tehetség a szorgalommal párosul, de hatalom, befolyás nélkül.

Természetesen van szorgalom + hatalom képlet is, sőt mindegyik kategória létezik önállóan is. Hogy mire képes még manapság is a hatalom a tudományos életben, legyen szabad megemlítenem, hogy történeti szakfolyóiratok a nekik megküldött Szász Béla-Bakay Kornél, A hunok története. Attila nagykirály (Budapest, 1994), a *Sacra Corona Hungariae*, (Köszeg, 1994), és a Kik vagyunk? Honnan jöttünk?, vagy a legújabb Somogyvár. Szent Egyed-monostor (Budapest, 2011). című könyveket – mint recenzálandó munkákat – nem voltak hajlandók elfogadni, hanem visszaküldték a címemre! Sőt! A Nemzetközi Finnugor Kongresszuson már nem fogadták el a jelentkezésemet, mivel előadásom címe ez lett volna: „Hogyan lettünk finnugorok?” (külön kötetben megjelent 2010-ben).

A történettudomány mindig is a politika szolgálatlánya volt, ez ellen hadakozni értelmetlen. Ám tudományos érvek mégsem volna szabad tekinteni a politika előírásait. Miért nem szabad például a szavárdokat a szabírokkal azonosítani? A szavárd nem egyenlő a szabírral! „Könnyen belátható, hogy milyen súlyos következményei lehetnek annak, ha a szavárd nevet a szabírból magyarázzuk. Egy ilyen feltevés ugyanis már elégséges ahhoz, hogy alapul szolgáljon bizonyos őstörténeti koncepcióknak” (Berta Árpád, *Élet és Tudomány* 1989, 772. o.).

A kutatók által képviselt álláspontok természetesen különbözőek, s ez rendjén is van, hiszen a múlt – teljes valójában – megismerhetetlen. De ezt mondjuk meg becsületesen! Nem kell feltétlen hatalmas vargabetűket leírnunk tudományunk védelmében. S erre igen jó példa a magyar honfoglaláskor régészete. Nem jelentéktelen befolyással (hatalommal) bíró vezető kutatóinknak 16 esztendőre volt szükségük annak belátására, hogy a IX-X. századi honfoglaló magyarnak tartott emléktárgyak rokon leletei a földrajzi szélesség 60-50° közötti övezetben nem találhatók meg! Újra felfedezték Bóna István kétségtelenül helyes és okos tanulmányát (*Régészetünk és Kelet-Európa*. MTA II. Osztály Közleményei 28/1979, 39-48. o.), amelyben kimondja: a régészeti leletek nem azonosak az etnikumokkal, a rokon (analóg) leletek nem jelentenek okvetlenül népvándorlást vagy bevándorlást, sőt az új nép bevándorlása egyáltalán nem biztos, hogy új anyagi kultúrát teremt. Ebből a helyes ítéletből azonban, furcsa csavarral, különös következtetéseket vontak le.

Abból indultak ki „természetesen”, hogy az előmagyarság Kr. sz. előtti ezer táján szakadt ki az „ugor” közösségből, vagy – amint Makkay János fogalmazott „az Urál vidékéről elsodorták (!) az ősmagyárokat a törökök” – s így levonultak a Volga-Káma vidékére (*Magna Hungaria*), majd innen tovább vándoroltak délnyugat felé. Fontos mo-

mentum – e felfogás szerint – hogy a magyarság szüntelenül vándorolt! És mindig valamely népnek a védelme alatt állt, magyarán annak a szolganépe volt. Miután azonban – a besenyők által megveretve – őseink menekültáradatként bezúdultak a Kárpát-medencébe, az európai civilizáció hatására egészen új anyagi kultúrát hoztak itt létre, mivelhogy azt kívánták, hogy befogadják őket Európába. Így tehát itt, a Kárpát-medencében alakult ki a tarsolylemezes, szablyás, veretes öves, csizmaveretes, csüngős, rozettás lószerszámos, stb. anyagi kultúra, és így nem csoda, hogy alig van keleti analógia (talán Turajevó Dél-Baskíriában), s alig van magyar temetkezés a Kárpátoktól keletre (talán Krülosz, az Ingul-mente, Przemysl, Szudova Visnya, Nyikoljovka, stb.).¹

Legközelebbi nyelvrokaink, a vogulok és az osztyákok félezer éven át megőrizték az anyagi és szellemi kultúrájukat változatlan formában, ám mi, magyarok nem. Miért nem? Mert „fejlettebbé” tették bennünket a törökök – a „finnugorok” azonban megrekedtek a fejlődésben.

Az 1990-es években egy 14 fős lovas csapat, a honfoglalás 1100 éves évfordulója tiszteletére, végiglovagolta a több ezer km-es távot Baskíriától Magyarorszáig, mégpedig 120 nap, azaz négy hónap alatt! Ez a lovastúra rendkívüli tanulságokkal szolgál számunkra. Megerősíti (vagy legalább is lehetővé teszi) azt a régiek által már halványan megemlélt gondolatot, hogy Árpád népe, ha szabad így mondanom, „egy menetben” érkezett meg a Kárpát-medencébe. Tehát nem szakadatlanul vándorolt, évezredekén át! S itt igen fontos az a Konstantin-féle adat, hogy a magyarok a kazárokkal három évig harcoltak együtt. Igen jellemző, hogy a 3-at 203-ra (!) először Thunmann javította át 1774-ben (Untersuchungen über die Geschichte der östlichen europäischen Völker. Leipzig, 1774, 134. oldalon azt állította, hogy kihagyták a másolók a szigma betűt!).

Általános nézet, hogy a kétszáz év helyes, de bizonyíték: semmi! Ugyanígy a „levegőben lóg” a kabar-kérdés. Kik voltak a kabarok (kavarok) és milyen nyelvet beszéltek? Mit jelent valójában, hogy a kazárok nyelvére megtanították a magyarokat, de beszélnek a magyarok nyelvjárását (dialektosz!) is?

Árpád magyarjai a déli nagy szellemi kultúrkör (Perzsia) tárgyi anyagával, viseletével jelentek meg és nem itt találták ki tárgyaikat! Ezért is „veszett ki” egy-két nemzedéknyi idő alatt. Helyes lehet tehát Révész László feltevése, ám – meglehet – csak azzal a módosítással, hogy ez a „korai” társaság már a 860-as évektől itt élt a Kárpát-medencében!

Ha feltételezzük – s ehhez megvan a jogunk, mert minden más őstörténeti nézet is feltevés, ideértve a finnugor elméletet is – hogy a magyarság őshazája a nemzeti hagyomány és a krónikáink állítása szerint Magna Scythia volt, azaz a Kaspi-tótól keletre eső vidék (az ókori Oxus és Jaxartes tája), ahonnan az avarok, a hunok, sőt a szkíták is származhatnak, akkor lehetségesnek tarthatjuk, hogy eleink már a Kr. sz. utáni V. században, majd a vár-hunokkal a VI. században eljutottak a Kárpát-medencébe, majd a VII. században az arabok nyomására, részben elhagyták ősi földjüket, részben északnyugat felé húzódtak. Így kerülhettek ősmagyarok a Volga-vidékére (Julianus magyarjai), a

1 A Cseljabinszk melletti uelgi temető fontos kivételnek látszik.

Kaukázus déli oldalára (szavárd vagy szabír magyarok) és a Volga-torkolat, illetve a Kubán mentére. A magam részéről ide helyezném Etelközt is, és nem a Donyec (esetleg a Don) vagy az Al-Duna vidékére. A 811., illetőleg a 838/39. évi vagy a 860. évi adatokat pedig úgy értelmezem, mint a 862. évit, a 881. évit, a 884. évit, sőt a 892. évit is – vagyis éppen úgy „kalandoztak”, mint 899 után Nyugat-Európában, azaz: katonai vállalkozásokat hajtottak végre. Egy erős magyar sereg megjelent az Al-Duna vidékén is, ezért említik az arab utazók a Dunát, meg azért, mert Árpád népe később oda vonult!

Szükségtelennek gondolom, hogy képeket mutassak be fegyverekről, ékszerekről, egyéb tárgyakról, hiszen éppen arról van szó, hogy a tárgyak önmagukban egyszerűen csak kor- és divatjelzők, azaz időhatározók (szerencsés esetben) és nem etnikum-jelzők! S ez áll a hunokra, az avarokra, a bolgárokra és a magyarokra is. Amikor Jankovich Miklós 1834-ben meghatározta a honfoglaló magyar anyagot, amikor Pulszky Ferenc 1874-ben körülírta az avar emlékeket, amikor Hampel József, majd Fettich Nándor nyilatkozott az ún. griffes-indásokról, amikor 1926-ban Alföldi András meghatározta a hun-kori emléanyagot, mindannyian az érmékből indultak ki, helyesen. A honfoglaló sírok közül 108-ban voltak érmék, s ezek közül 70 darab dirhem, ám csak 900-tól 924-ig terjedő időszakaszról. Miért? Azt mondják, arab kereskedők jöttek-mentek. Korábban miért nem? Hiszen 650 tájától az övék volt Közép-Ázsia nagy része. Arab dirhemek miért nincsenek avar sírokban? S miért nincsenek bizánci érmék ún. későavar sírokban? A kazárok az arab ezüstdirhemet használták (Sztárij Oszkol, Csernyigov, Pogrebnoje, Krivjanszkaja, stb.). Lehetséges, hogy a Kárpát-medencébe költözés utóvédjei hozták magukkal az arab pénzeket „otthonról”, az ősi földről? S ez szakadt meg végleg Kazária bukása után!

Az ókorban azonban a divat sokkal többet jelentett, mint amit manapság értünk alatta. Nem arról van tehát szó, hogy akárki, akármit, akármikor magára ölthetett, hanem egy nagyon pontosan meghatározott szellemiség alapján lehetett megcsinálni, megcsináltatni vagy beszerezni bizonyos kellékeket, fegyvereket, tárgyakat, ékszereket. Az azonban, ahonnan, és amit beszereztek, alapvetően jellemző és fontos. És éppen az a régészet feladata és célja, hogy megrajzolja ezt a szellemi hátteret. De ezt ne primitív módon tegye! Ne egy agyagedény „rácsmintája”, vagy egy sárga edénydarab legyen a „kor divatjának sikolya” (ahogyan Ricz Péternél olvashatni), és ne határozzunk kort, „nagy valószínűséggel”, semmiségek alapján, és egymásra gazdagon hivatkozva, hanem – ha lehetséges – hívja segítségül a régészet a két fő forrást, a nyelvészetet és az írott forrásokat, valamint a történeti hagyományt, mert a régészet önlábán nem képes megállni, ha tetszik ez nekünk, ha nem! Még akkor sem, ha a természettudományok egyre nagyobb mértékben sietnek a segítségünkre. (Ez a megállapítás természetesen az ókori Kelet és az antik világ kultúráira így nem érvényes, mert ott nagyszámú írott emlék van.)

A hamis kiindulópont az egyik legnagyobb buktatónk. Például: „mint tudjuk, a szkíták iráni nyelvű és kultúrájú népek, s mivel a szarmaták is a szkíta nyelvet beszélték, ők is irániak”, holott ezt éppen nem igazolja semmi komoly történeti adat! Minden „alapkönyvben” olvashatjuk, az avarok török (esetleg mongol) nyelvű népek voltak, holott ezt – a rovásírás-megfejtési kísérleteket is figyelembe véve – eddig senki sem igazolta!

Ha kezünkbe vesszük az egyik legújabb összefoglalást, Walter Pohl, *Die Awaren* (1988) című könyvét, abból is csak azt tanulhatjuk, hogy a megmaradt tucatnyi avar személy- és méltóságnév alapján nem lehet dönteni. Az avar birodalom nyelveiről csak a Szent Demeter csodáiban történik említés, hogy tudniillik a latint, a szlávot és a bolgárt (a hunt) használták. Priszkosz is ugyanezt mondja Atila udvaráról: a latint, a gótot és a hunt beszélték. De milyen volt a hun nyelv? Ez itt a nagy kérdés! Mert az is több mint valószínű, hogy a „bolgár” nem keveréket jelent, hanem a b/v/olga (Itil) szóból ered, és a bolgár-török valójában: hún. S itt érkezünk vissza az ún. „kettős honfoglalás” kérdés-köréhez. Miért jöttek a Kárpát-medencébe a népek évezredek óta? Volt valami különleges mitikus ereje ennek a földnek? Minden forrásunk azt sejteti: igenis volt!

A másik alapkérdés: az itt megtelepült népeknek (szkíta, szarmata, hun, onogur, avar, besenyő, jász, magyar) döntően miért csak magyar helynévi emléke van (a kisebb számú szláv, latin és német neveket sem feledve)? Tálos Géza egyáltalán nem túlzott, amikor László Gyula nagysikerű sejtéséről beszélt (1989), mert valóban hatalmas kincsébánya az az óriási névtömeg, amellyel alig tudunk mit kezdeni, hacsak nem tesszük fel, hogy a Györök, az Iklód, az Acsád, a Babót, a Baján, a Bozsok, a Beje, a Gencs, stb. nem egy döntően magyarul beszélő néptömeg hagyatéka, igen erős török hatással, amely nem az Árpád-korban, hanem sokkal-sokkal korábban keletkezett. Újabbán ismét felmerült Vámbéry Ármin ötlete, hogy Árpád népe nem magyar nyelvű, hanem török volt, amely kisszámú (70 ezer) nép később – éppen úgy, amiként a bolgárok elszlávosodtak – elmagyarosodott. Nem tudhatjuk, így volt-e, vagy sem, de a IX-XII. századi ún. korai hely- és személynév anyagunk – úgymond – törökös jellege önmagában ezt semmiképpen sem bizonyítja, hiába erőlködnek egyes szerzők (pl. Makkay János). A török és a magyar nyelv egymás mellett élését én például már a hun-kortól feltételezem, és munkahipotézisem is az, hogy a belső-ázsiai eredetű, mongolid jellegű avarok törökül, a vár-hunok pedig döntően magyarul beszéltek. Így tehát magyar nyelvű népesség Kárpát-medencei jelenlétével legalább a Kr. születése utáni V. századtól számolok.

Tudom jól, hogy az ezerszer kigúnyolt Horvát István igazat szólt, amikor ezt írta: „Holmi mende-mondák a Tudomány Országában semmit sem nyomnak. Hiteles tanúk és hiteles emberi tekintetek tészik a történeti tudomány alapkövét, nem az önkény vagy banyás állítgatások.” (Horvát István, *Tudományos Gyűjtemény* IX/1829. 33. o.). Mégsem lehet vitás, hogy feltevéseink tökéletes vagy vitathatatlan bizonyítására egyszerűen nincs esélyünk! Régen sem volt és a jövőben sem lesz. Mégis: mit tehet a régészet a magyar őstörténetért?

Mindenekelőtt természetesen azt, hogy lankadatlanul folytatja a pontos és hiteles ásásokat, és gyűjti a megfigyeléseket. Nem hagyja félbe-szerbe a szkíta, szarmata, hun, avar és magyar temetőket! Sok megyében például a szó szoros értelmében életbevágó kérdés a V-XI. századi temetők maradéktalan és teljes feltárása, s e helyett mi történik? Néhány tucat hun- vagy avar-kori sír kiásása után, sokszor abbamarad a kutatás, s évek óta nincs folytatás! Nagy kivétel Zamárdi, ahol közel két és félezer avar sír feltárása után szakadt csak meg a feltárás.

Ugyanakkor azonban a régészet ne korlátozza már eleve önmagát, ne kössük gúzs-

ba önmagunk önmagunkat. Ezt már nem egyszer megtettük. Gondoljunk például arra, hogyan rekesztettük ki őstörténetünk anyagi kultúrájából annak idején az ún. köznép temetőket. Vagy hogyan módosítgatják az ún. griffes-indás emléktárgyak etnikai és időrendi értelmezését. Az a tudós, aki 50 évvel ezelőtt a griffes-indás „kései” avarokkal kiraboltatta a lemezes „korai” avarok sok ezer sírját, később „békés együttélésről” és töretlen „átfejlődésről” beszélt. Volt, aki a griffes-indás temetőket a IX-X. századra keltezte, és volt olyan, aki a VI-IX. századra helyezte. De az ilyen nézetek képviselőit – egyébként helyesen – nem bélyegezik meg, nem gúnyolják ki, nem közösisítik ki. Ám ha valaki, akárcsak céloz is arra, hogy a ma viszonylag kis létszámú magyarság hajdan jelentős nép kellett legyen, és nyelvünk sem alakulhatott ki szűk másfélezer évvel ezelőtt, s kivált nem Szibériában és a Káma-vidéken, valamint elutasítja például a törökök által elsodort szolgamagyarság őstörténeti vízióját, nyomban lehorvátistvánózzák, nacionalista ábrándkergetőnek kiáltják ki, és leprásként kiközösítik. A kirekesztés leggyilkosabb fegyvere manapság az elhallgatás, az elnémítás, amikor a más nézeteket vallókról egyszerűen senki sem vesz tudomást! A franciának szabad azt mondanía: J'ai l'honneur d'être Français! – nekünk még egymás között is illetlenség kiejteni: büszke vagyok a magyarságomra. Pedig Horvát István sem akart mást, mint a többi nemzetek: „Más Nemzetek nagy gonddal tanulják régi viszontagságaikat. Ébredjünk fel már egyszer mi is, és nemzeti életünket örökösítsük nemzeti történeteinkben!” (Tudományos Gyűjtemény XI/1829. 78. o.).

Célszerű és nagyon hasznos volna tehát, ha a szkíta, szarmata, hun, bolgár, kazár, alán, besenyő, avar, jász és magyar etnikai meghatározásokat nem kezelnék olyan me-reven, mint eddig, és az időmeghatározásokkal sem dobálóznánk oly' játékos könnyedséggel. Ugyanakkor viszont tudatosan és felkészülten fordulnánk a Kr. sz. utáni századoktól (sőt a korábbi időkől is!) az 50. szélességi foktól délre mind Közép- és Belső-Ázsiát, mind a Kaukázust illetően, amikor szellemi örökségünk értelmét és eredetét kívánjuk vizsgálni.

Lenéző mosolygás nélkül olvassuk végig Kőrösi Csoma Sándor szellemi végrendeletét:

„Kedves Hazámiai! Nemzetünk eredetének, és régebbi történeteinek felkeresése és kifejtése végett indultam volt ki Hazámból... s indulok a mi Elejünk legrégibb Hazájába, nagy és kis Bukáriába (Buchará), de ha én, Isten őrizzen, olyan szerencsés nem lehetnék, hogy ezen utamat végrehajtsam, imé ezennel meghagyom, hogy az, aki ezen Tzélban én utánam megindul, Konstantinápolyban a török nyelvet megtanulván... és egyenesen az említett országokba menjen s onnan kezdje további vizsgálódását. Ugyanis én az eddig valókból tökéletesen meg vagyok győződve, hogy a Mi Elejünk ezen vidékről szállottak le, mint cultus nemzetek, a Krisztus előtt több századokkal, és minekutánna a mai Persián, Szírián által mentek volna, onnan visszatérvén, Syrián, Assyrián, Arménián, Georgián és Russián Európába kényszerítettek menni az ásiái sok revolúciók miatt.” (Kőrösi Csoma Sándor levele Teheránból, 1821. március 1-jén. Thaisz Redactor, Tudományos Gyűjtemény I./1825. 9-10. o.)

Példa gyanánt talán elégséges a nevezetes honalapítás kori szemfedők kérdésére

hivatkoznom, amelyekről egyértelműen kiderült, hogy déli eredetűek és nem szibériai hozadékok. Utalnék továbbá a magyarok vallásával kapcsolatos újabb nézetekre, mert egyre határozottabb formát ölt a sámánizmus revíziója. Őseink soha sem voltak sámán hitűek! (A sámánizmus nem vallás!) Reményt keltő lépés e tekintetben Mesterházy Károly megállapítása őseink Egyisten-hitéről. De hol vagyunk még a magyar szellemi kincstár töménytelen titkának megfejtésétől? Megoldatlan a kereszténység kérdésköre, válasz nélküli az ún. avar kori fülkesírok problémája. Magam például úgy vélem, hogy Dentumogeria elhagyására, majd a Kárpát-medencei honfoglalásra, honalapításra döntően azért került sor, mert az ősi hitet és szellemiséget (amely az univerzizmusból és a zaratusztrizmusból kinőtt nem judeo-kereszténység is lehet!) a rendkívül agresszív arab hódítók és a kazáriai zsidó hitű vezető réteg tagjai súlyosan veszélyeztették. S azt sem feledjük, mint ősi igazságot: ha egy nép más vallást vesz fel, mint a rokonai, vagyis elhagyja az ősi hitet, saját rokona válhatik a legnagyobb ellenségévé! Gondoljunk a besenyőkre és a kunokra.

Mindamellet, ha a magyar őstörténet kutatásában komoly változást szeretnénk látni, akkor legelőször is össze kell gyűjteni és kétnyelvű, válogatás és átértelmezés nélküli teljes forrásszövegeket, s a kritikai kiadásukat kell előkészíteni. Mégpedig valamennyi írott forrásét. Ám azt jól tudták a régiek is, hogy ez hatalmas vállalkozás lenne, s ehhez egy külön intézet kellene. Kállay Ferenc 156 évvel ezelőtt így írt erről: „Hazánkban kell hát előbb olyan intézetnek felállani, melly a keleti nyelvek tanulását velünk nem csak megkedveltesse, hanem a szükséges kútfők használatát is megkönnyebbítse, hol mind azon segédeszközök egybe halmozva legyenek, mellyek nélkül a nyelv és történetvizsgáló el nem lehet... Míg ilyen intézet nem létesül, melly központosítaná a segéd kútfőket, valami fontos felfedezéseket ne is reméljünk a régi történetekben...” (Kállay Ferenc, A keleti nyelvek magyar őstörténeti fontossága. Tudománytár XII/1839. 349-350. o.)

Vannak már kezdeti sikereink. Megjelent a keleti források legfontosabbjának nevezhető kínai írott források néhány kötete (Hunok és kínaiak. 2006, Az ázsiai hunok a kínai forrásokban. 2007.), s előkészületben van a Türkök és kínaiak című nagy forrásgyűjtemény is.

(Megjelent a Magyar Hüperion 1 (2013) 1. szám, 45-54. oldalon.)

In memoriam dr. Hegedűs Lóránt püspök (1930 – 2013)

Tisztelt Gyászoló Magyarok!

Mindazok számára, akik átérzik és vállalják a magyarságukat, a holtában is halhatatlan nagy halottunk temetési napja nemzeti gyászt jelent. „Nagy vendég van most indulóban” (Ady Endre). A hivatalos Magyarország azonban nem nagyon kíván tudomást venni arról, ki volt Hegedűs Lóránt református püspök. „A vak megszokás és a süket hivatal elhozza ugyan a koszorúit” (Sinka István), de nem az ő pótolhatatlan veszteségük a nagy halott.

A tehetség, a nagy talánerő nemcsak isteni adomány, de provokáció is az erkölcs és a szellem javaiban koldus tömegemberek számára (Almássy György). Szinte felülmúlhatatlan jelenség volt ő. A legmagasabb rendű magyar szellemiség, egészen eredeti zseni, profétikus filozófus, aki Savonarola-i indulattal, „ítélet napi erővel” (ahogy hajdani mestere, Ravasz László mondotta) hirdette az örök ősjelenség, az anyagtól független szellem értékeit: a szépséget, a jóságot, a szeretetet, az igazságot. Mert nem az az igaz, amelyet a tekintély állít, hanem az a tekintély, aki az igazságot állítja.

Ravasz László püspök segédlelkészeként élte át és volt részese az 1956-os forradalmunknak a Kálvin-téri gyülekezetben. Temette a hősi halottakat, megkondította a harangokat. Kezdetől vallotta: „Légy hív mindhalálig.” (Jelenések könyve 2. 10.). Számára a haza (a patria) szeretete, Magyarország és a magyarság féltését jelentette. Ez a patriotizmus nem azonos az agresszív nacionalizmussal, de igenis jelenti azt, hogy mindannyian felismerjük: a magyarság történeti megsemmisítése folyik. A magyarság hazája, a Kárpát-medence a világtörténelem legnagyobb ütközőpontján fekszik, s a magyarság egyedülálló kis nép. Idegen erők, idegen érdekek uralják szellemileg az országot, s ahogy az általa annyira szeretett költő-vátesz, Ady Endre mondotta: „Hős fajunk döglök.” S egyre fogy. Az Antall-kormány idején döbbsent rá, hogy álnemzetiek a nem baloldali kormányok, hiszen megszavazták az abortusztörvényt!

A magyarság, országának földjén, soha sem élhette a maga életét. Ez ellen emelte fel a szavát, ez ellen írta műveit, akár csak Szabó Dezső, akivel egy akaraton volt abban, hogy „már csak egy Isten menthet meg minket”, s bár mi elhagytuk az Istent, de az Isten nem hagyott el minket, mert „roppant nagy a magyarságküldetés”, mert „történelmi faj vagyunk!” Ezért „minden magyar felelős minden magyarért!”

Ha lesz oly kor, hogy a népek előtt
A nemzet és haza összeomlott
S nem lesz haza, csak világ – a magyaroknak
Lesz hazája...

(Ady Endre)

1994 júniusában a Gellért-hegyi Szabó Dezső emlékműnél, a MIÉP-pel azonosulva hirdette meg nemzeti radikalizmusát, csatlakozva Ady Endréhez: „kis nemzetnek még lélegzetet vennie is radikálisan kell.” Érthető, hogy az 56-os forradalmárnak üldözött lett az élete. 1958-tól 1983-ig vidékre száműzték a „hígfejű törpék”, a „tökmag jankók” (Ady Endre), de

Nem lehet az rossz valaki,
Akit annyian üztek, téptek.

S ő dacolt a rosszakkal, a gonoszokkal. Eltúrte, elszenvedte, hogy a doktorátusát itthon nem engedélyezték. S az, akinek művei, kivált a költő-vátesz Ady négy hatalmas kötete, vagy a Nyitás a végtelenre, vagy a Jézus és Európa, önmagában is akadémiaként kellett volna, eredményezzen, a „pokolian üres szíveket” meg sem érintette. De ő megmutatta a képességeit. Baselben 1979-ben németül írta meg disszertációját és nagy sikerrel meg is védte. 1986-ban sikert aratott Princetonban A transzcendencia fogalma című művével. Nyilvánvalóvá tette, hogy a tapasztalaton, a világon belüli /metafizikus/ lét (immanencia) mellett a földi világon túli (transzcendens) erők a meghatározók. Ahogyan Szent Pál mondta: „A látható dolgokon keresztül vizsgálható a láthatatlanok hasonlósága.”

Dr. Hegedűs Lóránt püspök (1930-2013)

1983 és 1996 között a Szabadság-téri Református Egyházközség lelkipásztoraként nemcsak a hívekért élt, de megkezdte hatalmas harcát a református iskolák feltámasztásáért, illetve a református egyetem létrehozásáért. Elsőként a Lónyay utcai Református Gimnáziumot szerezte vissza, 1990 után még éhségstrájkot is kilátásba helyezett, ha nem adják vissza az egyháznak. Majd diadalra vitte a Károli Gáspár Református Egyetemet 1993-ban, ahol azonban csak négy évig (1999-2003) lehetett a Filozófiai Tanszék vezetője. „Becstelen professzorságok” kirekesztették, elküldték onnan, abból az intézményből, amely döntően az ő gyermeke volt. Már 1996-ban el akarták távolítani. Ha ő marad, mondták a vezetők, nem lesz semmi támogatás. Mi volt a vétké? Hiszen 1991 és 1997 között ő volt a Magyarországi Református Egyházi Zsinat lelkészi elnöke, a Duna melléki Egyházkerület püspöke 2002-ig. Találkozott II. János Pál pápával (1992-ben),

megszervezte a magyar reformátusok világtalálkozóját 1938 után először! Mindig bölcs mértéktartás (discretio) jellemezte, de eretnek volt annyiban, hogy Magyar Messiásként állt ki nemzetéért. Tudta jól, hogy megkövezik érte, s nem csak azért, mert „nagyra irigy a világ, hegyoromnak támad a szélvész” (Ovidius), s a „hegyek ormát sújtja a villám” (Horatius), hanem azért, mert „amit a szívünk akar, a nyelvünk azt mondja”! S ő nyílt szívvel és erős hangon hirdette a nemzet igazát, amely csak radikális és konzervatív lehet. A konzervatív nem maradit, ósdit jelent, hanem az értékek megóvását, megőrzését (F. R. Chateaubriand). Nem elég élni és túlélni, megmaradnunk kell, meg kell mentenünk fajtánkat. Barbár korban élünk (Babits Mihály), s amelyik nemzet nem meri vállalni életigazságáért a halál kockázatát is, az nem szerzi meg a jogát az Élet elnyerésére.

1998-ban a Magyar Út Körök tiszteletbeli örökös elnöke lett. Fia is szerepet vállalt a pártban, amiért nagyon támadták. Mindannyian tudjuk, látjuk, hogy az egyházak rejtve, támogatói az országhódítóknak. „Az üdvös tanítást méltatlan ajakból kellett hallanunk!” (Apponyi Albert).

A MIÉP felmorzsolódása után tiszta szívvel fordult a Jobbik felé, vállalta a Magyar Gárda támogatását is. Legutóbb 2012-ben Pápán. Tagja volt a Százak Tanácsának és a Magyarok Világszövetsége Védnöki Testületének. Tanított a Bocskai Akadémián, az Atilla Népfőiskolán, a miskolci Nagy Lajos Király Magánegyetemen. Tudta, hogy Ady-nak igaza van:

Árpád hazájában jaj annak
Aki magyar és nem bitang!

Számunkra most valóban kizökkent az idő, ahogyan Shakespeare mondja a Hamlet-ben:

Kizökkent az Idő – ó kárhozat!
Hogy én születtem helyretolni azt!

A támadások természetesen tovább folytak. 1996-tól a budapesti Kálvin-téri Református Egyházközség püspök lelkésze. 2000-ban, majd 2002-ben, a 70 év nyugdíj-korhatára miatt, meghosszabbították kinevezését, ám az Egyetemes Zsinat ügyvezető elnökségéről lemondatták. Az ellene fordulók között volt egy határon túli, neves püspök-társa is, akivel sok jót tett. 2004 novemberében azonban titkos szavazással elűzték a Kálvin-téri templomból is! Ez nagyon fájt a Püspök Úrnak. A legnagyobbjainkkal így bánnak el. Gróf Széchenyi Istvánt is ez a sors érte. Ezt írta naplójában: „A leghatalmasabbat is megőrli a sok féreg! Élőkről, élők között nincs igazságos ítélet. Ti, nemzeti testünk rothadt és rothadó képviselői, ám dobjatok rám sarat, amennyit erőtok csak győz, im kihívlak benneteket, mert tudom, lemossa azt rólam az idő, s titeket felejteni, vagy utálattal fog nevezni Hunnia, mely csak akkor lesz magas, ha ti, gyávák nem vagytok többé!”

Megrázó volt a búcsú. Családunk is ott volt a templomban. Babits Mihály sorai zakatoltak a fejünkben:

Barátaim egyenként elhagytak,
Akikkel jót tettem, megtagadtak,
Akiket szerettem, nem szeretnek,
Akikért ragyogtam, eltemetnek.

A történelmi idő nem változik. Így volt ez már kétezer évvel ezelőtt: „Mindenfelől szorongatnak, de össze nem szorítanak... üldöztetést szenvedünk, de elhagyatottak nem vagyunk, földre terítenek, de el nem pusztulunk!” (Szent Pál). Majd a XVI. században Shakespeare Hamlet-je így mondja:

Az Érdem itt koldusnak született,
S a hitvány semmiségre pompa vár
S árulás sújt minden szent Hitet!

Unokáimat is ő keresztelte. Kezét fejükre tette, s azt mondta, János evangéliuma alapján: „Szükséges néktek újonnan születnetek, mert ti lesztek nemzetünk jövődjének feltámasztói.” Négy gyermeke és 12 unokája ugyanezt akarja. Csak ebben bízhatunk! Csak ebben hihetünk. Senki sem halhat meg addig, amíg hivatását be nem töltötte! (Leonardo da Vinci). Ő betöltötte. Maradéktalanul. Anima requiescat in pace!

(Az emlékbeszéd elhangzott a budapesti Nemzeti Sírkertben, 2013. február 16-án.
Megjelent a Kapu 25 (2013) 2. szám, 52-53. oldalon.)

Magyarország romlásának okairól

Az emberek, a népek megronthatók. 93 év óta nincs valódi Magyarország, közel hét évtizede nincs igaz értékrendünk, s nincs tiszta erkölcsünk. Ősi, egyedülálló hagyományaink a közönyös, lesüllyedt tömegemberek által élesztett, hatalmas máglyákon hamvadnak el. Nincs még egy nép Európában (vagy akár a világon), amelyik ennyire elveti és megveti a múltját, és nem heroizálja, hanem minden értékünkben, lelkesen, idegen hatást keres és mutat ki.

A magyarság, láthatóan, belebetegedett a múltjába. Sokan gondolják úgy, ahogyan Arthur Koestler gondolta, hogy magyarnak lenni egy neuralgikus lelki állapot, egy kollektív neurózis. S ebből csak elmenekülni lehet. Nyugatra persze. Azt akarják a hatalmasok, hogy dobjuk el a lelkünket és hasonuljunk. Azaz: olvadjunk be, vagy tűnjünk el végérvényesen. Idegenek vagyunk itt Európában, mondják, ismételtetik, manapság már egyre inkább üvöltözik. És közülünk sokan kezdik elhinni, hogy ez a magyar sors, s ellene nem tehetünk semmit.

A múlt azonban soha nem válik semmivé! A múlt a jövő alapja. Ahogy a német mondja: Vergangenheit és Zukunft. A múlt a nemzet önismerete, amelyet a történelem derít fel, tart számon, rendez és ismertet. A történelem vizsgálata ugyan tudomány, de soha nem lehet, ún. tiszta tudomány, mint a matematika vagy a fizika. Nem is szabad azzá válnia! A történettudománynak az élet szolgálatában kell állnia, mert az nem módszer, hanem szemlélet.

A nemzedékek egymás utánjának kell útmutatót adnunk, mert az ország, az állam a korábbi és az eljövendő nemzedékek szövetsége (Der Staat ist eine Allianz der vergangenen Generationen mit den nachfolgenden. A. Müller megfogalmazása).

Több mint félezer éve sanyargatjuk magunkat, keresve romlásunk okait. Azt mindig tudták nagyjaink és a gondolkodni képes magyarok, hogy az alapvető baj az, hogy keleti nép vagyunk, sajátos világképpel, különleges tehetséggel (preclara ingenia, fényes tehetségek – Erasmus szavai rólunk a XVI. századból), ősi örökséggel, és persze hibákkal, sőt – olykor – bűnökkel terhelve.

S azt is tudtuk mindig, hogy egyedül vagyunk Európában. 700 évig (819-1526) szikla szilárdan álltunk a Kárpát-medencei vártán. Erősek voltunk és benépesítettük az egész lakható földet. Nem törődtünk azzal, hogy a nyugati világ gens detestanda (gyűlölt népnek) tartott minket. Erőnk tudatában felvállaltuk a közvetítő szerepet Kelet és Nyugat között. Sőt! Letértünk a keleti, magyar útról, nem sejtve, hogy sok nemzedékkel később valahol végkép utat fogunk veszteni. A Szent Korona erejétől áthatva uralkodóink a beata stirps, a szent dinasztia tagjaiként, tudatosan vállalták küldetésünk képviselését. Megtagadva Keletet, a Nyugat mellé álltunk. 1000 óta azt az utat járjuk, hogy Nyugat ellen Nyugatot hozunk (Ady Endre). De ez a magyar léleknek nem nagyon megy. Helyünk Európában még ma sincs elismerve. Nagyjaink azon őrlődtek, hogyan őrizhetnénk meg saját magunkat, zenei örökségünket (Bartók Béla és Kodály Zoltán),

képzőművészetünket (Huszka József), építészetünket (Lechner Ödön, Feszli Frigyes, Makovecz Imre, Csete György), irodalmunkat és nyelvünket (Ady Endre, Németh László, Szabó Dezső, Karácsony Sándor, Nyíró József, Wass Albert, Csurka István, Hegedűs Lóránt), hitünket, ősi írásunkat?

Évszázadok alatt szétszórtuk értékeinket.

A Kárpát-medence mindig egy sajátos, semmivel sem összehasonlítható földrajzi egység volt. Egyedül itt találkozott a mai európai műveltségünk alapját képező három nagy kultúra: az antik görög-latin-szláv, a nyugat-európai újlatin-júdeo-keresztény és a szkíta-hun-magyar világ szellemi hagyatéka. Ne feledjük, a kultúra a latin colere, cultum = építeni szóból származik!

De létkérdés számunkra az is: felismerjük-e az ellenségeinket? Látjuk-e eléggé világosan, hogy a XVI-XVIII. században a török birodalom, a XVIII-XIX. században a Habsburg-birodalom, a IX-XX. század közötti ezredévnyi időben a germánok országai, majd a XIX. és a XX. században az orosz birodalom és az asszimilálódni nem képes zsidóság (részben bolsevizálódva) végzetes és halálos ellenségünk volt.

Ameddig voltak erőskezű uralkodóink, addig volt igazi országunk! Legutoljára Hunyadi Mátyás vasakarata tartotta rendben ezt a népet. De az urak nem engedték, hogy ő dinasztiát alapítson. Ezért fiát, Edelpöck Borbála gyermekét: Korvin Jánost, és annak kisgyermekait egyszerűen megölték.

Ezért írta Szerémi György (1490?-1548 után): „Ne legyen többé olyan urunk, akitől mindig prűszköl és reszket a májunk. Így pusztult ki Mátyás király nemzetsége esküszegő magyar mágnások (Török Imre és Sárkány Ambrus) által. Hit, hűség, becsület, tisztesség, emberség helyett gyűlölködés, gyalázkodás, gyilkolás. Romlásunk alapja: az árulás.” Odaveszett az a haza iránti hűség, amelyet például Nándorfehérvár kapitánya, Oláh Balázs képviselt, aki 1521-ben az áruló Morgay Jánosnak és Móré Mihálynak ezt üzent (Zay Ferenc /1505-1570/, Az Lándorfejérvár elvesztésének oka című művében): „Atyámfiak! Legyünk embörök, tisztösségesen öttük eddig a kinyerünket, tisztösségünkre haljunk meg es, a mi hitünk mellett. Morgay János, te nem jámborul cselekedtél, elárulád mind Istenödet, mind hitödet, mind kedig minket. Mond meg /a török/ császárnak, hogy nem ő adta énnéköm Fejérvárt, hanem a magyar király. Én öneki esküdtem, hogy halálíg senkinek meg nem adom. Énnéköm annyit nem ígérhetsz, sem ijeszthetsz úgy, hogy soha halálíg a házat mi megadjok!”

Két évvel Mátyás király furcsa halála után, az 1492. évi I. törvény így szólt: „Item novitates... per quondam Mathiam regem introductas... aboleat!” Minden új törvény, amelyet Mátyás király vezetett be, eltöröltetik! Önpusztítók voltunk, s talán vagyunk ma is.

Ezért alapvető kérdés az is, hogy mi magunk, régiek és újak, látjuk-e a hibáinkat, a vétkeinket, sőt, a bűneinket?

Íróink már a XVI. században ostromozták fogyatékoságainkat. Magyar István (1554-1605) írta: „Sokat vétkezünk, megérdemeljük a büntetést... A nép nem a szép, örvendetes szabadságnak, hanem a nyereségnek és a prédának örvendez, kóborol, dúl,

foszt és minden latorságot cselekszik. A tisztviselők nem a közönséges jóra, hanem a maguk hasznára viselnek gondot... Mi mindannyian mind országotul elveszünk, ha meg nem térünk... Sok emberek nem szenvedhetik el a jelenvaló állapotot, hanem mást kívánnak. Felfordulást akarnak. Cégéres bűnözők meg nem büntettetnek, így mind az egész nemzetség és közösség megromlik... Rajtunk minden veszedelem, de mégsem érezzük nyavalyánkat... Sokat kiáltanak ugyan ellenünk, szidalmaznak bennünket, s oly dolgokat is fognak reánk sokszor, melyben sem hitünk, sem tanácsunk nincsen. A zsidókat békével elszenvedik, minket pedig, igaz keresztyéneket, falujukból, városukból, jószágukból kiűznek... mindaddig sem szűnnek meg ez sok csapások, míg minket ki nem gyomlálnak a földökről.”

Burgio pápai nuncius 1525-ben írta le: „Az emberek itt annyira gyűlölnek egymást, hogy nyugodtan elmondhatom: az alatt a két évtized alatt, amióta itt vagyok Budán, igaz barátokat még nem láttam a magyar király udvarában. Ehhez járul még az egyházi és a világi rend közötti nagy gyűlölködés... Az országgyűlésen mindenki arról beszél, amiről jól esik, össze-vissza, minden rend nélkül, a nemesek azt kiabálják, amit uraik parancsolnak nekik s csak olyan tárgyokról tanácskoznak, amit az urak az őket szolgáló és felfogadott nemeseiknek kiadtak. Az ilyen országgyűlés, a törvényeik szerint, nem tarthat tovább 15 napnál. Ez alatt a két hét alatt az urak kimerítik a szegényebb nemeseiket, akik a 15 nap elteltével, minthogy semmi komoly dologban nem határoztak, Isten hírével hazamennek s ott hagyják maguk helyett azt a 8-10 embert, kik az ő vezéreik, felhatalmazva őket arra, hogy a nevükben mindenben határozzanak, amit a diétán letárgyalnak. Ezek a megbízottak aztán megegyeznek a kormánnyal, s így az megy törvénybe, amit a kormány akar.

Ha ennek az országnak jó kormányja volna, s ha a magyarok összetartóan, akkor nem lenne náluknál alkalmasabb, sem hatalmasabb ellenfél a törökökkel szemben.

Országszerte hallatlan gazságok történnek, anélkül, hogy az igazságszolgáltatás kísérletet is tenne a megtorlásra. Mindenki azt tesz, amit akar, úgy hogy alig vagyunk biztonságban a saját házunkban... Ebben az országban sem igazság szolgáltatás nincsen, sem pedig remény arra, hogy valaki igazságot tegyen... Az ország helyzete kétségbeejtő. Ebben az országban határtalan a rendetlenség... az egyes társadalmi osztályok között oly nagy a gyűlölet, oly nagy az irigység, hogy ha a török szabadságot ígérne a jobbágyoknak, tartani lehetne tőle, hogy ezek fellázadnak a nemesség ellen.

Ha Magyarországot meg lehetne menteni három forinton ebből a nagy veszedelemből, amiben most van, nem hiszem, hogy akadna három ember, aki azt a három forintot ide adná.”

Szamosközy István (1570-1612) még nagyobb indulattal korholta kortársait: „Ti nem-polgár polgárok, ebben a roppant bőségben és féktelen hatalomban immár ötszáz esztendeje úgy éltek, mint a barmok... szórtátok a pénzt, fényűzéssel lepleztétek a gondokat, ha a magatok érdekéről volt szó, éles szemű hiúznak bizonyultatok, de ha az országéről, akkor bezzeg vakondoknak. Csűrhe nép vagytok, kevés bennetek a bölcsesség. A magyar ügyek nem érdekelnek titeket! Hiába: a zörgő malomban hiába hegedülnek!” Ott a szép zene nem hallatszik.

Magyarország a XXI. században is romlásban van. Megdöbrentő, hogy az okok többnyire ugyanazok, mint régen.

S a megoldás vajon adott-e, a bajok orvoslása lehetséges-e?

A régiék azt mondták: „az Isten a benne bízókat meg szokta segíteni” (Verancsics Antal /1504-1573/ szavai). „Sok baj van itten, de az Isten még nem hagyta el egészen ezt az országot” (Burgio nuncius).

Mi a kiút? Kemény szavakat kell kimondani és megingás nélkül kellene ezeket követni.

Az idegen kultúrát, legyen az bármilyen hízelgő, divatos és tetszetős, el kell utasítani.

Meg kell maradnunk annak, akik voltunk, nem szabad beolvadnunk sehová.

Ősi hitünket, szent hagyományainkat, viseletünket meg kell őriznünk.

Meg kell születnie sok magyar gyereknek.

Tudatosítani kell mindenkivel, hogy bennünket ki akarnak irtani, ezért össze kell fognia minden magyarnak, mivel a dehungarizáció nem tesz különbséget jobb és baloldal között.

A Kárpát-medencei magyar csoda az, hogy még itt vagyunk! Soha ne adjuk fel! Az utolsó magyar is markolja meg a tépett lobogót (Wass Albert), mert valóban küldetésünk van: legyőzni a hitványok nemzedékét, s teljesíteni a Teremtő céljait.

(Megjelent a Kapu 25 (2013) 6-7. szám, 50-51. oldalon,
valamint a Búvópatak 12 (2013) 8. szám, 18-20. oldalon.)

Országos Széchényi Könyvtár

Zsidó birodalom vagy őseink Szkítiája?

15 évvel ezelőtt foglaltam össze először a kazár-magyar kapcsolatok történetét (Östörténetünk régészeti forrásai II. kötet, Miskolc, 1998, 59-132. oldal), a „mérvadó körök” azonban – szokásuk szerint – erről nem vettek tudomást („a kazárok történetét magyar szerző még nem írta meg”). Az egyik szovjet ösztöndíjasuknak, az 1955-1960 közötti leningrádi tanulmányaira építve, 2008-ra „nőtt meg a bátorsága annyira, hogy tollat ragadjon” s megírja Kazária rövid történetét (Petrik István, A rejtélyek országa. Ősmúltunk Tára 2. Budapest, Cédrus-Napkút, 2008.). Száz oldalas könyvecskéjében a szerző, természetesen, csak a „saját tábor-béliekre” hivatkozik, de azt elismeri, hogy a kazár-magyar kapcsolatok elsődrendű fontosságúak, s nemcsak a világ zsidósága számára (id. mű 77). Miért mondja ezt? Súlyos oka kell legyen egy ilyen kijelentésnek.

2010-ben a Kairosz Kiadó magyarul is megjelentette Shlomo Sand, Hogyan alkották meg a zsidó népet? című könyvét, amelyben a szerző több mint ötven oldalt szentel a kazáriai zsidóságnak (320-374. oldal). Számba véve a forrásokat, arra a végkövetkeztetésre jut, hogy a Kr. sz. utáni IX-X. században igenis létezhetett egy nagy zsidó birodalom, amelyben az írásbeliség nyelve a héber volt. Sőt, „az utolsó, a Kászpi-tengertől a Fekete-tengerig terjedő zsidó birodalom bukása sem akadályozta meg a /judaista/ vallás tovább élését” (345. old.) Tisztességesen számba vesz minden fajta véleményt, sőt azt is hangsúlyozza, hogy „a történetírás mindig annak a kornak a terméke, amelyben papírra vetették” (B. Croce szavai: 365. old.). Mivel azonban ő is bevonja a vizsgálatába a kavarokat is, ezáltal a Kárpát-medencei magyarság etnogenezise is erősen érintetté vált. A magyar származású Koestler Artúrnak köszönhetjük (A tizenharmadik törzs. A kazár birodalom öröksége. Fordította Rózsahegyi István. Budapest, Kabala, 1990), hogy a Trianon előtti Magyarország területére beözönlött galíciai zsidóságot kazároknak nevezték el (Bartha Miklós, Kazárföldön. Bp. reprint 1996).

Mi hát az igazság? Mit tudhatunk erről a rejtélyes Kazáriáról? Ismét megvezettek bennünket? Megint eloroztak egy fejezetet a múltunkból?

Kik voltak a kazárok? Ki kell mondanunk: ma még nem tudjuk biztosan, hogy a hunok (masszagéták?), türkök, bolgárok (onogurok?) vagy éppen a magyarok (gudamakar?) hozták-e létre ezt az államot. A kazár elnevezés a caesar szóból eredhet, a türkök a kazárokat szabíroknak nevezték. A legsúlyosabb kérdés: milyen nyelven beszélhettek? Közmegegyezés van arra nézve, hogy türk nyelvűek voltak. Ezt igazolná a rovás betűs írásuk is. (Novocserkaszki kulacs, az elisztai bikakoponya, majackojei téglák feliratai). Fahr ad-din Mubaraksa Marvaruddi szerint a ruszok (a vikingek) runa írását vették át. Ez biztosan téves adat! A kazár rovásírásból 14 betű megegyezik a székely-magyar rovás ábc-vel! Némelykor a szavak is megegyeznek, például „savanyú bor” a majaki feliratban. Mivel biztos nyelvi emlékünknél nincs (P. B. Golden, A kazár szakrális királyság. In: Csodaszarvas III. kötet, Budapest, 2009, 47.), igenis szabad és lehetséges felté-

telezni a magyar nyelvet is Kazária beszélt nyelvei között. Kivált azért, mert a kazáriai ún. kavarok (cowarok, qawar) a magyar nyelv egyik nyelvjárását (dialektosz) beszélték. Másrészt Anonymus elmondja, hogy a Kárpát-medencében Ménmarót kazár volt, aki a leányát feleségül adta Árpád nagyfejedelem Zulta fiához. Az Álmos-Árpád dinasztia tagjaiban tehát kazár vér is folyt.

Hol volt a kazár állam? A Fekete-tenger északi területén, a Káspji-tenger északi-északkeleti vidékén és a Kaukázus keleti oldalán, Dagesztán földjén.

Mikortól ismerik az írott források Kazáriát? A perzsa források már a VI. századtól számon tartották. Khoszrau Anosirván (531-578) sahinsah trónusa mellett még három arany trónt tartott készenlétben: egyet a kínai császár, egyet a bizánci császár, egyet pedig a kazár kagán számára. A VII. századtól (651) Kazária erős állam. Nem nomád állam! Letelepedett népesség lakta. Falvai, városai (Itil, Balandzsár, Szemender vagy Szamandar), várai (Szarkel, Majackoje) voltak, szőlőskertek tízezrei, művelt szántói, kézműves központjai virultak. Pénzforgalma jelentős volt. A kazár kagánnak erős hadserege volt. Testőrsége és páncélos lovasai pedig zsoldosok voltak. Egyeduralkodóként ült a trónján. 25 asszonya volt a háremében. Kazária kapcsolatai Bizánccal és az arab birodalommal jól jelzik az egyenrangúságát. Kazária több fontos területet foglalt el Bizánctól (Kherszonészosz, Dorosz, Phanagoria). A bizánci császárok nagy becsben tartották a kazár kagánok leányait, különösen Herakléosz. II. Jusztinianusz feleségül vette

Theodórát, III. Leó fia, V. Konsztantinosz felesége Csicsak (Virág) nevű kazár hercegnő volt. Az ő fiúk, Leó császárként, a kazár melléknevet kapta. II. Khoszrau perzsa sah feleségül vette a kazár kagán lányát! Ennek fényében kell értékelni Levedi „kiházásítását” is! Szarkel vára Theophil császár uralkodása idején (810 körül) épült, de ma már tudjuk: nem a magyarok ellen!

A kazáriai népek vallási viszonyai különös jelentőséggel bírnak. A birodalom népei között szabadon virult a kereszténység, az iszlám, a rabbinikus ortodox judaizmus. A talmudi zsidó vallást akkoriban Izrael leprájának nevezték. De Tengri kultusza is kimutatható. Herakléosz és III. Leó is üldözte a zsidókat. A szászánida uralkodók is üldözték őket. Egyiptomban (Alexandriában) ekkoriban sok zsidó élt. Az egyiptomiak is utálták őket

Kazár lovas

az állatáldozatok miatt, s azért is, mert felmentésük volt a katonai szolgálat alól. Antiszociálisaknak, embergyűlölőknek tartották őket. A körülmetélkedést és a kóser étel-
lek fogyasztását irritáló különködésnek tekintették. Kazáriában éltek zsidó diaszpórák
(Phanagóriában, a Krímben, s főleg Szerirben /a kaukázusi Dagesztán/ és Armeniában),
de menekültek áramlottak be állandóan. A zsidók a kagán udvarában egyre több fontos
pozíciót szereztek meg, különösen a kereskedelemben és a pénzügyi területen. Ők ve-
zették be a Mózes-dirhemet és a seleg-nek nevezett ezüstrudakat. A IX. század második
felében a főbíró is zsidó lett, sőt a fővezér is. A kagán azonban nem vette fel a zsidó val-
lást. A kettős hatalom csak a IX. század derekától jelenik meg, zsidó hatásra. Bulán fia
Obadija (Gábriel) hajtotta végre az áttérési akciót 820 után. Több uralkodó zsidós nevét
jegyezték fel: Ezékiel, Manasszija, Hanukka, Izsák, Zebulon, Mózes, Nisszi, Áron, Me-
nahem, Benjamin, József. Az a hivatalos álláspont, hogy Kazáriában tömeges judaizálás
történt a VIII-X. században! Ezt a régészet és a fellelt rovás betűs szövegek egyáltalán
nem támasztják alá. De az írott források is csak kis zsidó diaszpórákról tudnak.

Források:

- III. Abd al Rahman kalifa minisztere Haszdai ibn Saprut levele József kagánhoz.
- A cambridgi Schechter szöveg (140 ezer töredéket találtak meg!): megerősíti Jó-
zsef kagán levelét.
- Al Bakri szövege (1094): a zsidó vallású kazárokról.
- Jehuda Galevi (1085-1141) cionista költő Kuzari című műve.

A kelet-európai zsidók (galíciaiak, askenáziak) nem türk vagy magyar nyelvű keleti
prozelita tömegek, hanem döntően bevándoroltak, mégpedig nyugat felől. Ezt igazolja
a jiddis (német) nyelv is. Voltak kis számban kazáriai eredetű zsidók is köztük, akik
etnikai (faji) zsidóknak tekinthetők. Ám Izrael állam léte megkívánta ennek túlhangsú-
lyozását. Ma már azonban a cionisták ennek éles ellenzői! Napjainkban ismét változás
tapasztható, amióta a Kárpát-medence a zsidó túlélés egyik központi mentsvára lett.

A kazáriai zsidó birodalom tehát soha sem létezett, de a kazáriai legfelső hatalom
elzsidósodása kimutatható, s bennünket ez azért érint, mert – valószínűsíthetően – ez
adta a döntő lökést Álmos és Árpád népének a Kárpát-medence birtokba vételére, illet-
ve annak előkészítésére.

(Elhangzott Érden, 2013. április 9-én.)

Bakay Kornél kitüntetésének fogadtatásáról

Több mint egy hónap telt el azóta, hogy Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere 2013. március 14-én, munkássága elismeréseként, a Magyar Érdemrend Tisztikeresztjével jutalmazta szerkesztőségünk rovatvezetőjét, Dr. Bakay Kornél régészprofesszort.

Ez idő alatt, a hír kapcsán megszólalók közül csak kevesen taglalták, hogy mivel érdemelte ki a magas kitüntetést, és még kevesebben voltak azok, akik rávilágítottak volna arra, hogy a balliberális oldalról reá zúduló rágalmak egytől egyig szemzenszedett hazugságok. Magától értetődő, hogy ránk vár ez a feladat, akik nemcsak Bakay Kornél kiemelkedő szakmai munkásságát, hanem igaz hazafiságát és emberi nagyságát is meg tapasztaltuk.

Dr. Bakay Kornél régészként maradandót alkotott a Szent László által alapított somogyvári bazilika és monostor több évtizedig tartó feltárásával. A régészeti kutatást összefoglalva, 2011-ben jelent meg a hatalmas „Somogyvár, Szent Egyed-monostor” című szakmonográfiája, amelyet Dobó Ágota így méltatott: „Ez a könyv

mértéket ad. Megjelenése után nem lehet már akármilyen módon dokumentálni. A fiatal régészek számára minden bizonnyal alapkönyvként szolgál majd, hogyan, miként kell számot adni az elvégzett munkáról.”

Dr. Bakay Kornél, korábbi főiskolai tanári működése folytatásaként, 1996-tól a miskolci MBE Nagy Lajos Király Magánegyetem és a Szent Korona Szabadegyetem tanszékvezetőjeként tevékenykedett, és ma is a magyar őstörténet kiemelkedő és meghatározó kutatójaként tevékenykedik.

A magyar múltról írt 31 könyve közül kiemelkedik az Őstörténetünk régészeti forrásai című, három kötetes egyetemi tankönyve, ugyanis az őstörténetünkhöz kapcsolódó régészeti anyag, az írott források ismertetésére és a felismert összefüggések bemutatására ilyen mennyiségben és minőségben eddig, rajta kívül, senki nem volt képes.

A 2000-es évek elején szerzőtársaival szokatlan dologra vállalkozott: az állami tankönyvkiadás egyeduralmának megtörését célul tűzve, történelemkönyveket írtak általa-

Balog Zoltán miniszter átadja a kitüntetést

nos iskolások számára. Ám a szélsőségesen liberális véleményformálók úgy gondolták, minden lehetséges eszközzel meg kell akadályozniuk, hogy ezek a könyvek a gyerekek kezébe kerüljenek. Miért éppen az általános iskolai történelemkönyvek miatt támadták? Azért, mert ezek valóban magyar szellemiségű tankönyvek, amelyek a magyar gyerekeknek szólnak. A könyvek szerzői ugyanis nemcsak ismereteket közölnek, hanem hazánk és nemzetünk szeretetére nevelnek, amitől azért rettegnek a balliberálisok, mert ők azt szeretnék, hogy fiataljaink ne szeressék a hazájukat és boldogulásukat idegenben keressék.

Dr. Bakay Kornél közéleti tevékenységet is végzett, előadásaiban nemcsak a történelemmel, hanem nemzeti sorskérdéseinkkel is foglalkozott, rámutatva bajaink gyökerére és a megoldás módjára.

A fent elmondottak ismeretében nyugodtan kijelenthetjük, hogy Dr. Bakay Kornél életművével messzemenően kiérdemelte az elismerést, de üroöm az örömben, hogy a balliberális „megmondó emberek” azonnal a kitüntetés visszavonására szólították fel a díjat átadó minisztert.

Sokan azt mondják, hogy a rágalmakkal és a támadásokkal nem kell foglalkozni, ezekre nem érdemes reagálni. A fenti véleménnyel nem értünk egyet, mert sokan még a saját oldalunkon is azt gondolhatják, ezekre azért marad el a válasz, mert igazak lehetnek a vádaskodások. Ám méltatlan lenne Bakay professzorhoz, hogy ő reagáljon az alantas rágalmakra, ezért most mi válaszolunk helyette, s őt teljes támogatásunkról biztosítjuk.

A bőséges kínálatból csak néhányat ragadunk ki annak bemutatására, hogy mennyire aljas támadásokról van szó. „Kárpátia, zsidó rabszolga-kereskedelem: antiszemitákat díjaztak Magyarországon” – harsogja cikkének címében a Népszabadság. Majd elmondják, hogy „a dpa cikkét a Spiegeltől a Die Welten át az ORF-ig és a Süddeutsche Zeitungig szerte a német és az osztrák sajtóban közölték”. A felsorolt külföldi liberális lapok átvették a dpa német hírügynökség hírét, amelyben ezt írják: „Mit dem Verdienstorden ausgezeichnet wurde der Archäologe Kornel Bakay, der von Jesus Christus behauptet, er sei kein Jude, sondern ein Prinz aus dem – angeblich mit den Ungarn verwandten – alt-iranischen Volk der Parther gewesen. Außerdem unterstellt er den Juden, im Mittelalter Sklavenhandel organisiert zu haben.” A dpa hírének magyar fordítása: „Érdemrenddel tüntették ki Bakay Kornél régészt, aki kijelenti, hogy Jézus nem volt zsidó, hanem egy pártus herceg – ez az óiráni nép állítólag a magyarral rokon. Ezen kívül azt feltételezi a zsidókról, hogy ők szervezték a középkori rabszolgakereskedelmet.”

Ezzel szemben Bakay Kornél az ötödikes történelemkönyvében csupán annyit jegyzett meg, hogy „Jézus zsidó származása is kétségbe vonható”, és sem itt, sem más művében nem állította, hogy Jézus pártus herceg volt. Amint a nemzeti oldalon közismert, ez Badiny Jós Ferenc elmélete, aki egy teljes könyvet szentelt a fenti témának. Régóta ismeretes a cionista firkászok kedvelt fogása, hogy olyan szavakat adnak a megtámadott személy szájába, amit az sohasem mondott, vagy esetleg más mondta, mint jelen esetben is történt.

A zsidók által a középkorban szervezett rabszolgakereskedelem a Bakay Kornél által írt ötödikes történelemkönyv névmutatójában egy rövid tényközlésként olvasható. Ez a történelmi tény olyannyira nem vitatható, hogy Komoróczy Géza történész, a hebraisztika professzora a zsidók történetéről szóló könyvében is megemlíti (A zsidók története Magyarországon. I. kötet, Pozsony, Kalligram Kiadó, 2012, 63-68). Tehát ismét a megszokott kettős mérce alkalmazásával állunk szemben: ha magyar szerző közöl a zsidókra nézve kedvezőtlen állítást, akkor az antiszemita kijelentés, ha ugyanezt egy zsidó teszi, akkor az színtiszta tudomány.

Érdemes azt is szemügyre vennünk, honnan szerezte értesülését a dpa hírügynökség. A német lapokban megjelent szöveg majdnem szóról-szóra egyezik a Dr. Bakay Kornélról szóló wikipédia-bejegyzés következő mondatával: „...továbbá Krisztust nem zsidónak, hanem pártusnak véli, miközben a középkori rabszolgakereskedelmet a zsidóknak tulajdonítja.” A wikipédián megadták, hogy a fenti állítás forrása Nagy László történész, Meddig terjed az alternativitás határa? című rágalomgyűjteménye. Nagy László a Száva Vince által vezetett Magyarországi Kisebbségek Pártja (MKP) történész kabinetjének elnöke (egyben az Antifasiszta Liga elnöke is), 2008-ban a Népszavában és Népszabadságban a Bakay Kornél elleni támadások értelmi szerzője és fő kivitelezője volt. Nagy László több cikkében Wass Albertet is gyalázta, és a román rágalmakat visszhangozva egyik legnagyobb írónkat háborús bűnösnek titulálta. Miután az áltörténész bevégezte ocsmány küldetését, a balliberális oldal 2010-es csúfos bukása után megbízói elhajították, mint egy hasznavehetetlen, ócska rongydarabot. Sokat elmond mai állapotainkról, hogy az Antifasiszta Liga levitézlett vezére nevét Péterfi-Nagy Lászlóra változtatva pálfordulást hajtott végre és az ún. jobboldalon egy Mindszenty-ösztöndíjat koldult magának. S ezt meg is kapta!

A sárdobálásból természetesen a finnugrázók sem maradhatnak ki, ők ugyanis mindenáron törleszteni akarnak amiatt, hogy a régészprofesszor a „Hogyan lettünk finnugorok?” című tanulmányában, és más könyveiben is, leleplezte a finnugor származáselmélet hamisságát. Zegernyei, a Nyelv és tudomány című honlap (nyest.hu) finnugráz szerzője a következő módon próbálja Bakay Kornélra rábizonyítani a sumér-magyar rokonság hirdetését: „1994-ben jelent meg a szerző Kik vagyunk? Honnan jöttünk? című könyve. ...Bakay Kornél első nekifutásra rögtön a dilettáns nyelvészet legmélyebb bugyrába ugrott. ... Később jönnek a sumér-magyar szóegyezések. Csak egy példa: az aszaur megegyezik a magyar 'huszár' szóval. ... Ezzel máris kész a sumér-magyar rokonság.”

A finnugrista nyelvész persze elfelejti megemlíteni, hogy az általa idézett könyv ugyanezen oldalán Bakay Kornél ezt írja: „A honfoglaló magyarok is négyezer év távlatában voltak a sumér kultúrának! Így, egyelőre még, semmi bizonyosat mondani nem lehet, hiába mutatták ki a sumér és a magyar nyelv nyelvfokú hasonlóságát.”

A finnugrista nyelvész Dr. Bakay Kornél szemére veti a „magyarkodást”, hogy „bizonyíthatatlan koncepciók terjesztésével hergeli magyarságtudatunkat, és hamis álmokba ringat minket.”

A liberális értelmiség régi vádja a „magyar nemzeti büszkeség túltáplálása” a valóban nemzetszerető történészekkel szemben, akik nem hajlandók gyalázni és pocskondiázni történelmünk kiemelkedő eseményeit és személyiségeit.

Dr. Bakay Kornél ellen 2013 márciusában újra ringbe szállt régi esküdt ellensége, György Péter médiakutató, az ELTE egyetemi tanára, aki Balog Zoltán miniszterhez intézett nyílt levélben követelte a régészprofesszor kitérítésének visszavonását. Bakay Kornélt a Szálasi-kultusz propagátorának nevezte, amivel a 2003-ban Kőszegen megrendezett Horthy katonái, Szálasi nyilasai című kiállítás miatt, az akkor ellene intézett támadásokat idézte fel. Bár ez a történet sokak előtt ismert, talán nem árt felidézni a tíz évvel ezelőtti történeteket, mert ebben a történetben, mint cseppben a tenger, benne van az elmúlt száz évünk minden rákfenéje.

A balliberális véleményvezérek vádja a kőszegi katonakiállítás ellen az volt, hogy az nem taglalja a nyilasok rémtetteit, sőt a tárgyi, írásbeli emlékek voltaképp dicsőítik a nemzetvezetőt és embereit. Ez a vád azonban hamis, mert a kiállításon idézték Stark Tamás történész 1989-es adatait (301 000 zsidó halott a második világháború idején).

Dr. Bakay Kornél 2003-ban a kőszegi múzeum igazgatójaként elmondta, hogy a Mazsihisz vezetői és a velük érkező verőlegények „a teremőröket félrelökve azt ordították, hogy szétverik a pofámat, és azzal fenyegetőztek, hogy vasdorongokkal rombolják le a kiállítást.”

A mazsihiszes vezérek kirívóan durva fellépése és a balliberális média által teremtett hisztérikus légkör a kiállítás bezárását eredményezte, amelyet a kultuskormányzat is követelt.

A kőszegi kiállítással egy időben Budapesten, a Beszélő egyik szerkesztőjének szervezésében Sztálin halálának ötvenedik évfordulóján, Sztálin-kiállítást nyílt. Erről a kiállításról nem születtek terjedelmes kritikák, és nem követelték a bezárását felbőszülten politikusok és jól fizetett médiaszoldosok, amint erre Bakay Kornél 2003-ban a György Péternek írt válaszában rámutatott. A világtörténelem legnagyobb hőhírának kezéhez emberek tízmillióinak vére tapadt (a kommunizmus áldozatainak a számát a kutatók 130 millióra becsülik!), ennek ellenére a budapesti Sztálin-kiállítás szervezői csupán pár mondatban szóltak az áldozatokról. Egyedül a Magyar Nemzet cikke róttá föl a szervezőknek, hogy „nem esik szó az áldozatok százmillióiról”. Ekkor az okvetetlenkedők megnyugtatására a szervezők kijelentették, hogy „a kiállításnak nem az a célja, hogy emléket állítson Sztálinnak”, s ezzel elérték, hogy a kritikus hangok megszűntek.

Bakay Kornél a kőszegi kiállítás megnyitóján hiába mondta el, hogy „a történetkutató nem bíró, nem az a dolga, hogy ítélkezzen... Felidézni kívántunk egy korszakot, képeket kívántunk bemutatni a XX. századi Magyarország történelméből, amely akkor is a miénk, ha nemcsak dicsőséges és felemelő eseményeket tartalmaz.” Mindez a liberálbolsevik véleményvezéreket egyáltalán nem érdekelte sem tíz évvel ezelőtt, sem napjainkban. György Péter cionista médiaguru szerint a magyar nemzeti történelemnek nem lehet része Szálasi Ferenc. Régi igazság, hogy a történelmet a győztesek írják, s a bosszú népének legkitartóbban gyűlölködő tagjai úgy gondolják, hogy a magyar történelem megírása csak az ő kizárólagos privilégiumuk lehet.

A liberális gondolkodók Bakay Kornél szemére vetették antikommunizmusát a kiállításon olvasható mondatai miatt: „Az idegen megszállás 47 évig tartott, mivel 1945-ben a győztes Sztálin bolsevista hordái is megszállták hazánkat. S a megszállóknak mindig számos belső segítsége volt.” E mondataival magára vonta a baloldali történészek haragját, mert a balliberális térfélen az orosz megszállást ma is felszabadításnak tekintik.

A bosszú népe által az előbbi két esetben alkalmazott kettős mércének az a magyarázata, hogy a balliberális táborban Szálasitól még holtában is rettegnek, hiszen halálos ellenségük volt, ellenben Sztálinra nosztalgiával emlékeznek, mert az ő dicsőített vezérük és felszabadítójuk volt. A szocionista „megmondó emberek” folyamatosan aggódnak a zsidókért, a cigányokért, a saját nemükhöz vonzódókért. Egyvalamiért sohasem aggódnak: a magyarságért. Sőt, őrvongó dühvel vetik rá magukat a kiemelkedő teljesítményt nyújtó magyar értelmiségiekre, akik a magyarság öntudatra ébredéséért és megmaradásáért tevékenykednek.

Szerencsére egyre többen ismerik föl Csoóri Sándor szavainak igazságát, aki már 1989-ben leírta: „manapság egyre határozottabban érződik, fordított asszimilációs törekvések mutatkoznak az országban: a szabadelvű magyar zsidóság kívánja stílusban és gondolatilag ’asszimilálni’ a magyarságot.” Erre az egyre leplezetlenebb törekvésre adnak példát a Dr. Bakay Kornél ellen fent ismertetett kirohanások is.

A liberálbolsevik magyargyűlölőknek az oktatásban, a médiában kifejtett több évtizedes pusztító aknamunkájának eredményeként a magyar nemzettudat romokban hever, ahogyan ezt 2004. december 4-én megtapasztalhattuk. Bakay Kornél könyveiben, előadásában hitelesen mutatta be a magyar múltat, és ezzel nagyon sokat tett nemzettudatunk erősítéséért.

Dr. Bakay Kornél hatalmas tudásának, kivételes életművének elismeréseként megérdemelten kapta a kitüntetést.

Szerkesztőség

A Kapu szerkesztőségének álláspontjaként írta: Kristóf Zoltán

(Megjelent a Kapu 25 (2013) 4. szám, 42-43. oldalon.)

És mégis élünk!

Fejezetek az ezredéves magyargyűlölet történetéből.

Tisztelt Hallgatóim! Kedves Barátaim!

Minden összejövetel egy magaslat, amelyről – ha az ember szétnéz – jobban látja az érdekeit, jobban látja a céljait, és egyben emeli is önmagát.

Eredetileg a magyarság és Európa kapcsolatáról akartam szólni a magyar állam szerepe kapcsán, áttekintve azonban az eltelt sok évszázados történeti viharokat, valamint megszívlevélve a tusnádfürdői beszédek valódi tartalmát – amely ismét bebizonyította, hogy a magyar külpolitika defenzív jellegű – változtattam. Így világossá vált, hogy nyílt, tiszta és igaz szavakat kell nekünk kimondani. Legyen szabad tehát nekem itt most, bizalommal és őszintén beszélni arról, mit akarnak tenni mivelünk, magyarokkal a hatalmasok, és kisebb-nagyobb szövetségeseik.

Egy erdélyi vers a mottója az én mai mondandómnak:

Ezer esztendeje annak,
Hogy a magyarok itt laknak.
Most akarják, most akarják kiirtani,
De az Isten, a Jó Isten nem engedi!

Az erdélyi származású református püspök, Ravasz László 75 évvel ezelőtti gondolatai a mi hitvallásunk első tétele.

„A magyar nemzetnek múltja során mindig csak egy kérdése volt: a **létezés** kérdése. Mi az élet és a halál kockázatát hordoztuk mindig és történelmünk folyamán, amit tettünk, s amit mulasztottunk, az mindig a lét és a nem-lét kérdésével állott különös kapcsolatban. Az élet és a halál közötti ingalengés adja a magyar nemzet történetének ritmusát. A magyar élet áldomás asztalánál mindig ott volt egy sötét vendég, a nagy úr, a halál. Ez a komor végzet itatja át történelmünknek emlékeit, ez ülepedik le szimbólumainkon, és hatja át nagyjaink lelkét, s ebből fonódik a magyar bánat, ettől sötét a magyar vér, ettől van szomorú csillogása a könnynek.

Kelet kapujában Kelet népe mindig a Nyugatért vérzett és pusztult, és a Nyugat ahelyett, hogy megbecsülte, erősítette volna ezt a bástyát, mindig lebecsülte és nagyon sokszor lerontani igyekezett.

Nem is azt panaszlom fel tulajdonképpen, hogy megcsonkítottak, feldaraboltak, s gazdaságilag tönkre akartak tenni bennünket, hanem azon csodálkozom, hogy ezt az emberi igazság és a jog nevében tették, s azzal áztatják magukat, hogy mindez a civilizációnak az érdeke.

Nekünk egy tisztünk van most: hinni, várni, tűrni! A szenvedésnek tulajdonsága az, hogy aki nem hal bele, az alattuk megnő. Befelé bűnbánattal, kifelé türelmes építőmun-

kával, felfelé törhetetlen győzelmi hittel nézni: ez a mai magyar életnek hármaskisugárzása.”

A II. világháború óta eltelt közel hetven esztendő, illetve az 56-os forradalmunk és szabadságharcunk óta eltelt 57 évnyi béke és viszonylagos jólét, bizony, nem tett jót velünk sem. Elpuhította, megrontotta a nemzedékek lelkét. A lelki sorvadás jelei látszanak mindenfelé. Sokan közülünk fáradt, tunya, közönyös emberek lettek. Különösen fájó, hogy fiataljaink a haza iránti tétlenségre, öncélúságra, élvhajzásra lettek „nevelve”. A politikai prostituáltak önző világa lett a „trendi”. Korhadni, foszladozni kezdett a szellemi gyökérzet, ami pedig van olyan erős, mint maga a szülőföld. A Hazát csak a nemzet hű fiai és leányai tudják igazán

szeretni és megvédeni. Egyetlen állam sem virulhat hazaszeretet nélkül. Ezért mondta Marcus Tullius Cicero híres szavait: Deceat cariorum nobis esse patriam, quam nosmet ipsos! A hazát jobban kell szeretnünk, mint önmagunkat. Ha ezt tesszük, és elég sokan is leszünk, gátat tudunk vetni annak, hogy a Kárpát-medencét tőlünk végleg és teljesen elvegyék. Iszonyú nagy erők dolgoznak e cél érdekében. Ezt nem szabad felednünk!

Van azonban egy minőségi embercsoport, amelynek tagjai élesztői és éltetői a magyar újjászületésnek. Mert azt se feledjük, hogy a nép nem állhat csupa hősokból, akik vagy győznek, vagy meghalnak. A nép feladata nem ez, a milliók dolga: a megmaradás, a nemzet megtartása testben és lélekben.

Mi a nemzet? A nemzet egy kollektív tudati fogalom, amely csak attól, és csak addig létezik, amíg meghatározott emberek csoportja hisz benne, fontosnak tartja és tesz is érte! A nemzet közös emlék a múltból, és közös terv a jövőre. A nemzet tehát életközösség, amelynek közös élete van, s amelynek tartópillérei a hagyományok, a nyelv és a mítoszok. A mítoszok nem mesék, hanem térben és időben körülírható, csodás módon megnyilvánuló, konkrét valóságok. Amikor egy nemzetnek nincs már kellő ereje és hatalma, államnemzetből kultúrnemzetté válik.

S ez elég lenne a kiirtásunk elleni küzdelemhez? Egy nemzet ereje lehet kisebb és nagyobb, mint egy másiké. Ez nem lélekszám kérdése. Hát akkor mitől függ? A szellemiségtől, a lelkiségtől. „Egy nép végül is csak a lelkében bukhat meg, s nem statisztici-

kában. S ha százezerre olvad is le, de akkor magára talál, épp oly népe lehet a világnak, mint bármelyik. A magyarságnak semmire sincs nagyobb szüksége, minthogy magyar öntudatot hordozzon.” (Szabó Dezső)

Népiirtások mindig voltak a történelemben. A törökök és a kurdok megölték 2 millió görögöt és 800 ezer örményt, a szovjetek, az amerikaiak, az angolok és a franciák megölték 6 millió németet, és elűzték a hazájukból 14 millió őshonos germánt (csak Drezdában 1945. február 13-15 között 300 ezer vértlen polgárt égettek hamuvá a foszforbombáikkal), az amerikaiak megölték Japánban 300 ezer embert az atombombáikkal, Irakban 1 millió polgárt, Afganisztánban sok tízezret. A szerbek saját testvérnépeiket gyilkolták 1991-ben.

Mitől egyedi és sajátos akkor a magyargyűlölet és a magyarok irtása?

Három dologtól:

1. A Kárpát-medence Európa közepe és tengelye, ahol egyedül e 10 milliós földrészen találkozott a görög-latin-szláv, az újlatin-judeo-keresztény és a szkíta-hun-avar-magyar kultúra.
2. A magyarok különösen kitűnnek konstruktív, alkotói tehetségükkel, amely hihetetlenül irritálja a többi népet.
3. A legsúlyosabb azonban az, hogy amíg a világtörténelemben általában idegenek irtanak ki egy másik népet, addig nálunk a XVI. század óta magyarul beszélők, Magyarország látszólagosan honi állampolgárai vezényelték és irányítják ma is az ellenünk folyó irtó hadjáratot. Internacionalista hatalmak hazai belső ügynökei ők. Ezekről írta Petőfi: „Könnyű elbánni külső elleneinkkel, ha kivesznek a belső bitangok!”

Kezdetben nem így volt. 907-ben a pozsonyi csatában Árpád nagyfejedelem hadai még külső hódítók ellen védték meg a Kárpát-hazát. Nem sikerült a magyarok kiirtása. Később egyre több lett az áruló, de a Szent Korona birodalmában megvolt az etnikai erő. Ezért írhatta le Antonio Bonfini: „A magyar nemzetet, annyi csapás és kifosztás után sem lehet semmiféle háborúval kiirtani, vagy Pannóniából kiűzni és megsemmisíteni.” De ellenségeink nem adták fel.

1619-ben a Habsburg császár Wallensteinnek azt az utasítást adta: „12 éves kortól kezdjen megöletni mindenkit, aki magyarul beszél, akiket mégis életben hagyának, annak borotválják le a haját, és a homlokukat szurokkal bekenve, jelölik meg.”

Kik valójában a belső ellenségeink, és hogyan kerültek ilyen hatalmi helyzetbe? Idegenek. Német és zsidó liberálisok, akik csak külsőleg asszimilálódtak. A török hódoltság időszakában a törökök által, majd a németek által kipusztított magyarság helyére tódultak az idegenek, akik kihasználták a feudális ország elmaradottságát, s azt hogy a magyar önálló állam megszűnt, lényegében 1920-ig. Nem csak a sváb, a szász jött, hanem a rác, az oláh és a tót is. A demográfiai agresszió hozta, hogy a kipusztított lakosság helyére idegeneket telepítettek. Mi hagytuk ezt, sőt átengedtük a vezető terepet az idegeneknek. Az irodalom és a történelem a németek kezében volt, a gazdaság, az ipar és a kereskedelem a zsidókéban. A zsidók emancipációja a XVIII. század végén megkezdődött, majd egyre gyorsabb ütemben folyt a XIX. században. Hamarosan ők

adják az orvosok, a jogászok, a mérnökök, az egyetemi tanárok és a művészek zömét is. Ezek az idegenek létrehozták a saját szervezeteiket, elsősorban a szabadkőműves páholyokat. Hadat üzentek a magyar államnak, a vallásnak, a tulajdonnak, a családnak, a hazaszeretetnek, a szent hagyományainknak. Ezek, legyenek németek, szlávok, vagy zsidók, szembefordultak Magyarország léteérdekeivel. A román bankok a XIX. században, Trianon előtt, felvásárolták Erdély földjeit. Ma is nemzeti illúziók kergetésével töltjük sokszor az időt, s személyes gyűlölködéssel vagyunk elfoglalva. A nemrégien meghozott földtörvény is ezer sebből vérzik. A 27 uniós ország polgárai (500 millió ember!) belföldinek számítanak, az ún. szigorú feltételek pedig igen könnyen kijátszhatók. Marad a kesergés:

Verje meg Istenünk
Veretlen ne hagyja,
Ki a magyar földet
Idegennek adja!

Kuthy Lajos (1813-1864) 150 évvel ezelőtt megjósolta a Hazai rejtelmek című könyvében, hogyan hódítják meg az idegenek egy évszázad alatt Magyarországot. Szabó Dezső az Elsodort falu című művében írja: „Oláh, szerb, tót, zsidó beleordíthatja faja jogait a történelembe, de ha mi megmukkanunk, az barbár sovinizmus, elfogultság, antiszemitizmus.” „Hát van olyan hülye magyar, aki még nem látja, mi folyik itt?”

S így válik érthetővé Trianon. De már sokkal előbb 1848. Magyargyűléslet folyt – magyarul! A belső bitangok boldogan ajánlották fel szolgálataikat a világ urainak, akik soha nem kedveltek bennünket. A szabadságharc idején ellenünk hergelték a szerbeket, a románokat, a horvátokat, a szlovákokat, 1848-ban Balázsfalván határozatot hoztak, hogy a magyar és a székely népet ki kell irtani! Az oláhok rettenetes bűnöket követtek el: Kocsárdon 60 embert, Zalatnán 640-et öltek meg, Boros-Bocsárdon a jegyzőt élve elégették, Kisenyeden 140 embert, Nagyenyeden 4000 magyart, Abrudbányán 2000 főt mészároltak le. Követték őket a rácok, a szerbek, akik Bácsföldváron például 37 kisgyereket fejt levágtak és a templom oltárán gúlába rakták őket.

Nekünk nincsenek gyász-emlékműveink, mert mindent elpusztítanak. Ma is. S mi csak erőtlenül tiltakozunk, de gyakrabban azt sem tesszük, sőt a vezetőink ölelkeznek, paroláznak a minket gyűlölőkkel, az ellenségeinkkel.

Kik vagyunk mi? A megalázottság fiai (Reményik Sándor). Tudunk-e még, merünk-e még önmagunk lenni? Vagy csak a rejtőzködésre, az elzárkózásra, a pusztta életünk megmentésére maradt erőnk?

S bár az I. világháborúban 3 millió magyar katona küzdött, s még 1918-ban is győztes csatáink voltak (Caporetto, Tarnopol), a belső bomlasztás gőzerővel folyt, s végül háborús vesztesek lettünk. A hadsereget a belső bomlasztók minden áron le akarták fegyverezni, pedig 57 hadosztályban 300 ezer katona volt fegyverben. El is vettek tőlünk csaknem mindent. Már 1917 júniusában a párizsi szabadkőműves kongresszus meghatározta Magyarország feldarabolását. Úgy is cselekedtek, ahogyan megállapodtak.

Milyen különleges, hogy Magyarország történetében a XX. században ilyen „nagy-

ságaink” is voltak: Deutsch, Jakubovics, Schwarz, Kunstätter, Löwinger, Rosenfeld, Wolf Izrael, Singer, Kahána Mózes, Auspitz Benjamin, Weinberg, Appel, etc. Ilyen alakban alig ismertek, holott Hatvany Lajos, Jászi Oszkár, Pogány József, Kunfi Zsigmond, Lukács György, Rákosi Mátyás, Farkas Mihály, Gerő Ernő, Révai József, Péter Gábor, Vas Zoltán és Aczél György eredeti nevei ezek. Ezek az emberek sohasem változnak meg: „Csúfolódhatom, alakoskodhatom, borzadozhatok hitsorsosaimtól, nem számít, zsidó maradok. Használhatjuk minden más nép nyelvét, lehetünk bármily állam polgárai, kitérhetünk, asszimilálódhatunk, összeköthetjük más kultúrccsaládokkal a magunkét, lehetek keresztény, muzulmán, buddhista, kommunista, mindegy. Eljön az óra, amikor rálátok magamban a bújócskázó zsidóra.” (Konrád György)

Voltak persze eredeti magyar nevűek is a hitványak között éppúgy, mint az érdemesek között. Felsorolni sem lehet milyen szörnyűségeket követtek el ellenünk 1918/19-ben Jósikafalván, Kolozsvárott, Bánffyhunadon, Nagyszebenben, Apátfalván. A Délvidéken 1922-ben fogalmazták meg: „A magyarság kiirtása a szlávság legelső feladata, Magyarországnak el kell tűnnie Európa térképéről.” A délvidéki 30 %-os magyarság 12 %-ra csökkent, Erdélyből 200 ezer, a Felvidékről 110 ezer ember menekült el.

Lloyd George, egykori angol miniszterelnök egyik főmunkatársa nyilatkozta: „Megvallom a magyar turáni törzsre heves utálattal tekintettem, s tekintek ma is. A büntetés órája elérkezett!”

S a legszörnyűbb magyarirtások 1944/46 között zajlottak le. Szárazajta, Csík-

Bakay Kornél előadást tart

szentdomokos, Kalotaszeg, Gyana, Szolyva (40 ezer magyar a haláltáborban!), Nagydobrony (ahol a szovjet repülők foszforbombákkal égették el a teljes magyar lakosságot, 5000 lelket), a Délvidéken (nekünk nem Vajdaság!) Bezdán, Zsablya, Csúrog, Isterbác, Bácsstopolya, Temerin, Péterréve, Zombor, Újvidék, Magyarkanizsa, Zenta, Ada, Szabadka a mészárlások helyszínei, összesen 34 491 magyart mészároltak le. „Ne kegyelmezzetek az aszszonyoknak és a gyerekeknek sem. Nem élhetünk a magyarokkal közös hazában!” (Tito titkos parancsa)

Magam – atyai ágon – magyar-kanizsai vagyok. Ott nyugodtak őseim a temetőben, amíg ki nem forgatták a sírjaikat. A Tisza partján, Zenta felé 40-50 fős tömegsírok sorjáznak. A rettenetesen megkínzott

kishegyesi plébánost, édesapám barátját, heréjére kötött kötélén, szekérrel vonszolták végig az utcákon, majd cafatokra szaggatták.

A Felvidéken 40 ezer magyart hurcoltak el Csehországba rabszolgának, és 70 ezer embert dobtak át Magyarországra. S a kitelepítésekhez mind a nyugatiak, mind Sztálinék hozzájárultak.

Tamási Áronnak igaza volt: az elmúlt századokban elaludt a Gondviselés, amikor a magyar sors kérdései dőltek el.

Ennek a nemzedéknek nincs kegyelem
Teste darabokra vágattassék,
És szegeztessék az Idő kapujára!

(Reményik Sándor)

Lelkünk bilincsben, zászlóink megtaposva (Kós Károly), jelképeink, emlékműveink elrombolva. Fel tudunk-e még állani, tudunk-e még újra önmagunk lenni? Tudunk-e még menni a magunk útján? Kétségtelen, hogy végveszélyben vagyunk. Könnyen felszívódhatunk a semmibe. Ne tüzzünk ki olyan nemzeti célokat, amelyek elérhetetlenek, mert ez szétmarta a nemzet lelkületét és a nép kedvét veszítve, elernyed. Van-e jövőnk?

Igen, van! Azt gondolom, úgy látom, hogy a jövő létrehozza ismét az egységes Kárpát-medencét, ha úgy tetszik az új Hungáriát, a Szent Korona új országát.

Az Európai Unió létrehoz majd itt egy egységes régiót. Vagy ha nem az EU, akkor majd egy másik szervezett hatalom. Nem a magyarok állama lesz, mint hajdan, hanem különböző nemzetiségek egyvelege, de a magyarnak, mint tehetségével kitűnő kultúr-nemzetnek, vezető szerepe lesz. A központ pedig Budapest lesz, nem lehet más. Ez azonban nem most lesz. Talán 20 év is eltelik, de nekünk már most készülnünk kell rá. Lélekszámban ismét el kell érünk a 12,5 millió helyett a 14 milliós Kárpát-medencei lélekszámot. Mi már soha nem leszünk középhatalom sem, de ha megőrizzük keleti, ázsiai jellemzőinket, magatartásunkat, ha keressük keleti rokonainkat, akkor nem merülünk el az indogermán népek tengerében. Ha kiküzdjük az autonómiát, akkor belül legyőzzük Trianont. Ahogyan 1922-ben Krúdy Gyula megjósolta. „Helyén marad minden... Ott állnak a tornyok, a városok, a hidak, ahol tegnap állottak... Nem mondhatják a dicsőséges korok harangjainak, hogy másképpen konduljanak a mennybéli szentekről elnevezett templomok felett.. nem mondhatják az óratornyoknak, hogy más időt mutassanak, s nem mondhatják az elrejtett szíveknek, hogy ne érezzenek, nem fordíthatják ki a gondolatot, az álmot, de még a szót sem, amelyre mától fogva titkon, de halálos komolysággal tanítják a megszületendő gyermekeiket, nem tilthatják meg az imádságot, amely évről évre lázadóbb, hogy végül megostromolja az eget. Sok mindent elvettek tőlünk, de velünk a lelkünk, a magyarok lelke, amelynek nincs új országhatára... velünk a költészetünk. Ne hajtsd búbanatnak a fejed, jó magyarom, hiszen amit elvettek tőlünk a miénk marad. Nagy a lopott süveg a szomszéd fején, nem viselheti még éjszaka sem.” (Krúdy Gyula, 1922.)

De a megmaradáshoz hazafiak kellenek – itthon. Ne induljunk neki a világnak. Hallgassunk Reményik Sándorra:

Kiáltó szó, ha nem lehattunk már
Egy titkos társaság legyünk!
Kivándorolni, elbujdosni? Nem!
Mi innen nem megyünk!

Ibi bene, ubi patria (ahol jó nekem, ott a hazám) – elv hívei persze elmennek. Eredj, ha tudsz! De vidd magaddal Dsida Jenő intelmét:

Krisztusnak és Pilátusnak
Farizeusoknak és vámosoknak
Zsidóknak és rómaiaknak
Egyformán szolgálni
Nem lehet!

Senki ne higgye, hogy egyszerre lehet két nemzet szekerét tolni! A kettős állampolgárság technikai állapot, nem más. Csak egy nemzethez lehet tartozni. Vagy sehová! Ne éljünk büntudatban, de ragaszkodjunk a múltunkhoz, az igaz múltunkhoz. Ha tudjuk is, hogy nincs már erőnk és lehetőségünk területi nemzeti egységet létrehozni, legalább hangoztassuk, hogy véreink hozzánk tartoznak. Amint teszi ezt a 40 milliós Lengyelország a néhány százezer fős ukrainai lengyelek esetében, ahogyan teszi ezt a 85 milliós Németország a Szudéta-vidéki németek esetében, ahogyan teszi ezt Spanyolország a 6 km²-es Gibraltár esetében.

Mondják, hogy a mai embertől már nem lehet mindezt elvárni, de nem a tömegek hibásak, ha süllyed a színvonal. A nép szívesen emelkedik, ha emelik, de nagyon könnyen zuhan, ha tudatosan lefelé húzzák.

Amiben igazán hiszünk, azt valóra is tudjuk váltani. Erre tanít bennünket a történelem. A magyar történelmet nem úgy írták meg eddig, ahogyan meg kellett volna írni! Németh László szerint minden néphez lehet sokféle történelmet kapcsolni, de csak egy van, amely igaz és valóban az övé! Ezen munkálkodtam egész életemben.

(Elhangzott a gyergyói Borzonton, az EMI rendezvényén, 2013. augusztus 10-én.)

Egy szétmállott nemzeti ikon

975 évvel ezelőtt hunyt el I. Szent István magyar király, augusztus 15-én. 30 évvel ezelőtt gyűlt össze 14 ezer ember a budapesti Királydombon az „István, a király” című rockopera megtekintésére, augusztus 20-án. Az elsőként említett évfordulót feltétlen meg kellett ünnepelni. A második évforduló programjáért nagy, igen nagy kár volt! Minden tisztességes, józan gondolkodású magyar embernek meg kellett volna rendülnie, fel kellett volna háborodnia azon, hogy egy felfuvalkodott, egészen tehetségtelen, undorítóan magyargyűlölő személy miként mutatta be azt a Szörényi Levente-Bródy János-Boldizsár Miklós által alkotott művet, amely az 1920 és 1945 között született nemzedék tagjai számára, kétségtelenül eltúlozva és feldicsőítve, de szent volt.

Sem Szegeden, sem Budapesten nem utasították el az emberek tízezrei ezt a tudatosan szennyé silányított bemutatót! Sőt! Felállva, vastappsal jutalmazták az előadást és az elképesztően színvonaltalan, unalmas, ízléstelen színészi alakításokat. Hogyan történhetett meg ez a szégyen? Hogyan jutottunk ide? Ki a felelős mindezt? Az elbeszélés írója 2003-ban meghalt, a szövegíró álláspontja senkit sem lepett meg, egészen azonosult a rendezővel, a zeneszerző viszont, kétségtelenül, kifordult önmagából. Vagy ilyen is volt? Hiszen azt nyilatkozta, hogy a „Felkelt a mi napunk!” valójában egy gúnydalknak készült, sőt a rendezőnek ő maga adta a mostani ötleteket, amelyekkel a legnagyobb mértékben egyetért.

Szörényi Levente (1945), aki az 1960-as évektől magyar nemzeti ikonná magasztosult, 2013-ban megsemmisült. Látszólag, ez a megállapítás alaptalan, hiszen a közönség óriási tetszésnyilvánítással jutalmazta saját megalázását és meggyalázását, múltjának kicsúfolását. A jól megtervezett manipuláció ismét sikerült. De éppen ez teszi a zeneszerző pályafutását példátlan árulássá. Mert minden korábbi alkotása és cselekedete hitelét veszítette. A Koncert, a Kőműves Kelemen, az Atilla, Isten kardja, A kiátkozott, a pilisi Holdvilágárok kutatása, az Ósbuda keresése. Ő maga állt az élére annak a „mozgalomnak”, hogy lássuk hát, mit lehet még lenyomatni a magyar nép torkán, mit lehet még büntetlenül megtenni ezzel a méltóságát veszített tömeggel? Szörényi Levente egy csodált és szeretve tisztelt ikonból egy jelenkori, tucat-művésszé züllött, „ő is csak egy közülük” (Mészáros László), aki önteltségből és jó pénzért mindenre kapható.

A legszégységteljesebb dolgok egyike, Koltay Gábor gyalázása. A szövegíró műve gyengécskére sikeredett, a zene sem hozta volna az ország-világra szóló hatalmas sikert, ha nem „dobja fel” a nagy ívű, látványos és rendkívül hatásos rendezés. Koltay Gábor az „István, a királyt”-t is, az „Atilla, Isten kardja”-t is nagyszerűen rendezte meg. Gondoljunk csak arra, hogy négyszáz néptáncost mozgatott, Novák Ferenc útmutatásával. Hasonlóképpen tette Novák Ferenc Csíksomlyón is, ahol négyszázezer embert bűvölt el és ragadott magával ez a mű. Igazi közösséggé formálta a magyarokat. Létrehozták a művészet csodáját. Tudatosították az emberekben, hogy csodálatos dolog magyarnak lenni!

S Szörényi Levente azt az embert, aki a műüket nagygyá tette, „legagyizta”! Ön-

Vikidál Gyula, mint Koppány vezér

s őt államalapítónak nevezik, aki az 1000. év előtt élt magyarok, vad, barbár, civilizálatlan, nomád tömegeit letelepítette, megrendezte, kivezette a pogány mocsokból és megkereszteltette, „tűzzel-vassal, hogy ha kell”. István király uralkodása tehát egy választóvonal, egy történelmi cezúra, amely előtt a magyarságnak igazi értékei nemigen voltak. A magyarság a X. század végén végveszélybe került, állítják mind a hivatalos történettudomány szószólói, mind a politikusok, akár a baloldalon, akár a jobb oldalon állnak. Vagyis: ha Géza nagyfejedelem és fia Vajk-István nem szedi ráncba ezt a barbár népet, elpusztulunk, kiirtanak bennünket a nagyhatalmak, Bizánc és a német-római királyság, majd császárság.

Ez, a mind a mai napig hangoztatott érvelés egészen téves, teljesen hamis!

Szent István király kiemelt tisztelete természetesen teljesen megalapozott, ám a történelmi összegzés, a felfestett kép távol áll az egykori valóságtól. Az igaz ugyan, hogy a hiteles források száma kicsi, az 1100/1200 évvel ezelőtti világ minden részlete soha sem lesz pontosan felderíthető, annyit azonban biztosan tudunk, hogy a magyar nagyfejedelemség már a X. században állam volt, meghatározott területtel, megszervezett közigazgatással (a megye-szervezet létrejött megkezdődött a X. század végén, hiszen Somogy vármegye már 1001-ben létezett!), működött a bíróságok hálózata (karka, horka), volt jól szervezett, erős hadsereg, volt testőrség, voltak várak és települések, voltak szántóföldek, szőlők, legelők. A magyarok és az itt talált népek (avarok, szlávok) nem nomád állattartók voltak, hanem földet művelő, rideg módon tenyésztett állatok gazdái. Minderről Szent István király törvényei tanúskodnak, amelyek már 1010 körül írásba voltak foglalva! A nép ismerte Jézus tanításait, ismerte és tisztelte a Boldogasszonyt (a Napba

teltségében odáig ment, hogy csúfondárosan becsmérelte Koltay Gábor Trianon és Wass Albert-filmjét is.

Szörényi Levente emberileg és művészileg megbukott, alakja szétmállott. Életműve felfeslett és hiteltelenné vált. Mert az ugyan igaz, hogy modell-drámának is nevezhető az István, a király, de az egyáltalán nem igaz, hogy a választott történelmi korszak tetszés szerint kezelhető.

Nos, lássuk István király valóságos alakját és a magyar állam létrejöttének folyamatát.

Évszázadok óta minden hatalom Szent Istvánra hivatkozik,

öltözött Asszony, Babba Mária), sokan a nyakukban keresztet hordtak. Voltak már a X. században ortodox papok irányította püspökségek (pl. Hierotheosz Erdélyben).

A Kárpát-medence egészét benépesítették a magyarul beszélő emberek, akiknek erős mi-tudata volt. Magukat megkülönböztették az idegenektől, s őrizték a szabadságukat, ameddig lehetett.

A magyar nagyfejedelemség ereje teljében volt a X. században, ezt bizonyítják az európai hadjáratok sikerei. Szó sem lehet tehát a végveszélybe sodródott Magyarországról! Ugyanakkor Bizánc és a pápaság súlyos válságban volt. A bizánci császárok egymást legyilkolták (V. Leó, III. Mihály, VII. Konstantin, Tzezmikész János, Phokász), a pápák egészen hitvány emberek voltak és súlyos gatzetteket hajtottak végre (III. Leó, VI. István /a hullazsinat véghez vivője/, XII. János, VI. Benedek, XIV. János). Fel sem merülhet, hogy István a pápától kért és kapott volna koronát! Amint az sem, hogy Géza nagyfejedelem megrettent volna a németektől. Ellenkezőleg! A quedlinburgi találkozóra, ahol a környező vazallus államok uralkodói személyesen jelentek meg, ő csak 12 főemberét küldte el, s megengedte (nem pedig kikönyörögte), hogy térítő papok jöjjenek az országába.

Géza fejedelem II. Henrik testvérét, Gizellát megnyerte a fia számára, s ez nagyon jelentős cselekmény volt. Az uralkodás öröklési rendjéről szóló kinyilatkoztatások is valótlank. Ugyanis kezdettől az elsőszülöttség elve érvényesült Árpád nagyfejedelem ágában is, és Koppány-Vászoly ágában is: Taksony fia Géza, Géza fia István, István fia Imre. Koppány-Vászoly fia András, András fia Salamon, Béla fia Géza, majd László, Géza fia: István, etc. Kivételek akkor voltak, ha nem volt fiúörökös vagy az ország szuverenitása forgott kockán.

Mindez persze nem tükröződik a rockoperában, amely így történelmietlen és pontatlan. A Koppány-István ellentét azonban jól megragadott mozzanat, mert valóban súlyos nézetkülönbség volt közöttük. De nem azért, hogy a pogány Koppány romlásba akarta dönteni az országot, hanem azért, hogy Koppány és tábora (Gyula, majd Ajtony) nem akarta elfogadni Nyugat-Európa törvényeit és keresztényi rendjét. Ők nem vették észre, vagy nem akarták tudomásul venni, hogy a X. század végére teljesen megváltozott az eurázsiai hatalmi helyzet. A magyarság elszakadt keleti szövetségeseitől, elsősorban Kazária pusztulása okán. De súlyos helyzetet teremtettek az arabok is, akik mind keleten, mind nyugaton előretörték.

Géza és István politikájának valódi rugóit mindmáig nem értettük meg. A magyar állam igenis erős volt, de tartósan nem tudott volna ellenállni a környező hatalmaknak, ha nem illeszkedik bele a római keresztény világ egyetemes rendjébe, mert egyedül maradt. Ma is így vagyunk.

István király nagysága abban van, hogy el tudta rejteni népünk valódi arcukat, el tudta rejteni önmagunkat, de erős kézzel őrizte hatalmát és az ország függetlenségét, s népe magyarságát. A magyar királyság volt akkoriban az egyetlen, valóban független ország. Sem a cseh, sem a lengyel, sem a horvát uralkodó nem volt szuverén, hűbéreseket voltak egyházi és világi téren egyaránt. István király és utódai maguk nevezték ki az egyház főpapjait is, dacolva a pápákkal, egészen a XVII. század végéig.

Szent István király nem adta fel sem Kelet örökségét, sem a függetlenségünket soha. 1030-ban, a ránk törő német császárt súlyosan megverte, Bécset is elfoglalta és az egész német sereget foglyul ejtette. Rosszul tették,

Szent László ezüst rythonja

hogy gyámoltalan, pipogya, ide-oda sodródó emberként mutatták be, igazodva a szentté avatás legendáinak kegyes hazugságaihoz: pius, sanctissimus, mitissimus (kegyes, szent, szelíd).

Ő tovább használta az ősi ötös számrendszert, Közép-Európában egyetlen hatalomként törvényeket alkotott és foglalt írásba, kiváló pénzt veretett, szintén egyedülként Közép-Európában, őrizte és vigyázta a régi hagyományokat: az ún. Szent István szarkofágon ott díszlik a Nap és a Föld örök jelképe: a rombusz és a spirális, mint a Teremtő Isten szimbólumai. Nyakában hordta az ősi vérszerződés jelképét az ezüst rythont (később a zalavári apátság kincstárába került), ugyanúgy, mint Szent László király, akinek a hermáján évszázadokon át ott volt az ivókürt, amely ma is megvan a győri székesegyházban.

Mostanában két rendkívüli esemény is történt. Az egyik a Szent László herma ferekllye-tartójában meglelt koponya, a másik a Horvátországból – átmenetileg – hazatért Szent István állkapocs Székesfehérvárott. Azonnal DNS-vizsgálatot kell végezni a Szent Jobbot és III. Béla csontjait is bevonva. Ez a magyar állam elsőrangú kötelessége. Ezzel megindulhatna az Álmos-Árpád dinasztia tagjainak maradványaival szemben elkövetett, égbe kiáltó gazság jóvátétele. Mert igenis jóvá kell tenni a bűneinket. Amint jóvá kellene tenni az István, a király rockopera mostani elaljasított bűncselekményét is (vö. Jobbágyi Gábor véleményét), s persze a szereplő gárdából azoknak, akik valóban markáns személyiségek voltak (Varga Miklós, Nagy Feró, Novák Péter) nyílt színen bocsánatot kellene kérniük mindazoktól, akik szerették és tisztelték őket. A többiek szóra sem érdemesek.

(Megjelent a Kapu 25 (2013) 9. szám, 44-45 oldalon, valamint a Barikád 5 (2013) 38. szám, 22-23. oldalon.)

Segélykiáltás Somogyvárért!

Beszélgetés Bakay Kornél régészprofesszorral

„Mindenféle romantikus képzelgés nélkül állíthatom, hogy e területnek aurája van, még a jelenlegi állapotában is. Hívjuk fel hát a figyelmet arra, hogy miként akarják eljelentékteleníteni és ellehetetleníteni egy olyan nemzeti emlékhelyet, amely valójában felbecsülhetetlen értéket képvisel!” Mondta el lapunknak Dr. Bakay Kornél régész, ny. múzeumigazgató és egykori tanszékvezető tanár. Aki élete legjelentősebb munkájával feltárta Somogyvár vármegyeszékhely négyhektáros ispáni várában elhelyezkedő, a Szent László király által alapított Szent Benedek-rendi apátság templomát, kolostorát, temetőkápolnáját és temetőjét.

2012. december-januári számunkban már szót ejtettünk arról, hogy a magyar régészet Somogyváron páratlan lehetőség előtt áll, állhat. Mik a legújabb fejlemények?

A jelenlegi Magyarország területén, a legújabb törvényes rendelkezések értelmében, 13 kiemelt Nemzeti Emlékhely szerepel a különlegesen védett és különlegesen tiszteletben tartandók között. Különféle közbenjárásokra és történeti meggondolások alapján sikerült a Somogyvár-Kupavárhegy műemléki együttesét ezen Nemzeti Emlékhelyek közé soroltatni, még pedig nem is az utolsó helyen. Ez a siker igen jelentős jövőbeni reménységet jelentett sokunk számára, hiszen már 1983-ban történelmi emlékhellyé, majd 1991-ben Nemzeti Történelmi Emlékhellyé minősítették. Ebben az új helyzetben, ez a különleges státus azt eredményezte, illetve azt reméltük, hogy eredményezi majd, hogy az egész terület feltárása befejeződhet, és méltó körülményeket teremthetünk az ide látogatók számára, elsősorban sikeres történeti rekonstrukciók révén.

Mi adja a somogyvári leletegyüttes különlegességét, kiemelt jelentőségét?

Már a területe is hatalmas, hiszen a Somogyvár nagyközség északi részén fekvő Kupavár – amelyet somogyi méretekből hegynek mondanak, valójában egy domb – platója négy hektárt tesz ki. E térségben, 1972-től kezdődően végezhettem el a jelenkori Magyarország egyik legjelentősebb középkori feltárását, hosszú évtizedeken keresztül, különféle drámai és kevésbé drámai megszakításokkal. Kutatásaink során előkerült az ispáni, úgynevezett Koppány-vár védműveinek tekintélyes része (várfalak), sikerült feltárni a Szent László királyunk által alapított somogyi bencés apátság óriási méretű, három hajós templomát, valamint a hozzá északról csatlakozó, ugyancsak nagyméretű, Szent Benedek-rendi kolostort. A monostorba László király francia bencéseket telepített. A templom rendkívül nagy volt, mai mértékekkel mérve, a nyugat-keleti tengelye közel 55 méter, szélessége 25 méter, tornyainak magasságát pedig, a fundamentumok alapján, 30-32 méterre becsültük. Ha figyelembe vesszük azt is, hogy az egész középkor

A somogyvári kolostor kerengőjének rekonstrukciója

zö: László királyunk saját temetkezési helyéül jelölte ki ezt a helyet, felmenő ősenek, Koppány hercegnek a vára területén létesített kolostor templomát, ahol őt 1095. július 29-i halálát követően valóban el is temették. Különös véletlen, hogy legújabban ezt a történelmi eseményt is tagadják a hivatalos nézet képviselői! Fel kell lépni a hamis mítoszok ellen! – hirdetik.

A források alapján hogyan találtak rá a sirra és miként zajlott a régészeti feltárás?

Az elhatározás megszületésekor a Magyar Tudományos Akadémia Régészeti Intézetében, a topográfiai részleg vezető tudományos munkatársa voltam. Ezen topográfiai munka során, mely több mint egy évtizedig tartott, munkatársaimmal már erősen készültünk arra, hogy egy olyan történelmi helyre leljünk, amely megfelel az alábbi három feltételnek: a hazai írott források viszonylag sokszor emlegetik, nemzetközileg ismert, illetve olyan helyen van, hogy régészetiileg feltárható. Ezen három feltétel – ideálisan – egyedül Somogyvár esetében állt fenn. Ugyanis, igen gazdag okleveles adat maradt meg az írott forrásokban. Az a körülmény pedig, hogy a dél-franciaországi Saint-Gilles (Szent Egyed) volt az anyaapátsága Somogyvárnak, mi több, az 1230-as évekig csak francia szerzetesek éltek itt – még a novíciusok, a jelöltek is franciák voltak, kivéve persze a laikusokat, szolgálószemélyzetet, és a katonaságot – azt eredményezte, hogy igen jelentős forrásanyag található Franciaországban is, részben a Saint-Gilles környéki püspökség (Nîmes) archívumában, részben pedig a párizsi Francia Nemzeti Könyvtárban, a Bibliothèque nationale de France-ban, ahol a többi között az úgynevezett somogyvári alapítólevél (valójában notitia) is megtalálható. A harmadik feltétel pedig a feltárhatóság volt.

Igaz, hogy az első, 1972-es felméréskor, a terület lesújtó képet mutatott, de mégis megvalósíthatónak bizonyult az ásatási terv. Ezért úgy döntöttem, hogy feladom az akadémiai karrierem és leköltöztem Somogyba, Kaposvárra. Itt 1977-ig a feltárás vezető-

folyamán a hívők nem ülhetek, csak állhat-
tak a templomokban
– csupán a papok fog-
lalhattak helyet a kó-
rus részen elhelyezett
székeken és padokon
– akkor szinte ért-
hetetlen, hogy miért
kellett ide ilyen óri-
ási, akár ezer embert
is befogadó, és na-
gyon gazdag díszítésű
templomot építeni. A
titok nyitja a követke-

jeként és egyben megyei múzeumigazgatóként dolgoztam. Az innét való erőszakos eltávolításom volt az első drámai megszakítás, ekkor a munkálatok pár évig szüneteltek, folytatására csak a 80-as évek elejétől kerülhetett sor, de akkor már csak, mint „vendég régész” vehettem részt benne.

Maga a feltárás szinte teljesen reménytelen helyzetből indult, hisz a romok felett közel 3-4 méter vastag törmelékréteg volt, ez alól kellett kikaparni, a szó szoros értelmében, a maradványokat. Óriási eredménynek számított, amikor 1973-ban rátaláltunk Szent László király sírhelyére, ahol először nyugodott, kutatásaim szerint 1095-ös halálától a 12. század utolsó harmadáig. Ekkor, az 1170-es években, szentté avatását megelőzően, kerülhetett át a váradi püspöki székhely templomába, ahol azután 1192-ben szentté is avatták. Somogyvározt a sírhelyet relikviás sírrá alakították át.

Ennek a műemlékegyüttesnek a jelentősége tehát abban áll, hogy a történelmi Magyarország úthálózatát, hadiútjait figyelembe véve, egy nem jelentős helyen létrehozott, ispáni vármegyeszékhely és vár területén, László királyunk ilyen monumentális templomot, s benne saját temetkezési helyét építtette fel.

Mi történt 1989-ben? A rendszerváltás rendszere miként tekintett a feltárássra?

Sajnos nem úgy, mint sokan reméltük. 1989-ben politikai és műemléki változások okán a munka abbamaradt, ami azért is sajnálatos, mert ekkorra már a négyhektáros terület 70-75 %-át feltártuk, és igen jelentős eredményeket értünk el. Nemcsak a teljes templomot, a teljes kolostort, hanem az attól északra elhelyezkedő keresztelőkápolnát, valamint körülötte egy hatalmas temető közel ezer sírját, és a várfalakból közel 50 méternyi szakaszt tárhattuk fel. Azonban a várfalak és az óriási sáncrendszer teljes feltárása még nem történt meg, és hosszú ideig, egészen 2008-ig tartó megtorpanás következett. 2008-ban, a mára már megszüntetett Műemlékek Nemzeti Gondnoksága kezébe került ez a műemlékegyüttes és sikerült egy viszonylag szerény összeget szerezni a régészeti feltárás folytatására. Ennek következtében két helyen átvághattuk ezt a hatalmas sáncot és sáncárkot, amely szinte magában álló védműrendszer, nemcsak a Csonka-Magyar-

*Szent László váradi ereklyetartó hermája
1892-ből, Link Fülöp István alkotása*

ország, de a Kárpát-medence egészét tekintve is, legalábbis azok közt a várak között, amelyek fennmaradtak és feltárható helyen vannak. A gépi segítséggel történő átvágás után kiderült, hogy az egykori sáncárkok mélysége több, mint 10 méter volt! Ebben a térségben már a bronzkorból is találtak kiépített sáncokat, sőt az úgynevezett „somogyvári kultúra” is erről a helyről kapta a nevét. Érdekes módon, e terület a bronzkor végétől egészen a magyar honalapítás koráig kihasználatlan volt, nincs életnek nyoma. Az átvágások után nyilvánvalóvá vált számunkra, hogy Kupavárhegy erődtípusrendszerét teljesen fel kellene tárnunk, mert egy monumentális, szinte páratlan emlékünket jelenti. Mindenekelőtt vissza kellene építeni a feltárt várfalakat!

Meddig tartott a 2008-as „fordulat” lendülete?

Az elnyert kis összeg elfogyott és a munkálatok egy év után megakadtak, azonban a Műemlékek Nemzeti Gondnokságával továbbra is jó kapcsolatot ápolunk. Később, 2010-ben a Műemlékek Nemzeti Gondnokságát az új kormány megszüntette és létrehozta helyette egy monumentális szervezetet, a Forster Gyula Örökségvédelmi és Szolgáltató Központot. A feltárás folytatása lekerült a napirendről, annak ellenére, hogy nem sokkal korábban óriási lehetőséghez jutottam. 2008-ban ugyanis felkérték arra, hogy a közel 25 évnyi munkám eredményeit foglaljam össze egy szakmonográfiái kötetben, melynek költségeit az akkori intézmény vállalta magára – és ez a monográfia (Somogyvár. Szent Egyed-monostor. Budapest, 2011.) meg is jelent. Ezt egyfajta csodaként éltem meg, mert – bár már lemondtam az ásatási anyagaim közléséről – megőriztem a 40 kötetnyi ásatási naplót és az egyéb dokumentumokat, és hála a jó Istennek, sikerült is a könyvet elkészítenem. 130 ezer leletet lajstromoztunk és 2250 faragott követ számoztunk be. Még darabokra törve is látszik ezeken, hogy a templom Európa román kori művészetének egy külön nagy fejezetét jelenti. A könyv végül 2011 őszén meg is jelent és 600 oldalával életem egyik csúcsteljesítménye lett. Ekkor úgy éreztük, hogy a lendület tovább tart, befejezhetjük a feltárást és rekonstruálhatjuk – az eredeti elképzelésünk szerint – a műemlékegyüttest, hiszen ma csak a falmaradványok láthatóak. Célnk az volt, hogy rekonstruáljuk a szentélyt, építsük újjá a tornyokat, a kolostor északi és keleti szárnyát, s ott múzeumot és kőtárat hozunk létre, tehát, hogy olyan élményt tudjunk nyújtani az idelátogató számára, amilyet például Visegrád vagy Diósgyőr nyújt. Mindezzel egyben megoldottuk volna a jelenleg átmeneti tároló helyeken tartott leletanyag és kőanyag biztonságos elhelyezését is.

Amint korábbi számunkban is említette, uniós pályázaton közel 1,5 milliárd forintot nyertek? Mi lesz ennek a sorsa? Ez a hatalmas összeg a tervezett szép célokra fordítható-e?

Ez az összeg éppen elegendő lehetne a tervezett történeti rekonstrukcióhoz, de sajnálatomra, a közelmúltban arról kellett értesülnöm, hogy a pályázó céljai közt mindez nem így szerepel. Elképesztő módon engem, mint feltáró régészt a pályázatkészítés

folyamatából teljesen kihagytak, így ismerősök útján értesülhettem csak a fejleményekről. Ez a 1,5 milliárd forint a magyar régészet szempontjából páratlan lehetőséget rejt, rejthetne magában, és éppen ezért ez a mi beszélgetésünk legfontosabb része, vagyis a figyelemfelhívó kiáltás a döntéshozókhoz, akik a magyarság múltja elleni vétséget készülnék elkövetni tudatosan, vagy tudatlanul. Ezt nem tudjuk biztosan, ezt csak sejtethetjük! Ugyanis kiderült, hogy a pályázati összegből egyrészt egy látogatóközpontot (földbe süllyesztett fogadóépületet), szabadtéri színpadot, parkolót, gyermek-foglalkoztatót kívánnak kialakítani, másrészt egy innét induló, sok millió forintba kerülő, szerpentin utat (Szent László Sétáút) óhajtanak építeni a Kupavár-hegyhez, a védműrendszer és a természet akadályain keresztül. A látogató- és fogadóközpontban lézertechnikával kívánják megjeleníteni Somogyvár korabeli látványát, ahelyett, hogy az embereket érdeklő módon, hitelesen rekonstruálnák az építményeket, és megmentenék a romokat. E két terv, az elnyert összeg túlnyomó részét felemésztí! Hiába szerepel a programban a falmaradványok megóvása és a kolostor kerengőjének újratervezése, ez nem elég! A sáncok teljes feltárása, a déli oldal kutatása volna a legfontosabb feladat, valamint a szentélyek, a tornyok, a kapuk és persze a várfalak újjraépítése.

A győri Szent László herma

Az engem ért sérelem, vagyis, hogy életem fő művének fejlesztési tervezéséből, valamint a további régészeti feltárásokból kizártak, önmagában is elképesztő eset a magyar régészetben, de ezt még elviselném, ha az eredeti célok valósulnának meg. Mindeféle romantikus képzelgés nélkül állíthatom, hogy e területnek aurája van, még a jelenlegi állapotában is. Történelmünk kiemelkedő, szent helyéről van szó!

Hívjuk fel hát a figyelmet arra, hogy miként akarnak eljelentékteleníteni és ellehetetleníteni egy olyan nemzeti emlékhelyet, amely magában álló és felbecsülhetetlen értéket képvisel! S mindezt hatalmas pénzek felhasználásával. Nemzeti összefogással és tiltakozással talán még megállítható ez a folyamat!

(Megjelent a Karpatia 13 (2013) 10. szám, 40-41. oldalon.)

Fejezetek Ipolytölgyes történetéből

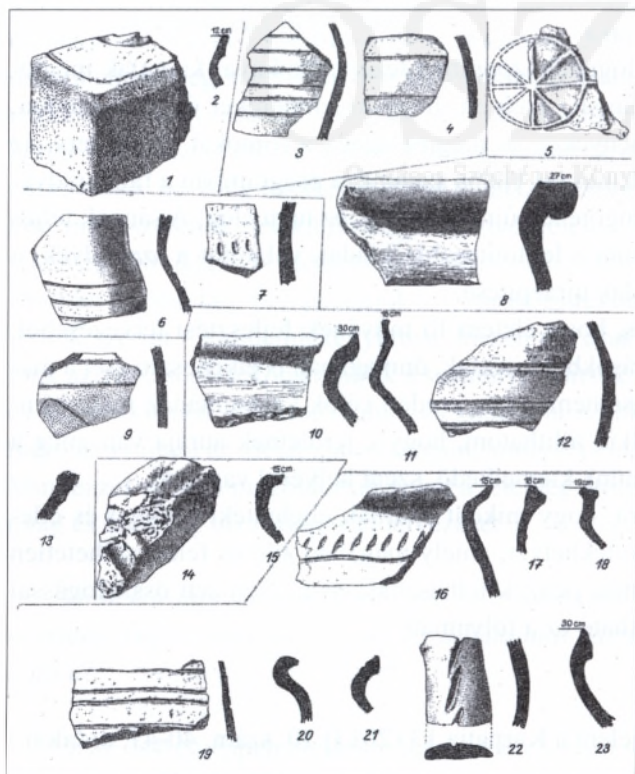
Hont vármegye: Nagy és Kis Hont vármegye. Hont dux nevét ismeri az 1002.évi pannonhalmi alapítólevél. A Garam, s az Ipoly vidéke ősi magyar szállásterület. A pálcók nyugati ága: huntyiak. Közepes termetűek, gesztenyebarnák, a nők teltek. Első megyéink közé tartozik Hont. Az esztergomi egyházmegye területe. A honti főesperességet már 1156-ban említik. A körmöci kamara alá tartozott. Eredetileg Balassagyarmat is Honthoz tartozott.

A Magyar Királyság területén 23 ezer település volt. Ma Csonka-Magyarországon 3200 van. Hont vármegyében az Árpád- és Anjou-korban 204 lakott falu volt. Nincs már Hont megyénk, amely tipikus kismemesi megye volt! Nincs már nemességünk sem! De vannak emlékeink.

Az Ipoly (Ipul) folyónév ősi. Szob nevét már Anonymus is ismeri. Szob, Damásd, Letkés, Szalka, Keszi, Ság, Tölgyes falunévek mellett megmaradtak folyó-, hegynevek, birtoknevek, utak, révek, templomok nevei. Mi maradt ránk még? Börzsöny (Bersen) hegységben jelentős arany- és ezüstbányák voltak. Nagybörzsönyben a Szent István templom a XII. század elején épült fel. A Börzsöny egyes részei közül a Nagy Koppány ősi neve Homolókő (Homlokkő) volt (1238). Előttünk kitárul kelet felé a Ság-oldal,

a Szent Márton-dűlő, a Nyer-ges patak, Mogyorós patak, a Hosszú patak, a Bánya patak (ma: Csörgőkút), délebbre a Dávidréve puszta. Mit rejtenek ezek a nevek? A Mogyorós patak Monyorós néven, a Hosszú és Bánya patak Ság patak néven, Dávidréve falunévként megvan 800 eszten-deje. Több nevünket nem tud-juk jól azonosítani: Kőkapu, Sertéshegy, Körtvélyes patak, Sártkörtvélyi erdő, Általpar-lag, Hosszúparlag. Kutatni kell a múltat.

49 évvel ezelőtt, pontosan november 9-én kezdtem el az Ipoly-menti ősi emlékek kuta-tását Szobon, majd 1965-től – az 1962-től Letkéshez csatolt – ún. Téglágetőn évek során feltártam két X-XI. századi

X-XII. századi edénycserepek Ság falu területéről

temetőt. Nem voltak gazdag sírok a két temetőben, de őseink voltak. Számos temetkezésben semmiféle mellékletet nem találtunk, de ez nem azt jelenti, hogy semmijük sem volt, hanem csak azt: csont- és fémtárgyaik nem voltak a koporsóba helyezésükkor. Nem „hadi temetők” ezek! Szabad magyarok és nem szabad emberek (többnyire szlávok és pénzen vett ra-

A letkés-téglaégetői magyar temető feltárása, 1970

bok) együttes temetői voltak itt. Lassan összeszoktak. Egy-egy településen nem laktak sokan. 8-10 család alkothatott egy-egy települést. Még a XVI. században (1518-1523) is Tölgyesen csak 13 telkes jobbágys és 12 zsellér lakott. Hol volt a falujuk? Hogy hívták őket és a falujukat? 1969-ben elkezdtem keresni a falujukat a Mogyorós patakánál, a Diósszeri és a Szentmártoni dűlőben. Csakhamar rábukkantunk a templomra. Nem lett igaza Bakács Istvánnak, mert itt is volt templom Mohács előtt. Szépen megépített, kőből rakott Isten háza került elő. Mai mértékkel mérve a négyszetes szentély 3 x 3 m-es belvilágú volt, a fundamentumok mélysége 110 cm, a falak vastagsága 95-120 cm (3-4 láb). A kis templom tájolása: K-Ny (É felé 26° eltéréssel). A 38 m²-es hajóban döngölt földpadló volt. Faragott kővek is voltak, de nagyon kevés.

A templom közelében került elő egy rosszezüst lemezből préselt szíjvég, Szent György ábrázolással, pedig az egyházat Szent Márton püspök tiszteletére szentelték. (Szül. 316-ban, Savariában, elhunyt 397. november 8-án a galliai Toursban.). Szent Márton ünnepe november 11., ha ekkor süt a nap, az Szent Márton nyara. Ha esik a hó, Szent Márton fehér lovon jött, s kezdődik a tél.

Ez a templomi védőszent (patrocinium) már erős fogódzót adott, mert bár Hont vármegyében 83 templomos falu volt, Szent Márton tiszteletére csak a ságizsidoi templomot szentelték (Sagisidow cum ecclesia Beati Martini /1225, 1270/), amely az Ipoly mentén feküdt, s vízimalma is volt (molinum super fluvio Ipul). Tehát itt volt hajdan egy templomos falu, ahol a XII. század óta a lakosok (kb. 50 ember fért be a templomba) ebbe a templomba jártak imádkozni, megtisztulni, s holtuk után ide is temetkeztek. 130 + 60 egyén sírját tártuk fel. Magában a templomban, a szentélyben nem volt sír, a hajóban (4,8 x 7,4 m) azonban igen. A 15 sír (32-37, 63-71. sír) mindegyike a XVI-XVIII. századból származott. Sokáig tehát nem temetkeztek a templomon belül. Medaillonok, gyűrűk, csizmapatkók, rózsafüzérek és pénzérmék voltak a halottak mellett. II. Istvántól, I. Albert osztrák hercegtől (XII. század), III. Bélán, Zsigmondon, Mátyás királyon át Mária Teréziáig (1770). A templom körüli temetőt tehát az 1100-as évektől, az 1700-as évek végéig használták. Őseink csontmaradványai megvannak itt 900-tól 1770-ig. A

Csont Madonna (könyvfedéldísz)

templom szerepel az 1332/33. évi pápai tizedjegyzékben, ekkor az évi jövedelme 1 ½ márká, az egyházi tizede 9 garas évente.

Sok volt a bolygatás a templom területén, mert a falu a XIV. század végén – a XV. század elején áttelepült a mai helyére, ám a halottakat továbbra is idehozták eltemetni. Rendkívüli leletek is előkerültek: csont Madonna, agyag Krisztus. Agyag fejek és karok a 128. sírban. Ruhadíszek, párták, viseletek a temetési pompánál.

Isten házat említik Ság falunál is. Na de akkor hány Ság volt? S mit jelent ez a név? S mit a Zsidó? S mi köze mindennek Tölgyeshez?

Ság nemzetségnévből keletkezett családnév, semmi köze a német Schach (bozót, sövény) szóhoz. Sokszor fordul elő Sági és Sárói alakban: Sági Egyed, Sági Bede, etc. A mai falu temploma (XVIII. században épült), helyén is állt régen egy templom, amely a XVI. században épült, s ugyancsak Ság falu templomaként szerepelt. 1697-ben még állt. A ságoldali Ság, Zsidód északi része volt, amellyel csak 1387-ben egyesült. Külön falu volt Dávidréve (az Irhát dülőben, a Széppataktól pusztával szemben),

amelyen keresztül vezetett út Szalkáról Ságizsidóra (1386). A XV. század elején (1412) jelenik meg Tölgyes (Sagh alias Twlges) új neve, s ettől kezdve zömmel, így szerepel a falu (1468). Korábban határnévként tűnt fel: via Lethkes et Thewlgyes (1396), illetve Zenthmártonpathaka.

A falut is elkezdtük kutatni. Kilenc nagy szelvényt tártunk fel 2800 m²-en, de egyetlen egy házat sem találtunk, csak 28 gödröt. Ezek házak nem lehettek! Csak műhelygödrök. Etén, Bashalmon, Kardoskúton, Tiszaörvényben is sok gödröt leltek. Háznak nevezték el ezeket a gödröket, putri lakásoknak, de ezekben lakni nem lehet.

Ne feledkezzünk meg őseinkről! Ne hagyjuk veszni múltunkat! Ne tépjük ki a gyökereinket! Állítsunk legalább egy keresztet a templom helyére – mementóként! Ez a legkevesebb, amit meg kell tennünk.

(Elhangzott Ipolytölgyesen, a Művelődési Házban, 2013. november 9-én.)

„Magyarország és Kazahsztán: közös múlt és közös jövő” című konferencia

Mélyen tisztelt Külügyminiszter Úr!

Igen tisztelt országgyűlési Alelnök Úr!

Tisztelt és Kedves Vendégeink! Hölgyeim és Uraim!

Két nép rokonságát kimondani igen könnyű. Két nép rokonságát hitelesen bizonyítani nehéz, igen nehéz. Csaknem hat évtizeddel ezelőtt villant fel annak a lehetősége, hogy a magyarok és a kazakok bizonyos népcsoportja között rokoni kapcsolatok lehetnek. A Torgaj és az Altaj vidéki madjarok (argün mazsarok) története a mongol időkben, a XIII. században kezdődik. A kétmillió hétszázhuszonnégyezer km²-es területű Kazakisztán tizenötmillió lakosából százezer ember tartozhat a kazak honfoglalók, 92 törzséhez sorolt kipsak-magyarokhoz (kibcsak, cin-csak, polovec, kuman is volt a nevük). Lehetséges, hogy ők a Magna Hungariában élt Julianus magyarjai voltak? Lehetséges. A ma az Irtis és a Tobol vidékén, illetve a Mongol Altajban és Üzbegisztánban élők, rokonai lehetnek a Kárpát-medencei magyaroknak, vagy legalább a kunoknak? Az eddigi vizsgálatok szerint, nagyon kicsi esélye van ennek (az Y kromoszómás G haplocsoport /Eu 11/ a torgaji madjarok között 86,7 %, nálunk mindössze 4 %), de ez is, bármily kicsiny érték, mégis: esély! Ez a genetikai jelleg erős az Észak-Kaukázusban (az oszétéknél 74,7 %, Georgiában 30 %), tehát lehetséges, hogy nem 780 évvel ezelőtt, hanem kétezer évvel ezelőtt jött létre, amikor egészen mások voltak a népességi viszonyok.

De ma és most elsődlegesen nem erről van szó! Hanem arról, hogy az Európa kellős közepén fekvő Magyarország – bármilyen kicsire is zsugorították – figyelme újra Kelet felé fordult! Mi mindig Kelet népe voltunk, híd Kelet és Nyugat között. Ez határozta meg szerepünket évszázadokon át. Ez határozta meg a gondolkodásunkat, a politikánkat.

A népek emlékezete a hagyományaikban ölt testet, s a tradíciók nagyon erősek és nagyon konzervatívok. Minden írott és tárgyi forrásunk, összes hagyományunk azt állítja, hogy eleink (őseink) valóban Keletről érkeztek ide, de egy részük keleten maradt, akikkel sokáig tartottuk a kapcsolatot, majd kerestük is őket. A legfőbb kérdés tehát számunkra, történészek számára az: hol kereshetjük az ősi földet, s kik azok a népek, akik közé a mi őseink is tartozhattak?

A jelenleg is hivatalos álláspont, a magyar és a finn nyelvvel rokonságban álló, kis népek elképzelt családjához sorolja a magyarokat, akik a Kr. sz. utáni IX. századig önálló népként nem is léteztek. Az akadémiai álláspont a leghatározottabban tagadja, hogy az ősmagyaroknak bármiféle köze, kapcsolata lehetett volna a szkítáknak, hunoknak, türköknek nevezett etnikumokkal. Minden ilyen kutatást a legnagyobb ellenszenvvel és elutasítással, sőt megvetéssel kezelnek.

Az archeogenetikai vizsgálatok pedig már megdöntötték az ún. finnugor származásméleletet. Ma már tudjuk, a mtDNS és az Y kromoszómás vizsgálatok alapján, hogy

a szkíta népek nagy családjában (itt persze nem az újkori etnikum fogalma értendő!) a zöm, 76 % europid ember volt, s csak 24 %-a ázsiai típus. A Tarim-medencei sírokba temetett egyének közel 40 %-a is europid volt. A honalapító magyarok 85 %-a europid, s csak 12 %-a volt ázsiai. Az Y kromoszóma alapján a mai magyar lakosság zöme a sztyeppe-i haplotípusba sorolható (Eu19, régebben M17, újabban R1a1), amely Közép-Ázsiában a kirgiz, a tadzsik, az üzbég, a karakalpak és az ujjur népeknél jelentős. De ez a meghatározó az andronovói, a Tastík, a Tagár, sőt az afanaszjevói régészeti kultúrákban is. Mindezt tehát a régészeti kutatás is alátámasztja. Igen jelentős feltárások folytak és folynak Kazakisztánban. Elsőrendű fontosságú volna a kazakföldi ásatásokon való minél aktívabb magyar részvétel. A feltárt szkíta, hun, türk sírokban is meghatározóak az europidok. Magam is részt vehettem néhány ásatáson.

A hunoknak nevezett népek között, egyes helyeken (a mongóliai Egyen Gool) túlnyomó többségű ugyan az ázsiai típus (89 %), ám Iszmagulov professzortól tudjuk, hogy négyezer évvel ezelőtt Kazakisztánban a lakosság 90 %-a még europid volt, s csak a XIII. századot követően módosult az arány 70-30 %-ra.

Hagyományaink, krónikáink, régészeti emlékeink tehát megerősítést kaptak a legújabb kutatási eredmények által, kezdjük történeti tudatunk részévé tenni a szkítákkal, a hunokkal, a türkökkel való rokonságot. S végre felfigyelt erre a magyar külpolitika is. Régi utunkra rátaláltunk, az első nagy lépéseket meg is tettük. Haladjunk tovább ezen az úton és biztosan célhoz érünk.

Köszönöm a megtisztelő meghívást, s örülök, hogy részese lehettem ennek a fontos mostani eseménynek.

Országos Széchényi Könyvtár

(Elhangzott Budapesten, az Országházban, 2013. november 19-én.)

Egy letűnt birodalom felfedezése

A mongol világhatalom pásztor utódai

Euráziában kevés olyan nép él, amelyik akkora változáson esett át, mint a mongol. Még manapság is, az utóbbi évtizedek látványos fejlődése ellenére, egy a félnomádságból alig kiemelkedő, javarészt még mindig zömmel pásztorkodó, többnyire jurtákban lakó népcsoportnak képzeljük a mongolokat.¹ Nekünk, magyaroknak pedig különösen rossz emlékeket idéz fel az 1241/42. évi mongol invázió, a tatárjárás, amelyet egy bár, kegyetlen, civilizálatlan vad horda népiirtásának tart a közvélemény, s amely éppen 773 esztendeje esett meg (április 11-én).²

Nagyon torz, nagyon hamis azonban ez a kép. Ideje egy valósabb, egy tudományosan megalapozottabb történeti vázlatot adni Mongóliáról, a mongol népről, amely nép a keleti lovas népek nagy családjának meghatározó tagja volt, s így – ha nem is közvetlen rokona – de testvérnépe a magyarnak. Régen ezt sokkal jobban tudták, ezért készítette el Szentkatolnai Bálint Gábor a mongol-magyar nyelvhasznító szótárát.³

Mai ismereteink szerint⁴ a mongolok az ázsiai hunok és a türkök utódai.⁵ Annak is tartják magukat. A Kr. sz. előtti 300-tól a Kr. sz. utáni 1400-ig a következő népek egymásutánja mutatható ki Mongóliában: az ázsiai hunok (xiongnuk), a wuhuan, a xianbei (szien-pi), a toubu-wei, a türk, az uigur, a kitan (Liao-dinasztia), a tangut, a khwarezmi (korezmi), a kara kitaj és a mongol.⁶ Bár a türk törzsnevek⁷ nem egyeznek meg a mongol törzsek neveivel,⁸ a kitanok már a VIII. században a mongol nyelvet beszélhették.⁹

1 Gudrun Ziegler, Alexander Hogg (Hrsg.), *Die Mongolen. Im Reich des Dschingis Khan*. WBG Darmstadt, 2005, 115-132.

2 A tatárjárás emlékezete. Válogatta és szerkesztette: Katona Tamás. *Bibliotheca Hungarica*. Budapest, Helikon, 1981, 26., 111-152.

3 Bálint Gábor, *Párhuzam a magyar és a mongol nyelv terén*. Magyar mongol két nyelvet egyenlítő irat. Budapest, Hornyánszky 1877. – Gróf Zichy István, *Az eurázsiai lovas-nomád műveltség kérdéséhez*. Magyar Történelmi Szemle 3 (1972) 176: a török és a mongol nyelv igen közel áll egymáshoz. – Ligeti Lajos, *Mongolos jövevényszavaink kérdése*. Nyelvtudományi Közlemények 49 (1930) 256 skk.

4 Guy Rachet, *Dictionnaire de l'archéologie*. Robert Lafont, Paris, 1998, 639.

5 Rashid ad-Din, *The Successors of Genghis Khan*. New York, 1971.

6 Caludio Cioffi-Revilla, J. Daniel Rogers, Steven P. Wilcox, Jai Alterman, *Computing the Steppes: Data Analysis for Agent-Based Models of Politics in Inner Asia*. In: *Xiungnu Archaeology. Multidisciplinary Perspectives of the First Steppe Empire in Inner Asia*. Edited by Ursula Brosseder, Bryan K. Miller. Bonn Contributions to Asian Archaeology. Volume 5. Ed. by Jan Bemann. Bonn, 2011, 97-110.

7 *Current Archaeological Research in Mongolia*. Papers from the First International Conference on „Archaeological Research in Mongolia” held Ulaanbaatar, August 19th-23th, 2007. Bonn Contributions to Asian Archaeology (BCAA). Volume 4. Edited by Jan Bemann, Hermann Parzinger, Ernst Pohl, Damdinsüren Tseveendorzh. Bonn, 2009, 386-394.

8 Uott 394-397.

9 *Korai Magyar Történeti Lexikon* (9-14. század). Főszerkesztő: Kristó Gyula. Szerkesztők: Engel

A többi mongol törzs: a hszi, a ku-mo-hszi, a meng-vu, a sih-vei, a csü, a csü-tü-vei, a va-csie-ce és a vu-liang-hszia talán a Liao-dinasztia (907-1125) idején vált mongollá. Kr. sz. utáni 918-ban a kitanok megépítik a fővárosukat Huangdu-t.¹⁰

1162-ben (esetleg 1155-ben vagy 1165-ben?) megszületett Temüdzsin, aki 1190 körül egyesítette a mongol törzseket. 1206-ban a törzsek gyűlésén (kuriltaj vagy kurultaj) Temüdzsint Dzsingiz nagykánná választják. Egy évvel később felvonul a tangutok ellen Észak-Kínában, 1208-ban legyőzi és beolvasztja az uigur királyságot, 1215-ben elfoglalják Pekinget, 1219 és 1222 között Bucharát, Szamarkandot, majd az egész Korezmet uralma alá hajtja. Újabb hadjáratokkal (1226-1227) leveri a tangutokat, és amikor 1227-ben Ning-hia-ban meghal, egy hatalmas birodalmat hagy a fiaira: Dzsocsira, Ögödejre, Csagatájra és Tulujra. 1229-ben Ögödej lesz a nagykán. Csagatáj Észak-Kínában uralkodik. 1235-ben megindul a mongolok európai hadjárata, amelynek során legyőzik a kunokat, ruszokat, majd a magyarokat is.

A mongolok hozták létre Eurázsia leghatalmasabb birodalmát, amely kiválóan szervezett, hatalmas ország volt, óriási (200 ezer fős), nagyszerűen felszerelt és fegyelmezett hadsereggel. A birodalmat kitűnő utak hálózta be, elsőrangú posta- és futárszolgálatokkal. Gondoskodtak a kereskedők biztonságáról és ellátásáról. Jól szervezett közigazgatásuk kiterjedt a legkisebb területekre is, adókat, vámokat szedtek, pontos pénzügyi kimutatásokat készítettek. Még papírpénzt is gyártottak.

Dzsingiz kán művelt ember volt, a híres kínai taoista filozófust, Csangcsungot hívta meg tanítómesterének 1222-ben. Székhelyének (Yeke Ordu, azaz Nagy Ordu) az Avragát választotta, ahol megépült a Kherlen-palota. Itt a japánok már 1995-ben megkezdték a kutatásokat.¹¹ A nagyszabású építkezésekről a korabeli utazók (Plano Carpini, 1246/7; Benedictus Polonus, 1247; Wilhelm Rubruk, 1255) is beszámoltak,¹² ám a jurták és a sátorpaloták részletes leírásai azt a benyomást keltették, hogy szilárd szerkezetű épületeik, városaik nem is voltak. Ezért keltett nagy feltűnést, amikor a közelmúltban feltárták Chintolgoi Balgas-t (Csintolgoj Balgasz) kitán várost,¹³ amely a XI. században épült, kínai hatásokkal.

Ögödej nagykán a fővárosát áthelyezte Karakorumba (1227), amelyet azután Tuluj idősebb fia, Möngke uralkodása alatt (1251-1259) hatalmasan kiépítettek. Wilhelm Rubruk (Willem Ruysbroeck) igen részletesen leírta Karakorumot és a káni palotát,¹⁴

Pál és Makk Ferenc. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1994, 465 (A szócikk írója: Róna-Tas András).

10 Steppenkrieger. Reiternomaden des 7-14. Jahrhunderts aus der Mongolei. Kiállítási katalógus. Landes Museum, Bonn, 2012, 371.

11 Noriyuki Shiraishi, Bathmunkh Tsogtbaatar, A Preliminary Report on the Japanese-Mongolian Joint Archaeological Excavation at Avraga Site: The Great Ordu of Chinggis Khan. In: Current Archaeological Research in Mongolia. BCAA 4. Bonn, 2009, 549-562.

12 Napkelet felfedezése. Julianus, Plano Carpini és Rubruk útjelentései. Közreadja Győrffy György. Nemzeti Könyvtár. Budapest, Gondolat, 1965, 59, 70, 99.

13 Nikolai N. Kradin, Alexandr L. Ivliev, The Downfall of the Bohai State and the Ethnic Structure of the Kitan City of Chintolgoi Balgas, Mongolia. In: Current Archaeological Research in Mongolia. BCAA 4. Bonn, 2009, 461-475.

14 Id. mű Napkelet felfedezése, 185-193.

ezért nagy várakozás előzte meg a 2000-ben elkezdett mongol-német régészeti kutatásokat az Orkhon folyó völgyében.¹⁵

„Mengkünek van Karakorumnál, a város falai mellett egy nagy udvara, amelyet téglafal vesz körül... van itt egy nagy palota... vannak itt még más házak is nagy számban... a párizsi Wilhelm mester egy nagy ezüst fát készített számára... a fa belsejében négy cső vezet... a csövek egyikén bor folyik, a másikon karakumisz, a harmadikon bal, azaz mézből készült ital, a negyediken rizs-sör¹⁶... A palota maga olyan, mint egy templom, középen két fő hajóval, s két oszlopsor között két oldalhajóval; a déli oldalon három kapu van, a középső előtt, belül áll ez a fa... A palota észak-dél irányban fekszik.”

„Karakorum városáról tudja meg felséged, hogy a kán palotáját nem számítva bele, nincs akkora, mint Saint Denis belvárosa és Szent Dénes monostora tízszer többet ér annál a palotánál. Két negyede van: az egyik a mohamedánoké, ahol a heti vásárokat tartják... a másik a kínaiaké. Ezeken a negyedeken kívül állnak az udvari írnokok nagy palotái; 12 bálvány-csarnoka van, különböző nemzetbelieké; két mecsetje... és egy keresztény temploma a város végén. A várost agyagfal zárja körül, s négy kapu nyílik rajta.”¹⁷

„Karakorum város kerülete mintegy három mérföld. Erős vályogfal veszi körül, mert kő erre egyáltalán nincs. Mögötte nagy fellegvár emelkedik, ahol gyönyörű palotában lakik a kormányzó.”¹⁸

Karakorum városában tehát volt a mohamedánoknak negyede, a nesztoriánus keresztényeknek szép temploma, de volt buddhista templom is. A mongol-német kutatógárda 2001 és 2006 között tárta fel, Szergej Kiszjeljov nyomdokain haladva, azt az építményt, amelyet korábban Ögödej nagykan királyi palotájának, később az Erdene Zuu-i buddhista monostornak határoztak meg.¹⁹ Buddha-relief és Bodhisattva szobor is előkerült az ásatásokon.

Dzsingiz kán utódai közül Göjük, Ögödej fia 1248 és 1249-ben uralkodott, majd Tuluj idősebb fia, Möngke következett (1251-1259), akinek testvére Kubiláj, „az urak ura, akihez hasonló Ádám apánktól mindmáig nem akadt” – írta Marco Polo a XIII. század végén.²⁰ Kubiláj már 1257-ben hadat vezetett a délkínai Szung Birodalom ellen, s ő lett Kína helytartója, majd 1260-tól a tatárok²¹ nagykanja, és a kínaiak császára, egészen

15 Ernst Pohl, Interpretation Without Excavations-Topographic Mapping on the Territory of the First Mongolian Capital Karakorum. In: Current Archaeological Research in Mongolia. BCAA 4. Bonn, 2009, 505-533.

16 Die Mongolen. Darmstadt 2005, 37. oldalon bemutatják a csodakút rekonstrukcióját.

17 Id. mű Napkelet felfedezése 186, 191.

18 Marco Polo utazásai. Fordította: Vajda Endre. Világjárók. Klasszikus útleírások III. kötet, Budapest, Gondolat, 1963, 112.

19 Hans-Georg Hüttel, Royal Palace or Buddhist Temple? On Search for the Karakorum Palace. In: Current Archaeological Research in Mongolia. Bonn Contributions to Asian Archaeology, Volume 4. Bonn, 2009, 535-548.

20 Id. mű Marco Polo utazásai. 141.

21 Különös fordulata a történelemnek, hogy a mongolok tatár néven lettek ismertek, holott az igazi tatárok a mongolok halálos ellenségei voltak. Vö. A mongolok titkos története. Mongolból fordította:

1298-ig. Már korábban, 1258-ban a mongolok elfoglalták Bagdadot. Kubiláj elűzte a Szong dinasztiát, egyesítette a birodalmat és megalapította a Jüan kínai császári dinasztiát, és fővárosává tette Kambalát, ókinaiul Taitu-t, azaz a későbbi Bejingt (Pekinget).

A mongol világbirodalmat Tamerlan megkísérelte feltámasztani a XIV. században, majd örököse lett az Arany Horda (a krimi tatárok országa).

A magyar őstörténet-kutatás mindig kiemelt figyelmet szentelt a mongóliai régészeti emlékeknek és a mongoloid (mongolid) emberfajta szerepének. Természetesen a mongol nyelv vizsgálat is fontos számunkra.

Van olyan vélemény, amely szerint a tatárjáráskor a Magyar Királyság lakosságának csaknem a fele elpusztult, s van olyan nézet is, amely szerint 1241. április 11-én a muhi csatában a magyarok tulajdonképpen győzedelmeskedtek.

A mongol invázió súlyos válságot okozott Magyarországon, hiszen a magyar államot addig sohasem foglalta el idegen hadsereg, az emberveszteség talán 300-400 ezer fő volt.²² Az igazolható, hogy a mongolok is súlyos veszteségeket szenvedtek el. Plano Carpini írja: „A tatárok földjén két temető van, az egyikben hantolják el a kánokat, a vezéreket és az összes nemes urakat; bárhol érje őket a halál... ide hozzák őket... A másik temetőben azokat helyezik el, akiket Magyarországon öltek meg, ott ugyanis sokan lelték halálukat... Lengyelországban és Magyarországon sokan elestek a tatárok közül, s ha a magyarok el nem menekülnek, hanem vitézül ellenállnak, a tatárok kitakarodtak volna a földjükről, mert olyan félelem fogta volt el őket.”²³

Az azonban nem lehetetlen felvetés, hogy a mongol kánok komolyan foglalkoztak azzal a gondolattal, hogy őseikhez és elődeikhez, a szkítákhoz, a hunokhoz, az avarokhoz hasonlóan, birodalmuk nyugati határait a Bécsi-medencéig terjesztik ki. Erre utal a mongolok azon igyekezete, hogy a magyar királlyal szövetséget kössenek. Batu kán már 1237-ben levelet írt IV. Bélának, és sok követséget is indítottak hozzá. Később házassági ajánlatot is tettek, ám a magyarok kitartottak a nyugati keresztény országok mellett, annak ellenére, hogy sem a pápa, sem a francia király nem adott segítséget, sőt IX. Lajos szövetséget kötött a mongolokkal.

Történelmi botlás volt-e ez számunkra, joggal vitatható. Hiszen mint a Nyugat védbástyája súlyosan kivéreztünk a mongol, a török, a szovjet inváziók szörnyű dúlásai következtében. Jutalmul feldarabolták országunkat.

Kevés vigasz, hogy a mai mongol emberek is csak a fényes múltjukba fogódzva merik elsőhajtani Göjük kán 1246-ban leírt szavait: „Isten erejéből nekünk adatott minden birodalom napkelettől napnyugatig!”

(Megjelent a Kapu 26 (2014) 4. szám, 36-38. oldalon.)

Ligeti Lajos, a verseket fordította: Képes Géza. Budapest, Gondolat, 1962, 45-48.

22 Bakay Kornél, Az Árpádok országa. Budapest, 2002, 492-493.

23 Id. mű Napkelet felfedezése 65, 77.

A titokzatos Fehér Magyarország

Az orosz évkönyvek (PVL) adatai közt régtől ismert a fehér és fekete magyarokról (ugri belije és ugru csornije) szóló híradás,¹ s a kutatók teljesen egyetértenek abban, hogy az ugorok a magyarokat jelentik.² Az sem újdonság a történeti irodalomban, hogy a XI. század elején két Magyarország volt: Alba Ungria és Nigra Ungria, azaz Fehér Magyarország és Fekete Magyarország.³ Ademar Cabbaniensis (988-1035) elmondja, hogy Magyarország (provincia Ungria) két részből áll: Alba és Nigra Ungria-ból. Bruno augsburgi püspök „alázatosan elment Magyarország tartományába, amelyet Fehér Magyarországnak mondanak, egy másik, Fekete Magyarországtól megkülönböztetésül...”⁴ Querfurti Bruno (elhunyt 1009-ben) közlése szerint⁴ a fehér magyarok keresztények voltak, a fekete magyarok (nigris Ungris) azonban még nem, de ő sem térítette meg őket. „És odahagyván a poroszokat... a fekete magyarok számára kezdtem hordozni az evangéliumot, balul sikerült munkával és gyenge vállal, ahová akkor a keleti részek felé hajóra szálltam.” Mind Querfurti Bruno, mind Ademar elmeséli még, hogy a fekete magyarok közül sokakat megvakítottak (cecarent), mielőtt felvették volna a római kereszténységet, mert István, Magyarország királya, háborúval támadva a Fekete Magyarországra, mind erőszakkal, mind félelemmel és szeretettel méltó volt azt az egész földet az igaz hitre téríteni.”

Pauler Gyula és Karácsonyi János szerint a fekete magyarok az erdélyi gyula népe lehetett,⁵ Györffy György szerint a hét magyar törzs alkotta Fehér Magyarországot, a kabarok, a kálizok és a székelyek pedig a Fekete Magyarországot. Nyilvánvaló, hogy ezt a feltevést, nem alaptalanul, többen támadták.⁶

A hivatalos magyar történettudomány,⁷ bár nem lát világosan e kérdésben, és több-

1 Orosz évkönyvek. In: A magyarok elődeiről és a honfoglalásról kortársak és krónikások híradásai. Sajtó alá rendezte: Györffy György. Budapest, Gondolat, 1958, 87. Knieza István álláspontja a 213. oldalon a 247. jegyzetben. – Király Péter, A honalapítás vitás eseményei. A kalandozások és a honfoglalás éve. Nyíregyháza, 2006, 125-131.

2 Font Márta, Az orosz évkönyvek első szerkesztése és forrásai. In: A honfoglaláskor írott forrásai. A honfoglalásról sok szemmel. III. kötet. Főszerkesztő: Györffy György. Szerkesztők: Kovács László és Veszprémy László. Budapest, Balassi, 1996, 119-129. – Király Péter, A Konstantin és a Metód-legenda magyar részletei. In: uo. 113-118.

3 Györffy György, Tanulmányok a magyar állam eredetéről. A Magyar Néprajzi Társaság Könyvtára. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1959, 75-76.

4 Vita quinque fratrum Poloniae. Gombos A. F., Catalogus fontium historiae Hungaricae. III. kötet, Budapest, 1938, 2569. – Szent István és az államalapítás. Szerk. Veszprémy László. Budapest, 2002, 48. – Györffy György, István király és műve. Budapest, 1977, 163, 172-173. – Kristó Gyula, A fekete magyarok és a pécsi püspökség alapítása. Acta Historica (AUSZ) 82 (1985) 11.

5 Pauler Gyula, A magyar nemzet története az Árpád-házi királyok alatt. I. kötet, Budapest, 1893, 509., 88. jegyzet – Karácsonyi János, Szent István király élete. Budapest, 1904, 20.

6 Györffy György id. mű (1977) 172-173. – Tóth Sándor, Kabarok és fekete magyarok. Acta Historica (AUSZ) 84 (1987) 28.

7 Bartha Antal, A magyar nép őstörténete. Budapest, 1988, 366. – Török József, A tizenegyedik század magyar egyháztörténete. Budapest, 2002, 70.

féle értelmezést tud elképzelni, elkönyvelte, hogy a fehér-fekete megkülönböztetés általános volt a sztyeppei népeknél, hiszen volt Fehér Bulgária és Fekete Bulgária is, fehér horvátok és fehér szerbek, fekete kazárok, fehér kunok és fekete kunok is. Sőt, ismert a fehér hun (heftalita), s a fehér alán (roxolan) elnevezés is.⁸ A fehér hunokról Prokopiosz azt jegyezte fel, hogy nyugatiak, monarchikus államuk van, városlakók és keresztények.⁹

Mindeddig fel sem merült, hogy ezen adatok sokkal többről szólhatnak, mint a magyarok két különböző bőr- és arcszínű lakosainak megkülönböztetéséről,¹⁰ vagy a pogány magyarok megtérítésének különböző szakaszairól. Pedig több mint száz évvel ezelőtt már felvillant a nyomravezető adat: a szár ugorok (szaragurok), azaz palócok laktak a Tisza jobb partján, akiknek a neve fehér vagy fehéres sárgát jelent.¹¹

A szár szó jelentése kétségtelenül kulcskérdés. Hiába volt közismert, hogy a kazáriai Szarkel fehér várost (Bjelaja vezsa) jelent,¹² Szarigsin (al-Bayda) fehér várat, a magyarországi nyelvtudomány kitartott azon nézete mellett, hogy Székesfehérvár (Fehervaru hodu utu, 1055, Alba civitas), Gyulafehérvár (Alba Transylvania, Alba Iulia, Weyssenpurg), Nándorfehérvár, Dnyeszterfehérvár, Tengerfehérvár,¹³ valamint a húsz Fehéregyháza elnevezés¹⁴ fehérre meszelt falú építményeiről kapta a nevét.¹⁵ Nem tárgított azon kitételétől sem, hogy a szár szavunk száraz, tar, kopasz jelentésű. Ezt mutatja

8 Váczy Péter, A magyar történelem korai századaiból. Budapest, 1994, 163. – Aradi Éva, A hunok Indiában. A heftaliták története. Budapest, 2005, 19-42.

9 Bakay Kornél, Östörténetünk régészeti forrásai. II. kötet, Miskolc, 1998, 135-136.

10 Váczy Péter, A korai magyar történet néhány kérdéséről. Századok 60 (1958) 333-334. – Tóth Sándor id. mű (1987) 23-28. – Jól értelmezi a megkülönböztetett színeket Baranyi Tibor Imre, Hagyomány és magyarság. Debrecen, 2011, 75, 86. – Évszázadokkal később a mongoloknál feketéknek (quaracu) a közrendűeket nevezték. Boda László, Az ugorok. Budapest, 2010, 261-269.

11 Karácsonyi János id. mű 20. – Vö. M. I. Artamonov, Isztórija Khazar. Szentpétervár, 2002, 88-105, 347. A szaragurok, G. Vernadsky szerint, azonosak a fehér magyarokkal! – Vö. Németh Gyula, A honfoglaló magyarság kialakulása. Budapest, 1991, 106. – Györffy György, A magyar törzsnevek és törzsi helynevek. In: Honfoglalás és nyelvészet. A honfoglalásról sok szemmel. III. kötet, Budapest, 1997, 229, 231. A fehér ugorok a magyarok ősei! – Pais Dezső, A veszprémvölgyi apácák görög oklevele, mint nyelvi emlék. In: Szent István emlékkönyv. Budapest (reprint), 1988, 621-625. Pais Dezső azt igyekszik igazolni, hogy a szár szavunk azonos a sár, sárig = sárga szóval, sőt a Szárberényből lett Vörösberény alapján azt sem zárja ki, hogy a szár sárga és vörös színnév is lehet. Ugyanakkor elismeri, hogy tar, kopasz jelentésű szóként is értelmezhető. Csak „esetleg” említi meg a fehér színnevet, holott I. András király albus jelzője, valamint Béla király neve és jelzője (benin) vitán felül bizonyítja, hogy a szár jelentése: fehér! Béla neve kapcsán lásd: Melich János, A honfoglaláskori Magyarország. A Magyar Nyelvtudomány Kézikönyve. Budapest, 1929, 252-253. Van, aki a bölény értelmet tulajdonítja a beninnek.

12 M. I. Artamonov, Isztórija Khazar. Szentpétervár, 2002, 295-355. – S. A. Pletnjowa, Die Chasaren. Mittelalterliches Reich an Don und Wolga. Leipzig, 1978, 100-115. – Petrik István, Rejtélyek országa. Budapest, 2008, 58. – Polgár Szabolcs, Sarkel. In: A Kárpát-medence és a steppe. Budapest, 2001, 106-126.

13 Sinkovics Balázs, Fehérvár helyneveink. In: Nomád népvándorlások, magyar honfoglalás. Budapest, 2001, 130-137.

14 Györffy György id. mű (1977) 243.

15 Benkő Loránd, Név és történelem. Tanulmányok az Árpád-korról. Budapest, 1998, 121-126.

a Zaarberin (1002 illetve 1109), Saarsomlu (1218), Zaar (1326), Kisseu Zaar (Szárföld, 1214), Zaarhegy (1211),¹⁶ valamint (Balaton) Zarazozou neve.¹⁷ Ez utóbbi a „száraz völgy névváltozatból keletkezett egyszerejtéssel”. Sőt, mi több, Zug-zaar-d (Sac-sard, 1218) neve – Kézai Simon szerint – is azért lett Szekszárd, mert az alapító Béla király kopasz volt és barna (enim calvus et colore brunus erat).¹⁸ Azaz a szög barnát, a szár pedig kopaszt jelentene! Ez még Kiss Lajosnak is sok volt, s megjegyzi, hogy Kézai magyarázata csak fenntartással fogadható el. A legvalószínűbb feltevés, hogy a szög-szár-d név a szögsárga vagy fehér színnéből keletkezett. Ez egészen nyilvánvaló, ha tudjuk, hogy Szent László lovát Szögnek hívták, s hatvan templomi falképen László herceg lova csaknem mindig fehér!¹⁹ Néhány esetben almásderes (fehér pettyes), s csak egy esetben barna. A szög szó nyelvünkben egyértelműen fehéret vagy szökét jelent!²⁰

A szár szavunk körüli bonyodalmakat tovább fokozza, hogy I. István király unokatestvérének²¹ nevében is megtalálható: Szár László (Zaar Ladislaus, 1282).²² A forrásokban mind László, mind az édesapja Szörénd/Szerénd jelzőjét a calvus (tar, kopasz) szóval fordították. A Cupan filius Calvi Zyrind, a történészek és a nyelvészek jórészt megtevesztette, s a szár szót csupán a tar, kopasz, kiszáradt szinonimájának tekintették és tekintik manapság is. Szinte figyelembe sem vették, hogy a Szerénd név a Szerém szóból származik, amely a déli Szerémség neve. Így könnyebben magyarázható a bizánci típusú keresztény névadás (Szörénd/Zyrind-Mihály) is.

Balatonszárszó nevét, a Szár-aszót például kiszáradt völgyként magyarázzák, holott az aszó (Ozofeu, 1055)²³ nemcsak kiszáradó völgyet, hanem patakot is jelent, mégpedig olyan, völgyben folyó patakot, amely esős időben és olvadáskor keletkezik. Vagyis: a

16 Kiss Lajos, *Földrajzi nevek etimológiai szótára*. Budapest, 1980, 359, 596-597, 602.

17 Györffy György, *Az Árpád-kori Magyarország történeti földrajza*. II. kötet. Budapest, 1987, 404. – Kiss Lajos id. mű 84.

18 Kézai Simon, *A magyarok cselekedetei*. Millenniumi Magyar Történelem. Források. Budapest, 1999, 114. – *Scriptores rerum Hungaricarum tempore ducum regumque stirpis Arpadianae gestarum* (SRH). Szerkesztő: Szentpétery Imre. I. kötet. Budapest, (reprint) 1999, 180.

19 László Gyula, *A Szent László legenda középkori falképei*. Budapest, 1993, 23., 19. jegyzet és 65, 69, 96, 147, 152. Bántornyán festett csak barna lovat Aquila János. – Klima László, *Fehér és fekete*. Duális társadalmi struktúrák a népvándorlás kori népeknél. A Hermann Ottó Múzeum évkönyve 30-31 (1993) 115-126.

20 Jankovich Marcell, *Csillagok közt fényességes csillag*. A Szent László legenda és a csillagos ég. Budapest, 2006, 12, 150., 3. jegyzet.

21 Az Altaichi Évkönyvek Géza testvérének a fiáról (Vászoly) beszélnek, de Szent István testvérének a fia helyett az unokaöccséről, vagyis az unokatestvérének a fiáról van szó, (filium fratris sui), akinek a trónra több joga volt (digniorum in regno), mint Péternek, /mivel/ szembeszállt vele (quia hoc non consensit), megvakíttatta (cecavit), kiskorú gyermekeit (András, Béla és Levente) pedig száműzte (et parvulos eiusdem exilio relegavit). Vö. Gombos F. Albin, *Szent István a középkori külföld történetírásában*. In: *Szent István emlékkönyv*. Szerkesztette: Serédi Jusztinián. Budapest, (reprint) 1988, 319. – Hóman Bálint, *A Szent László-kori Gesta Ungarorum és a XII-XIII. századi leszármazói*. Budapest, 1925, 89.

22 Györffy György, *Az Árpád-kori Magyarország történeti földrajza*. II. kötet, Budapest, 1987, 404.

23 Szabó Dénes, *A dömösi adománylevél hely- és vízrajza*. A Magyar Nyelvtudományi Társaság Kiadványai 5. Budapest, 1954, 31.

András, Béla és Levente István király betegágynál

dinasztia családtörténete adja meg, amelynek kutatói – megítélésünk szerint – eddig tévúton jártak. Krónikáink azt mondják, hogy a Szent István királyt követő András és Béla király Szár László fiai voltak (Andreas, Bela et Levente filiorum Zaar Ladislai).²⁷ Csupán a Zágrábi, a Váradai és a Budai Krónika szerint: „falso nostrae memoriae tradita sunt”. Vagyis a hercegek nem Szár László, hanem Vászoly fiai voltak: „Iste dux Vazul habuit tres filios... Andreas... Bela... Levente. Dux autem Ladislaus Calvus... habuit filium, Bonuzulo qui vocabatur.”²⁸ De ez nem lehetséges. Kézai Simon is erőteljesen tiltakozott ellene: „Egyesek ugyan azt állítják, hogy ezek a fivérek Vazul herceg egy bizonyos Tátuny (Tatun = katun) nemzetségbeli nőtől származó gyermekei, s nem törvényes házasságból származnak... Ez azonban bizonyos, hogy ízetlen és roppant ügyetlen szóbeszéd.” Vászoly (s nem Vazul) fia nem lehetett Bonuszló (Domoszló), csak Vászoly. Tehát két Vászoly volt.²⁹ Géza nagyfejedelem testvérének, Mihálynak a fia volt

száraz völgy értelmezést a nyelvi adatok egyáltalán nem támogatják.²⁴ De nem helyes a szár jelző aszó értelmezése (Száros, aszó, 1082) sem.²⁵ Nemcsak azért, mert e somogyi Balaton-parton szép fenyő-, nyár-, platán-, juhar-, fűzfaerdők sorakoznak nádasok és lápos térségek között,²⁶ hanem azért sem, mert a calvus (kopasz) jelző csupán a szereplők „pogányságára” utal, nem a szó valódi, eredeti jelentésére.

A történeti rejtély megoldását az Álmos-Árpád

24 Bárczi Géza, Tihanyi alapítólevél. Budapest, 1951, 32-33. – A legújabb régészeti feltárások során napvilágra került Szárszó települése lásd: Belényesi Károly-Fábián Szilvia-Martón Tibor-Oros Krisztián, Balatonszárszó-Kiserdei dűlő. In: Gördülő idő. Régészeti feltárások az M7-es autópálya Somogy megyei szakaszán Zamárdi és Ordacsehi között. Budapest-Kaposvár, 2007, 75-89.

25 Magyarország Városai és Vármegyéi (MVV). Somogy vármegye. Szerkesztette: Csánki Dezső. Budapest, é. n. 23-24.

26 Cholnoky Jenő, Balaton. Budapest, é. n., 35. skk. és 166. skk. – Szeghalmy Gyula, Dunántúli vármegyék. Budapest, 1937, 260.

27 SRH, I. kötet. 290.

28 Hóman Bálint id. mű (1925) 82. – Benkő Lóránd, Beszélnek a múlt nevei. Tanulmányok az Árpád-kori tulajdonvekről. Budapest, 2003. 51.

29 Pauler Gyula, A magyar nemzet története az Árpád-házi királyok alatt. I. kötet, Budapest, 1893, 530-531., 154. jegyzet. – Wertner Mór, Az Árpádok családi története. Nagybecskerek, 1892,

Vászoly, akinek fia szintén a Vászoly nevet kapta. Ő az, akit 1038-ban megvakítottak.

Taksony fejedelemnek két fia volt: Géza és Mihály (Toxun genuit Geycham et Michaellem).³⁰ Mihály eredeti neve Szörénd lehetett,³¹ aki Koppány herceg édesapja volt. Anyja talán Adelhaid lehetett. Koppány herceg (Cupan dux) is megkeresztelkedett, és a keresztségben a László nevet kapta.³² Testvéröccse Vászoly. Mihálynak tehát két fia volt (Michael habuit duos filios): Vászoly és Zaar László, azaz Fehér László.³³

Krónikáink azt állítják, hogy a jogarhordozó András király (sceptifer Andreas rex) albus et catholicus volt, azaz fehér és katolikus. Testvéröccse, Szár Béla is megkapta a benin, azaz a fehér jelzőt.³⁴ Egészen nyilvánvaló hát, hogy a szár szavunk eredeti jelentése fehér!

Mit jelent ez? Azt, hogy I. Szent Lászlóig az uralmat a fehér magyarok uralkodói gyakorolták, vállalva „fehérségüket”. Koppány utódai mind fehérek, akik tulajdonképpen az összes többi királyunk egyenes ősei voltak. Géza nagyfejedelem feleségét Saroltot (fehér menyét) sem véletlenül nevezték gyönyörű asszonynak (pulchra domina), és fehér királynénak (Beleknegini).³⁵

András király catholicus jelzője azonban arra utalhat, hogy ő az ősi „fehér kereszténységet” feladva a római kereszténység híve és szolgálója lett. Ezért támadt lázadó népére, s hozott kegyetlen törvényeket, hasonlóan István királyhoz, aki még az igricéket (joculatorokat, azaz a hangszeren játszó mulattatókat) és a táltosokat is a Szent Lázár lovak szigora alá parancsolta.

Mint mondtuk, volt egy Fehér Magyarország, amelynek lakói (ugri, ungri, hungari) már a fekete magyarok (Konstantin császár türkjei) előtt is éltek a Kárpát-medencében, minden bizonnyal évszázadok óta. A színek nemcsak égtájakat jelentettek (észak = fekete, nyugat = fehér, dél = vörös, kelet = zöld, a közép = sárga), hanem előkelőséget (nobilitas), fényes, ragyogó, nemesi származást. A fekete magyarok elnevezés „fekete sereget” is jelenthetett.³⁶

111-113.

30 Hóman Bálint, Szent István. Budapest (reprint), 1988, 48-49. oldal közötti táblázat. – Zsoldos Attila, Nemzetségek halála és születése Szent István korában. In: Szent István és az államalapítás. Szerk. Veszprémy László. Budapest, 2002, 381.

31 Vajay Szabolcs szerint Szörénd Jutas unokája, Fajsz fia lehetett. – Vajay Szabolcs, Der Eintritt des ungarischen Stämmebundes in die europäische Geschichte. Mainz, 1968, 20. Nem lehet véletlen, hogy a Mihály nevet kapta a keresztségben, mivel (valószínűleg) a déli területek (Szerémség) ura volt.

32 Uhrman Iván, Iulus rex. A gyula dinasztia, a kabarok és Szent István Intelmei. Hadtörténeti Közlemények 116 (2003) 340.

33 Mátyás Flórián azt is felvetette, hogy Szár László talán azonos Vászollyal. A hivatalos álláspont szerint a szár jelentése: kopasz. Vö. Veszprémy László jegyzetével. In: Kézai Simon, A magyarok cselekedetei. Budapest, 1999, 141., 204. jegyzet.

34 Horváth János, Székesfehérvár korai történetének néhány kérdése az írásos források alapján. In: Székesfehérvár évszázadai. I. kötet, Székesfehérvár, 1967, 101-111. – Székely István nevezi Bélát fejérnek. Hóman Bálint pedig Szár Bélának: id. mű (1925) 89.

35 Hóman id. mű (1938) 96.

36 Harmatta János, A magyarok nevei a görög nyelvű forrásokban. In: Honfoglalás és nyelvészet. A

I. András király és Béla herceg (a várkonyi találkozók)

Ezek a fehér magyarok kimutathatók a Kárpát-medencében a Kr. sz. utáni VI. századtól (ungri, hungari megnevezések az avar korban).³⁷ És ezek a fehér magyarok már Szent István korát megelőzően keresztények voltak, noha nem római (judeo) keresztények.³⁸ Kerek templomaink (rotundák) jelentős része rosszul keletkezett. Java részük sokkal korábbi, mint a XIII. század.³⁹

A fekete magyarok, a Kr. sz. utáni IX. században bejöttek eleink, akik nem voltak keresztények (tarsolyosok népe), de valóban nyelvi és genetikai testvéreikhez érkeztek a Kárpát-hazába. Így már sokkal jobban érthető Bíborbanszületett Konstantin megjegyzése, a szavartoi aszfalú elnevezés, amely fekete fiúkat (is) jelent.⁴⁰

Szent István kisebb legendája szintén azt mondja: Székesfehérvár város kivételes előkelőségéről kapta a nevét (ob spetialitatem nobilitatis sue nomen accepit), ahol ugyancsak épült kerek templom, még a X. században vagy korábban.⁴¹ Feltevésünk szerint a fehér magyarok lakta Fehér Magyarország a Kárpát-haza nyugati (= fehér), azaz a halhatatlanságot képviselő felén volt,⁴² döntően a zalai, somogyi, veszprémi, vasi és a délvidéki területeken. A fekete magyarok, akik hitüket illetően halálra voltak ítélve, az északi, északkeleti térséget lakták.⁴³

A szár szavunk azonban talán még mélyebb gyökerek jelzője, hiszen első, legkorábbi népvendület sejtethetjük a szár-mata névben.⁴⁴ Az írott források szöke, világos bőrű embereknek írják le a szarmatákat. A mata szó pedig a metanastae, materoi, madaroi matari, matzari, meterea turba népet jelölheti, akikről Klaudiosz Ptolemaiosz, Plinius

honfoglalás sok szemmel. III. kötet, Budapest, 1997. 129.

37 Király Péter, A honalapítás vitás eseményei. A kalandozások és a honfoglalás éve. Nyíregyháza, 2006, 126-127.

38 Bakk István, Miért apostoli királyság Magyarország? Ősi Gyökér 41 (2013) 32-33.

39 Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai. II. kötet, Miskolc, 1998, 33-52. – Németh Zsolt, A Kárpát-medence legkülönösebb Árpád-kori templomai. I. kötet, Szombathely, 2013.

40 Klima László id. mű 121.

41 SRH, II. kötet, 396. – Györffy György id. mű (1977) 102.

42 Miklós Pál, A sárkány szeme. Bevezetés a kínai piktúra ikonográfiájába. Budapest, 1973, 135.

43 Vö. László Gyula, A honfoglaló magyar nép élete. Budapest, 1944, 202.

44 Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai. I. kötet, Miskolc, 1997, 181-194., III. kötet, Budapest, 2005, 286-298.

és Ovidius is beszél, s akikben többen (például T. Pekkanen⁴⁵) a magyarokat vélik fedezni.⁴⁶

Ha a feltevésünk helyes, akkor a fehér magyarok (szár-mata) már legalább kétezer éve itt élnek a Kárpát-medencében, jzig, roxolán, aorsz és szirák nevek mögé rejtőzve. Ideértve Sztrabón szarmata urgói (urgoszok) népét is, akik az Isztrosz mellett laktak.⁴⁷

A IX. század magyarjainak (a fekete magyaroknak) erőszakos megtérítése és le-
bírása terheli vagy érdemesíti Vajk-István királyt, s emeli fel vagy menti fel Koppány
herceget, azaz Szár (vagyis Fehér) Lászlót, aki Fehér Magyarország uralkodója kívánt
lenni, mivel Géza és István azáltal, hogy római módra megkeresztelkedtek, szerinte
eljátszották az uralomhoz való jogukat!⁴⁸

(Magyar Hüperion 2 (2014) 2. szám, 136-140. oldalon.)

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

45 T. Pekkanen, On the Oldest Relationship between Hungarians and Sarmatians: from Spali to Asphali. Ural-Altaische Jahrbücher 45 (1972) 1-64. – Elutasítja Harmatta János id. mű (1997) 134.

46 Bevezetés a magyar őstörténet kutatásának forrásaiba. I/2. kötet. Szerkesztette: Hajdú Péter-Kristó Gyula-Róna-Tas András. Budapest, 1976, 130-131. – Claudius Ptolemy, The Geography. Fordította és szerkesztette: Edward Luther Stevenson. New York, 1991, 81.

47 Strabón, Geógraphika. Fordította: Földy József. Budapest, 1977, 323. – Harmatta János id. mű (1997) 133.

48 Hóman Bálin id. mű (1938) 115.

Az állattartó lovas népek és a letelepült földműves birodalmak

Évtízezredekkel ezelőtt indult meg az állandó lakhelyek kialakítása, s vele csaknem egy időben a hasznos növények termesztése, vagyis a földművelés kezdeti formáinak felismerése. A bibliai Ádám is lényegében földműves volt, utódai azonban már nemcsak földet műveltek (Ábel), hanem pásztorkodtak is (Káin). S ezzel a bibliai mítosszal vette kezdetét a földműves és az állattartó közösségek, népek kibékíthetetlennek látszó szembenállása, ellenségeskedése. Amíg a földművesek letelepültek, az állattartók szüntelen vándorlásra („bolyongásra”) kényszerültek. A letelepültek mindenütt megtalálták a számukra legelőnyösebb tájakat (Mezopotámia, Egyiptom, Közel-Kelet, Perzsia, India, Kína, etc.), a földrajzi környezet túlhangsúlyozása – több szempontból – gátja lett a történeti értékelés helyességének. A történeti földrajz nemcsak tudást, de erőt is ad mindannyiunknak, földünk, országunk, hazánk, népünk, fajtánk oltalmazására. Alapvető azonban az, hogyan tesszük fel a kérdéseket, és helyes válaszokat tudunk-e adni? A vizsgált tájat nem szabad kiszakítani a környezetéből, mert például soha nem jött volna létre Egyiptom virágzó földművelésen alapuló ősi kultúrája, a Nílus őszi árvizei és iszapja nélkül, amelyek forrása viszont a kelet-afrikai tóvidék és Abesszínia hegyei. Az öntözés önmagában központi kérdés, hiszen ezeket a tájakat ez tette az emberi művelődés gócpontjaivá.

De vegyük példának a mi igazi hazánkat, a Kárpát-medencét, amelynek területén, a jégkorszakot követően, jelentős és súlyos klímaváltozások nem zajlottak le, mégis egészen más élet alakult ki a neolitikumban, a fémkorokban, a római korban, az ún. népvándorlás korában és a magyar állam időszakában. Miért nem folytatódott a görög-római gyökerű antik életforma a szkíta-szarmata, a hun, az avar és a korai magyar időkben? Miért nem élt tovább egyetlen római település, város, sem nevében, sem építményeiben, sem Pannóniában, sem Daciában? Miért nincsenek kő- és téglalapítményeink hatszáz éven keresztül a Kárpát-haza nagy részében? Pécs, Savaria és Keszthely-Zalavár környékét szoktuk kivételnek tekinteni. Római védműveket a Kr. sz. utáni V. század után a Dunántúlon csak Sopronban és Visegrádon hasznosítottak, de Scarbantia neve itt sem merült fel.

Azért történt így, mert nem volt „igény” reá, mert ősünk, mint állattartó nomád lovas nép, megelégedtek a jurtákkal és a földbe vájt kis putrikkal, vagy azért, mert pusztuló anyagokból építkeztek? 1910-ben a Székelyföldön a házak 66%-a fa volt, a tetők 42%-a faszindely, az Alföldön a lakóházak 72%-a volt vályog és a tetők 42%-a szalma! Milyen lehetett a helyzet ezer évvel korábban?

De az is lehetséges, hogy nincsenek még feltárva ezek a maradványok, vagy a feltáratkat netán rosszul kelteztük, amint például a híressé varázsolt „Pribina-országban” (Zalavár környékén) tették és teszik ma is? Mi a válaszuk arra, hogy a nehéz fegyverzetű szarmata-szkíta népességnek éppen úgy nincsenek épített emlékei, mint a három évszázadig fennállt Avariának? S milyen építészeti maradványok őrzik a hatalmas hun

birodalom emlékét? Lehetséges volna, hogy a X. század végéig mi sem építettünk semmit sem? Temetőink, sírjaink százezrei sűrű lakosságot jeleznek a római uralom után is.

És miért nem maradt meg a mi fajtajellegünk is úgy, mint például a japánoké, akik átvették ugyan az európai civilizációt, de szilárdan megőrizték, mind a mai napig, népi-faji tisztaságukat? Meg kell vizsgálnunk majd számos történelmi helyzetet, hogy érdemleges válaszokat kapjunk.

Elősként most a messzi Közép- és Belső-Ázsia térségéből szeretnék bizonyító erejű példákat bemutatni, főként a Kr. sz. előtti IV. századtól a Kr. sz. utáni VI-VIII. századig terjedő korszakból, amikor Kelet nagyhatalma, Kína, a szkíták, a hsziungnuk (ázsiai hunok) után a törkökkel vívtak sorsdöntő küzdelmeket, akiket természetesen vad barbároknak tekintettek. Kína ekkoriban már évezredek óta fennálló ország volt. A legendás adatok szerint a Kr. sz. előtti XXIII. században jött létre a Hszia-dinasztia korában. A XVIII. századtól (a Sang-dinasztia: Kr. sz. előtti 1751-1122) létezését már a régészeti bizonyítékok tömege igazolja. A Kr. sz. előtti XII. századból már írott emlékeik vannak (teknőcök páncéljára és csontokra írt szövegek), ismerték a bronzöntést, az öntözést. Letelepült országukat a Csou-dinasztia korában (Kr. sz. előtti XI-III. század) az Ég Fia, a király (vang) irányította.

Jeng Cseng Kr. sz. előtti 221-ben vette fel a Csin Si Huangti nevet. Ő lett az egyesített Kína első császára, akit Lintungnál temettek el hétezer agyagkatonával, hatszáz agyaglóval, ezeregyszázkét harci kocsival és sok szolgálóval. Kína ekkorra már szervezett államigazgatással, városokkal, rendezett településhálózattal, egységes méretrendszerrel, pénzveréssel, könyvkészítéssel, a vasolvasztás (öntöttvas), az acél készítés és a kenderpapír-készítés tudományával rendelkezett. Széles, meghatározott keréknyomtávú, 23 m széles országutakat építettek, felépítették a Nagy Falat. Volt eset (például Kr. sz. után 555-ben), hogy csaknem kétmillió (!) robotmunkást rendeltek ki az építkezéshez, máskor „több mint egy millió embert köteleztek a Nagy Fal építésére,... de abbahagyták, mert minden nyolcadik ember meghalt.” A birodalomban 48 vasöntőde ontotta a vasszerszámokat és a vasfegyvereket. Feltalálták a kettős kocsirudat, a küllős kereket, a szügyhámot, a vízimalmot, a dugattyús fűjtatót. A mezőgazdaság virágzott. Árpát, búzát, kölest, szóját, rizst és lucernát termesztettek. Hatalmasra nőtt a selyemipar. Vuti császár (Kr. sz. előtt 141-87) rendeletére állami monopólium lett a selyemkészítés, a sóbányászat, a vasbányászat és a szeszes italok árusítása. Vuti császár Kr. sz. előtt 124-ben császári egyetemet alapított a fővárosban, Csanganban.

A kínai császároknak volt főminisztere, főtanácsadója, fővezére, kilenc minisztériuma, többek között mezőgazdasági, igazságügyi és kultusz-minisztériuma. A Han-korszakban (Kr. sz. előtti 206-Kr. sz. utáni 220) 83 kormányzóság, 20 hercegség, 1577 járás és határkörzet, 12 és félmillió porta volt Kínában. Lakóinak száma meghaladta az 57 milliót. Mindenki köteles volt adót fizetni, közmunkát végezni, a férfiak katonai szolgálatot teljesíteni 23 és 56 év között, két esztendőn át.

Ezzel a jól szervezett birodalommal álltak szemben az állattartó lovas népek. Először a Kr. sz. előtti IV. századtól a hsziungnuk, az ázsiai hunok („ádáz rabszolgák”), majd a Szuj és a Tang dinasztiák idején (Kr. sz. utáni VI-VIII. században) a hunok nagy

családjába tartozó türkök (tu küe-k), akik az Északi és a Nyugati Vej, valamint az Északi Csou dinasztia korában tűntek fel először.

A rideg, nagyállattartó lovas népeknek egészen más volt a társadalmuk. Az írott forrásoknak nincs igazuk abban, hogy ezek „vad barbárok” voltak, akik szakadatlanul kóboroltak, s nem voltak sehol állandó településeik, nem voltak központjaik, nem volt földművelésük, nem volt kézműves iparuk. A hunokról azt állították, hogy „őket a maguk gonosz és kegyetlen szokásaikkal, ott a távoli vadonban, nehéz jóssággal megszelídíteni, erőszakkal kell őket lebírní!” A türkökről pedig így vélekedtek: „Ha türkök vagytok is, kell legyen emberi szívetek!” – mondta Taj-cung császár, ezzel is jelezve, hogy csak kevésbé veszi emberszámba őket. Taj-cung császár udvari könyvtárának az elnöke, Vei Cseng nézete mindent elmond: „A barbároknak ugyan emberi arcuk van, de állati szívük, ezért nem olyanok, mint mi. Ha erősek, akkor mindig ránk támadnak és meglopnak bennünket, ha gyengék, akkor alázatosan meghódolnak. Nem ismerik sem a hálát, sem a kötelességérzetet. Ez a természetükben rejlik.” A barbárok mindig barbárok maradnak. „A szívük vad, mint a madaraké és a négylábú ragadozóké, és nem tartoznak a mi népfajunkhoz!” Más források szerint: „A türköknek egyszerű szokásaik voltak, s a természettől egyszerű emberek.”

Messziről úgy látták, hogy „nemez sátrakban laknak, s ide-oda vándorolnak, fűvet és vizet keresve. Fő foglalkozásuk az állattenyésztés és a vadászat volt.” „A türkök állandóan változtatták a lakóhelyüket, mégis mindegyiküknek megvolt a saját földje. A kagán állandóan a Tu-kin-san és a Kin-san (Altaj) hegységnél lakott, udvari sátra keletre nézett.” Kr. sz. után 608-ban a kínai források arról tudósítanak, hogy Kimin kagán „kinyilvánította azon óhaját, hogy ugyanolyan házakat épít menyezettel, padlással, szobákkal, mint a kínaiak, mert a nemez falakat és a függönyöket túl primitívnek tartja.” Egy-egy nagy vihar olykor szétrombolta a türkök sátrait. „A hordák élelmezése a víztől és a fűtől függött. /Kr. sz. után 583-ban/ az egész esztendőben sem eső nem esett, sem hó nem hullott, úgy hogy a folyók kiszáradtak és sáskák lepték el a földjeiket. A növények és a fák egészen kiégték, az emberek és az állatok fele vagy éhen halt vagy járványokban pusztult el. A régi lakóhelyük kiégett földdé vált, amelyen már nem élhettek.” Máskor a farkasordító hideg nehezítette az életüket. Kr. sz. után 582-ben olyan hideg volt, hogy a katonáknak lefagyott a kezük, leestek az ujjaik. Egyszer Taj-cung kínai császár százezer darab vatelines bundát küldött a türköknek. Hieli kagán idejében (Kr. sz. után 627-ben) az országában olyan erősen havazott, hogy a hó több láb magas lett, a juhok és a lovak elpusztultak, az emberek éheztek.” Állatállományuk pedig hatalmas volt. „Lovaink száz milliókat számlálnak.”

Ismerjük ma már a türkök falakkal védett, fürdőkkel ellátott városait (Taraz, Merke, Kulán, Balaszagun, Szujáb, Navaket, etc.). Feltehetően kínai építészek készítették mind a hunoknak, mind a türköknek a várakat, a házakat, akik azután gondoskodtak függönyökről, ágyneműkről és egyéb holmikról is. Amikor a beolvasztás folyamatában egyre nőtt a meghódolók száma, külön városokat és falvakat építettek az alávetett hunok és a türkök számára. „Meg kell fékezni őket, és házasságokon keresztül fogjuk engedelmes-sé tenni őket.”

Az azonban igaz, hogy a türkök és az alávetett népeik ötvenezer hordában (nemzetségekben) éltek, hatalmas területen szétszóródva, akik közül a legerősebb törzs népe (a VI. században Tumen vagyis Bumin kagán népe) uralkodott. Tíz vezértörzs volt, öt jobboldali és öt baloldali törzs. Fő tisztségviselőik voltak: a kagán, a jabgu, a sád, a tegin, a tudún. Összesen 28 társadalmi osztály volt náluk. Ők a hatalmas legelőkhez voltak kötve, ahol töménytelen mennyiségű állataikat, elsősorban a lovaikat és a juhaikat táplálni tudták. Mindig törekedtek arra a hunok is, a szienpik, a zsuanszuankok (a mongolok ősei), és a türkök is, hogy a kínai birodalom határai közelébe férkőzzenek, ahol kereskedni tudnak. A türkök idejében először Bumin kagán jutott el a kínai határszélre, ahol elsősorban gabonát, selymet és florett selymet vásároltak.

Természetesen ez így volt már a hunok idejében is. A leghatalmasabb hun uralkodó (Maotun vagy Bátor, Kr. sz. előtt 209-174) korában a kínai császári udvar „béke és barátság” nevű adományokkal látta el a hunokat, s ötven év alatt 42 tonna (!) selymet adtak nekik „ajándékba”, amely százmillió kínai rézpénzt ért. Ezen kívül töménytelen vasat, élesztőt, jádét, aranyat, ruhákat és illatszereket küldtek. Ezek valójában adók voltak, ugyanolyanok, mint Atilla korában, amikor Bizánc rengeteg aranyat fizetett (2100 fontot évente!) a békéért. Egyébként a hunok és a türkök is szedtek adót a saját népüktől.

Már Vuti császár megengedte a határoknál a vásárokat és a piacokat. Miért tették ezt? Azért, mert az állattartó lovas népek hatalmas katonai erőt képviseltek. Ott ugyanis gyakorlatilag minden férfi egyúttal katona is volt. „A türkök ereje csak a lovaglásban és az íjászatban van. Ha kedvező helyzetet látnak, előre nyomulnak, ha veszélyt észlelnek, nyomban elvonulnak. Úgy törnek előre, mint a vihar és a villám, nem ismernek állandó csatarendet. Az íjak és a nyilak az ő karmaik és fogaik, a sisak és a páncéling (!) a mindennapi ruhájuk... Ott telepszene le, ahol vizet és fűvet találnak, s a juhaik és a lovaik a hadi élelmük... Nem fordítanak gondot a sáncépítésre.” „A türk katonák sokan vannak, de fegyelmezetlenek, és az uralkodók és az alárendeltek minden terve csak a saját hasznukra és előnyükre irányul.”

A hun vagy később a türk hadseregek létszáma hihetetlenül nagy volt! Adataink szerint általános volt a százezres szám, de nemritkán 300 vagy 400 ezer lovas íjász is felvonult (például Sapo-lüe kagán Kr. sz. után 581-ben, vagy 582-ben Setu kagán serege volt ilyen hatalmas, de Kimin kagán fia, Sipi kagán több mint egymillió íjással rendelkezett). A kínaiak veszteségei általában nagyok voltak. Nemegyszer százezer ember és ötvenezer ló veszett oda egy-egy hadjáratban, s a barbárok feldúlták a kínai tartományokat, a városokat, a településeket.

Természetesen minden letelepült nép uralkodója, a birodalmak vezetői arra törekedtek, hogy az állattartók és a földművesek közötti, eredendő nagy feszültségeket csökkentsék. Így tettek a kínaiak, így tettek a bizánciak, így tettek a rómaiak, így tettek a frankok. Mivel az állattartók nem voltak önellátók, gazdaságuk nagyon is egyoldalú volt, rászorultak a letelepült, földműves és kézműves társadalmak segítségére. Idővel persze egyre inkább hasonulni szerettek volna hozzájuk. Ezzel indult meg a beolvasztás, az asszimiláció. Ezt jelzi a hun san-jük és a türk kagánok házassági politikája is. Egyre gyakoribbá vált, hogy maguknak kínai hercegnőt, bizánci vagy római császári

udvarbéli hölgyeket kértek feleségül. Persze fordítva is megtörtént a rokoni kapcsolat-teremtés, amikor a kagán leánya lett a kínai császár felesége. Ám a „barbárok” egyre telhetetlenebbek lettek. A törkök nem egyszer 100 ezer darab selymet és brokát ruhát követeltek a kínaiaktól. Kao-cu császár Kr. sz. után 618-ban meghívta a törköket a fővárosba, Csanganba, s ott számtalan ajándékot adott át: aranyat, selymet, brokátot, vásznat, valamint elkápráztatta őket a pompájukkal, például egy udvari hangversennyel. A Kilenc Osztály zenéjét játszotta a császári udvar zenekara! Ugyanezt tették később Bizáncban is az avar, a türk és a magyar követekkel, vendégekkel.

Ők is adtak persze „ajándékokat”, elsősorban lovakat, juhokat, szolgálkat és állati termékeket. És nagyon megtisztelve érezték magukat ezek a „barbárok”, amikor elkápráztatták őket a kínai kultúrával. Egy alkalommal a kínai császári udvarban, a Cseng-vi tien palotában gyönyörű énekesnők adták elő a Hideget kérve című, dalos színművet a barbároknak! Sokszor küldtek előkelő tűszokat a császári udvarba, akik megismerték, majd megszokták a kultúra áldásait, kényelmét és szépségeit, majd lelkes terjesztőivé váltak ennek az életformának. Ezt a politikát már a hunok idején kialakították: „Mind-nen nagy határ menti piacnak tartalmaznia kell boltokat, amelyekben nyers hús, rizs, bor, főtt rizs és ízletes rostonsültek kaphatók. Amikor a hunok sóvárognak, rizseink, pörköltjeink, rostonsültjeink, boraink után, akkor ez halálos gyengeséget okoz náluk. Adjunk nekik gondosan kidolgozott ruhákat és kocsikat, adjunk nekik finom ételeket, borokat, adjunk nekik zenét és szép nőket, adjunk nekik magtárakat és szolgálkat, adjunk nekik sok pénzt, hogy megrontsuk őket, hogy megrontsuk az elméjüket. Ez a mi öt csalétkünk.”

Mindez azonban nem volt elégséges. A birodalmak talán legfontosabb „fogása” a lovas népek egymás ellen uszítása volt. „A barbárokat a barbárokkal kell legyőzni! Ez jelenti a kétfrontos harc taktikáját!” A rokon és testvérnépeket kijátszani egymás ellen! Ezt tették a kínaiak, a rómaiak, a bizánciak, a frankok, a németek. A legnagyobb sikerüket a hunoknál érték el Ázsiában és Európában is. Kínában Huhanye san-jü szembefordult testvérével, Csicsivel, Európában Atilla fiait uszították egymás ellen. A törköknél is igyekeztek a testvéreket egymás ellen kijátszani. „A törkök inkább egymást nyírják ki, minthogy egymás mellett élnének. Hordáik tagjai nem alkotnak hűséges népet. Ezernyi, sőt tízezernyi nemzetségből állanak, egymást kölcsönösen ellenségnek tekintik, és megölik egymást.” „Ha felszítjuk a szenvedélyüket, saját maguktól fognak egymás ellen harcolni.” A torzsalkodás, az egymás ellen fordulás eredményezte, hogy mind a hunok, mind később a törkök (és sok más nép) meghódolt Kínának, délre költözött, s alávetette magát a kínai törvényeknek. A Tang-dinasztia császára, Taj-cung rendelete így szólt (Kr. sz. után 630-ban): „erőszakkal telepítsék le őket, és foglalkozzanak földműveléssel és szövással. Így a barbárok millióit lehet a mi polgárainkká tenni!” A Han-korban is ezt tették a hunokkal (Kr. sz. utáni 25 és 55 között). Puhányokká, élvhajhászokká tették azokat, akiket tudtak. Ezt a taktikát alkalmazták a frankok az avarokkal szemben is a Kr. sz. utáni IX. században!

Később (a Kr. sz. után VII. század végén és a VIII. század elején) a türk kagánok egyik fő követelése volt az asszimilált, Kínában letelepített sok ezer türk család kizsa-

badítása, kiengedésük biztosítása. Mocso kagánnak ez sikerült is. Nemcsak az embereket, a családokat engedték vissza hozzá, de a Vu Ce-tien császárnőtől 698-ban még 40 ezer véka vetőmagot (kölest), háromezer mezőgazdasági eszközt, és néhány tízezer font vasat is kért, hogy az emberei a saját földjükön is folytathassák az életmódjukat, ám ezt a kínaiak nem akarták megadni. Végül mégis megkapta, mert féltek tőle. Hírhedt kegyetlenkedései közt szerepel, hogy 690 körül – állítólag – elevenen eltemettetett 90 ezer férfit és nőt.

A türkök átmeneti fölénye után, a kínai birodalmi beolvasztási és megosztási politika ismét felülkerekedett. Tízezrével hódoltak meg a türkök és rokon népeik a Kr. sz. után VII. és a VIII. században is, pedig akkor egy zseni, Ton-jü-ku (Tonjukuk) irányította a türk birodalmat, noha már több mint hetven éves volt. Amikor egyes türk vezérek kínai mintára várakat, sáncokat, buddhista és taoista templomokat akartak építeni, Tonjukuk így beszélt: „Ezt nem szabad! A türkök lélekszáma nagyon kicsi, a Tang-kori Kína népességének egy századrészét sem teszik ki. Azt, hogy mégis mindig újra ellen tudunk állni a Tangnak, éppen annak a ténynek köszönhetjük, hogy vizet és fűvet keresve, mindig vándorlunk, nincs állandó lakóhelyünk, és vadászatból élünk. Valamennyi emberünk gyakorlott a harcművészetben... Jóllehet a Tang katonái számszerűen többen vannak, ez még sem használ nekik semmit! Ha azonban mi várakat építünk s abban lakunk, megváltoztatjuk régi szokásainkat, akkor egy napon legyőznek bennünket és bizonyos, hogy a Tang annektál bennünket. Templomaikban a buddhista és a taoista tanok egyébként jóságot és engedelkenységet hirdetnek az embereknek. Ez pedig nem a háborúskodás és a hatalomra törés útja! Ezért nem szabad templomokat építenünk!” Kül tegin, aki ismét erőssé tette Türkiát, támogatta Tonjukukot. A türkök birodalma, ugyanúgy, mint korábban a hunoké, majd később az avaroké Európában, mégis elbukott, mert nem tudtak megváltozni.

Az ázsiai hunok és a türkök példája világossá teszi, hogy amikor az állattartó lovas népek a letelepült, szervezett földműves birodalmaktól el akarják tanulni az adminisztrációt, az állami bürokráciát, a letelepült életmódot, az állandó lakás kényelmét és biztonságát, éppen a katonai erejük lényegét: a kiválóan szervezett és irányított mozgékonyaságukat veszítik el, s ezzel együtt az összetartó erejük kötőanyagát: a hagyományait, a múltjuk szent emlékeit hagyják veszni.

A türkök is időnként annyira lesüllyedtek, hogy a VII. században élt Szemo kagán, a Kr. sz. utáni 641-ben a kínai császári palotában „a meghatottságtól sírva, felemelte a serlegét s ivott a kínai császár tízezer éves továbbélésére”, majd így beszélt: „Miatán a mi államunk eltűnt... azt kívánom, hogy gyermekeink és azok gyermekei, nemzedékről nemzedékre szolgáljanak a Tang-dinasztiának, így viszonzozzák a nagy jótéteményt... Én Felséged kegyéből lettem főnök. Őszintén azt kívánom, hogy mi, nemzedékről nemzedékre Kína házörző kutyái maradjunk, hogy az Ég Fia északi kapujánál ugatva őrködjünk!”

S most kíséreljünk meg válaszokat adni a bevezetőben feltett kérdésekre. Egészen újnak és talán meglepőnek fog tetszeni sokak számára, éppen tőlem hallani, olvasni azt, hogy a lovas íjász népekhez tartozó őseink, nemcsak testvérei, rokonai voltak a

szkítáknak, a hunoknak, a türköknek, az avaroknak, a kazároknak, hanem sorsukban és történetükben, kezdetben ugyanazt az utat járták végig itt a Kárpát-medencében, mint ők keleten. A diadalmas és világra szóló hadi vállalkozások a hunoknál, az avaroknál és a magyaroknál is addig voltak sikeresek, ameddig a birodalmi ármánykodás szét nem züllesztette az állattartó társadalmak dinamizmusát, amíg az egyéni érdekek szét nem ronsolták a közérdeket, amíg a rideg állattartás szabad pásztorait el nem varázsolta a magántulajdon mákonya, az egymás ellen fordulás „turáni átka”. Amint keleten, itt is a vezetők, a fejedelmek, majd a királyok döntései szabtak irányt. Nekik volt joguk a parancsolásra, de az itteni népek a X. század végétől már nem szabad akaratukból engedelmeskedtek, amint régen tették. Az új rend erőszakkal született a Magyar Nagyfejedelemség területén is.

Addig nem kellettek idegen templomok, kényelmes paloták, nem kellettek írott törvények, nem kellettek ispánok és papok, amíg a régi rend fel nem bomlott, annak ősi formáit fel nem számolták. Ezért nem kellettek a római villák, a római vízvezetékek, a római utak, az amphiteátrumok sem a hunoknak, sem az avaroknak, sem a magyaroknak. Anonymus ugyan büszkén ír Atilla király városáról, ahol látták a királyi palotákat, egyeseket földig romban, másokat nem, s „fölte csodálták a kőépületeket, amelyekben vidáman lakomáztak, egymás mellett ülve”, ez azonban nem jelenti azt, hogy eleink városalakókká váltak volna. Bár a Kárpát-medence egészen más földrajzi táj, mint Közép- és Belső-Ázsia világa, az idegeneknek mégis úgy tűnt, hogy a magyarok Európa kellős közepén is „nomádok, mint a beduinok. Városaik nincsenek, sem házaik, hanem nemesátrakban laknak, szétszórt táborhelyeken.” Ez persze nem volt így, de nagyon nehéz a korai építményeink (a várak, a rotundák /kerek templomok/, az erődítmények, sáncok) időrendjét, építési idejét hitelesen igazolni. Kivált nehéz, ha országunk és őseink történetét önkínzó kisebbségi tudattal, sokszor szégyenlős büntudattal vizsgáljuk.

Az állattartó lovas népek közül csak azok maradtak fenn hosszabb ideig, csak azokat nem olvasztották be, amelyek hatalmi elitként be tudtak épülni a letelepült lakosságú birodalmakba, amint történt ez a párthusokkal Iránban, a kusánokkal Közép-Ázsiában, a fehér hunokkal Indiában, vagy később a mongolokkal Kínában. A magyar út eltért ettől. Az indoeurópai népek tengerében úgy „asszimilálódtunk”, hogy elhitettük a ránk fenekedőkkel, hogy megváltoztunk, hogy mások lettünk. Hatalmas áldozatokkal járt ez az út, de még ma is járható. Egyedül ez járható.

Mi magyarok tehát saját utat jártunk, különöbben, sajátosabban szerveztük meg az országunkat. Úgy illeszkedtünk be Európába, hogy meg tudtuk őrizni nyelvünket, fajtánkat, hitünk, szellemi kincseink javarészét, s mindezt a függetlenségünk fenntartása mellett! Ez valóságos világcsoda volt! Egészen egyedülálló az állattartó lovas íjász népek világtörténetében. S ezt nem tudják nekünk megbocsátani.

(Megjelent a Kapu 26 (2014) 11-12. szám, 67-70. oldalon.)

Az életutam nagyobb részét már megjártam. Több szakasza erősen göröngyös volt, néhol durva buktatókkal teli. A hivatalos ranglétrát elvették előlem, így felfelé lépkedni nem tudtam. De a hivatásomul választott életcélom mégis meg tudtam közelíteni. Múltunk sok titkáról imitt-amott fel tudtam lebbenteni a sötét fátylat. Néhány helyen a feltárt emlékek maradandó emlékművekké váltak. Ilyen mindennek előtt a somogyvári Kupavár műemlékegyüttese és a községi felsővár rekonstruált lakótornya.

Harcaimat, küszködéseimet a szakterület küzdőterein, többnyire egyedül, magányosan próbáltam megvívni. Nem voltak nagy győzelmeim. De mindig voltak, jobbra szakmán kívüli önkéntesek, akik önzetlenül, szellemi és anyagi áldozatvállalással, a segítségemre siettek.

Köszönöm a kiállást, a pártfogást, a biztatást mindazoknak, akik mellém és mögém álltak. Köszönöm Dr. Gyárfás Ágnesnek, hogy egy évtizedig az általa létrehozott felsőfokú iskolában taníthattam, köszönöm dr. Varga Tibornak, a Szent Korona Szabadegyetem alapítójának és vezető tanárának, hogy tagja lehetek a tanári karának. Köszönöm Jarolin Marikának nemes gesztusait, de legjobban Kristóf Zoltánnak köszönöm egészen példátlan, hatalmas munkáját és igaz barátságát. Neki köszönhető a három kötetes egyetemi tankönyv javított új kiadása, s neki köszönhető ez a kötet is.

A somogyvári Szent Péter, Szent Pál és Szent Egyed tiszteletére szentelt hatalmas templom északi szentélyében állunk egymás mellett. A szentély falszövegében jól kirajzolódik egy fali fülke, amelyben a hamvaimat rejtő kis urnát el lehetne majd helyezni. Ha hagyják, ha megengedik.

Somogyvári Széchenyi Könyvtár

Kristóf Zoltán és Bakay Kornél Somogyváron 2013 júliusában

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

BAKAY KORNÉL régész, őstörténész, tanár. Apai ágon régi bácskai család sarja, anyai ágon kőszegi származású. A budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetemen szerzett régészeti és történelemtanári diplomát 1963-ban, majd doktori oklevelet 1965-ben. László Gyula régészprofesszor közvetlen tanítványaként kezdte pályáját, majd a Magyar Tudományos Akadémia Régészeti Intézetének lett a munkatársa (1963-1972). Ezt követően a Somogy megyei Múzeumi Szervezet megyei igazgatója (1972-1977), majd a kőszegi Városi Múzeum igazgatója (1977-2004). 1982-től tanít különböző felsőfokú tanintézményekben. Legjelentősebb régészeti feltárása: Somogyvár-Kupavár, ahol 18 idényt töltött el. További fontos ásatásai: Kőszeg várai és védművei, Ipoly-menti temetők, szkíta, avar és magyar temetők.

Fontosabb önálló könyvei: *Magyarország régészeti topográfiája* I., III., VI. kötet, Bp. 1966, 1970, 1986; *Scythian Rattles in the Carpatian Basin*. Amsterdam 1971; *A magyar államalapítás*. Bp. 1978; *Honfoglalás- és államalapítás-kori temetők az Ipoly mentén*. Szentendre 1978; *Feltárul a múlt?* Bp. 1989; *Ragyogj cserkészliliom*. Bp. 1989; *Sacra Corona Hungariae*. Kőszeg 1994; *Kik vagyunk? Honnan jöttünk?* Szombathely 1994, Bp-Püski 2004-2008; *Castrum Kwszug*. Kőszeg 1996; *Őstörténetünk régészeti forrásai* I-III. Miskolc-Bp. 1997-2004 (egyetemi tankönyv); *New Cambridge Medieval History* 11/3. Cambridge 1998; *Az Árpádok országa*. Bp. 2000, 2002; *A középkori Kőszeg*. Kőszeg 2001; *Hunok és kínaiak*. Bp. 2006; *Történelem 5. osztály*. Bp. 2004; *Történelem 6. osztály*. Bp. 2005; *Lovasijászat és őstörténet*. Vasszilvágy 2008; *Szent László somogyi apátsága*. Bp. 2008; *Történelem 7. osztály*. Bp. 2009; *Hogyan lettünk finnugorok?* Bp. 2010; *Somogyvár. Szent Egyed-monostor*. Bp. 2011.

